

தி.வா. ஐதந்நந்தன்

இறையனார் அகப்பொருள்

மூலம்

(நக்கீரனார் உரையுடன்)

ராவ்பஹதூர்-ச. பவானந்தம் பிள்ளை அவர்கள்
எப்-ஆர்-எசு-எஸ் (லண்டன்), எம்-ஆர்-எ-எஸ் (லண்டன்),

பதிப்பித்தது.

சென்னை :

1916

[காபிரைட் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்படவில்லை]

அந்தமு மாதியு மவ்வனவ் வுந்நின் றமலன்றந்த
சேந்தமி மேன்னுந் திறங்காட்டி யீதைந் திணையகநூல்
வந்தன யாவும் வளரன்பின் டிமணவேன் வாய்மைக்கன்றோ
முந்துமன் பின்முத லாய்மேன வேனறு முடிந்ததுவே.

சு ௦

புறையன குறை

இறையனார் அகப்பொருள்

களவு

க. அன்பி னேந்திணைக் களவொன்றி படுவ

தந்தண றருமறை மன்ற லெட்டனாட்

கந்தருவ வழக்க ரென்மனார் புலவர்

என்றது குந்திரம். எந்நூல் உரைப்பினும் அந்நூற்குப்

பாயிரம் உரைத்துரைக்க வென்றது 1174; என்னை?

“ஆபிர முகத்தா னுன்ற தாடி ௨௦

பாயிர மில்லது பனுவ லன்றே”

என்றாகலானும், பறப் பொருட்டாகிய பாயிரங் கேட்
டாக், நுண்ணொந், நகிய நூல் இனிதுநின்றும என்
பதாகலானும் பாயிரம் உரைத்துரைக்கவேண்டிம் என்பது
மரபு. என்றால் வெணின் கொழுதசென்றவழித் துன்
னாகி இனிதுபெல்லாம் ; அது பேர்லாவென்பது.

*பேராசிரியர் “பெருமானழகன் கவ.பயஸ் செயசாவது” என
வும் “கவ.பயஸ் பெருஞ்சண்ட கணககாயனார் மகனார் “கக்கீரர்”
எனவும் (தொல்-மாயி-கூ) வழங்குதலானும் ; நச்சினர்க்கினியர்
‘இறையனார் கவியியல்” (தொ-மொ-அகத்-இக) என வழங்குத
லானும் ; இஃது லரையினும் “சிறு பிறந் பியாய் பெய்து கவ.பி
யஸ் என்பது, என்னை? களவு கற்பென்னுங் கைகோளிரண்டனும்
“எவனை சிறப்புடைத் தென்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன்” என
வருதலானும் இறையனார் கவ.பயஸ் என்பதை பண்டைப் பெயர்
தவ உணர்ந்து கொள்க.

இறையனார் அகப்பொருள்

அப்பாயிரம் இருவகைப்படும், பொதுவுஞ்சிறப்புமென.
அவற்றுட் கைகோளிராம் என்பது எல்லா நூன்முகத்
தும் உரைத்துவந்தது ; சிறப்புப்பாயிரம் என்பது தன்னால்
உரைக்கப்பட்ட நூற்கு இன்றியமையாதது.

பாயிரம் என்ற சொத்துப் பொருள் யாதேவாவெனின்,
புறவுரை என்றவாறு. ஆயின், நூல் கேட்பான் புதுந்தேன்

* நூல் கேளாமுன் புறவுரை கேட்கென்னைவெனின், நூற்குப் புறனாகவைத்து, நூற்று இன்றியமையாததாதவினென்க. என்போல வெனின், கருவமைந்த மாநகர்க்கு உருவமைந்த வாயின்பாட்டி போலவும், அனப்பரிய ஆகாயத்திற்கு விளக்க மாகிய திங்கடும் ஞாயிறும் போலவும், தகைமாண்ட நெடுஞ் சுவர்க்கு வகைமாண்ட ஓசியம்போலவும் என்பது. ஆக லிற் பாயிற்றிசுட்டி நூல் கேட்குரிடும்.

அவற்றின் அப் பொதுப்பாயிரந்தான் நான்குவகைப் படும், எவ்வாறென்பாறு, எதலியற்கைபுங், கொள்வோன் றன்மைபுங், மேடன்பாடுபென; என்னை?

“சுவோன் தன்மை ய்த வியற்கை

கொள்ளென் தன்மை கோடென் றென

வியல் டென்ப டொதுவி னியற்கை.”

என்பவாகலின்.

சுவோன்றன்மை என்பது ஆசிரியனது தன்மை என்ப வாறு; எதலியற்கை என்பது அவன் உரைக்கும் முறைமை என்றவாறு; கொள்வோன்றன்மை என்பது மாணாக்கனது

* ‘நூல் கேளாமுன் புறவுரை கேட்பதென்னேபோ’ வெனின்’ எனவும் பாடம்.

† ‘பூவை’ என்பது சூன் அசுசுப்பிரதியிற் உண்ட பூடம்.

‡ ‘இயல்புணர்க் கோரே’ எனவும் பாடம்.

க-வது சூத்திரம்.

௩

தன்மை என்றவாறு; கோடன்மரபு என்பது அவன் கோட்டுப்
முறைமை என்றவாறு. அவையெல்லாம் விரித்துரைப்பிற்
பெருகுந்; முடிந்தவாறறிந் கண்டுகொள்க.

இனி சிறுபாபாரிசு எட்டுவதைப்பற்றி. அவை
பாவவியைவெளிந், ஆக்கியோன் பெயரும் வழியும் எல்லை
யுடைய நாற்பெயரும் பாப்பா முதலியவரால் நன்றாகக் கோட்டு
பயனுடைய இவை. என்ன?

“ஆக்கியோன் பெயர் வழியே எல்லை
தூதரெயர் யாட்டெயர் சபையுடையோடு
கொட்டெயர் பட்டெயர் டாண்டெயர்
கொட்டெயர் சாட்டெயர் சிந்தெயர்”

என்றவாகலின்.

காலமும் காலமும் காலமும் கூட்டிப் பதினெண்
தென்பாரும் உளர். என்ன?

“காலம் காலம் காலம் மென்றும்
முறைமை யேற்றிப் பார்த்து முறைமை.”

என்பவாகலின்.

இனி, ஆக்கியோன் பெயரென்பது நூல்செய்த ஆசிரி
யன் பெயர் என்றவாறு. இந்நூல்செய்தார் யாரோ
வெனின், மால்வரைபுறையு மாடக்கூட வாலவாயிற் பால்
புறைய பகங்கதிக் குழுவிற்குங்களைக் குறுங்கண்ணியாக
உடைய அமுலவாரிசோடு அருமறைக் கடவுளென்பது.

வழியென்பது இந்நூல் இன்னதன்வழித்து என்பது.
இது *வினையினிங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன்ற
செய்ப்பப்பட்டமையால் வழிநூலென்று சொல்லப்படாது,
முதலுலெனப்படுமென்பது.

* 'வினையினிங்கி விளங்கிய அறிவின்—முனைவன் தண்டது
முதலாலாகும்' என்பது தொல்-பொருள்-மரபியல்-94.
இதையுரை அகப்பொருள்

எல்லையென்பது இந்நூல் இன்ன எல்லையுள் நடக்கு
மென்பது. இந்நூல் எவ்வெல்லையுள் நடக்குமோமெனின்,
வடக்கு வேங்கடந், தெற்குக் குமரி, கிழக்குமற்குந் கடல்
எல்லையாக நடக்கு மென்பது. என்னை?

“வடக்குத் தெற்குங் குடக்குந் சணக்குந்
வேங்கடங் குமரி தீட்டினந் பெளவமென்
தந்தான் செல்லை யகவயிற் கிடந்த
தூலதின் முறைமே ஞாலதின் விரிப்பன்”
எனவும்.

“† வடவேங்கடங் தென்சுமரி
மாயினடத், தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து”
எனவும் காக்கைபாடினிபாருந், தோல்காப்பியனுக்குஞ்சொன்
னாராகலின் என்பது.

நூற்பெயரென்பது நூலதுபொய் என்றவாறு. நூல்
பெயர் பெறுமிடத்துப் பல்லிகழாத்தீந் பெயர் பெறும;
என்னை? செய்தானாற் பெயர்மெறுதலுந், செய்வித்தானாற்
பெயர்மெறுதலும், இடுகுறியாற் பெயர்மெறுதலும், அவ்

அன்பிற்றான்.

இனி யாப்பென்பது நூல்பாப்பு. நூல் யாக்கு
மீட்டித்து நான் ந வாகையி யாகக்கூடும்; தொழித்து
விநித்துந் கிதாநகரீயாகவும் மொழிபொய்த்துமென
என்னை?

“தொகுத்தல் நீரித்க் குருகைகிரி மொழிபெயர்த்
தொர்ப்பட யாதசுடலா * டுளைய பினவே”

(தொல் - தொ - மர - கள;)

க.ன்றாகவின்.

அவற்றுள் இது தொகுத்தியாக்கப்பட்டது; என்னை?
உலகத்து நடக்கும் அகப்பொருடசெய்யுளிலக்கணமெல்
லாம. இவ்வாயது நூற்கிரந்தவள்ளை தொகுத்தானாதலின்
என்பது.

இனி முதலியபொருளென்பது நூற் பொருளைச்
சொல்லுதலென்பது. இந்நூல் என்னுதலிற்றோடுவெனின்
தமிழ் முதலிய தென்பது.

சேட்போர என்பது இன்னார் கேட்டார் என்பது.
இந்நூல் கேட்டார் யாரோடுவெனின், குறறுமுடைய நூலா

அனைவகைப படுமே' எனவும் புரடம்.

யார் கேட்டாரோடுவெனின்' எனவும் புரடம்.

யின்னே குற்றமின்மை ஆராயவேண்டுமது? * இது முனை
வனார் செப்பப்பட்ட தூலாகலாற் குற்றமின்றாதினையா-
யிற் கேட்டாரையின்றென்பது. இன்றெனினும், உரை
நடந்துவாராயினறமை || நோக்கக் கேட்டாரையுமுடைய
தென்பது. கேட்டார் || ரோமனின், மதுரை உட்புரி குடி
கிழார் மசனாவான் உருத்திரசன்மன் என்பது. அவன்
கேட்டற்குக் காரணஞ் சொல்லுதல்.

தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கமென மூவா-
கைப்பட்ட சங்கம் இஃது இஃது பாண்டியர்கள். அவர்கள்
தலைச்சங்கம் முதலாம் அகத்தியனாக, திருமுருகத்த விரி-
சடைக்கடவுளும், குன்றேறித்த முருகவேளும், முரஞ்சியார்
முடிநாகராயரும், நீதியின்கிழவனு லென இத்தொடக்கத்
தார் ஐஞ்ஞற்று நாற்பத்தொன்பதின்மீ என்ப. அவர்
முன்னிட்டு நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தொன்பதின்-
மீ பாடினாரென்ப. அவர்களைப் பாட்டாய் டன எடுத்துரை-
யோ டரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருதும், களியா-
விரையுமென இத்தொடக்கத்தன். அவர் நாலாயிரத்து
நானூற்று நாற்பதிறையாண்டு சங்கம்முதலாரென்ப.
அவர்களைச் சங்கம் இஃது காய்சினவழுதி முதலாகக்
கடுங்கோன்றாக என்பத்தொன்பதின்மீயென்ப. அவரட்சவி-
யரங்கேறினா எழுவர் பாண்டியரென்ப. அவர் சங்கம்முதலு-
தமிழாராயந்தது கடல்கொள்வப்பட்ட.. மதுரையென்ப.
அவர்க்கு துல்ல அகத்தியம்.

* 'முனைவன் னான்' எனவும் பாடம்.

† 'சொல்லப்பட்ட' எனவும் பாடம்.

‡ 'குணமின்மை யின்னையின்' எனவும் பாடம்.

|| 'கோக்கி' எனவும் பாடம்.

§ இவரே அகநானூறு தொகுத்தவராவர்.

க-வது குத்தம்.

எ

இனி இடைச்சங்கமிருந்தார் அகத்தியனாகும், தோல்
காப்பியனாகும், இருந்தையூர்க் கருங்கோழியும், மோசியும்,
வேள்ளர்க்காப்பியனும், சிறு பாண்டரங்கனும், திரையன்
மாறனும், துவரைக்கோனும். கீரந்தையுமென இத்தொடக்
கத்தார் ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருள் ளிட்டு மூவா
யிரத்தெழுநூற்றுவா பாடினமரென்ப. அவர்களாற் பாடப்
பாட்டன கலியும், குருகும், வேண்டாளியும், வியாழமாலை
யகவலுமென இத்தொடக்கத்தன் னென்ப. அவர்க்கு நூல்
அகத்தியமுந் தோல்காப்பியமும் மாபுராணமும் இசை
நுணுக்கமும் பூதபுராணமுமென இவை யென்ப. அவர்
மூவாயிரத்தெழுநூற்றியாண்டு சங்கமிருந்தா ரென்ப.
அவரைச் சங்கமிர்இயினார் வேண்டேர்ச்சேழியன் முதலாக
முடத்திருமாறநீருக ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப. அவருட்
கசியரங்கேயினார் ஐவர் பாண்டயமென்ப. அவர் சங்க
மிருந்து தமிழாராய்ச்சுது கபாடபுரத்தென்ப. அக்காலத்
துப்போரலும்* பாண்டியனுடனாக் கடல் கொண்டது.

இனிக் கடைச்சங்கம், நூற்று தமிழாராய்க்தார் சிறுமே
தாவியரும், †சேந்தம்பூதனரும் அறிவுடையரனரும், ‡பெருங்
குன்றார்க்கிழாரும், இளந்தீருமாறனும், மதுரையாசிரியர் நல்
வந்துவனரும், மருதனிளநாகனரும்* கணக்காயனார்மகனார்
நக்கீரனருமென இத்தொடக்கத்தார் நார்பத்தொன்
பதின்மரென்ப. அவருள்ளிட்டு நானூற்று நார்பத்
தொன்பதின்மர் பாறனரென்ப. அவர்களாற் பாடப்பட்
டன நெடுந்தோகை நானூறும், குறுந்தோகை நானூறும், நற்
றினை நானூறும் புறநானூறும், ஐங்குறுநூறும், பதிற்றுப்பத்

* அக்காலப்போலும்' எனவும் பாடம்.

† 'சேந்தன் பூதனரும்' எனவும் பாடம்.

‡ 'பெருங்குடிக்கிழார்' எனவும் பாடம்.

அ

இளையனார் அகப்பொருள்

தும், நூற்றைம்பதுகளையும், எழுபதுபரிபாடலும், கூத்தும், வரி
யும், சிற்றிசையும், பேரிசையு மென்று இத்தொடக்கத்தன்.
அவர்க்கு நூல் அகத்தியமுந்தோல்காட்பிரிமுமென்ப. அவர்
சங்கமிருந்து தமிழாராய்க்தது * ஆரிரத்தெண்ணாற்றைம்
பதிறறியாண்டு என்ப. அவர்களைச் சங்கமிரீஇயினார்
கடல் கொள்ளப்பட்டுப் போகதிருந்த † முடத்திருமாறன்
முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதி ஈடுநா நார்பத்தொன்பதின்ம
ரென்ப. அவருட சங்கியரங் கெறினார் முவர் பாண்டிய
ரென்ப. அவர் சங்கம் நூற்று தமிழாராய்க்தது உத்தர

அக்காலத்துப் பாராட்டியதில் பன்னிரியாண்டு வற்கடரு சென்றது. சொல்லப், பக்கிருதகாலம், அரசன் சிட்டரை பெல்லாங்குவி "வெயின், நான் உங்களைப் புறநகரில்லைன்; என் தேயம் பெரிதும வந்ததுகின்றது; கீர்ப்போய் நூலக் கழிந்தவாறு புக்கு, நாடுநாடாநின்றான் என்று என்னையுள்ளி வமயின்" என்றான். என, அரண் விடுத்தது எல்லாரும போயினபின்னை கணகதின்மீர், பன்னிரியாண்டுகழிந்தது. கழிந்தபின்னர், நாடுநாடு மழைபெய்தது. பெய்தபின்னை அரசன் இனி நாடு நாடாநிற்குதலின் நூல்வல்லாரைக் கொணர்க வென்று எல்லாப் பக்கமும் ஆட்போக்க, எழுத் ததிகாரமுஞ் சொல்லதிகாரமும வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளதிகாரம் வல்லாரை எஞ்சுத் தலைப் பட்டிலேமென்று வந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக் கவன்று, "என்னை? எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம்

* ஆயிரத்துத் தொன்னாயிரத்தையபத்தன்பாகும் உளர்.

† கடைச்சங்கமிரீதியு முதற்பாண்டியன் வங்கியசேகரனுண்

பெரியோர் பராணமடைபார் கூத்தன்.

க-வது சூத்திரம்.

பெற்றமெனின் இவா பெற்றும் பெற்றிலேம்" எனச் சொல்

லாசிற்ப, மதுரை அலுவலரில் அழைக்கப்பட்டான் சந்திரன் : “ என்னை பர்வா! அரசு நான் கவனிச்சுப் பெரிதாகிற்று. அதுதான் மூன்று வருஷத்திலேயே காலம், மார்ச் அதனைத் தீர்த்துவிட்டது” என்று, இவ்வாறு நூத்திரத்தைப்பற்றி செய்து முன்று சென்றிருக்கத்தெய்திப் பீடத்தின் கீழிட்டான்.

இட்ட பிற்பாடு நூன்று, தேவர்துலம் வந்தபின்னான தேவா *கோட்டத்தை எங்குத் துடைத்து, நீர் தெளித்துப், பூசிட்டிப் பீடம் நின்றபின்னானும் அலுவலரான அன்று தெய்வத் தலம் மூன்று அலகிலேயேயும் உள்ளவருடைய அலகிட்டான். இட்டபிறகு அவ்வலகிலேயும் இதழ்போகதன். பொருள் கொண்டுபொருள் நோக்கினதற்கு வாய்ப்புடைத்தாகிற்றேயா பொருள்திகாரமாய்க்காட்டிற்று. காட்டப், பார்ப்பான் சிந்திப்பான் : “அரசன் பொருள் தீராமல் இன்னமேயிற் கவலையின்றினென்பது பட்டிச் செல்லா சிந்திப்பவனாகது நமது பொருள் அருளிச் செய்தானாகும்” என்று, தன் அபயமுடைய கொண்டு நடைக்கடைசென்று நின்று நடைக்கடப்பாட்டுக்குணர்ந்த கடைக்கடப்பார் அரசர்க்குணர்த்தி, அரசன் புகுதருக்கென்று பார்ப்பாணைக் கூவச சென்றுபுகுத காட்டக கொண்டு நோக்கி, “இது பொருள்திகாரம்! நமது பொருள் நமது இடுக்கண்கண்டு அருளிச்செய்தானாகது” என்று, அத்திசை நோக்கித் தொழுதுகொண்டு நின்று, வந்தத்தானாகக் கூவித்து, “நம் பொருள் நமது இடுக்கண்கண்டு அருளிச்செய்த பொருள்

வதிகாரம்! இதனைக் கொண்டுமோய்ப் பொருள்காண்
 மின்" என அவர்கள் அதனைக் கொண்டுபோந்து கன்மாப்
குலத்தை எனவம் பட்டம்.

80

இராமரூர் தகட்டோன்

பலகை ஏறியிருந்தாராய்வுழி, எல்லா நூற் தாந்தாம் உரைத்த
 உரைபே நன்றென்று சில நாடொல்லாஞ்சென்றன. செல்ல
 டாம் இங்ஙனம் எத்துணை நூராட்சி நூல் ஒருநிலைப் பட்டது;
 நாம் அரசனுழைச்சென்று நாமக்கோ காரணிகளைத் தரல்
 வேண்டும்என்று கொண்டுமோந்து, அவனாற் பொருளெனப்
 பட்டது பொருளாப் அன்றென்றாபட்டது அன்றா பொழியக்
 காண்டுமென, எல்லாநூலொராபட்டு அரசனுழைச்சென்றார்.
 செல்ல அரசனும் எதிர் எழுந்து சென்று, "என்னை? நூற்
 குப் பொருள் கண்டிரோ?" என, "அது காணுமாறு எமக்
 கோர் காரணிகளைத் தரல்வேண்டும்" எனப், "போயின்,
 நாமக்கோர் காரணிகளை எங்ஙனம் நாடுவென்? தீயி
 நாற்பத்திதான்பதின்மராபிற்று நாமக்கோ சீராவார் ஒருவர்
 இயலாபின்னிறே" என்று அரசன் சொல்லப் பாரந்து
 பின்னையும் கன்மாப்பலகை ஏறியிருந்து "அரசனும் இது
 சொல்லினான், யாங் காரணிகளைப் பெறமாறு எனனை
 கொடுவென்று சந்தித்தி ரப்புகழிச், சூத்திரஞ்சொந்தான் ஆல
 வாயி லவிரிசடைக்கடவுளெனறே! அவனையே காரணிகளை

யுந் தரலவேண்டுமென்று சென்று வரங்கிட...த்தும்" என்று
சென்று வரங்கிடப்ப, இஷ்டப்படித்து, "இவ்வூர் உப்பூரி
குடிசீழார் மகனாவான் உருத்திரசன்மன் என்பான், பைங்கண்
ணன் புன்மயிரன் ஐயாட்டைப் பிராயத்தான் ஒரு மூங்
கைப்பிள்ளை உளன்; அவன் அன்னனென் றிகழாது
கொண்டுபோந்து ஆசனமேவிரிஇக் கீழிருந்து சூத்திரர்
பொருளுரைத்தாற் சண்ணீர் வார்த்து மெய்யடியிர் சிலிக்
கும் மெய்யாயின உரைசேட்டவிடத்து; மெய்யல்லா
உரைசேட்டவிடத்து வாளா இருக்கும்; அவன் குமாரு
தெய்வம்; அங்கோர் சீர்பத்திறுந் றேன்பினான்" என
முன்காலிசைத்தருளல் எல்லார்க்கும் உடன்பாடாயிற்றாக,

எழுந்திருந்து தேவர் குலத்தக வலங்கொண்டுபோந்து,
உப்பூரி குடிசீழாருழைச் சங்கமில்லாஞ் சென்று, 'இவ்
வார்த்தைபெல்லாஞ் சொல்லி ஐயனாவான் உருத்திரசன்
மனைத் தரலவேண்டுமென்று வேண்டிக் கொடுப்போந்து,
வெளியதுவது, வென்புச்சூட்டி, வென்றாக் தணிகது,
கன்மாப்பலகையெற்றி இரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரர்பொரு
ளுரைப்ப, எல்லாநூற் முறையே உரைப்பக்கேட்டு வாளா
இருந்து, மதுரைமருதனிளங்குரை உரைத்தவிடத்து
ஒரோவறிக் கண்ணிர் வார்த்து மெய்யடியிர் பிறத்திய
பின்னார் கணக்காயனார் • பகனார் லக்கிரனார் உரைத்த
விடத்துப் பதவிதொறுங் கண்ணிர் வார்த்து* மெய்யடியிர்

சிலிப்ப இருந்தான். இரும்பு, ஆர்ப்பெடுத்து பெய்யுரை
பெற்றார். உத்தூற்றென்றார்.

அகனால், உட்பூரிசூழகிழார் பகனாவான் உருத்திரசன்ம
னாவான் செய்தது இத்தூழ்துறையென்பாருழுவா ; அவர்
செப்திலி, மொப்புரை கேட்டாரென்க. மதுரை ஆலவாயிற
பெருமானழகனாற் செய்யப்பட்டதூற்றுநகீரனாரால் உரை
கண்டு, குமாரசுவாமியாற் கேட்கப் பட்டதென்க. இனி
உரை நடந்து வந்தவாறு சொல்லுகிறேன்.

மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நகீரனார் தமையகனார்
கீரங்கோற்றனார்க்குரைத்தார் ; அவர் தேணுர்கிழார்க்குரைத்
தார் ; அவர் படியங்கோற்றனார்க்குரைத்தார் ; அவர் செல்
வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனார்க்குரைத்தார் ; அவர் மணலா
ராசிரியர் புளியங்காய்ப் பெருஞ்சேத்தனார்க்குரைத்தார் ;
அவர் செல்வாராசிரியர் ஆண்டைப்பெருங் குமாரனார்க்
குரைத்தார் ; அவர் திருக்குன்றத்தாசிரியர்க் குரைத்தார் ;

மண்ணீர் வீழ்த்தி' என்பதும் பாடம்.

அவர் மாதவளாஸ்* இளங்கனார் குறைத்தார்; அவர் முசிறி
யாசிரியர் நீலகண்டனாக் குறைத்தார். இங்ஙனம் வருதின்
றுது உரை.

இனிப் பபனென்பது இதுகற்க இன்னது பபக்ரும்
என்பது. இதுகற்க இன்னது பபக்குமென்பதறிமையன்,
யான் நூற்பொருள் அழிவெனினுமேயெனிற, சில்லெழுத்
தினான் இப்பன்ற பபனயியாதார், பலலெழுத்தினான் இப்பன்ற
நூற்பொருள் எங்ஙனம் அழிந்தியே போதாய் எனப்படுபாக
லின், இன்னது பபக் குமென்பது அழியல் வேண்டி. என்
பபக்குமே இதுகற்கவெனின், வீதிதேபது பபக்குமென்பது.
என்னை? இது களவியலன்றே? இதுகற்க வீதிதேபது பபக்கு
மாதெனின்? களவு கொலை காமம் இணைகிழைக்க என்பன
வன்றே சமயத்தாராணம் உலகத்தாராணங் கடியப்பட்டன?
அவற்றுள் ஒன்றன்றோ இது? எனின்; அற்றன்று, கள
வெனினுஞ் சொற்க்கடிக களவுநீதென்பதும் க் காமமெ
னினு கொற்க்கடிக் காமநீதென்பதும் உமன்று; பற்
றவை நல்லவையாறு முண்டி: என்னை? ஸ்ருதெண்டாட்டி தம்
கொடுகலப்பது நஞ்சுண்டுசாவெனினும் உள்ளத்தைய
நஞ்சுட்டி வைத்து, விலக்குவாரில்லாதேபாழ் துன்ப
லென்று நின்றவிடத்து, அந்நஞ்சையொருவன் அதுனைக்
கண்டு இவையிதனைபுண்டு சாவாமற் கொண்டுபோ யுருப்ப
லென்று அவனைகொண்டு கொண்டுபோ யுருத்திட்டான்;
அவனாரு சனைக்கத்துக்கண் நஞ்சுண்டு சாவான்சென்றுள்

அதுகர்ளுளாய்ச் சர்க்காமிநீங்கிளுா. அவன் அக்களயிலுன்
அவனை உப்யக்கொண்டமையான் நல்லுழிச் செல்லு
மென்பது. மற்றும் இதுபோல்வன களவாகா, நன்மை
பயக்கு மென்பது.

* 'மாதளவனார்' என்பதும் பாடம்.

† 'நல்லுழின்' என்பது உபாடம்.

க-வது குத்திரம்.

௧௩

இனிக் காமம் நன்றாமாறுண்டு. கவர்க்கத்தின்கட்
சென்று போகந்துய்ப்பலென்றும் உத்தரகுறுவின்கட்
சென்று போகந்துய்ப்பலென்றும் நன்ஞானங்கற்று விடு
பெறுவலென்றுத் தெர்வத்தை வாழிபடுவலென்றும் எழுந்த
காமங் கண்டாயன்றே? பேணாக்களானாம் புகழ்ப்பட்டு
மறுமைக்கும் உறுதியபக்குராதகின் இக்காமம் பெரிதும்
உறுதி யுடைத்தென்பது. உறுதி உடைத்தாமாய் : அறு
வகைப்பட்ட பாராண்டுகளும் இணைவிழ்ச்சா நிதென்ப.
அஃது உண்டாயிடத்துச் சுற்றத்தொடராய்சி உண்டாம்;
உண்டாகவே, கொளையே தவளையே வெருளியே நெருக்கே
மாமே என்தித்தொடக்கத்துக் குற்றாரிதயுமென்பது.
அது கேட்கவே, தலையாறினார் அதன்கணின்று நீக்குவர்.
இனி இடையாயினார் பெண் என்பது ஏற்பாசட்டகம்,
முடைக்குரம்பை, புழுப்பிண்டம், 'பைம்மலியாநோக்கப்
பருந்தார்க்குந் தகைபைத்து'; ஐயும் பித்தும வளியுங்

குடநூல் கொழுவுப் புரளியும் நாம்முடி மூத்திரபுட்டங்களும்
 என்று இவற்றையெழு; பொருளன்று; பொருளாயிற், நல்லே
 சாந்தே மனகே என்னெனிய அனிகலின் என்றிவற்றற்
 புணையவேண்ட வன்றே தான் இயல்பாக நன்றாயின்? என்று,
 அதன் அகபத்தன்மை உலராப்பக்கே உட்கீழ்குவா. கடையா
 யினார் எத்திறத்தாறு நீங்கார்; என்னை? பல்பிறப்பிடை
 ஆனும் பெண்ணுமாய்ப் பாயின்று போகத்துய்த்து வரு
 கின்றமையின் அவர்க்கு இது காட்டப்பட்டது. என்னை?
 பேரவையைக் காதல்காட்டிக் கைவிடுக்க என்பதனால் அவன்
 தாழப்பட்ட இணையிழைச்சினுள்ளே மிக்கதொன்று காட்
 டப்பட்டது. எஞ்ஞான்றும் மூப்புப் பிணி சாக்காடில்லது
 நீச்சிரப்படும்பை யில்லது; இவனும் பறினாட்டைப் பிரா
 யத்தினும் இவனும் பன்னிராட்டைப் பிராயத்தாளாய் ஒத்த

கச

இரையனார் அக-பொருள்

பண்பும் ஒத்த நலனும் ஒத்த அன்பும் ஒத்தசெல்வமும்
 ஒத்த கல்வியும் உடையராய்ப் பிழ்தொன்றிற் கூனடின்றிப்
 பொருதுப்பாரென்று காட்டப்பட்டதென்பது. என்
 னோலவா வெனின், கருத்தின்னதானைக் கட்டி புசித்
 தித்திற்பியலாப் போலவுங், உலங்குநென்னிற் தெரு
 வாமையான் உணரானை, அவிவுடையா றொருவன் பேய்த்
 தெனார் காட்டி, உதுக்கானும் நலவெதாநிற் தோன்றுவ,

அந்நீர் பருகாய், திரைகாறுநீர் பருகி என்செய்தி ?
என்று கொண்டுபோய் நல்லதொருநீர் தலைப்படுகித்து
ண்டபுயகுபொலவந், தான் ஒழுக்கான்றிகார் இணைவ்
யதிரி. அனலே மிகநீதா ஒழுக்கங் காட்டினான். காட்ட
அதிர்ப்பொருள் என்னை கொல்லீரா எனும்; எனலே மக்
சுட்டாட்டினும் வசியானும் வனப்பானும் பொருளானும்
பெறலாவதன்று, தவந் செய்தார்க்குப் பெறலாம்
என்னை?

உண்டியலே ண்டியாங் கெய்தவந் கெய்தவ

நீண்டு முடிவப் படு” (சுரன்-சவம்-டு.)

என்பதானான் என்பது. அது கேட்டு, யானுந் தவிஞ்
செய்து இதனைப் பெறுவனென்று அதன்பாட்டு வேட்கை
யாத்தவஞ்செய்யும்; செய்யாநின்றனைப் பாகி இதன் *பரத்
த்தேதா விடுபேற்றின்படுமென்று விடுபேற்றின்பத்தை விரித்
துரைக்கும். அதுதான் நிறப்புப் பிணி மூப்பச் சாக்காடு
அலைக்கவலைக் சையாற்றினீங்கி மணியினது ஒளியும் †மலரி
னது நாற்றமுஞ் சந்தனத்துத் தட்பமும்போல உண்ணின்
நெழுதரு மொரு பேரின்ப ‡வேள்ளத்ததென்பது கேட்டு,
அதனைவிட்டு விடுபேற்றின்கண்ணே அவர்விளின்று தவமும்

* ‘பாகத்ததேதா’ என்பதுமபாடம்.

† ‘அணிமலர் நாற்றமும்’ என்பதும்பாடம்.

‡ ‘வேள்ளத்ததென, அதுகேட்டு’ என்பதும் பாடம்.

கலது சூதநாம்.

ஞான்றும் புரிந்து பிடுபெறவானுமென்பது. அவனை ஒரு

சித்துக்கொண்டுசென்று நன்னெறிக்கண் நிழிலுரின மையிற்
களவிபலென்னுங் குழிபெற்றது.

இனிப் புகழ் பொருள் நட்பு அறமென்னும் நான்கினை
யும் பயக்கும் இது வல்லதை; என்னை? கற்றவல்லன் வன்
பதனின் மிக்க புகழ் இல்லை, உலகத்தாரானுஞ் சபையத்தாரா
னும் ஒருங்கு புகழப்படு மாகலான் என்பது. இனிப் பொரு
ளும் பயக்கும்; என்னை? பொருளுடையாரும் பொருள்
கொடுத்துக் சற்பவாகலின் என்பது. இனி நட்பும் பயக்கும்;
என்னை? கற்றாரைச்சார்ந்து. ஒழுக்கவே நமக்கும் அறிவு
பெருகுமென்று பலருஞ் சார்ந்து ஒழுக்கின் என்பது. இனி
அறனும் பயக்கும்; என்னை? ஞானத்தின் மிக்க கொடை
இன்மைபான் என்பது. இது பயன்.

இனிக் காலமென்பது கடைச்சங்கத்தார் காலத்துச்
செய்யப்பட்டது. இவிக் காலமென்பது உத்திரப்பெருவழி
யார் அநவர்கள் மென்பது. காரணமென்பது அக்காலத்துப்
பாண்டியனுஞ் சங்கத்தாரும் பொருளிலக்கணம்பெறுது
இடர்ப்படுவாரைக்கண்டு ஆலவாயிற் பெருமானடிகளால்
வெளிப்படுத்தப்பட்டது. பாயிரம் முற்றும்.

இனிப் பாயிரம் உரைத்தபின்றை நூலாமானும்
உரைக்கற்பாலது. அதுதான் நர்ன்குவகையான் உரைக்கப்
படும். அவை யாவையோவெனின், நூலுதலிய நுரைத்தலும்

நாலுள் அதிகார துதலிய துரைத்தலும் அதிகாரத்துள் ஒத்து
 துதலிய துரைத்தலும் ஒத்தினுட் சூத்திர துதலிய துரைத்த
 லுமென இவை. அவற்றுள், நானுதலிய துரைக்குமிடத்து
 நூலாமாறும் நூலென்ற்சொற்குப் பொருளாமாறும் உரைத்
 துரைக்கப்பாற்று.

கசு,

இரையனார் அகப்பொருள்

அவற்றுள் நூலாமாறு உரைக்குமிடத்து நூல்தான்
 முன்றுவகைப்படும், முதனுடும் வழிநாலுஞ் சார்புநாலு
 மென; என்னை?

* “முதல்வழி சார்பென நான்முன் றாகும்”

என்றாகலின். அவற்றுள் முதனுலாவது வரம்பில, வின்
 பயந்ததாகும்; என்னை?

“வினையி னீங்கி விளங்கிய லறிவின்

முனைவன் கண்டது முதனு லாகும்”

(பொருள் - பொ - 12 - கூ.)

எனவும்,

* “முதல்வ னுக்குப் பிதன்மொன் ளுது”

எனவும்,

* “சூத்திரஞ் சூத்திரம் விருத்தி முன்றற்கு

முதுநு லில்லது முதனு லாகும்”

எனவுஞ் சொன்னாராகலின். இனி அந்நூலோடு ஒத்த
 † மரபிற்குள் ஆசிரியமதனிகற்ப்பாடக் ‡ கிளப்பது வழிநா
 லெனப்படும்; என்னை?

“முன்னோர் நூலின் முடிபொருள் சொத்துப்
பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி
யழியா மரபினது வழிநா லாகும்”

என்றாசுவரின். இவ்விரு “ நூலுள்ளும் § ஒரு வழி
முடிந்த பொருளை ஒருபகார நோக்கி ஒருகோவைப்பட
வைப்பது சார்புநூலாகும் ; என்னை?

* இக்குறியிட்ட சூத்திரங்கள் யாப்பருவகலக்காரிகையரையில்
வந்த சில குறிப்புகளைக்கொண்டு 13, 14, 15-என்னும் ஆசிரியாற்
செய்யப்பட்டன வாயிருக்கலா மென்றாய், அவற்றையே பிற
காலத்தில் ஈன்னுலாசிரியர் தம்முடையவாக எடுத்து ஆண்டு
கொண்டன மென்றும் கருதற்கு இடமுண்டு.

† ‘முடிவிரராய்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘கிடப்பது’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘கொண்டுமுடிந்த’ என்பதும் பாடம்.

க-வது சூத்திரம்.

“ இருவர் நூற்கு மொருசிறை தொடங்கித்
திரிபுவே றுடையது புடை நூலாகும்”

என்றாசுவரின்.

எதிர்நூல் என்பதும் ஒன்றுண்டு. அது யாதோ
வெனின், முதலானின் முடிந்தபொருளை ஒருவன் யாதானும்
ஒரு காரணத்தாற் பிறழவைத்தால் அதனைக் கருவியால்
திரிவுகாட்டி ஒருவாமை வைத்தற்கு ஒள்ளியான் ஒருபுலவ
னால் உரைக்கப்படுவது; என்னை?

“தன்கோணிறீஇப் பிறன்கோண் மறுப்ப
தெத்தூ லென்ப டொரு ாயோயே”

என்றாகலின்.

அல்லதூஉம்,

“நூலெனப் படுவது துதலிய பொருளை
யாதிக்கண்ணே யறியசு சுட்டி
யோத்துமுறை நிறுத்துச் சூத்திர நிறைஇ
முதல்வழி சார்பென மூவகை மரபிற்
நெகைவகை † விரியின் வசையறத் தெரிநது
ஞாப்கஞ் செம்பொரு ளாயிரு வகையிற்
பாவமைத் தொழுகும் பண்பிற் ருகிப்
புணர்ச்சியி னமைநது பொருளகத் தடக்கித்
தனக்குவரம் பாகித் தான்முடி வதுவே”

எனவுஞ் சொன்னாராகலின். அன்றியும், † நூலெனப்
படுவது துதலிய பொருளை முதலிற்கூறி முதல் நடுஇறுதி

* இச்சூத்திரம், டாப்பருங்கலக்காரிகை யுரையில் வந்த சில
குறிப்புகளைக்கொண்டு பாடலனு† என்னும் ஆசிரியரார் செய்யப்
பட்டதா யிருக்கலாமென்று கருதற்கு இடமுண்டு.

† ‘விரியும்’ என்பதும் பாடம்.

‡ இவ்வரைப்பகுதி முன் அச்சுப்பிரதியி லில்லை; வேறொர்
வட்டச்சுப்பிரதியிற் கண்டது.

2

கஅ,

இறையனார் அகப்பொருள்

மாறுகோள் இன்றித் தொகைவகை விரிபடப் பொருள்

வைத்துப் பொழிப்பு அகலம் துட்பம் நூலெச்சம்.என்னும்
உரையிற் பொருள்விளங்கு துண்மைக்கு வரம்பாக நோக்
குடையது ; என்னை ?

“ நூலெனப் படுவது துவலுங் காலை
துதலிய பொருளை முதலிற் கூறி
முடினும் விறுதி மாறுகோ வின்னித்
தொடையினும் வசையினும் பொருண்ணை காட்டி
யுண்ணன ஈனமடத வுரையொடு பொருநிதி
துண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே”

என்றாகலின் ; இவ்வகை சொல்லப்பட்டது நூலென்ப.

இனி நூலென்ற சொற்கும் பொருளுரைக்கப்படும்.
நூல்போற்றின நூலென்ப ; பாவையோலவாளைப் பாவை
யென்றாற்போல. நூல்போற்றலென்பது : நுண்ணிய பலவாய
பஞ்சு துனிகளாற் கைவன்மகடுஉத் தனது * செய்கை
மரண்பினால் ஒழிந்துப்படுத்தலாம் உலகத்து நூலூற்ற
லென்பது ; அவ்வாறே † கரந்து பரந்த சொற்பாவைகளாற்
பெருமபுலவன் தனது உணர்வுமாட்சியிற் பிண்டம் படலம்
ஒத்துச் சூத்திரமென்னும் யாப்பு நடைபடக் கோத்தலா
முலகத்து நூலெய்தலாவது ; அவ்வகை நூற்கப்படுதலின்
நூலெனப்பட்டது. இனி ஒரு சாரார் நூல்போலச் செய்
பஞ்செய்தலின் நூலென்ப. இனித் தந்திர மென்னும்
வடமொழிப் பொருளை நூலெனவழங்குதல் தமிழ் வழக்
கெனக்கொள்க. இது நூலென்ற சொற்குப் பொருள்.

இனி நூலுதலிபதூஉம் உரைக்கற்பாலது. அது

பாயிரத்துள்ளே உரைத்தாம் ; தமிழ்நுதலியதென்பது.

* 'செயற்கை நலதோன்ற' என்பது முன் அக்கப்பிரதியற்
கண்ட பாடம்.

† 'சுகிர்த்து' என்பதுப் பாடம்.

க-வது சூத்திரம்.

• ௧௧

தமிழ்தான் நான்கு வகைப்படும், எழுத்தும் சொல்லும்
பொருளும் யாப்புமென.

அவற்றுள் இவ்விதிகாரம் என்னுதலி எடுத்துக்கொள்
ளப்பட்டதோவெனின், பொருளாராய்தலை நுதலி எடுத்துக்
கொள்ளப்பட்டது. * அதிகாரம் நுதலியதூஉம் அதிகாரத்
துப் பெயர் உரைப்பவே விளங்கும். இனி அதிகாரம் நுத
லியதெல்லாம் அதிகாரத்துள் ஒத்து நுதலாவன்றே, பல
ஒத்துக்கொண்டது ஓர் அதிகாராதலான் ; இதனுள்
இவ்வோத்து என்னுதலி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதோ
வெனின், ஒத்தினது பன்மையின்மையின் ஒத்தின்
தென்பது.

இனிச சூத்திரம் நுதலியது முரைக்கற்பாலது.
சூத்திரம் உரைக்கின் அது நான்கு வகையான் உரைக்கப்
படும். அஃதுரைக்குமாறு : கருத்துரைத்துக் கண்ணழிந்
துப் பொழிப்புத்திரட்டி அகலங்கூறலென.

• இச்சூத்திரத்தின் கருத்தென்னையோ வெனின், இவ்

வதிகாரத்து ஞரரைக்கின்ற பொருள் இன்ன தென்பதூஉம்
இன்னதனை டொக்கு மென்பதூஉம் உணர்த்துத
லுதன்றிற்று. அன்னதாதல இச்சூத்திரங் கண்ணழிப்ப வினங்
கும். கண்ணழித்தல் என்பது பதப்பொருள் சொல்லுதல்.

இதன்பொருள் :—அன்பின் ஐந்திணைக் களவு எனப்
படுவது—அன்பினையுப ஐந்திணையுட் களவு எனப்பட்ட
ஒழுக்கம் ; அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டனுள்—அந்
தணர் என்பார் பார்ப்பார், அருமறை என்பது வேதம்,
மன்றல் என்பது மணம், எட்டு என்பது அவற்றது

* "இச்சொற்றொடர் முன் அசுசுப்பிரதியில் இவ்வை; வேரோசு"
எட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

உ௦

இறையனார் அகப்பொருள்

தொகை ; கந்தருவ வழக்கம் என்பனார் புலவர்—கந்தருவ
வழக்கத்தோடு ஒக்கும் * ஒழுக்கிணைக் களவென்று சொல்
லுவர் கற்றவல்லோர் என்றவாறு.

இனிப் பொழிப்புத்திரட்டல் என்பது, அன்பினையுப
ஐந்திணையிற் களவெனப்பட்ட ஒழுக்கம் பார்ப்பார் வேதத்
துக்கண் மகட்கோடலாறென்னும் எட்டினுட் கந்தருவர்
ஒழுகலாறொப்பது. அதனைக் களவென்று சொல்லுவர் கற்று
வல்லோர் என்றவாறு.

இனிச் சூத்திரத்துப் பொருளைத் தூய்மைசெய்தற்
குக் கூடாவிடை யுள்ளுறுத்து உரைக்கும் உரையெல்லாம்

அகலவுரை யெனக்கொள்க. 'அன்பின் ஐந்தினை' என்ற
விடத்து அன்பு அபிரதேனாயினன்றே அன்பினைய ஐந்
தினையும் அபிவதெனின், அது குடத்துள் விளக்குந் தடற்
றுள் வாளும் போல இதுகாண் அன்பென்று தந்து காட்ட
லாகாது. அன்புடையரான குணங்கண்டவிடத்து இவை
உண்மையான் எங்கு அன்புண்டென்று அனுமித்துக்கொள்
ளற்பாற்று. அன்புடையரான குணம யாவையோவெனின்,
சாவிற்சாதல், நோவினோதல், ஒன்பொருள்கொடுத்தல், நன்
கினிதுமொழிதல், புனார்வுநனிவேட்டல், பிரிவுநனியிரங்கல்
எனஇவை. என்றார்க்கு, இவை திரிபுடைய : என்னை இவை
திரிபுடையவாமாறெனின், சாவிற்சாதல் என்பது அன்பி
னானே நிகழ்வதன்று, பிணியுடையளாய் வாழ்க்கையை
முனிந்துசெல்வாள் இது தலைக்கீடாகச் சாவலென்று சாவ
வும் பெறும்; இனிக், கண்டரன்றே, குடுமிக்கந்தலில்
தறநெய் பெய்து, கொண்டானிற் பின்னையுமிருந்து, சோறு
தின்றி வாழ்கின்றாரோ, ஓ! கொடியளேகாணென்று

‘ஐந்தினை’ என்பதம் பாடம்.

க-வது குத்திரம்.

உக

நித்தல் பழிதுற்றப்பட்டிருந்து, * பின்னுமே ஒரு நாட்
சாவன், அதனான் இன்றே சாவனெனச் சாவவும் பெறும்;
அதுவன்றிப் † புழுவேண்டியும் கணவனொடு செத்தார்
சுவர்க்கம் புருவமென்னும் உரைகேட்டு அது வேட்கை
பானுஞ் சாபீ; அப்பரிசன்மி அன்பினானுஞ் சாம்; அஃது

ஒருதலையாக நிகழ்வதன்றென்பது. இனி நோவினோத
 லென்பது † மெய்நனோ என்றழியலாகாது; அதுவுந்
 திரிபுடைத்து; அன்புள்வறியும் அன்பில்வறியுந் தோன்று
 மென்று மறுக்கப்படும். ஒன்பொருள் கொடுத்த
 லென்பது கணிகையர். கூட்டம் பொருளானும்;
 ஆதலின் அதுவும் அன்பன்று. நன்கினிது மொழித
 லென்பது, நன்கினிது சொல்லிப் பாகவருந் தங்கருமம்
 முடிப்பாராதலின் அதுவும் அன்பன்று. புணர்வு நனி
 வேட்டலென்பது அச்சங் காரணத்தானும் புணர்வு வேட்
 டோர்போலப் புணர்வாதலின் அதுவும் அன்பன்று. பிரிவு
 நனியிரங்கலென்பது கீழும் ஆடர் பூவுஞ் சூடர் சாந்
 தும் அணியாராய்ப் பிரிந்திருந்தார் போல் வாடியிருப்
 பர் அன்பிலாதாருமாகலின், அதுவுந் திரிபுடைத்து.
 இனிக் திரிபின்றி இக்குணங்கள் நிகழ்ந்தவழி அன்புண்
 டெனக்கொள்க. அஃதென்பனம் சிகழ்மோவெனின், அவன்
 இறந்து பட்டவாறே தானும் இறந்துபட்டவழி அன்பி
 னானே ஆயிற்றெனக்கொள்க. அல்லனவும் இவ்வகையாற்
 றிரிபில்லன அன்பினானே ஆயிற்றென்றுணர்ப. அல்ல
 தூஉம், அன்பெனப்பட்டது தான் ‡ வேண்டப்பட்ட பொரு

* 'பின்னுபொருளாட் சாவராதலின்' என்பதும் பாடம்.

† 'புகழ்வேண்டிச் சாவவும்பெறும்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'இன்னனோ' என்பதும் பாடம்.

§ 'வேட்ட வேட்ட' என்பதும் பாடம்.

ளின்கண் தோன்றும் உள்வநிகழ்ச்சி. அதனைக் காட்டிக் காண்க என்னுனன்றே! தான் அறிந்தபொருளாகலின்; என்னை? மாணுக்கன் நீரவேட்ட வேட்கையைக் காட்டுக என்னுன், தான் அறிந்தபொருளாகலின்; காட்டுக என்னுமே யெனின், வஞ்சித்தானும். அவனை ஆசிரியன் அறிவிக்க லுறுமேயெனிற் பேதையாயினாலும். அல்லது உம், உல கத்துப் பொருள் தான் இரண்டிவகையான் உணர்த்தப்படும், உண்மைமாத்திரை உணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படா தனவும், உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த்தப்படுவனவுமென. அவற்றுள், உண்மையுணர்த்திப் பிழம்பு உணர்த்தப்படா தன காம்பும் வெருளியும் மயங்கும் இன்பமும் துன்பமும் முதலாகவுடையன; என்னை?

“ஒப்பு முருவும் வெறுப்பு மென்ற
கற்பு மேரு மெழிவு மென்ற
சாயலு நாணு மடனு மென்ற
நோயும் வேட்கையு நுகரவு மென்றது
காவயின் வருடங் கிளவி யெல்லா
நாட்டிய மாய் நெஞ்சுகொளி னல்லது
காட்ட லாகாப பொருள் மென்ப”

(தொல் - பொ - பொரு - ஐங.)

என்றாராகலின். இனி 'உண்மையும் பிழம்பும் உணர்த் தப்படுவன 'மாடக்கூடல்' 'மாநிலத்' தொடக்கத்தன என்று

கொள்க. அன்பென்பது உண்மைமாத்நிரையல்லது பிழம்பு உணர்த்தப்படா தென்பது ; என்றார்க்கு, அன்பென்பது தான்கருதப்பட்ட பொருளின்கண் தோன்றும் வேட்கையன்றே ஈண்டு நம்மால் அன்பென்று விகற்பிக்கப் படாவின்றது ; அஃது யாதோவெனின், நானூச் சுருங்கப் புணர்வு வேட்கை பெருக ஒருவனோடு ஒருத்தியிடை, சிகழும் அன்பு விசேட இலக்கணமுடைத்தென்று கொள்க.

க-வது குத்திரம்.

- உரு

அஃதேயெனின், அன்பு அறிந்தேன். 'ஐந்திணை'யாவன யாவையோவெனின், குறிஞ்சி நெய்தல் பாலை மூல்லை மருதமென இவை ஆயின், ஐந்திணை என்றதல்லது அவற்றது பெயரும் முறையும் இலக்கணமும் அறியச் சொல்லிற்றிலரேயெனின், இது சுருக்கநூலாகலிற் சொல்லிற்றிலர் ; அவை முடிந்தநூலிற் கொண்டுரைக்கப்படும். உரைக்குமிடத்து முதல் சுரு உரிப்பொருளென மூன்றுவகையான் உரைக்கப்படும் ; என்னை ?

“முதல்கரு வுரிப்பொரு ளென்ற மூன்றே

துவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே.”

(மதால் - பொ - அகத் - ௩.)

என்றாகலின்.

அவற்றான் முதல் இரண்டுவகைப்படும, நிலமும்
பொழுதுமென ; என்னை ?

“ முதலெனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டி
னியல்பென தொழிப வியல்புணர்ந்தோமே.”

(தொல் - பொ - அகத் - ச.)

என்றாகலின்.

சூறிஞ்சிக்கு நிலம் மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் ;
பொழுது கூதிருந் யாமமும் முன்பனியும் ; நெய்தற்கு
நிலம் கடலுங் கடல்சார்ந்த இடமும் ; பொழுது ஏற்பாடு ;
மலைக்கு நிலமில்லை ; என்னை ?

“ நடுவ ணைந்திணை நடுவண தொழியப்
படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே.”

(தொல் - பொ - அகத் - உ.)

என்றார் தொல்காப்பியனாராகலின். பொழுது நண்பகலும்
வேனிலும், பின்பனியும் உரித்து. நிலமின்றிப் பொழுதிஞ்

உச

இதையனார் அகப்பொருள்

னையுந் திணையாமோவெனின், சூறிஞ்சியும் முல்லையும்

அடுத்த நிலமே காலம்பற்றிப்பாலையாடுமென்பது. முல்லைக்கு
நிலம் காடுங் காடுசார்ந்த இடமும் ; பொழுது காரும் மாலே
யும். மருதத்திற்கு நிலம் பழனமும் பழனஞ் சார்ந்த இட
மும் ; பொழுது வைகறையாமம். அஃதென்னை பெறுமா
றெனின்,

“மாயோன் மேய காடுறை டிலகமுஞ்
சேயோன் மேய மைவரை டிலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்
வருணன் மேய * பெருமண லுலகமு
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தலெனச்
சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௫.)

“காரு மாலையு முல்லை குறிஞ்சி
கூதிர் யாம மென்பாளுர் புலவர்.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௬.)

“பனியெதிர் பருவமு முரித்தென மொழிப.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௭.)

“வைகுறு விடியின் மருத மெற்பாடு
நெய்த லாதன் மெய்பெறத் தோன்றும்.”

(தொல் - பொ - அகத் - ௮.)

“நடுவுநிலைத் தினையே நண்பகல் வேணிவொடு

முடிவுநிலை மருங்கின் முன்னிய நெறித்தே.”

(தொல் - பொ - அகத் - க.)

“பின்பனி தானு முரித்தென மொழிப.”

(தொல் - பொ - அகத் - கல்.)

“பெரும்புன லுலகமும்” என்றும் வேறுபாடமுண்டு.

க-வது குத்திரம்.

“உரு

மருதத்திற்கும் நெய்தற்கும் பெரும்பொழுது சொல்
லிற்றின்மையின் அறுவகை யிருதுவும் உரியவெனக்கொள்க.
இவை முதல்.

இனிக் கரு என்பன தெய்வமுந் உணவும் மாவும் மர
மும் புள்ளும் பறைபுந் செய்திடும் யாழின்பகுதி முதலாக
வுடையன; என்னை?

“தெய்வ முணுவே மாமரம் புட்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு சொனாகு

யவ்வகை பிறவுங் கருவென மொழிப.”

(தொல் - பொ - அகத் - கஅ.)

என்றாராகலின். அம்முறையானே சொல்லுதும்.

குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் முருகவேள்; உண ஐவன
நெல்லுந் திணையும்; மா புலியும் பன்றியும் யானையும்; மரம்
அகிலும் ஆரமுந் திமிசுந் தேக்கும் வேங்கையும்; புள்

கிளியும் மபிலும்; பறை வெறியாட்டுப்பறையுந் தொண்டகப்பறையுந் குரவைப்பறையும்; செய்தி தேனழித்தலுங் கிழங்குகழ்தலுங் குன்றமாடுதலுந் துணைக்கிளிகடிதலும்; யாழ் குறிஞ்சியாழ். பிறவுமென்றதனான் தலைமகன்பெயர் சிலம்பன் வெற்பன் பொருப்பன்; தலைமகள் பெயர் கொடிச்சி குறத்தி; நீர் அருவிரூளு ஈனேரும்; ஊர் சிறுதுப்புங் குறிச்சியும்; பூ குறிஞ்சியுங் காதகளு மவேங்கைபுஞ் ஈனைக் குவளையும்; மக்கள் பெயர் குறவர் இறவுனர் குன்றவர்.

நேயதற்குத் தேய்வம் வருணன்; உணு மீன்சிலையும் உப்புசிலையும்; மா சுறவும் முதலையும்; மரம் புண்ணையும் ஞாழலுங் கண்டலும்; புள் அன்னமும் அன்றிலு மகன்றிலும்; பறை மீன்கோட்பறையும் நாவாப்பறையும்; செய்தி மீன்சிறற்றலும் உப்புசிறற்றலும் அழவாடுத்தலும்; யாழ் விளரியாழ். இனிப் பிறவுமென்றதனான் தலைமகன்பெயர்

உச'

இரையனார் அகப்பொருள்

துறைவன் கொண்கன் சேர்ப்பன்; தலைமகள் பெயர் துளைச்சி பரத்தி; நீர் * மணற்கிணறும் உவர்க்கழியும்; பூ வெள்ளிதழ்க் கைதையும் நெய்தலும்; ஊர் கல்மேறுபட்டினமுஞ் சிறுகுடியும் பாக்கமும்; மக்கள் பெயர் பரதர் பரத்தியர் துளையர் துளைச்சியர்.

தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு நிலம் வேண்டிற்றிலர்; வேண்டாமையின் தெய்வமும் வேண்டிற்றிலர். பிறர் பக வதியையும் ஆதித்தகோயும் தேய்வம் என்று வேண்டினர்; உணு ஆறலைத்தனவும் உரேறிந்தனவும்; மா வலியழிந்த யானையும் புலியுஞ் செநநாயும்; மரம் இருப்பையும் ஒமை யும்; புள் கழுதும் பாருந்தும் புறவும்; பறை பூசற்பறையும் உரேறிப்பறையும் நிரைகோட்பறையும்; செய்தி நிரைகோ டலுஞ் சாத்தெயிதலுஞ் குறையாடலும்; பண் பஞ்சரம். பிறவு மென்றதனால் தலைமகன்பெயர் மீளி விடலை காளை; தலைமகள்பெயர் எயிற்றி பேதை; பூ மராமபூவுங் குராமபூ வும் பாதிரிப்பூவும்; நீர் வறுநீர்க்கவலும் அறுநீர்க்கனைபும்; டக்கள்பெயர் எயின்ன எயிற்றியர் பறவர் மறத்தியர்; ஊர் கொல்குறும்பு.

முல்லைக்குத் தேய்வம் வாசுதேவன்; உணு வரகுஞ் சாணையும்; மா முயலுஞ் சிறுமானும்; மரம் கொன்றையுங் குருந்தும்; புள் காணங்கோழியும் மயிலுஞ் சிவலும்; பறை ஏறுகோட்பறையும் முரசும்; செய்தி வரகு களைகட்டலும் அவை யறுத்தலுங் கூடாவிடுதலும் நிரைமேய்த்தலும் ஏறு கோடலும்; பண் முல்லை. பிறவுமென்றதனால் தலைமகன் பெயர், குறும்பொறைநாடன்; தலைமகள்பெயர் கிழத்தி

* 'மணற்கேணி' என்பதும் பாடம்.

† 'துறைசேரமுடி' என்பதும் பாடம்.

கவது சூத்திரம்.

'உ

மனைவி; இப்பெயர் மருதநிலத்துத் தலைமகட்கும் உரிய;
பூ முல்லைபுரதோன்றியும்; நீர் கான்யாறு; ஊர் பாய்புஞ்
சேரியும்; மக்கள்பெயர் இடையர் இடைச்சியர் ஆயர்
ஆய்ச்சியர்.

மருதத்துக்குத் தேய்வம்* இத்திரன்; உணு செந்
நெல்லும் வெண்ணெல்லும்; மா ஒருமையும் நீநாயும்;
மரம் வஞ்சியுந் காஞ்சியும் மருதா; புள் நீர்க்கோழியுந்
தாராவும்; பறை மணமுழுவும் நெல்லிக்கோயும்; செய்தி
நெல்லரிதலும் அவை கடாவிடுதலும் பயிர்க்குக் களைகட்ட
லும்; யாழ் மருதயாழ். பிறவுமென்றதனால் தலைமகன்பெயர்
ஊரன் மகிணன்; தலைமகள்பெயர் கிழத்தி மனைவி; பூதாம
ரைப்பூவுஞ் செங்கழுநீர்ப்பூவும்; நீர் மனைக்கிணறும் பொய்
கையும் பாறும்; ஊர் பெயர் எய்யபடும; மக்கள்பெயர்
கடையர் கடைச்சியர் உழவர் உழத்தியர்.

இக்கூறப்பட்ட சுரு மயங்கியும் வரப்பெறும்; என்னை?

"உரிப்பொரு ளல்லன மயங்கவுந் பெறுமே"

(தொல் - தொ - அகத் - கஉ.)

"எவ்விட மருங்கிற் பூவும் புள்ளு"

மகிலம் பொழுதொடு வா ா ாயினும்

வந்த நிலத்தின பயத்தொடும்.”

(தொல் - தொ - அகத் - கக.)

என்றாகலின்.

இனி உரிப்பொருளாவது திணைக்கு உரியபொருள்
ஏன்றவாறு. அவை யாவையோவெனின், புணர்தல்,
பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊட்டல், அவற்றினிமித்தம்
என இவை ; என்னை

உஅ

இறையனார் அகப்பொருள்

“புணர்தல் பிரித லிருத்த லிரங்க
ஊட லிவற்றி னிமித்த மென்றிவை
தேருங் காலத் திணைக்குரிப் பொருளே.”

(தொல் - பொ - அகத் - கக.)

என்றாகலின்.

அவற்றுட் புணர்தலும் புணர்தனிமித்தமுங் குறிஞ்சி ;
பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும் பாலை ; இருத்தலும் இருத்
தனிமித்தமுட முல்லை ; இரங்கலும் இரங்கனிமித்தமும்
நெய்தல் ; ஊடலும் ஊட்டனிமித்தமும் மருதம். புணர்தலே
கொல்லோ குறுஞ்செயனிற் புணர்தலேயன்று ; பிரிவச்ச
மும், வன்புறப்புற, தலைமகனீங்கினவும், பாங்கற்குரைத்

தனவும், பாங்கன் எழறினவுந், தலைமகன் எதிர்ப்புறுத்தன
வும், பாங்கன் எதிர்தனவும், நீங்கினவும், தலைமகளைக்
கண்டனவும், ஆற்றாநாபினவும், தலைசற்ரு வந்துரைத்தன
வும், தலைமகன் சென்றனவும், தலைமகன் தலைப்பெய்தனவும்
இத்தொடக்கத்தனவெல்லாந் தலைமகட்குந் தோழிக்கும்
இவ்வகையானே நோக்கி விகற்பிக்க இறப்பவும் பலவாம்.
அவையெல்லாம் புணர்தலும் புணர்தலிமித்தமுமாய் அடங்
கும். ஏனையவற்றிற்கும இவ்வாதே கொள்க.

இனி ஒழுக்கத்தினைத் திணையென்பாரும் நிலத்தினைத்
திணையென்பாருமென இருபகுதியர் ஆசிரியர். அது பொருந்
தாது; ஒழுக்கமேதிணையெனப்படும். குறிஞ்சியாகியஒழுக்கம்
நிகழ்ந்த நிலமுங் குறிஞ்சியெனப்பட்டது ; என்னை? விளக்
காகியசுடர் இருந்த விடனும் விளக்கெனப்பட்டதுபோல
என்பது. இனி ஒருசாரார் ஒழுக்கத்தினைபுந் திணையென்ப,
நிலத்தினைபுந் திணையென்ப, ஆகலானன்றே 'அன்பினைத்
திணையென்றது, ஐந்திணையாடை ஐந்திணைமஞ்சிகை என்
தற்போல். என்மீது அது பொருந்தாது. அஃதே 'கருதிய

க-வது சூத்திரம்.

•௨௬

தெனின், முன்னர்த் 'திணையே கைகோள்' (இறையனார்-௫௬.)
என்னுமன்றே, 'இணையே கைகோள்' என்னுமன்றே,
இணையென்று கருதினாற்பெனப்பது. அஃதேபெனின்,

‘ஐந்துதிணை’யென்னும், ஐந்துசான் ஐந்துகூடம் என்றது போலவெனின், அநியாது கடவுளினாய்; ஐந்துதலையுடைய நாகத்தை ஐந்தலைநாகமுமென்ப. ஐந்துதலைநாகமுமென்ப; இருமுடிமுடைத்து; என்னை? முற்றியவாகப் பிணிய வுள்,

“முதனிலை மெண்ணின்முன் லல்லெழுத்து வரினு
ஞமவத தோன்றினும் யவந தியையினு
முதனிலை யியற்கை யென்மனாற்புலவர்.”

(சொல் - எழுத் - குற் - எக.)

என்றாகலின்.

அஃதேயெனின், அன்பினாயை ஒழுக்கத்தை அன்பின் வேறென்று கொள்வன், தச்சனாப மாடந் தச்சனின் வேறாயதுபோல என்றார்க்கு, அதுவன்று; பொன்னினாயை குடம் பொன்னின் வேறல்லதுபோலக் கொள்க என்பது. மூன்றாம் வேற்றுமை காரணகாரியத்தை வேறுணரவும் நிற்கும், வேறன்றியுணரவும் நிற்கும்; வேறன்றியுணர நிற்கும் பகுதிக்கொள்க. அஃதேயெனின் ஐந்திணை யென்பதன் முன்னர்க் ‘களவு’ என்னுஞ் சொல் எத்திறத்தால் வந்தது? ஒரு சொன்முன் ஒருசொல் வருங்காற் பயனிலை வகையானுந் தொகைநிலை வகையானும் எண்ணுநிலைவகையானுமென மூன்றனுள் ஒன்று பற்றியன்றே வருவது? அவற்றுள், இஃது எவ்வகையான் வந்ததோவெனின்,

தொகைநிலைவகையான் வந்ததென்பது. தொகைதாம்பல ; அவற்றுள் இஃது எத்தொகையான் வந்ததோவெனின், வேற்றுமைத்தொகையான் வந்ததென்பது. அவ்வேற்று

மய' இறையனார் அகப்பொருள்
 துமைத்தொகைதாம் பல ; அவற்றுள் இஃது எவ்வேற்
 துமைத்தொகையோவெனின், ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகை
 யென்பது. ஏழாம் வேற்றுமையுருபுதாம் பல ; அவற்றுள்
 யாது தொக்கதெனின், உள்ளென்பது தொக்கது. ஐந்
 திணையுட் களவென்பதாயின், ஐந்திணையுள்ளும் களவு
 வேறுகாதோ குடத்துள் விளக்குந் தடற்றுள் வாளும்
 அவ்விடத்தின் வேறுயதுபோல வெனின், அதுவன்று,
 ஏழாமவேற்றுமை இடத்தையும் இடத்து நிகழ்பொரு
 ளையும் வேறுணரவும் 'நிற்கும் வேறன், நியுணரவும் நிற்கும்.
 அவற்றுள், வேறுணர்வின்றவழிக் காட்டிக் கடாவினாய்;
 வேறன், நியுணர் வின்றவழிக் காட்டியக்கால் அதுபோலக்
 கொள்க. அறங்கினுள் அநழந்தான், மாடத்தினுள் அகழ்ந்
 தான் என்றதுபோல, ஐந்திணையுள்ளும் களவுவேறன்றென்
 பது. அஃதேயெனின், 'அவ்வினைநதினைக் கள வந்தண ரரு
 யினை' என அடையாதோ ? 'எனப்படுவது' என்றது எற்றிற்
 கோவெனின், செய்யுளின்பத்தின் பொருடே வந்ததென்னும்
 ஓராவன்; அற்றுன்று, அதனால் ஒருபொருளுரைப்படுவென்
 னும் ஓராவன். அதனால் ஒருபொருளுரைப்பான் பக்கம்

வனிபுடைத்து. அந்தியாதேவனின், களவென்றற்குச்
 சிறப்புடைத்தென்றனாறு. * ஊரென்பாடுவதுறையு'ரென்ற
 னிடத்துப் பிறவும ஊருண்மைசொல்லி அவற்றுளெல்லாம்
 உறையுர் சிறப்புடைமை சொல்லுப. இங்குப் பிறவுங் கள
 வுண்மைசொல்லி அக்களவுகூட்டுகெல்லாம் இக்களவு சிறப்
 புடைமைசொல்லும், துறக்கம் வீடுபேறுகளை முடிக்குமாக
 லான் எனப்படுவதென்று சொல்லிச் சிறப்பிக்கப்பட்டது.
 அது பூயிரத்துள்ளும் உரைத்தாம். மற்று உலகத்துக் கள்
 வாயினவெல்லங் கைகுன்றுபவங் கண்கூலவங் கழுவேற்ற
 வும் பட்டுப், பதியும் ப்ரவமுமாக்கி, 'நரகத்தொடக்கத் தீக்
 கவது குத்திம்.

கக

கதிகளில் உய்க்கும். இது மேன்மக்களாற் புகழ்ப்பட்டு
 ஞானவொழுக்கத்தோடொத்த இயல்பிற்காகலானும் பழி
 பாவமின்னையானும் எனப்படுவதென்று விசேடிக்கப்
 பட்டது.

இனி 'அந்தணரருமறை டன்ற லெட்டனுள்' என்
 னது: அநதணரென்பா பராப்பார்; அருமறையென்பது
 வேதம்; பன்றலென்பது மணம்; எட்டென்பது அவற்றது
 தொகை கொடுத்துச் சொன்னவாறு. அவை யாவையோ
 வெனின், பிரமம், பிரசாபத்தியம், ஆரீடந, தெய்வங், காந்தர்
 வம், அகரம், இராக்கநம், பைசாசும எனவிறை: என்னை?

"அநநில யொப்பே டெநருன்கோ டெட்வம்
 யாதோர் கூட்ட மருப்பொருள் வினையே

யிராக்கதம் பேயரிலே மென்றிக கூறிய
மறைமோர் மன்ற ஸெட்டிவை யவற்றும்

இறைமைய நல்லியாத்த ஏனைமையோ *ரியல்பிதன்
பொருண்மை மென்மஞர் புலமை மோரே."

என்பதன் பொருளென் லுணர்வது. பிரமம் என்பது
நாற்பத் தெட்டியாண்டு பிரபஞ்சரியங் காத்தாற்குப் பன்னீ
ராட்டைப் பிரபயத்தானே அணிகுலனணிநது கொடுப்பது.
கொடாவிடின், ஒரிருதுக்காட்சி ஒருவனைச் சாராது கழிந்த
விடத்து ஒரு பார்ப்பனக்கொலையோடு ஒக்கு மென்பது;
அதனை அறிலையென்பது. பிரசாபத்தியம் என்பது மைத்
துன கோத்திரத்தான் மகவ்வேண்டிச் சென்றால் மறுது
கொடுப்பது; அதனை ஒப்பென்பது. ஆரிடம் என்பது
ஆவும் ஆனேதும் பொற்கோட்டுப் பொற்குளம்பின
வாகச் செய்து † அவற்றிடை நீரிற்கொடுப்பது; அதனைப்

* 'புணர்ப்பிதன்' என்பதும் டாடம்.

† 'அவற்றோடு' என்பதும் டாடம்.

உஉ'

இறையனார் அகப்பொருள்

பொருள்கோளென்பது. தேய்வம் என்பது, வேள்வியாகிரி
யற்கு வேள்வித்தீழுன் னவத்துக் கொடுப்பது; * அதனைத்
தேய்வமென்று வழிபடப்பட்டது. தாந்தர்வம் என்பது
இருவர் ஒத்தார் தாமே கூடுங்கூட்டம்; அதனை யாமோர்

கூட்டமென்ப. அசுரம் என்பது, கொல்லேறு கொண்
 டான் இவனையெய்தும், வில்லேற்றினான் இவனையெய்தும்,
 திரிழ்ன்றி எய்தான் இவனையெய்தும், மாலை சூட்டப்பட்
 டான் இவனையெய்தும் 'இன்னதொருபொருள் தந்தான்
 இவனை யெய்துமேன் இவ்வாறு சொல்லிக்கொடுப்பது:
 அஃது அரும்பொருள் வினைக்கையென்பது. இராக்கதம்
 என்பது அவள்தன்னினுந் தமரினும் பெறுது வலிந்து
 கொள்வது. பைசாசம் என்பது மூத்தாண்மாட்டுந் துயின்
 றுண்மாட்டுங் களித்தாண்மாட்டுந் சார்வது: அது பேய்
 நிலையெனப்படும். இவ்வெட்டுமணமும் பன்றல் எட்
 டென்று சொல்லப்பட்டன என வுணர்க.

இனிக் கந்தருவவழக்கம் என்பது, கந்தருவரென்பார்
 ஈண்டுச்செய்த நல்வினைப்பயத்தால் ஒருவர் கொடுப்பாரும்
 'அடுப்பாரும்'ன்றி இருவரும் ஒரு பொழிலகத்து எதிர்ப்பட்
 டெப்புணர்வது. அது கந்தருவமணம். அதனை ஒப்பதனைக்
 களவென்று வேண்டும் இவ்வாசிரியன். அஃதேயெனின்,
 கந்தருவவழக்கம் போல்வது என்னாது 'கந்தருவவழக்க'
 மென்றையான் அதனைக் களவென்று கொள்ளாமோடுவெ
 னின், கொள்ளாம். நூற்கிடக்கை அவ்வியல்பிற்றன்றாகலாற்
 போல்வது என்றே கொள்ளற்பாலது. போறல் என்
 பது சிறிதொத்துச் சிறிதொவ்வா தொழிவது; என்னை?
 குவளைப்பூப்போலுங்கண் என்றால், நீலமாத்நிறையொக்கும்,

அது தெய்வமென்று வழிபடும்' என்பது வேறொரு பிரதி

மற்றொவ்வாப்புடை பெரிது ; பலளம்போலும்வாய் என்
றந் செம்மைமாத்திரை யொக்கும், மற்றொவ்வாப்
புடை பெரிது. இங்கும ஏகதேசத்துக் கொடுப்பாரும்
அடுப்பாருமின்றிப் புணர்நலும், ஒத்த குலத்தினராகலும்,
ஒத்த அன்பினராகலுமென்னும் இத்துணையே ஒப்பிக்கப்
பட்டது ; மற்றப்புடையெல்லாம் ஒவ்வா. அஃதேயெனின்,
கந்தருவவழக்காடு பேல்வதெனவேண்டாவோ சூத்திரத்
துள்ளெனின் ; வேண்டா. உவமந்தொகுத்தவாறு சொல்
லுதும் : பசுப்போல்வாளைப் பசு என்றலும் பாவை
பேரல்வாளைப் பாவை என்றலும் என்பது. அஃதேயெனின்,
அவையெட்டிம அதனைப்போத்த இதுவுமென மணம் ஒன்ப
தாகற்பாலபிறவெனின், அதுவன்று ; அவ்வெட்டிம *உலகி
னுள்ளன ; இஃது அன்னதன்று, இல்லது இனியது நல்லது
என்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதோர் ஒழுக்கமாகலின்
இதனை உலகவழக்கினோடு இயையாடுவென்பது. அஃதே
யெனின், இதனை முதலாவென்று புருந்தமையாற் கந்தருவ
வழக்கமென்றே மொழியற்பாற்று, என்மனார் புலவரென்று
சொல்லற்பாற்றன்று ; அது வழிநூல் வாய்பாடாகலான்
என்பது சடா. அதற்கு விடை : பிறநூல்களெல்லாம் *ஆசிரி
யப் பகுதிப்படும், இதுவும் அவையேபோல ஆசிரியப் பகு
திப்படிக் கொல்லோவென்றிற் படாது. கந்தருவ வழக்கம்

போல்வது களவாதல் முன்றுகாலத்துப் புலவர்க்கும் ஒப்ப முடிந்தமையான் அவ்வகை சொன்னுனென்பது. அஃதே யெனின் தன்னோடொத்த புலவரில்லையன்றே ! தான் தலைவ னாகலான், எல்லாம் உணர்ந்தானாகலானெனின் ; அஃதே கருத்து, அறிந்திலை ; தன்னானே உரைக்கப்பட்டதெனினும், பிறவற்றையெல்லாம் திரியவுந் திரியாமையுங் கொண்

‘உலகியல்’ என்பதும் பாடம்.

உச

இறையனார் அகப்பொருள்

டார்; இதனைத் திரியாமையேகொண்டார் *எல்லாருமென் றற்கு அவ்வாறு உரைக்கப்பட்டது. தன்மதம் உணர்ந்தா ரையும் புலவரென்றான், அறிபொருளுக்கு ஏனோரும புலவ ராகலின்.

இனி ‘என்மனார்’ என்பது, ‘என்ப’ என்னும்முற்றுச் சொற் ‘குறைக்கும்வழிக் குறைத்தலும்’ என்பதனாற் பகரங் குறைத்து, ‘விரிக்கும்வழி விரித்தல்’ என்பதனான் ‘மன்’ ஆர்’ என்பன இரண்டிடைச்சொற் பெய்து விரித்து, ‘என்மனார்’ என்றாயிற்று. என்மனார் என்பது புலவர் என்னும் பெயர்கொண்டு முடிந்தது; முற்றுச்சொல் எச்சப் பெயர்கொண்டு முடிபுமாகலினென்பது.

உ. அதுவே, தானே யவளே தமிழர் காணக் காமப் புணர்ச்சி யிருவயி னொத்தல்.

என்பதென்னுதலிற்றோடுவெனின், மேற் கந்தருவ வழக்கத்
தோடொக்கும் ஒழுக்கங் களவென்று வேண்டிற்றல்லது
இன்ன இலக்கணத்ததென்றிலாதார் அதனை உணர்த்துத
லுதலிற்று. † இச்சூத்திரத்துட் கருதியபொருள் மேலதனோ
டியையும்கூடும்.

இதன் பொருள் அதுவே—பண்டறிசுட்டி, மேற்
சொல்லப்பட்ட கந்தருவவழக்கம்போலுங் களவு; தானே
அவளே-தானே அவள், அவளே தான்; என்பது என்
சொல்லியவாரோடுவெனின், தான் அவள் என்னும் வேற்
றுமையிலர், என்றவாறு.

இங்ஙனம் வாசகம் வேறுபடச் சொல்லப்பட்டாராயி
னும், அன்பினுந் குணத்தினுந் கல்வியினுந் உருவி

‘என்னரு மென்றவகையே’ என்பதும் பாடம்.

† ‘இச்சூத்திரம் கருதியனும்’ என்பதும் பாடம்.
உ-வது சூத்திரம்.

௩௫

இன்னுந் திருவினாநுந் திரிவிலர் ஒருவரொருவரின் என்பதாம்.
அஃதென்போலவோ வெனின்: உருவரிசி கொத்தமுரி
என்றாற்போலவெனின், அது பொருந்தாது; என்னை
காரணமெனின், கந்தருவ வழக்கந்தோடு ஒக்குமெனவே
வேற்றுமையின்மை முடிந்தது, அவா வேற்றுமையிலராக
லின்; இன்னுமொருகால் வாசகம் வேறுபடுத்து அப்பொ

ருளே சொல்லப் புனருத்தமாம்; என்னை? ஒரு பொருளை வேறுபட்ட வாய்பாட்டாற் பல்காற் கொல்லுவது புனருத்தமாகலின்.

இனி ஒருவன் சொல்வது :- இவனும் பற்பன்னுரையிரவர் கூர்வே விளைஞரொடு திரிதரினன்யித் தமியனாதலின், பெரியனாதலால்; இவரும் பற்பன்னுரையிரவர் ஆயமகரீர் புடைசூழத் திரிதரினன்யித் தமியனாதலின், பெரியவாதலால்; இங்ஙனமில்லாதான் இவனும் இளைஞரினீங்கித் தானேயாய், இவளும் ஆயத்தினீங்கித் தானேயாய், இங்ஙனம் *புணர்வரென்ப. இவனை இளைஞரினீக்கியும் இவளை ஆயத்தினீக்கியும் பிரித்துக்கோடற்குத் தானே அவளே என்று சொல்லப்பட்டதென்னும். இவ்வுரையும் பொருந்தாது; என்னோ காரணமெனின், கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே, தமியராய்ப் புணர்தன் முடிந்தது; இன்னுமொருகால் அப்பொருளையே சொல்லப் புனருத்தமாமென்பது. மற்றென்னோ உரையெனின்; தானே அவளே என்பது, ஆண்பால்களுள் இவனோடு ஒத்தானுமில்லை, மிக்கானுமில்லை, குறைபட்டாரல்லது; எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் ஞானத்தானும் துணைத்தானும் ஒரு

* 'புணர்வரோ அன்று, இவனை, விளைஞருள் நீக்கியும்' என்பதும் பாடம்.

† 'ஒழுக்கத்தானும்' அன்வினையானும் பொருளினனும்' என்பதும் பாடம்.

1 வினாறு திருவினாஹும் பொருவிலன் தானே என்பது.
 இவளும் அன்னளெனவே, இருவரும் பொருவிறந்தாரென்
 பதனைப் பயக்கும். நின்ற ஏகாரம் ஐந்து ஏகாரத்துள்ளும்
 என்ன ஏகாரமோவெனின், ஆண்குழுவின் * இவளையே
 பிரித்து வாங்கினமையானும், பெண்குழுவின் இவளையே
 பிரித்து வாங்கினமையானும் பிரிநிலைபேகாரமெனப்பட்ட
 டது. †பலவற்றுள் ஒன்று பிரிப்பது பிரிநிலை பேகார
 மெனப்படுமாகலா னென்பது. அஃதேயெனின், கந்தருவ
 வழக்கத்தோடு ஒக்குமெனவே எத்திறத்தானுங் குறை
 பாடினமை முடியாதோவெனின், முடியாது ; கந்தருவர்க்
 கும் 'ஞானக்குறைபாடு தரும்க்குறைபாடு ஆள்வினைக்
 குறைபாடு உண்டு. இஃசொல்லப்பட்டன ‡சிபிதேயென்
 றே ஒப்பித்து, அது பொருவிறப்புச சூத்திரத்தாற்
 சொல்லவேண்டுமென்பது.

தமிழர் காண—தம்முணர்வின் ரன்றி எதிர்ப்பாட,
 என்றவாறு.

அஃதேயெனின், இவர் தம்முணர்வின் அல்லராகின்
 றது காணமுன்னாபவே, கண்டபின்னாபவே, காட்சியோ
 டுடனாபவே ; காணமுன் தம்முணர்வின் அல்லராபவெனின்,
 காட்சி காரணமன்றாயிற்கும் தம்முணர்வின் அல்ல
 ராதற்கு ; அல்லதாஉங், காரணமின்றியாகலான் எப்பொழு
 துந் தம்முணர்வின் அல்லராகல் வேண்டும். இனிக்
 கண்டபின் தம்முணர்வின் அல்லாரெனின், காட்சியது நீக்கத்

* 'இவளையே பெருமைக்கட்பிரித்து' என்பதும் 'இவளையே பெருமைக்கட்பிரித்து' என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரகியில் இல்லை.

‡ 'சிறியதெயன்றே'யொப்பது பொருவிற்றப்பிற் சூத்திரத் தால்' என்பதும் பாடம்.

உ-வது சூத்திரம்.

௩௭

துக்கண்ணுந் தம்முணர்வினரல்லராகல் வேண்டும் ; உண்டபின் வந்தான் சாத்தன் என்றால் உண்டற்குருமக் கழிவின்கண் வந்ததுபோல வென்பது. அல்லதுஉங், கண்டபின் தம்முணர்வினர் அல்லராகவே கண்ட சமவா யத்துத் தம்முணர்வினராகல் வேண்டும். ஆகவே, கண்டும் தம்முணர்வினராய் நின்றார் பின்னை மயங்குதற்குக் காரண மென்னையோ என்பது. இனிக் காட்சியுந் தம்முணர்வின ரல்லராகலும் உடனிகழுமேயெனின், காட்சியென்னுங் கார ணத்தால் தம்முணர்வினரல்லராதற்றன்மை நிகழற்பாற் றன்று. ஒருகாலத்து ஓரிடத்து ஒருங்கு தோற்றின பெருநுள் ஒன்றனைஒன்று முடித்தன எனப்படாமை காண் டும், ஆவிற்கு இருகோடுபேரல என்பது. அதனால், முன் றல்லது நான்காவது காலம் இன்மையின், இவர் காட் சியானே தம்முணர்வினரல்லரென்பது முடிக்கல்வேண்டும். எங்ஙனம் முடிக்குமாறெனின், காணுமுன்னே தம்முணர்

வினரல்லராகத் தன்மையுடையராதலினென்பது. என்னை? ஏனாதிமோதிரஞ் செறித்த திருவுடையானொருவன் ஏனாதிமோதிரஞ் செறிக்கும் அத்திரு அவன் செறிக்கின்றபொழுதே உண்டாயிற்றன்று; * முற்கொண்டமைந்துகிடந்தது. அரசு வீற்றிருந்த திருவுடையானொருவன் அரசு வீற்றிருக்கும் அத்திரு அவன் அரசு வீற்றிருக்கின்றபொழுதே உண்டாயிற்றன்று; முற்கொண்டமைந்துகிடந்தது. அது பின்னையொருகாலத்து ஓரிடத்து ஒருகாரணத்தான் எய்துவிக்கும். அதுபோலே, இன்னநாள் இன்னபக்குவத்து இன்னபொழுது இன்னவிடத்து இவள் காரணமாக இவன் தன்னுணர்வினனல்லனாம் என்பதூஉம், இவன்காரணமாக இவள் தன்னுணர்வினனல்லனாம். என்பதூஉம், பின்னே

இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில்லை.

உஉ

இறையனார் அகப்பொருள்.

முடிந்து *கிடந்தன. அது பின்னுங் கொணர்ந்தெய்துவிக்கும்; என்னை? “ஒளிப்பினு முழுவ்னை யூட்டாது கழியாது” என்பதாகலான். காட்சி துணைக்காரணம், அவ்வினை பயத்தற்கு; வித்து முயித்தற்கு நிலனும் நீரும் இருதுவுந் துணைக்காரணமா?ற்றுப்போலவுஞ், சோறுதனியல்பிற்றுகிய அரிசி சோறுதற்கு அவ்வாணத் தொடக்கமாகவுடைய காரணந் துணைக்காரணமாயிற்றுப் போலவுமென்பது. அஃதேயெனின், காட்சி துணைக்காரணம்பிற வெனின், காட்சி

யின் முற்கொளர்த்ததோ, பிற்கொளர்த்ததோ உடன் கிளர்ந்ததோ? †உன்வந்துத்தான் கிளர்கின்றதெனின், முன்னைக்கடாவந்து வந்துமா. என்னையோவெனின், ‡காட்சியோடுனே கிளரும்; என்னை? இருட்டகத்து விளக்குக்கொண்டு புக்கால் விளக்கு வாராத முன்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்கு வந்த பின்னரும் இருள் நீங்காது; விளக்குவருதலும் இருணீக்கமும் உடனே நிகழும். அதுபோலக், காட்சியும் ஞானவொழுக்கக் குணங்களது தன்மையழிவும் உடனே நிகழும். விளக்கினைக் காட்சியாகக்கொண்டு ஞானவொழுக்கங்களை இருளாகக்கொள்க.

இனிக் 'காமப்புணர்ச்சி'யென்பது தலைமகனுந் தலைமகளுந் தமிழராய் ஒருபொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டுத் தம்முணர்வினரன்றி வேட்கைமிகவினாற் புணர்வது.

ஆயின் இவர், மேற் பொருவிற்றார் தலைமகனுந் தலைமகளுமென்றமையான், அவனுங் கற்கந்தும் ||எப்போத்துங்

* 'கிடந்தவாகக், கீடந்ததே' என்பதும் பாடம்.

† 'உன்னதுதான்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'காட்சியோ டுன்கிளருங் கிளருமிடத்து' என்பதும் பாடம்.

|| 'எறிபோத்தம்' என்பதும் பாடம்

உ-வது சூத்திரம்.

'உக

கடுங்கண் யானையுந் தறுகட்பன்றியுங் கருவரையும் இருநிலனும் பெரு விசம்புமனையார், ஆளிமொய்ம்பினர், அரிமான்

றப்பினர், பற்பன்னுரூபிரவர் கூர்வேவிளைஞர் தற்குழச்
 செல்வனென்பது முடிந்தது. அவளும் உடன்பிறந்து, உடன்
 வளர்ந்து, நீர் உடனடிச், சீரெடன்பெருகி, ஒல் உடனடித்
 தப், பால் உடனடி, பல் உடனெழுந்து, சொல் உடன்
 கற்றுப், பழமையும் பிறிற்றியும் பண்பும் நண்பும் விழுப்ப
 மும் ஒழுக்கமும் மாட்சியும் உடையார், பற்பன்னுரூபிரவர்
 கண்ணும் மனமும் அவரும் ஒண்ணுதன்மகளிர் தற்குழத்
 தாரகைநெவன் தன்மதிபோலச் செல்வாளென்பது முடிந்
 தது. முடியவே, தமிழராய்ப் புணர்ந்தார் என்பதனொடு
 மாறுகொள்ளுமெனின், மாறுகொள்ளாது; என்னை? அவள்
 ஆயங்களும் பொழீலிடம் புதுதலும் விளையாட்டு விருப்பி
 னாற்பிரியும். என்னை பிரியுமாறெனின், *ஒன்றொருவரின்
 முன்னர் தழைவிழைதக்கன தொடுத்து மென்றுங்,
 கண்ணி தண்ணுநாற்றத்தன செய்துமென்றும், பேர்து
 மேதக்கன கொய்து மென்றும், மயிலொடு மாறுதுமென்
 றுங், குயிலொடு மாறு கூவுதுமென்றும், †அருவியாடி அஞ்
 சுனை குடைதுமென்றும், வாசமலர்க்கொடியின் ஊசலாடுது
 மென்றும் பரந்து, அப்பாலுள்ளார் இப்பாலுள்ளார் கொல்
 லோவென்றும், இப்பாலுள்ளார் அப்பாலுள்ளார் கொல்
 லோவென்றும் இவ்வகை நினைத்துப் பிரிபவென்பது.

* 'ஒன்றொருவர் முன் - ஒருவரொருவர் முன்னாக வென்று
'கொள்ளின், "ஒன்றொருவரின்முன்னந் தழை விழை தக்கன
'கொய்தும்" என்றது போலும்' என்பது; புற-வெ-மா-வை-பொதுவியத்
படலம்-கக-ஆவது வெண்பா உரை.

† 'மாறிகலுதும்' என்பதும் புரடம்.

‡ 'அருவியாடுதும்' என்பதும் புரடம்.

௯௦

இறையனார் அகப்பொருள்

இவ்வகை அவளைத் தமியளாக்கிப் பிரிபவோவெனின்,
| எட்டியுஞ்சட்டியுங் காட்டப்படுங் குலத்தளல்லளாகலானும்
பான்மையும் அவ்வகைத்தாகலானும் பிறவாறுநினையாப் பிரிப
வென்பது. ஆயின், இவ்வகைப்பட்ட ஆயத்திடை மேனாட்
பிரிந்து பயின்றறியாதாள் தமியளாய் நிற்குமோவெனின்,
நிற்கும்; தான் பயின்ற இடம்தன் ஆயத்தினோடு ஒக்கு
மாக்கலானென்பது. யாங்நனம் நிற்குமோவெனின், சந்தன
முஞ் சண்பகமுந் தேமாவுந் தீம்பலவும ஆசினியும் அசோ
கமுங் கோங்கும் லேங்கையுங் குரவமும் விரிநது, நாகமுந்
திலகமும் நறவும் நந்தியும் மாதனியும் மல்லிகையும் மௌவ
லொடு மணங்கமழ்ந்து, பாதிரியும் பாவைஞாழலும் பைங்
| கொன்றையொடு பிணியவிழ்ந்து, பொரிப்புன்கும புன்னாக
மும் முருக்கொடு முகைசிறந்து, வண்டறைந்து, தேனார்ந்து,
வரிக்குழில்கள் *இசைபாடத், தண்டென்றல் இடைவிராப்த்
தனியவகை முனிவுசெய்யும் பொழிலது நடுவண், ஒரு
மாணிக்கச் சிசய்குன்றின்மேல், விசமபு துடைத்துப் பசும்

பொன் னூத்து வண்டு துவைப்பத் தண்டேன் துளிப்பதோர்
 வெறியுறு நம்மலர் வேங்கை கண்டாள் ; கண்டு பெரிய
 தேர் ஈதல் ிகனிகூர்ந்து தன் செம்மலர்ச் சீறடி மேற்
 சிலம்பு கிடந்து சிலம்பு புடைப்ப, அம்மலரணிக் கொம்பர்
 நடை கற்பதென நடந்து சென்று, ிநறைவிரி வேங்கை
 நாண்மலர் கொய்தாள் ; கொய்தவிடத்து, மரகதமணி
 விளிம்பிடுத்த மாணிக்கச்சுனை மருங்கினதோர் மாதவிவல்லி
 மண்டப்பத்துப், போதுவேய்ந்த பூநாறு கொழுநிழற்கீழ்க்
 கழிந்தருக்கத்தி கொடியுழித்துத் தகடுபுடி பசும்பொற்

‘வரிபாட’ என்பதும் பாட்டும்.
 ‘ிசுழிகூர்’ என்பதும் பாட்டும்.
 ‘ிநறைவிரி வேங்கை’ என்பதும் பாட்டும்.*

பெறுதருத்திரம்.

ச-க

சிகரங்களின் முகடுதொடுத்து ஞான்று வந்து இழிதரும்
 அருவி, பொன்கொழித்து மணிவரன்றி மாணிக்கத்தொடு
 வயிரமுந்தி அணிகிளரருவி ஆடகப் பாறைமேல் அதிர்சூரன்
 முரசின் தண்ணிரட்டி, வண்டுந் தேனும் யாழ்முரல, வரிக்
 குயிலுங் கிளியும் பாடத், தண்டாது தவிசுபடப் போர்த்த
 தோர் பளிக்குப்பாறை மணித்தலத்துமிசை, நீல ஆலவட்
 டம் விரித்தாற்போலத் தன்கோலக் கலாவங்கொளவிரித்து,
 முனையிளஞாயிற்று *இளவெயில் ஏறிப்ப ஓர் இளமயில் ஆடு

வது நோக்கி நின்றாள். அப்பால, தலைமகனும் பற்பன்னுறையிரவர்கூர்வேலினைஞரொடு நளிர்மாமலைச்சாரல் வேட்டம் போய் விளையாடுகின்றான், ஆண்டெழுந்ததோர் கடுமானின் பின் ஓடிக், காவலினைஞரைக் கையகன்று, நெடுமான்தே ரொடு பாகனை நிலவுமணற் கானியாற்று நிற்கப் பணித்துத், தொடுகழல் அடியதிரச் சுருளிநுங்குஞ்சி பொன்னாணிற் பிணித்துக், கடிகமழ் நறுங்கண்ணிபேல்கொண்டு, வண்ண மணமயர, அஞ்சார்தின் நறுநாற்றம் அகன்டொழிவிடைப் பரந்து நாற, † அடுகிலையொடு கனை ஏக்தி வடிவுதென்ன, காமன்போலச் சென்று அவள் நின்ற இரும்பொழில் புகும்.. ஆந்தியாங்நனமோவெனின், வடகடலிட்ட ஒரு துகம். ஒரு துளை தென்கடலிட்ட ஒருகழி சென்று கோத்தாற்போல வும், வெங்கதிர்க்கனவியுந் தண்கதிர்மதியமுந் தங்கதிவழு வித் தலைப்பெய்தாற்போலவுந் தலைப்பெய்து, ஒருவரொருவரைக் காண்டல் நிமித்தமாகத் தமிழராவர்.

தமிழராதலென்பது தம்முணர்வினரல்வராதல். தம் முணர்வின ரல்லாதலென்பது என்னோடுவெனின், தலை மகற்கு அறிவு வினை ஓர்ப்புக் கடைப்பிடி என்பன குணம். அறிவென்பது என்னோடுவெனின்,

* 'இளவிரிதீர்' என்பதும் பரிபாடல்.

† 'விடுகிலை' என்பதும் பரிபாடல்.

“ எப்பொரு னெததன்மைத் தாயினு மப்பொருண்

மெயப்பொருள் காண்ப தறிவு” (குறள் - 36-5.)

என்றாராகலின், எப்பொருளாயினும் அப்பொருட்கண்
நின்று அம்மெய்ப்பையை அறிவது. நிறையென்பது
என்றோவெனின், காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து
ஒழுதும் ஒழுக்கம். ஒப்பென்பது ஒருபொருளை *ஆராய்ந்து
உணர்தலென்பது. கடைப்பிடியென்பது கொண்டபொருண்
மறவாமை. இந்நான்மையுந தலைமகற்கு வேட்கையான்
மீதூரப்பட்டுப் , † புனலான் மீதூரப்பட்ட புற்போலச்
சாய்ந்துகிடப்பது.

இனித் தலைமகட்கு நான் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பென்
பன குணம். அவற்றுள், நினைன்பது பெண்டிர்க்கு இயல்
பாகவே உளதொரு தன்மை. மடமென்பது கொளுத்தக்
கொண்டு கொண்டது விடாமை. அச்சமென்பது பெண்மை
யில் தான் காணப்படாததோர் பொருள் கண்டவிடத்து
அஞ்சுவது. பயிர்ப்பென்பது பயிலாத பொருட்கண் அரு
வருத்து நிற்கும் நிலைமை. இந்நான்மையும் புனல் ஓடுவழியிற்
புற்சாய்ந்தாற்போல வேட்கையான் மீதூரப்பட்டுச் சாயந்து
கிடப்பது.

வேட்கையென்பது என்றோவெனின், ஒருவரொரு
வரை இன்றியமையாமை. அவ்வின்றியமையாது நின்ற

வேட்கை எல்லா உணர்வினையும் நீக்கித் தானேயாய் நான் வழிக் காசுபோலவும் நீர்வழி மிதவைபோலவும் பான்மை வழியோடி இருவருயிரையும் புணர்விக்கும் என்பது. ஆதலால், தமிழராய்ப் புணர்தல் தலைமையொடு மாறுகொள்ளா தென்பது.

* 'உணர்ந்து ஆராய்ந்துகொள்வது' என்பதும் பாடம்.

† 'புணல் ஒடுவழிப் புறங்கயந்தாற்போல' என்பதும் பாடம்.

உவது குத்திரம்

சுஉ

இது காமப்புணர்ச்சி என்பது. இதனை ஓராசிரியன் உள்ளத்தானே புணர்ந்தாரென்னும்; என்னை? மெய்யுறு புணர்ச்சி பொருவிநந்தாரென்பதொடு மாறுகொள்ளும். யாங்ஙனம் மாறுகொள்ளுமெனின், ஏகதேசத்துப் பிறர்க்குரிய பொருளை வெளவினாளைப் பெருமைசொல்லப்படாது. அதுபோல இவ்வுங் கொடுப்ப அடுப்ப எய்தற்பாலான் ஏகதேசத்துத் தலைப்பட்டுச் சென்றெய்தி முயங்கினமையின். என்னை? பிறர்க்குரிய பொருள், எளிதாகச் செய்யப்படா மையினும் பெரியனாய்ச் சென்றது. அங்ஙனமாகில் உலகத்துப் *பன்மக்கொல்லாம, பெரியர் சீராத பொழுது பிறருடைமை கொள்ளாது ஈர்த்த பொழுது வெளவுதலால்.

இனி, இவளுங் குரவரது பணியாற் சென்று அவனை வழிபடற்பாலான் ஏகதேசத்துத் தலைப்பட்டு மயங்கிவழிப்

பட்டமையாற பெருமைபிலள் ; என்னை ? தேர்ந்து காணாது
உள்ளம் ஒடினவழி ஒடுதலான். உள்ளத்தான் வேட்கப்
படாத பொருளில்லை யன்றே ; அவ்வேட்கப்பட்டவற்றுக்க
ணெல்லாம் அறத்தின் வழாமையும் பொருளின் வழாமையுந்
தனக்குத் தகவும் ஆராயாது உள்ளம் ஒடினவழி ஒடுதல்
தக்கதன்றென்பதனால் அது மாறுகொள்ளுமென்பது.

மற்றென்னையோ உரைக்குமாறெனின், அவர் தம்
முண் மெய்புற்றுப் புணர்ந்திலர் ; இருவர்தங் காமமுமே
தம்முட் புணர்ந்தன, என்றிங்ஙனம் உள்ளங்களானின்று
புணர்வது புணர்ச்சி ; இது பிறரொருவருணர நெடுங்காலம்
புணர்தலாகாதென நீங்கு நீக்கம் பிரிவு ; அப்பிரிவின்கட்
சொல்லுவது மெய்புறு புணர்ச்சிக்குச் சொல்லுவன எல்
லாஞ் சொல்ல அமையும். பாங்கற்கூட்டத்தின்கண்ணுந்

*, 'கண்மக்களெல்லாம் செரியராயிராதபொழுது' என வே
றோர் எட்டும்பிரதியிற் காணப்படுகின்றது.

சச

இறையனார் அகப்பொருள்

தோழியிற்கூட்டத்தின்கண்ணும் எல்லாம் இதுவே. வரைந்
தெய்திய ஞான்று மெய்புறுபுணர்ச்சி உண்டாவதென்ப.
அது பொருந்தாதென்று மெய்புறுபுணர்ச்சி வேண்டுவார்
சொல்லுவது: மெய்புறுபுணர்ச்சி தக்கின்றென்றாகாதே
உள்ளப்புணர்ச்சி வேண்டுவது ? அங்ஙனங் கருதிற் பிறர்க்

சூரிய பொருட்கண் உள்ளத்தை ஓடவிடீதல் தக்கின்
 நென்று நீட்க அமையாதோவென்பது. அல்லதூஉம்,
 உள்ளத்தான் வேட்கை செல்லினும் மெய்யுற்றராயிற்று.
 அதன்கண் இருபுடைகருதி ஆகாதே; ஆகவே, இவட்குக்
 கற்பழியும் பிறரொருவரை வழிபட; இனி உள்ளஞ் சென்ற
 பொழுதே அமைந்து இரண்டாவதில்லையென்று கருதினானே
 யெனினும் மெய்யுறவே; சூற்றம் என்னோவென்பது. அல்
 லதூஉம் மெய்யும் மொழியுமென்பன உள்ளத்தின் வழிய
 வன்றே? அஃதிறந்தபின்னை இறவாது நின்றதென்னோ
 என்பது. அல்லதூஉம், பார்ப்பான் பாதகமாயிற்றென்று
 நீனைக்குமாயிற் பிராயச்சித்தத்திற்கு உரியனாம்; அதனால்
 செய்கையும் நீனைப் படுமொக்கும் என்பது; அல்லதூஉம்,
 மெய்யுறவதாகாதென்னுந் தெரிந்துணர்ச்சியுண்டாயின்
 தமிழரென்பதனொடு மாறு கொள்ளுமென்பது.

அல்லதூஉங், 'கந்தருவர் உள்ளத்தாற் புணர்ந்தா
 ராயின் இவரும் உள்ளத்தாற் புணர்பவென்பது; என்னை?
 கந்தருவ வழக்கத்தோடு ஒக்குமென்றமையினென்பது.
 அல்லதூஉந் தெரிந்துணர் வண்டாமேயெனின் அன்பினான்
 நிறைந்தாரென்பதும் அமையாது. என்னை? நிறைந்திருந்த
 தோர் கொள்கலம் பிறிதொன்றற்கு இடங் கொடாதது
 போல வென்பது. இருவரும் உத்தமராகலான் உள்ளத்
 தானே புணரப் போகம்முடியுமெனின், பின்னையும் எஞ்
 றான்றும் மெய்யுறவுவகை கூடாதாம். புத்திரலாபத்திற்கு

மெய்ப்புறுபலையெனின், கருமப் பொருட்டன்றி வேட்கை யில்லை என்பதனால் உள்ளப்புணர்ச்சி உரையன்றென்று, மெய்ப்புறுபுணர்ச்சியே வேண்ப்பாட்டது.

இனி ஒருசாரார் உரைக்குமாறு: மெய்ப்புறுபுணர்ச்சி தக்கது, இன்றொல்லுங் கூற்றிமின்றிப் பசுப்போலப் புணர்ந்தாரென்பதாகாது, சொற்படு கான் முறைமையான் நிகழ்ந்து புணாதல் தகவுடைத்து. அவை யாவையோ வெனின், காட்சி, ஐயம், தெளிதல், தேறலென இவை.

அவற்றுட் காட்சி யென்பது இருவருந் தமமுட் கண்ணுறிவது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:

பூமரு கண்ணினை உண்டாப் புணர்மென் முலையரும்பாத்
தேமரு மெல்லாய சரிமா + செருச்செரு லத்ததைவென்ற
மாமரு தானையென கோன்னுவை வார்பொழி லேர்கலந்த
காமரு பூயகொடி கண்டே களித்தவென கண்ணினையே. (க)

ஐயம் என்பது கண்ணுற்றபின் ஐயப்படுவது. எங்ஙன மோவெனின், வரையறுமன் கொல்லோ, வானரமகள் கொல்லோ, நீரரமுகள்கொல்லோ, சூரரமுகள்கொல்லே இத் துணைமேதகவுடையான்! அன்றி மக்களுள்ளாள் கொல்லோ! என்று ஐயப்படுவது. அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு: உரையுறை தீர்தமிழ் வேந்த னுசிதன்றென் னுட்பொளிகேர் விரையுறைபூம்பொழின் மேலுறைதெய்வங்கொ லன்றிவிண்டோய்,

வரையுறை தெய்வங்கொல் வானுறை தெய்வங்கொ னீர்மணந்த
 திரையுறை தெய்வங்கொ லையந் தருமித் திருஅதலே. (உ)
 இவளும் அவனை ஐயப்படும். கடம்பமரீ கடவுள்கொல்லோ
 இயக்கன்கொல்லோ அன்றி மக்களுள்ளான் கொல்லோ
 வென்று இங்ஙனம் ஐயப்படும்.

இவ்வகை நினைந்தபின்னைத் தெளிவு வருமாறு: ஆட்டா
 மாசண்டலானுங், கால்நிலந்தோய்தலானுங், கண் இமைத்து

சக

இறையனார் அகப்பொருள்

லானுங், கண்ணி வாடுதலானுஞ், சாந்து புலர்தலானுமென்று
 இங்ஙனந்தொரியும். தெரிந்தபின்னைத் துணியுமென்பது.
 அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு :

பாவடி டானைப் பராங்குன் பாழிப் பகைதணித்த
 துவடி வேன்மன்னன் கண்ணித் துறைஞ் சூரும் பார்குவளைப்
 பூவடி வானெடுங் கண்ணு மிமைத்தன பூமிசன்மேற்
 சேவடி தோயவகண் டேன்றெடவ மல்லளிச் சேயிழையே. (ங)

இவளும் அவனை அவ்வாறு தெரிந்து மக்களுள்ளா
 னென்பது துணியும். துணிந்தபின்னை இருவருக்கும் வேட்
 கைமிகத் தம்முட்கடுவது. இவ்வாறுபுணரப் பெரிதும்
 வனப்புடைத்தாய்க் காட்டுமென்பது. இவ்வுரை பொருந்
 தாது. என்னை காரணமெனின், இது கைக்களை இலங்

கணம். தெய்வங்கொல்லோ மகடீஉக்கொல்லோ என ஐயமுற்ற ஐயநிலையுந், தெய்வ இலக்கணந் தீண்டாவாகலின் ஐயந்தெளிந்து மகடீஉவாதல் துவர உணர்ந்த அத்துணிவு நிலையுமெனக் கைக்கிளையிலக்கணமாகச் சொல்லப்பட்டமை யின். சுங்கு அகத்திணையுள் அஃதுரைப்பது திணையக்க மாகலின் மேலதே பொருள். காமப்புணர்ச்சியென்றமை யிற் காமத்தின் லேறு புணர்ச்சியாகல் வேண்டுமபிற, வாளாற்கொண்ட கொடியென்றதுபோலவெனின்; அந் தன்று, பொன்னாற்செய்த மஞ்சிகை, மண்ணாற்செய்த குட மென்பதுபோல வேறன்றி நிற்புழிக்கொள்க. இஃது இயற் கைப் புணர்ச்சி யெனப்படும், புவவராற்கூறப்பட்ட இயல் பினாற் புணர்ந்தாராகலானும் கந்தருவ வழக்கத்தோ டொத்த இயல்பினாற் புணர்ந்தாராகலானு மென்பது. இனித் தெய்வப் புணர்ச்சியெனவும்கூடும், இருவரும் தெய் வுத்தன்மையாற் புணர்ந்தாராகலினென்பது. அல்லதுஉம், முயற்சியும் உளப்பாடுமின்றி ஒருவற்கு ஒரு கருமங் கைகூ

உவது சூத்திரம்.

சஎ

டினவிடத்துத் தெய்வத்தினுன் ஆபிற்றென்பது. அதுபோல இருவர்க்கும் முயற்சியும் உளப்பாடுமின்றிப் புணர்வு முடிந் தமையானுந் தெய்வப்புணர்ச்சி யெனப்பட்டது. இதுவே முன்னுறுபுணர்ச்சி யெனவும்கூடும், இவள் நலம் இவளானே முன்னுறு எய்தப்பட்டமையானும், இவன் நலம் இவளானே

முன்னுற எய்தப்பட்டமையானுரென்பது.

மற்றுந் தெய்வப்புணர்ச்சி, முன்னுறுபுணர்ச்சி, இயற்கைப் புணர்ச்சியென இவற்றுள் ஒன்று சொல்லாது காமப்புணர்ச்சியென்றே கூறிய காரணமென்னை யெனின், இவற்றுள் ஒன்றே சொல்லினுமொக்கும்; அல்லது அவையெல்லாம் அன்பினுனே நிகழுமாகலிற் காமப்புணர்ச்சி யென்று ரென்பது. பலகாரணத்தினையொருநுளை ஒரு காரணத்தினுற் சொல்லுப சிறப்புடைமை நோக்கி; என்னை? நிலனும் நீருங் காலமும் வித்துமென இவற்றது கூட்டத்தினுயமுனையை நென்முனைபென்ப. நென்முனைக்கு நெல் சிறப்புடைக்காரணம், நிலனும் நீரும் முதலாகவுடையன பொதுக்காரணம், அவை பயற்றுமுனை முதலாகவுடையன வற்றிற்குங் காரணமாதலொக்குமாகலான். அதுபோல ஈண்டுந் தெய்வமும் இயற்கையும் முன்னுறவும் பொதுக்காரணமும், காமம் சிறப்புக் காரணமுமாகலாற் காமப்புணர்ச்சி யெனப்பட்டது.

இனி இருவயினொத்தல் என்பது என் சொல்லியவா றோவெனின், புணராதமுன் நின்ற *அன்பு புணர்ந்தபின் னும் அப்பெற்றியே நிற்குமென்றவாறு. ஆயின் உலகினு டொவ்வாது பிற, உலகினிற் புணராத முன் நின்ற *வேட்கை புணர்ந்தபின்னைத் தவிர்தலானும் உண்ணாதமுன் நின்ற

‘அன்பு’ வீன்றம் வேறு பாடம் உண்டு.

வேட்கை உண்டபின்றைத் தவிர்தலானுமென்பது. என்
 றுற்கு, அறியாது சொல்லுதி, இஃது *உலகத்துள்ள
 பான்பை முன்னே கேட்டாயன்றே, இல்லது இனியது
 நல்லதென்று புலவரால் நாட்டப்பட்டதென நூல் எடுத்த
 துக் கோடற்கண்ணே சொல்லிப்போனது, இனி ஒருகால்
 உலகினோடொவ்வாதெனல் வேண்டுமோவென்பது. ஆயின்
 உலகினுள் அன்பன்றாக; புணராதமுன் நின்ற வேட்கை
 புணர்ந்தபின்னும் அப்பெற்றியே நிற்குமென்ற புணர்ச்சி
 யானாய் பயமில்லையாமபிற, உண்பதன்முன்னின்ற வேட்கை
 உண்டபின்றையும் தவிராது அப்பெற்றியே நிற்குமாயின்
 உண்டதனாய் பயமில்லை, அதுபோல என்றற்கு, அது
 வன்று : புணராதமுன் நின்ற வேட்கை புணர்ச்சியுட் குறை
 யிடும்; அக்குறைபாட்டைக் கூட்டத்தின்கண் தம்முட்டுமற்ற
 செய்குணங்களானாய் அன்பு நிறைவிக்கும்; பின்னும் முன்
 னின்ற அன்பு கூட்டத்திற்குறைபடும், அதற்கிடையின்றியே
 குணத்தினாய் அன்பு நிறைவிக்கும்; நிறைவித்தபின்
 முன்னின்ற அன்பு கூட்டத்திற்குறையாது எஞ்ஞான்றும்
 ஒரு பெற்றியேயாய் நிற்குமென்பது.

இனி, அவ்வகை புணராதமுன்னும் புணர்ந்தபின்னும்
 ஒத்த அன்பினாய் நின்ற தலைமகன் பிரியுமென்றுமோ?

பிரியானென்றுமோ? பிரியுமென்றுமேயெனின், அன்பில
 னாயினுமாம்; என்னை? பிரியு அன்பிற்கு மறுதலையாகலான்.
 இனிப்பிரியானேயெனினும், அன்பிலனாயினுமாம். என்னை?
 பிரியாதிருப்ப இவ்வொழுக்கலாறு பிறர்க்குப் புலனாம், ஆகவே
 இவள் இறந்துபடும், அவள் இறந்து பாட்டிற்குப் பிரியா
 னாயினுமாம். ஆகவே மூன்றாவது செய்யப்படுவது இல்ல
 யாலோவெனில், பிரியுமென்பது. ஆயின் அன்பின்மை

“உவகிலுள்ள தன்மை” என்பதும் பாடம்.

உவது குத்திரம்.

சக

தங்காதோவெனில், தங்காது. பிரியும் அன்பினானே
 நிகழுமாறு சொல்லுதாம்.

தெய்வப்புணர்ச்சிபுணாத நலமகன் இயற்கையன்பி
 னானு ரெயற்கையன் றினுங் கி ரவர்பட்டுத் தனது
 நயப்புணர்த்தும். இயற்கையன்பொன்றது உரணமின்றித்
 தோன்றும் அன்பு; ரெயற்கையன்பென்பது ஆலுடன்
 குணங்களில் நோன்றிய அன்பு. அவ்விரண்டினுங் கடா
 வப்பட்டு நின்று நலமகன் ரொலவது நியப்பு என்பது.

நாய்ப்புணர்ச்சிபுணாத நலமகன் வர்ப்பு உரைப்பானாய்த்
 நயப்பு. எங்ஙனமெனின், அவன் நயப்பணர்த்தியது.
 நெனவுப் புகழ்நினைத் தருபுவனையெனவும்

வாயினை ஷாஃரம்பலெனவுரு சென்று நடுமாறிக், குழன்
மேலுங் கோதைமேலுஞ் சுழல்வாய், இவள் ரெவ்வாயது
நறுநாற்றம் அறிதியன்றே! இனி நீர்ப்பு, நிலப்பூக் கோட்
டுப்பூக் கொடிப்பூவென்று இப் பல்வேறு வகைப்பட்ட
பூவின்மேலுஞ் செவ்வாய், ஆம்பற்றின்னது நாற்றம் அறிதி
யன்றே! அறிவாய்! இவ்வகைப்பட்டாள் செவ்வாய்போல
நாறுந தகைமைய உளவே ஆட்பல் நறுமலர்? என்னால்
தேறப்படும் வண்டே உரையாயென உணர்த்தினுனென்பது.
அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு :

வேறு மெனரின் நிகன்மலை தார்விழி ருத்துவின்போ
யேறுந திறங்கண்ட கோன்றென் பொதியீ லிரும்பொழில்வாய்த்
தேறுந் தகையவண் டேசொல்லு மெல்லியல் செந்துவர்வாய்
நாறுந் தகைமைய வேயணி யாம்ப னறுமலரே. (சு)

என்றது, வேறுமெனநின்று இகன்மலைந்தார் விழிஞ்சுது
வின்போயேறுந் திறங்கண்ட தோன் தென்பொதியில்

௨௦

இறையனார் அகப்பொருள்

இரும்பொழில்வாய் வண்டாதலால் தேறுந் தகைமைய
தென்றவாறு.

இதனாற் போந்த பொருள் : வெல்லுவது கருதி

விழிஞத்துக் கடற்கோடியுள் மலைந்த பல்வேந்தரையும்
 படுத்த இவரென் பகைஞரென நினைபாது * அவர்க்குத்
 தவத்தானுந் தானத்தானுமன்றிப் புகலாகாச் சுவர்க்கங்
 கொடுத்த பெருந்தன்மையானது நிலத்து வண்டாதலின்
 நீயும் பெருந்தன்மையை; ஆகலின் தெளியப்படுதி. அல்ல
 தூஉம் பொதியிலென்பது எல்லாத் தேவர்க்கும் பொது
 வாகிய இல் என்றவாறு; அத்தேவர்களுடைய வனம் அவ்
 விரும்பொழிலென்றவாறு; அப்பொழில்வாழ்வாய் நீயும்
 அத்தன்மையையன்றே! ஆகலானுந் தெளியப்படுதி. அன்
 னாய் நீ பொய்யுரையாய்; இவள் வாய்போல நானும் ஆப்பற்
 பூவும்உளவோ வென்றவாறு. என்றதனால் தன் நயப்புணர்த்
 தினான். இனி மெல்லியலென்பது மென்மைடைத் தனக்கு
 இயல்பாகவுடைய னென்றவாறு. மென்மையென்பது பெண்
 டிர்க்கு மிக இயல்பு; அதனைத் தனக்குச் செய்துகொள்ளுந்
 இயல்பாக உடையாளென்றவாறு: எனவுந் தன் நயப்
 புணர்த்தினான். இனிச் செந்துவர்வாயென்பது செம்மை
 யைத் தனக்கு மிகவுடைய வாயென்றவாறு. செம்மையுடை
 யாரென்பது உலகத்துத் தங்குணங்களை மறையாது ஒழுகு
 வாரை. இவள் வாயுந் தன்குணமாகிய வடிவும் மொழியும்
 நறுநாற்றமுமென்று இவற்றான் விளங்கிப் பொலிந்து
 தோன்றுவதென்றவாறு: என்றதனானுந் தன் நயப்புணர்த்
 தினானும். இனி நானுந் தகைமையவேயென்பது, ஐந்து
 ஏகாரத்துள்ளும் இவ்வேகாரம் வினாவின்கண்வந்த ஏகார
 மென்க்கொள்க.

* தேற்றம் வினாவே பிரிநில யென்றே

யீற்றசை விட்வந் தேதா ரம்மே" (தொல்-சொல்-இனிட-க.)

உ-வதுகுத்திரம்.

இக

என்பவாகவின். அணி ஆம்பல் நறுமலரென்பது அழகிய ஆம்பல் நறுமலரென்றவாறு. அணியாம்பன நறுமலரென்றதனாற் போந்தபோருள் அழகியாரின் குணங்களும் பெரும் பான்மையும் அழகியவாகலால் அவ்வாம்பற்கண்ணும் நறு நாற்றமிக்கதென்றற் றுச் சொல்லப்பட்டது. அவ்வகை நறு நாற்றம் மிகவுடைய ஆம்பல் இவள்வாய்போல நாறுமே யென்றவாறு. டலரேயென்று நின்ற ஏகாரம் ஈற்றசை யேகாரம்.

இனி இதனைச் சோதிக்குமாறு: 'செந்துவர்வாய் நாறுந்தகைமையவே' என்றதல்லது, போலவென்றதில்லையா லோவெனின், உவமந் தொக்குநின்றதென்றுகொள்க. என்னை?

“வேற்றுமைத் தொகையே யுவமத் தொகையே
வினையின் றொகையே பண்பின் றொகையே
யும்மைத் தொகையே யன்மொழித் தொகையென்
றவ்வா நென்ப தொகைமொழி நிலையே.”

(தொல்-சொல்-எச்-கக.)

என்றோதினமையின்.

ஆயின் உவமம் தொகுத; உவமிக்கும் முறைமையன்றி உவமித்தீர். உலகத்துப் பெண்பால்கள் வாயது நறுநாற்றத் திற்கு உவமையாவது ஆம்பலென்றன்றே?—என்னை? “ஆம்ப னாந் தேம்பொதி கிளவி” என்பவாகலின். அவ்வாறன்றி இவள் வாய்போல நானும் ஆம்பலுளவேயென இவள் வாயை உவமையாக்கி ஆம்பலை உவமிக்கப்படும் பொருளாகச் சொல் லுதல் குற்றம்பிறவெனின்; அறியாது சொல்லினாய், உல கத்து இவை உவமை இவை உவமிக்கப்படும்பொருளென் னகிலெபற்றன உளவேயில்லை. *உரைக்குங் கவியது குறிப்பி

* “புணர்க்குங் கவியது குறிப்பினுள்” என்பதும் பாபம்.

௮௨

இறையனார் அகப்பொருள்

னான் உவமையும் உவமிக்கப்படும் பொருளாம். உவமிக்கப் படும் பொருளும் உவமையாகவும் அமைபும். என்னை?

“பொருளது *புரைவே புணர்ப்போன் சூறிப்பின் மருளற ளொட மரபிற் றென்ப”

என் றோதினமையாற், ** “கண்போனென்பதல் போர்விற்பூக்கும்.” எனவுங், “கண்ணென பலருங் குவளை” எனவுங், “குவளை ஈழன்க னிளையும் யஃனா” எனவுங் “நெய்த லுண் கண் பைதல் கூட” எனவுங் † இஃருவகையானாஞ் சொல்லுபவாகலின், இஃருவகையானும் உவமிக்க அமைபுமென்பது.

இனி, மருதநிலத்து ஆம்பலை குறிஞ்சிநிலத்ததாகச்

சொல்லுதல் திணைவழுவாம்பிற்பெனின், ஆகாது; குறிஞ்சி
நிலத்து வண்டு குறிஞ்சி லெதே திரிதருவனவல்ல, எல்லா
நிலத்துஞ் சென்று எல்லாபுறமுங் ஊதுமாகலானும் அமை
பும். அல்லது,

“எல்லாருவகிற் பூபுட புள்ளு

மயம்மம் பபாபுறெடு கொடா டா”¹ நும்

வாத நலத்தின பபு, ² ட லாநும்”

(தொல் - பொ - அகத் - கக.)

என்பதாகலானும் அமைபும். இனிச் சுனை ந்குவினாயுஞ்
‘சுனையாப்பபுட உண்மையானும் அமைபும். அது பெருங்
குறிஞ்சியிற் கண்டுகொள்க.

இனித் தலைமகனென்னுஞ் சொல்லொடு மாறு கொள்
ளும், பிறனொரு தலைமகனிலத்துப் புணர்ந்தானென்றமை
யினுனெனின், மாறுகொள்ளாது; என்னை? நின்ற ஒருவனாய்
பாண்டியனது பொதியிலிடமாகச் சொன்னமையான்.

* ‘புணர்ப்பே’ என்பதும் பாடம்.

** நற்றிணைகளாறு, அவது செய்யுள்.

1 ‘இவ்வகையானும்’ என்பதாகப் பாடும்.

உ-வது சூத்திரம்.

இஉ

என்னை? அந்ருலத்துள் தோன்றுவார் தேவர்களேயாதலான் |
நம்மால் வேண்டப்பட்ட தலைமகன் தேவருண் மிக்கானெ
னப்பட்டான், மிக்கருண் மிக்கானாயதல்லது. ஆகலின்
இவன் சிலத்துப் புணர்ந்தானென்பது தலைமையொடு மாறு

கொள்ளாத்தென்பது. அல்லதூஉம்,

“மழைவளம் தருஉ ஈரணம் மிகதன்
பிண்ட நெல்லி ஸுதநகை யாபயம்.
கழைக்கப் பெருஅந காமிசி சித,சய
சுழைபா ஸெவளரிசுத ஸ்ரிய மீயானொடி
வேழ வெண்டிணை சழிப்ப பிழிபர்
சயநா மிபாநிச ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய
கேர்மசுநி ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய
கேர்ம ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய

என்றும்,

“பகுதாப ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய

என்றுங் கிணவிதநகை ஸ்ரிய பார்த்திடத் தலைமக
னிலக்துப் புனலாபுனனென்றும் புனாந்தானென்றும்
பிறசான்றோர் செய்புனம், ௨௭ சொல்லப்பட்டதாகலா
னும் அபாயமுென்பது. இப்பாட்டினால் தன்கண் நின்ற
அன்பு வெளிப்படுக்துத் தன் ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய
திற்றாயிற்றுப் ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய

“தூவுண்டை ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய
கோவுண்டை கோட்டாற் தழிவிதத கோனகொங்க ஸ்ரிய ஸ்ரிய
மாவுண்டை ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய
பூவுண்டை தாழுள வேறுதகன் கானற் ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய” (௫)

“இருககழல் வானவ ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய ஸ்ரிய

பொருங்கழல் வீக்கிய பூழியன் மாறன்றென் பும்பொதியின்
 மருங்குழ லுங்களி வண்டினங் காளுரை யீர்மடந்தை
 கருங்குழ னுறுமென் போதுள வோதுங் கடிபொழிலே.” (சு)

செ • இறையனார் அகப்பொருள்

“விண்டே யெதிர்த்ததெவ் வேந்தர் படவிழி ஞத்துவென்ற
 வொண்டே ருசிதனெங் கோன்கொல்லிச் சார் லொளிமலர்த்தா
 துண்டே யுழல்வார் யறிதியன் றேயுள வேலுரையாய்
 வண்டே மடநதை குழல்போற் கமழு மதுமலரே.” (எ)

“பொருங்கழல் வானவற் காயன்று பூலந்தைப் போர்முலைந்தா
 ரொருங்கழ லேற்றென் றுன்சொல்லிச் சாரலொண் போதுகடம்
 மருங்குழல் வாயநீ யறிதிவண் டேசொல் லெனக்குமங்கை
 கருங்குழல் போலுள வோவிரை நாமுங் கடிமலரே.” (அ)

“தேற்றமில் லாததெவ் னைந்தரைச சேவூர்ச் செருவழித்துக்
 னூற்ற மவர்க்காய வன்கொல்லிச் சார்ல்கொங் குண்டுழல்வாய்
 மாற்ற முரைநீ யெனக்குவண் டேமங்கை வார்குழல்போ
 னூற்ற முடைய வுளவோ வறியு நதுமலரே.” (க)

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத் துப்பி
 காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிரோ
 பபிலியது கெழியுந் நப்பின் மயிலியற்
 செறியெயிற் றரிவை கூந்தலி
 னறியவு முளவோநீ யறியும் பூவே.” (குறுங்-உ.)

இவையும் அப்பாற்படுத்திக்கொள்க.

அவ்வகை தன்னைப் புகழத் தலைமகள் ஆற்றாளாயினாள். என்னை? சிறியவருந் *தம்முன்னின்று தம்மைப் புகழ்ந்த விடத்து நாணிவருந்துபவாகலால் தான் பெருமையும் பெருநாணும் உடையாள் தலைமகள் முன்னின்று தன்னைப் புகழ ஆற்றாளாவது சொல்லவேண்டுமோ? அவ்வகை ஆற்றாளாயினாள் ஆற்றாமை தலைமகற்குப் புலனாயிற்று. புலனாக, அதனைக்கண்டு நீருடைநிலத்து நிவந்த நீண்மணமரம் வெப்பத்தால் தெறப்படாததுபோல, யானுழையேனாக இவ்வேறு பாடி இஃத்காகாதன்றே! இஃது எற்றினாயிற்றுக்கொல்லோவென நினைந்தான். நினைந்து, 'அறிந்தேன், தன்னையான்.

* 'தம்முன் நின்று புகழ்ப், புகழ்ந்தவிடத்து' என்பதும் பாடம்.

உவது சூத்திரம்.

௫௫

காதன்மிகவினாற் பாராட்டப்போலுமென உணர்ந்து யான் தன்னை முன்னின்று பாராட்ட இவ்வகை மெலிவுசென்ற பெருநாணுடையாள் புறத்து ஒருவர் இவ்வொழுக்கத்தை உணர்வார் கொல்லோவென்று உட்கொண்ட ஞான்று இவள் இறந்துபடும்போலுமெனப் பெரியதோர் ஆற்றத் தன்மையினாள். ஆற்றத்தன்மையன் என்பது எவ்வுணர்வுமின்றி அவ்வாற்றாமை தானேயாவது. இவ்வகை ஆற்றாமை தலைமகனது ஆற்றாமைக்குக் கவன்று * முன் நாணிற்சென்றெய்திய ஆற்றாமை *நீங்கிக் தலைமகள் ஆற்

ஞானானிஞன், †வேலேறுபடத் தேனேறு மாய்ந்தாற்போல;
 அது தலைமகற்குப் புலனாயிற்று. புலனாக, இவள் எவ்
 விடத்துந் தன்றன்மையென்பது ஒன்றிலள், என்றன்மை
 யுளே, யான் ஆற்ற ஆற்றி யான் ஆற்றாதுவிடத் தானும்
 ஆற்றாளாம்; ஆகலான், யான் பிரிந்தவிடத்து என்குறிப்
 பன்மீ இறந்துபடாள்; அல்லதுஉம், யான் பிரியாதுவிடப்
 புறத்தார் உணர்வர். புறத்தாருணரவே இவள் ஆற்ற
 ளாம். ஆகலான், யான் பிரியலே புறத்தார் உணரார்.
 ஆகவே, இவள் ஆற்றமெனக் கருதி அவள் கருங்குழற்
 கற்றை மருங்கு திருத்தி, அளகமும் நுதலுந் தகைபெற
 நீவி, ஆகமுந் தோளும் அணிபெறத், தைவந்து, குளிர்ப்பக்
 கூழித், தலிர்ப்ப முயங்கிப் பிரிவென்று வலித்தான்.
 வலித்துப் பிரிவச்சமென்ப தொன்று சொல்லும்.

பிரிவச்சமென்பது, தான் பிரிவு அஞ்சிற்றும் பிரிவச்
 சம்; அவளைப் பிரிவு அஞ்சவித்ததும் பிரி
 பிரிவச்சம். வச்சம்; ஆதலிற் பிரிவச்சமெனப்படும்.
 அது பாங்கனஞ் சொல்லுமோவெனின்,

* 'முன்னாணிஞனாகிய ஆற்றுவை' என்பதும் பாடம்.

† 'வேலேறுபெற்றுத் தேனேறு தீர்த்தாற்போல' என்பதும்

அங்ஙனம் ஆற்றுகலை அறிந்தபின்னைப் பிரிவானும்.
இனி இவளும் பெருநாணினை, யான் பிரியாதுவிட இவ்
வொழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புலனும்., புலனாகவே இவள்
ஒரு தலையாக இறந்துபடுமென இவ்வகை பிரிவச்சமும்
வன்புறையுஞ் சொல்லிப் பிரிபுமாகலிற் பிரிவும் அன்பி
னானே நிகழ்ந்ததென்பது.

இவ்வாற்றால் தலைமகனோ ஆற்றுவித்துப் பிரிந்த தலை
மகன், அவனோத் தமிழளாகவிட்டு நீங்குமோ
எருமையறிதல் வெனின், நீங்கான். அவள் தன்னைக் காணா
மல் தான் அவனோக் காண்பதோர் அணி
மைக்கண் மழைக்கொண்டலின் மின்னுப்புக் கொளித்தாற்
போல ஒரு *தழைப்பொதும்பரிடை மறைந்துநிற்கும்.
நிற்கத், தலைமகனார் தன் குழற்கற்றையுங் கோதையுந்
துயல்வரக், கொடியிடை நடுவுதளர்ப், பரவையல்குந்
றுகிலசையப், பைம்பொற்றோடு மின்னுப் படைப்ப,
†வரிவண்டறையுந் தாமரையகவிதழ் புரையும் அஞ்செஞ்
'சீறடிமேற் பைம்பொற் சிலம்பீரற்ற, அன்னம்போல
'மென்மெல ஒதுங்கிக், காமவல்லியுங், கற்பகக் கொழுந்தும்
நடைகற்பதென நடந்துசென்று, அணிவரைச்சார லருகின
தோர்மணியருவி மருங்கேகொலுறுத்தப் பளிங்கு விளிம்புதித்
தநீலப் பைஞ்சுனை மருங்கினதோர் மரகதச் சிலாவட்டத்
தயல் மாணிக்கச் சதுரப்பாறைமேல், தாது தவிசு அடுத்த

மாதனிப் பந்தர்ப் போதுவேய்ந்த பூநாறு கொழுவிழவிருந்
தாள். இருந்தாளாகத், தாதுந் தனிரும் போதும் மேதக்
கணவற்றாற் குறுங் கண்ணியும், நெடுங் கோதையும்,

* 'தனிப்போதும்பர்' என்பதும் பாடம்.

† 'அரவவண்டு' என்பதும் பாடம்.

உ-வது சூத்திரம்.

௧௩

விரவுத்தழைபுந், *சூட்டுக் கத்திகையும், மோட்டு வலய
மும், பிறவுமாகப் புனைநது, வண்டுந் தேனும் புண்ட
மருட்ட அடியுறை ஏந்திப், பிரிந்த ஆயம் †புடைமருவப்
பெயர்ந்தெய்திப், போற்றும் பல்லாண்டுங் கூறிநின்றார்.
நிற்ப, அவளுந் தாரகைநடுவெண் தண்மதிபோல்வதோர்
பொலிவினளாய்க் காட்டினாள். காட்டினாளைக் கண்டு, இவளை
யான் எய்தினேனெனக் கருதினன்! எய்தியதுண்டேற்
கனுப்போலும்! நனவேயாயினும்' இவள் எனக்கு எய்து
தற்கு அரியனாடுமென ஆற்றாணையினான். 'அதற்குச் செய்
புள்:

சினவேல் வலங்கொண்டு செந்நிலத் தேற்றதெவ் வேதர்கள்போ
யினவேய் நரல்குன்ற மேறவென் றோனிருந் தண்ஃசிலம்பிற் |

புனவே யனையமென் றோளிதன் னாகம் புணர்ந்ததெல்லாங்

கனவே நனவாய் விடினுமெய தாதினிக் கண்ணுறவே. (௧௪)

இருநிலங் காரண மாக நறையாற் றிகண்மலைந்த

பொருநில வேந்தரைப் பொன்னுல காள்வித்த பூமுகவேற்

பெருநிலங் காவலன் றென்புன னுடன்ன பெண்ணணங்கின்
 றிருவெஞ் சேர்ந்ததெல் லாங்கன வேயென்று சிந்திப்பனே. (௧௮)

வீகயோர் சிலைமன்ன ரோடக் கடையற்றன் கண்சிவந்த
 தெய்யே ரயில்கொண்ட வேரியன் கொல்லி தெடும்பொழில்வாய்
 மையோர் தடங்கண் மடந்தைமெல் லாகம் புணர்ந்ததெல்லாம்
 பொய்யே யினிமெயம்மை யாயினு மில்லைப் புணர்ந்திதமே. (௧௯)
 என இவ்வகையான் அவளது அருமைசீனைந்து இவ்வொழுக்
 கங் கைகூடாநெனக் கருதுவானாயின் வரையும்; இனி யான்
 இவ்வகையானைப் புணருமாறு என்னையிகால்லோ வென்று

* 'சூட்டுவருக்கத்தியும்' என்பதும் பாடம்.

† இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில்லை; வேருரு
 பிரதியிற் கண்டது.

‡ 'பொதியில்' என்பதும் பாடம்.

௧௦

இறையனார் அகப்பொருள்

கருதுவானாயிற் கூட்டத்திற்கே முயல்வானாம். அவ்வகை
 நினைந்து நீங்குவான் ஆயத்தோடுஞ் செல்லாநின்ற தலைமகளை
 நோக்கிச் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

தேயுட் சுவருயி ரைப்பால் னன்றென்மார் செந்நலத்தைக்
 காயக் கனன்றெதிர்ச் சார்முந் மததுக் கடுங்கணைகள்

பாயச சிலைதொட்ட பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைம் பூர்பொழில்வா

யாயுக் கிடையிது வோநிரி கின்றதென் னொயிரே.

(20)

இன்னுயர் கண்டறி வாரிலலை வென்ப ரிசன்மலைநார்

மன்னுயிர் வானகீன் ஁டையக் கட்டையுள் வென்றுவையந் ஁வா
தன்னுயிர் போனின் ஁ சாங்குமெங் ஁சானகொல்லித் தாழ்ப்பாழில்
யென்னுயி ராயத திடையிது ஁வோ ஁ன் ஁ரியதவதே. (உக)

என இவ்வொறுசொல்லி ஆற்றாறுபிணன். அவ்வொற்றாமை
ஆற்றுவதெதானறிந் பற்றா. அ஁து யாதோவெனின்
தானெய்திய ஆரணங்காகிய அவ்வுருவினைவினைநது தானெய்
தும் உபாயபாவது தன் காதற் றெழுந் இது கொண்டு
முடிக்குந் கொல்லோவென்பது. அது பற்றுக்கோடாக
ஆற்றி நீங்குமென்பது. (உ)

உ. ஆங்கவாய் புணர்ந்த மெழுவென் றன்வயிற்
பாங்க ஁றிற் குறிதலைப் பாய்தலும்
பாங்கிலன் றமியோ ஁டந்தலைப் படலுமென்
றாங்கவ் விரண்டே தலைப்பெயன் மரபே.

என்ப தென்னுதறிற்றோ வெனின், ஁யற்கைப்புணர்ச்சி
புணர்ந்த தலைமகன் அதன் பின்னே தெருண்டுவரை
தல் தலை; *தெருளானாயின் இவ்வா ரெழுக்குமென்று அவன்
஁ழுக்குந்திறன் உணர்த்துதல் துதலிற்று. . என்னை? வழி

* இசசொற்றொடர் முன் ஁சசுப்பிரதியில் இல்லை; வேரோர்
஁ட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

உ-வது குத்திரம்.

பேரகாசினரெனாவன் *இழுக்கிச் சேரனுஞ் சாணை
 மானும் மிதித்தவிடத் தாம்பொழுதே காலைக்கழிப்ப
 பாதுகாத்துத் தன் இல்லம் புறும்; அதுபோல் இவனும்
 ஞானவொழுக்கக் குணமாகவின்வழியே செல்லாநின்றான்
 இழுக்கின், அவ்விழுக்கினை இழக்கவாதபிறகு அதன்க
 ணின்று மீடன் மிகுதது; மீண்டு பற்கலாநெனின் இவ்வா
 ரெழுமுகம் என்பது.

இதன் பொருள் : அங்ஙனம் புணர்ந்த கிழவோன்
 —அவ்வாறு கூடிப்பிணந்த தலைமகன்—தன்வழிற் பாங்கனோ
 ரிற் குழி தீர்ப்பெய்தலும்—தன் பங்கினுற் குழியிடத்துத்
 தலைப்பெயலும்; பாங்கன் துரிதோன் இடத்தலைப்பட
 லும்—பாங்கனைவின்றித் தனிப்பாளை இடத்தெதிர்ப்பிடுத
 லும்; ‘ஆங்க’ என்பது அசைச்சொல் : ‘ஆண்டு’ என்பது
 தொகை; தலைப்பெயல் மரபு—தலைப்பெய்தற்கு இலக்
 கணம், என்றவாறு.

அவ்வாறு புணர்ந்தது நீங்கிய தலைமகன் பிறற்றொன்று
 தன் பாங்கனுற் குழியிடத்துத் தலைப்பெய்தலும் பாங்கனை
 வின்றித் தமியாளை இடத்தெதிர்ப்பிடுதலுமென அவ்
 விரண்டினுள் ஒன்றே தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம் என்ற
 வாறு.

‘ஆங்ஙனம் புணர்ந்த கிழவோன்’ என்பது தெய்வம் இடைநிற்கப் பான்மையால் † உய்க்கப்பட்டு யாருமில் ஒரு சிறைத் தலைப்பெய்த தலைமகனென்றவாறு. ‡ எனவே அவ்

* ‘பிழைத்துச் சென்றானுஞ் சாணகமானும்’ என்பது முன் அச்சப்பிரதியிற் தண்ட பாடம்.

† ‘ஊக்கப்பட்டான்’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘அவ்வாறு புணர்ந்தான் தலைமகனெனப்படும்’ என்பதும் பாடம்.
சுப.

இதையனார் அகப்பொருள்

வாறு புணரப்பட்டாள் தலைமகனெனப்பட்டது. கிழமை யுடைமையிற் கிழவோனெனப்படும்; தலைமையுடைமையின் தலைவனெனப்படும். அவட்கும் அவ்வாறே கொள்க.

இனிப் பாங்கற்கூட்டமாமாறு சொல்லுதும்: இயற் கைப் புணர்ச்சிபுணர்ந்து “ஆற்றுவித்துப் பாங்கற் கூட்டம். பிரிந்த தலைமகன் * பிரிந்தன்று வார்த்தை யெல்லாம் நினைக்கும். நினைக்குமாறு யாதோ வெனின், நின்னிற்றிரியேன் பிரியினற்றேனெனச் சொல் லிப் பிரியப்பட்டாள் தன்னைக்காணாத என்னிலைமை நினைந்து † ஆற்றுங்கொல்லோ ஆற்றாளுக்கொல்லோ வெனவும், ஆற்றா ளாகி நின்றான் தனது வேறுபாட்டைப் புறத்தாரயியாமை

† மறைக்குமாறறியுங்கொல்லோ அறியாது வருந்துக்
கொல்லோவெனவும் இவை முதலாயின நினைந்து ஆற்றா
னும். ஆற்றாநிலைமைபாணைப் பிற்றைஞான்று சிறுகாலே
தலைப்படும் பாங்கன்; தலைப்பட்டு அடியிற்கொண்டு முடி
காறும் நோக்குவான், புதையிரு ளிரியல்போகப் பொன்
றாழநுவி மணிநெடுங்கோட்டுதயமென்னும் முணிவரை
யுச்சி உலகுதுயில் நீபெயர்த்துத் தோன்றிய வளர் ஒளி இள
முனைஞாபிற்றின் வனப்பழித்த திருவொளி மழுங்கியது
நோக்கி என்னைகொல்லோ எம்பெருமாதற்கு இற்றை வேறு
பாட்டு வாட்டமென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

நீடிய பூந்தண் கழனிநெல் வேலி நிகர்மலைந்தா
ரோடிய வாறுகண் டொண்சுடர் வைவே லுறைசெறித்த
வாடியல் || யானை யரிகே சரிதெவ்வர் போலமுங்கி
வாடிய காரண மென்கொல் லோவுள்ளம் வன்னலுக்கே. (உஉ)

* 'ஆங்குப்பட்ட' என்பதும் பாடம்.

†. இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

‡. இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியிலில்லை.

§. பேர்வந்து காரிய' என்பதும் பாடம்.

|| 'தானை' என்றும் பாடம் உண்டு.

உ-வது சூத்திரம்.

௫௨

வண்டுறை வார்பொழில் சூழ்நறை யாற்றமன் னோடவைவேல்
கொண்டிறை நீக்கிய தென்னவன் கூடற் கொழுந்தமிழி
றெண்டிறை மேவன்ன மேடிய தோவன்றி புற்றதுண்டே
தண்டிறை வாசின்தை வாடியென் னாங்கொல் தளர்கின்றதே (உ௩)

தெவ்வா யெதிர்தீன்ற சேரலர் கோணைச் செருக்கழித்துக்
 கைவா னீதியமெல் லாமுட னேகடை யற்கவர்க்த
 நெய்வா யயினெடு மாறன் பகைபேர் னீனைதுபண்டை
 யோவ்வா வருவு மொழியுமென் னோவள்ள லுள்ளியதே. (௨௪)

இவ்வகை பாங்கன் தலைமகனை வினாவானாயின் தலைமகற்
 குற்றதுகடைப்பிடியாது விட்டானாம். இவ்
 உற்றது உரைத்தல், வகை கடைப்பிடித்து வினாயின பாங்கற்கு
 நெருநல் இவ்வகையார் ஒருவரைக் கண்
 டேற்கு என்னுள்ளம் பள்ளத்துவழி வெள்ளம்போல ஒடி
 இவ்வகைத்தாயிற்றென்று சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

அலையா ரரவின் குருளை யணங்க வறிவழிநது
 துளையார் நெடுங்கைக் களிறு நடுங்கித் துயர்வதுபோல்
 வளையார் முளையெயிற் றார்மன்னன் மாறன்வண் கூடலன்ன
 வீளையா ரொருவ ரணங்கரைந் தாலயா னீனைகின்றதே. (௨௫)

அலையார் கழன்மன்ன ராற்றுக் குடியழ் வேறச்செற்ற
 கொலையா ரயிற்படைக் கொற்றவன் கூடலன் னொருவார்
 முலையாய் முகிழ்த்துமென் றோனாய்ப் பனைத்து முகத்தனங்கள்
 சிலையாய்க் குனித்துக் குழலாய்ச் சுழன்றதென் னிந்தனையே. (௨௬)

பொருநெடுந் தானைப்புல் வார்தம்மைப் பூவந்தைப் பூவழித்த
 பருநெடுந் திண்டோட் பராங்குசன் கொல்லிப் பனிவரைவாய்த்
 திருநெடுந் பாவை யனையவன் செந்தா மரைமுகத்துக்
 கருநெடுந் கண்கண்டு மீண்டின்று சென்றதென் காநன்மையே.

சுசு

இறையனார் அகட்பொருள்

“சிறுவென் னரவி னவ்வரி க் குருளை
கான யானே யணங்கி யாஅங்
கிளையன் முளேவா னெயிற்றன்
வையுடைக் கையனெம் மணங்கி யோளே.”

(குறுந்தொகை - ௧௧௧)

“எலுவ சிறு அ மோமுறு நண்ப
புலவர் தேரிழ கேளா யததை
மாக்கட னதுல ஷெண்ணுட் பககததுப்
பகவெண் டிதுல ஷெண்ணி யுயிருக்
கதுப்பயல் விடற் றுறுதுதல்
புதுக்கோன் யானையிற பிண்சிததந்ந லெம்மே.”

(குறுந்தொகை - ௧௨௧)

இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட பாங்கன் கழறும். கழறுத
லென்பது அன்புடைபார்க்குத் தீயன
செய்யுரைத்தல். கண்டால் அவ்வன்பிற் றலைப்பிரியாத
கொற்கொல் கொஞ்சுறானு. கழறுமாறு:

நுன்றம் உருண்டாற் றுண்டிவழியடைபு காதலாறு போல
வா, யானே தொடுவண்ணின் முயிங்கலம் இல்லது போல
வங், கடல்வெதும்பின் னொவுந் தில்லதுபோலவா, எம்

பெருமான் நின் உள்ளம், அறிவு நிறை போர்ப்புகக் கடைப்
பிடியின் வரைத்தன்மிக் வாகம்மிக்கோடுமேயெனின் நின்
னைத்தெருட்டற்பால நீர்மையாரும் உளரோ, நீ பிறரைத்
தெருட்டினல்லது? அப்பெற்றியாய நீ இன்னதோரிடத்து
இன்னதோருருவுகண்டு என்னுணர்வொழியப் போந்தே
'னென்றல் தக்கின்றென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஆய்கின்ற நீந்தமிழ்வேந்த னரிகே சரியணிவான்
ரேய்கின்ற முத்தக் குடைமன்னன் கொல்லியஞ் சூழ்பொழில்வா
யேய்கின்ற வாயத் திடையோ ரினங்கொடி கண்டெனுன்ன
தேய்கின்ற தென்பு தழுவிய தொன்றே சிலம்பனுக்கே. * (உஅ)

௩-வது சூத்திரம்.

தண்டே னறைஹைத் தார்மன்ன ராற்றுக் குடிதளரத் [வ்வாய்
திண்டேர் கடாஅய்ச்செற்ற கொற்றவன் கொல்லிச் செழும்பொழி
வண்டேய் நறுங்கண்ணி யாயங்கொர் மாதர் மதிமுகரீ
கண்டே தளரினல் வாரினி யாரிக் கடவிடத்தே. (உக)

இவ்வாறு பாங்கன்கழறத் தலைமகன் ஆற்றாநாய்ச்
கழற்றெதிர்மறை. சொல்லுஞ் சொற்கள் கழற்றெதிர்மறை
பென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

விண்டார் படவிழி னூக்கடற் கோடியின் வேல்வலங்கைக் [கும்
கொண்டான் குடைமன்னன் கொல்லிக் குடவரைக் கொம்பரொக்
வண்டார் குழன்மட மங்கை மதர்வைமென் னோக்கமென்போற்
கண்டா ருளரே லுரையார் *பிறவின்ன கட்டிரையே. (உ௦)

†விண்டலங் கெஃகொடு கோட்டீற்றி னின்றவெவ்வேந்தழித்திம்
மண்டலங் காக்கின்ற மான்றேர் வரோதயன் வஞ்சியன்ஞர்
குண்டலங் சேர்ந்த மதிவாண் முகத்த கொழுங்கயற்கண்
கண்டிலிர் கண்டா லுரையீர் கதறிய கட்டுரையே. (௩௧)

மணகொண்ட வாழ் டீவலித்துவந் தார்தம் மதனழித்துப்
புண்கொண்ட நீர்முழ்கப் பூலதை வென்றான் புகாரனைய
பண்கொண்ட சொல்லம் மடந்தை முகத்துப்பைம் பூங்குவனைக்
கண்கண்ட பின்னை யுரையீ ருரைத்தவிக் கட்டுரையே. (௩௨)

“அம்ம வாழி கேளிர் முன்னின்று
கண்டனி ராயிற் கழறலிர் மன்னோ
துண்டாது பொதிந்த செங்காற் கொழுமுகை
முண்டகங் கெழீஇய மோட்டுமண லடைகரைப்
பேய்த் தலைஇய பிணரரைத் தாழை
யெழிறுடை கெடுத்தோடு || காப்பப் பலவுடன்

* ‘உரைத்தவிக் கட்டுரையே’ என்பதும் பாடம்.

† இச்செய்யுள் முன் அச்சப் பிரதியில் விடுபட்டிருக்கின்றது.
வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கே சேர்க்கப்பட்டது.

‡ ‘வலித்துடன் றார்தம்’ என்பதும் பாடம்.

|| ‘காய’ என்பதும் பாடம்.

5

௧௧

இறையனார் அகப்பொருள்

* வயிறுடைப் போது வாலிதின் † லிரைஹுப்
புலவுப் பொருதழித்த பூநாறு ‡ பாப்பி
னிவர்திரை தநச வீர்வகதிர் முத்தங்
கவர்கடைப் புரவிக் சால்வடுத் தபுக்கு

நத்தோர் வழுதி கொற்கை முன்றுறை
 !வண்டுவாய் திரங்க வாவருகழி நெய்தற்
 போது புறக்கொடுத்த வுணகண்
 மாதர் வாணமுக ாதைஇய சொககே." (அகம் - கநா.)

“இடிக்குங் கேளிர் நங்குறையாக
 நீநிறுக்க லாற்றினே நன்று மற்றில்ல
 ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கிற
 கையி லுமன் சண்ணெற காகுப
 வெண்ணெ யுணங்கல டோலப்
 பரந்தன் றிந்நோய நோன்று மகானற் கரிதே.” (குறு-௫௮)

இவ்வாறு தலைமகன் தனதாற்றாமையிற் கழிந்தெதிர்
 மறுத்துரைப்பதுகேட்ட பாங்கன், எம
 கவன்றுரைத்தல். பெயுமன் தானே தகாதனவற்றைத் தகா
 வென்றுணரற்பாலான், யான் எம்பெருமாற்
 குத் தக்கதோ இவ்வாறு உண்டெனினிவெதனவுந் தெருண்டி
 வன்; தெருளானாயது தான் காணப்பட்ட உருவும் அந்நீர்
 மைத்தாகவே; அன்றாயின் தெருளுமன்றேயெனக் கவன்
 றான். கவற்சிக்குச் செய்யுள் :

வன்றாட் களிது கடா அயன்று வல்லத்து நுமன்னவியச்
 சென்றான் கருங்கயல் சூட்டிய சென்னிச்செம் பொன்வரைபோ

* ‘வயிற்றைப் போது’ என்பதும் பாடம்.

† ‘விரிந்து’ என்பதும் பாடம்.

1. 'வரைப்பின்' என்பதும் பாடம்.

2. 'கிதுக்க லாற்றி னென்று மற்றில்லை' என்பதும் பாடம்.

3. 'மன்னிரிய' என்பதும் பாடம்.

உ-உது குத்திடம்.

76

னின்ற னிறையு மறிவுங் கலங்கி ன்லைசுளரு

மென்றாற் றெருட்டவல் லாரினி யாரிவ விருரிலத்தே. (உஉ)

இவ்வகை சிந்தித்து இவனை இடனன்மக்கழறினன்,
என்பாக்கியமபிற கழறறெறி மறுத்துச்
இயலிடங்கேட்டல். சொல்வானாறிற்று, சொல்லாது இறநதுபட்
டானாறினுஞ் செய்வதிலலை, பெரியதோர்
இழுக்கஞ் செய்தேனென ஆறறுனாயினான். அவவாற்றாமை
ஆற்றுவதொன்றனைப் பற்றாடி; யான் இறநதுபட்டவிடத்து
இவனை இவ்விதெய்துகிகரலாகாது; யான் இறநது படாது
ஆற்றுவதே பொருளுென இறநதுபடானாய்நின்று எவ்
விடத்து எத்தன்மைபுத்து நின்றாற் காணப்பட்ட உருவென்
னும. அகற்குச் செய்யுள் :

வல்லிச சிறுமருங் குற்பெருந தோண் ட ல வார்வடிக்கண்

புல்லிப் பிரிந்தறி யாதமந சாரததெது கோன்புனனா

டல்லித தடநதா மரைமல ரோவவன நன்னண்பார்

கொல்லிக குடவரை டோவண்ணல் கண்டதக கொம்பினேடே. (உச)

கண்டார் மகிழும் கடிதமும் தாமரை டோகனடியால்
 விண்டார் விழுந்திக் குப்பையும் வேழக் குடாமுமென்று
 கொண்டான் மழைதவழ கொல்லிக் குடவரை போவுரைநின்
 னெண்டா ரகல மெல்லித்த மாத ருறைவிடமே. (௩௫)

அங்ஙனங் கேட்ட தலைமகன் கோடையால் தெறப்பட்டு
 வாடி நின்ற சந்தனமரம் மழைபெற்றுத்
 தீயலிடங்குறல். தளிர் த்தாற்போலப் பெரியதோர் கழி
 யுவகைமீதுர இவ்விடத்து இத்தன்
 மைத்து என்னுற் காணப்பட்ட உருவமென்னும். அதற்குச்
 செய்யுள்:

அடிவண்ணம் தாமரை யாடர வில்கு லரித்தமங்கை [கரும்பின்
 கொடிவண்ண துண்ணிடை கொல்வைச்செவ் வாய்கொங்கை தேரங்

சுஅ இறையனார் அகப்பொருள்

படிவண்ணஞ்செங்கோற்பராங்குசன் கொல்லிப்பைம் பூம்பொழிவ்
 வடிவண்ணவேற்கண்ணிஞ் செவ்வை வாட்டியவாணுதற்கே. [வாய்

திருமா முகந்திங்கள் செங்கய லுண்கண்செம் பொற்கணங்கேர்
 வருமா முலைமணிச் செப்பினை வானவன் கானமுன்னக்
 குருமா நெடுமதிற் கோட்டாற் றரண்கொண்ட தென்னன்கன்னிப்
 பெருமான் வரோதயன் கொல்லியஞ் சாரலப் பெண்கொடிக்கே.

கடித்தடம் விண்ட கமல முகங்கம லத்தரும்பேர்
 பொடித்தடங் காமுலை பூலதைத் தெம்மன்னர் பூவழிய

விடித்தடங் காவுரு மேதைய கோன்கொல்லி யீர்ப்பொழில்வாய்
'வடித்தடங் கண்ணினை டாலென்னை வாட்டிய வாணுதற்கே.(௩௮)

*நிணங்கொள் புலாலுணங்க ளின்றுபுள் ளோப்புத நலைக்கீடாகக்
கணங்கொள்வண் டார்த்துலாங் கன்னி நறுஞாழல் கையி ட்வேந்தி
மணங்கமழ் பூங்கானன் மன்னிமற் றுண்டோ

ரணங்குறையு பென்பதறியே னறிவனே லடையேன் மன்னே.

இவ்வாறுணர்த்தப்பட்ட பாங்கன் நீ இனையயாகல்,
என்னினுவதுண்டேற் காண்பெனென்று தலைமகனை ஆற்று
வித்து, அவன் சொன்ன இடம் நோக்கிச் செல்வானாவது.

இது தலைமகனிலைமை.

இனித் தலைமகள்து நிலைமை: பிற்பிறைஞான்று தன்
ஆயவெள்ளத்தொடும் வந்து தான் விளையாடும் இடம்புகு
தலுடையாள், நெருநலைநாளால் நின்னிற்பிரியேன் பிரியின்
ஆற்றேனென்று சொல்லினார் ஆய்த்துள்ளே வருவார்
கொல்லோவென்னும், பெருநாணினானும், ஆற்றாமையான்
இறந்துபட்டார் கொல்லோவென்னும் பேர்அச்சத்தினானும்
மீதுரப்பட்டுத் தன்றன்மையளன்றித் தன் ஆபங்கள் புடை

*நிலப்பதிகாரம், காவல்வரி, கூவது செய்யுள்.

†'வான்' என்பதும் பாடம்.

பெயருமாறு புடைபெயர்ந்துவருகின்றாள், நெருநலை நாளால்
தலைமகனை வழிப்பட்ட இடம் எதிர்ப்படும். எதிர்ப்பட்டுத்
தலைமகனைக் கண்டாளே போன்றாள். என்னை? இனியா
ரொடு தலைப்பெய்த இடங்கண்டாலும் அவ்வினியாரைக்
கண்டாலேபோல்வது உலகத்துத்தன்மை. அவ்வாறு நிற்ப,
ஆயங்களும் நெருநலைநாளாற் பிரிந்தாற்போலத் தழைவிழை
தக்கன * தொடுத்து மென்றுங், கண்ணி தண்ணறுநூற்றத்
தனசெய்துமென்றும், போது *மேதக்கன கொய்துமென்
றும், இவ்வாறு விளையாட்டு விருப்பினாற் பிரியும். பிரிய நின்
றாள் எப்பெற்றி நின்றாளோவெனின், ஆயத்துள்ளே வரு
வான்கொல்லோவென்னும் நான் நீங்கிற்று. என்னை? ஆயங்
கள் நீங்கினமையான். இனி * இறந்துபட்டான் கொல்லோ
வென்னும் அச்சத்தினான் மீதூரப்பட்டு நின்றாள். நின்ற
நிலைமைக்கட் பாங்கன் சென்று அவள் தன்னைக் காணாமல்
தான் அவளைக் காண்பதோர் அணிமைக்கட் காணும். கண்டு
இவ்விடமே அவனாற் காணப்பட்ட இடமும், இவ்வுருவே
அவனாற் சொல்லப்பட்ட உருவுமெனத்துணியும். அதற்குச்
செய்யுள் :

தண்டா தலர்சண்ணி யண்ணறன் னுள்ளந் தளர்வுசெய்த

வண்டார் குழலிவ ளையவன் மாளீர் மணந்தறிமங்கை

வின்புடா ருடற்குன்ற மேறி விழிகட் கழுகுறங்கக்

கண்டான் பொதியி லிதுவே யவன்சொன்ன கார்ப்புணமே. (ந.க)

சினமு மழிந்து செருவிடைத் தோற்றதெவ் வேந்தர்கன்போய்க்
கணவும் படிகடை யற்செற்ற வேந்தன் கணங்குழலார்
மனமும் வடிக்கண்ணுந் தங்குமந் தாரத்து மன்னன்கொல்லிப் .
புனமு மிதுவிவ னேயவன் ருன்கண்ட பூங்கொடியே. (சு0)

* 'கொடுத்து மென்றும்' என்பதற்குப் பாடம்.

† 'சுருதுறங்க' என்பதற்குப் பாடம்.

௪0

இறையனார் அகப்பொருள்

என நினைந்துநின்று இவ்வுருவினைக்கண்டஎம்பெருமான்

* ஆற்றாநாகாமைக்குக் காரணமென்னை?

தலவண்ண பெரியவர்க்கே ஆகாதே! அரியனதாங்
வியர்துரைத்தல். சுற்று வல்லன் அவனாகலான் ஆற்றினான்.

பிறராயின். இறந்துபடுப. இறந்துபடாது
என்காறும் †வந்த இருந்துனைப் பெருந்தக்காளை யான்
பெரியதோரிடனன்மிக் கழறினேனென நினைக்கும். அதற்
குச் செய்யுள்:

இருநெடுந் தோளண்ண லேபெரி யான்வல்லத் தேற்றதெவ்வர்
'வருநெடுந் தானையை டீவாட்டிய கோன்கொல்லி மால்வரைவாய்த்
திருநெடும் பாலையனைவென் செந்தா மரைமுகத்துக்
சுருநெடுங் கண்கண்டு பாற்றிவந் தாமென்னைக் கண்ணுற்றதே.

பெரிய நிலைமை யவரே பெரியர் பிறையெயிற்றுக்
| கரிய சுளிறுகதி வந்தா ரவியக் கடையல்வென்ற

வரிய சிலைமன்னன் பார்த்தேர் வரோதயன் வருசியன்றா
ளரிய கீமலர்நெடுவ கண்கண்டு மாலண்ண லாற்றியதே. (சஉ)

மற்றிவ்வகையுஞ் சிந்திக்கும்.

|| துறைமேய் வலம்புரி தோய்ந்து மணலுழுத தோற்ற மாய்வான்
பொறைமலி பூம்புண்ணைப் பூவுதிர்ந்து துண்டாது போர்க்குங்கான
னிறைமதி வாண்முகத்து நோக்கயற்கண் செய்த
வுறைமலியுய்யானோழர்சுணங்குமென்முலையே தீர்க்கும்போலும்.

“மணங்கமழ்குமுலிவள்வடிக்கண்செய்தமம்மர்வெந்நோய்
சுணங்கணிவனமுலையல்லதுதீர்க்கலா”

* ‘ஆற்றுதற்கு’ என்பதும் பாடம்.

† ‘வருந்துணைப் பெருந்தக்கானை’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘மாற்றிய’ என்பதும் பாடம்.

§ ‘கயல்நெடுங்கண்’ என்பதும் பாடம்.

|| செல்பதிகாரம், காவல்வரி அவது செய்யுள்.

உ-வது குத்திரம்.

எக

என நினைந்து அற்றானாபி னார், இறந்துபடானாயினான்,
அவனை அஃதெய்துவிக்குந் திறமென்னை
கண்டமைகூறல். ஓராலலே வென்பதனால். அவ்வகை நினைத்
துத் தலைமகன் சென்றெறய்தி, யான்கண்ட
இடம மோதங்கதேரான்;

இவ்வோ றன்ன டொழுதிற் றுஅய
 நிலவோ பன்ன டெண்மண டொழுதி
 டென் டெ தேரம விடகடைப் பிரசமுங்
 கொண்டு புணர்நா மென்று மு ன்று
 லிந்த பு விநாச விழுமி டோர்க்கும்
 விசேஷ தோற்று விகும்

பண்பிற்தென் றும். அதற்குச் செய்யுள்:

மின்னே ரொளி முதக வெண்மணன் மேல்விரை நானுபுன்னைப்
 பொன்னேர் புதுமலர் தாயப்பொழி வண்டு முரன்றுபுல்லா
 மன்னே ரழிய மணற்றிவென் றுன்கன்னி வார்துறைவாய்த்
 தன்னே ரிலாத ஈகைதநின் றியான்கண்ட தாழ்பொழிலே. (சக)

களிமன்னுவண்டிளர்கைதை* வளா அய்க்கண்டல்விண்டுதண்டேன்
 றுளிமன்னு வெண்மணற் பாயினி தேசுட ரேர்மருமா
 னளிமன்னு செவகோ ட்லநிரிய னாற்றுக் குடியுள்வென்ற
 வொளிமன்னு முத்தக் குடைமன்னன் கன்னி யுயர்பொழிலே. (சக)

தேனுறை பூங்கண் னிச் சேரலன் சேஷ ரழியச்செற்ற
 ளுனுறை வைவே ளுசிதன்றன் வையை யுயர்மணன்மேற்
 காணுறை புன்னைப்பொன் னேர்மலர் சித்திக் கடிசுமழ்ந்து
 வானுறை தேவரு மேவும் படித்தங்கொர் வார்பொழிலே (சக)

என்பது சொல்லி, நீயாகாதே இவ்வகை மேதக்.
 கன எய்தற்பாலா யெனத் தலைமகளும் அவ்விபம்

* 'விராய்' என்பதும் பாடம்.

† 'அதிசயன்' என்பதும் பாடம்.

மொழ்பேற நோக்கிச் செல்லும். சென்றவிடத்துத் தனி
வருந்தல். யளாய்வின்ற தலைமகளை எதிர்ப்படும். எதிர்ப்

படவே, தலைமகள் காணும். காணவே,
ஆற்றாமையான் இறந்துபட்டான் கொல்லோ வென்னும்
அச்சம் நீங்கிற்று. நீங்கத் தன்றன்மையளாரினான். தன்றன்
மையென்பது நான் மடம அச்சம் பயிர்ப்பென்னு மிவற்
றொடு கூடி நிற்பது. அத்தன்மையளாய் நிற்பத் தலைமகளது
சூழிப்பறியாமைச் சாரலாகாமையின் ஆற்றாநாடு தலை
மகன். ஆற்றாமையாவது பிற்தெவ்வுணர்வுமின்றி அவ்வாற்
றாமையானேயாவது. அவ்வாற்றாமைய ஆற்றுவதொன்றனைப்
பற்றும். ஆற்றுவது பிற்தின்மையின் ஒருசொற்சொல்லும்.
என்சொல்லுமோவெனின், நின்னை யான் இப்பொழுதுவரை
தெய்வமென ஐயுறுவல், அல்லையாபின் வாய்திறவாய்.
ஆவி சென்றபின்னைப் பெயர்ப்பதரிதன்றே யென அவ்வகை
போல்வன சொல்லும். அதற்குச் செய்புள் :

மேலியொன்றாரெவெண் டாத்துவென்றன்கன்னிவீழ்*பொழில்வா
தேவியென் றாநின்னை யானினைக [கின்றதுசேயரிபாய [ய்த்
காவியென் றாயகண் றாயல்லை யெலொன்று கட்டுரைபா
யாவியென் றுற் ற பின்னை யாநேச பெயர்ப்ப ரகவிடத்தே. (௧௪)

வாயுறை வார்புனற் சேவூர்ச் செருமன்னர் சீரழித்த
 வுரையுறை தீத்தமிழ் வேந்த னுசிதனெண் பும்பொதியில்
 னுரையுறை தெய்வமென் றேற்கல்லை யேலுன் றன் வாய்திறவாய்
 யுயிர்செல்லின் யார்பிரர் மீட்பவரே. (சஎ)

* 'துறை' என்பதும் பாடம்.

† 'பெயர்ப்பாரினியா ரிவ்வகவிடத்தே' என்பது முன் அச்சப்
 கிரதியிற் கண்ட பாடம்.

உ-வது சூத்திரம்.

* எஉ.

என்றான் தலைமகனோடுவெனின் அல்லன் ; தலைமகனிட
 னாகப் பிறந்த ஆற்றாமை. அதுவுந் தலை
 மருங்கணதல். மகனெனவேபடும். அச்சொற் கேட்டலும்
 இறந்துபட்டானெனக் கவன்று நோக்கி
 உண்மை கண்டாட்குக் கெடுத்ததுத் தேடு நன்கலம் எடுத்துக்
 கொண்டாற் போலப் பெரியதோர் * உவகையாயிற்று; ஆக
 அவ்வுவகை ஒரு மூரன் முறுவல் தோற்றிற்று; தோற்ற
 எம்பெருமான் முன்னர்ப் பெரியதோர் நாணின்மை
 செய்தேனென ஆற்றாளாயினார். யான் முன் என்றன்மை
 யேனாய் நிற்ப ஆற்றாணாயினன் எம்பெருமான்; எனதாற்றா
 மை *கண்டவிடத்து இறந்துபடுமபிற வென ஆற்றாமை

நீங்கும். நீங்க, நான்வந்ததையும். அடைய, மறைவது
காணுது மாதுபடுநோக்கி தன் மணிக்கார்தன் மெல்லிரலாற்
போதுபுரைநெடுங்கண் புதைத்தாள். புதைப்ப, இனிச்
சார் வாற்றுமென நினைந்து நின் கருநெடுங்கண் புதைத்தது
இவற்குப் பெரியதோர் ஆற்றமை செய்யுமென்றாகாதே?
அவற்றின் பரத்தவோ சுரும்புடைக்கோதை நின் கரும்
புடைத்தோளென்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

அரும்புடைத் தொங்கற்செங் தோலரி கேசரி கூடலன்ன
சுரும்புடைக் கோதைநல் லரயிவற் குத்துயர் செய்யுமென்றுன்
பெரும்புடைக் கண்புதைத் தாய்புதைத்தாய்க்குநின்பேரொளிகேர்
சுரும்புடைத் தோளமுன் ரோவென துள்ளங் கலக்கியதே. (ச௮)

* இச் சொற்றொடர்கள் முன்னச்சிப்பிரதியில் இல்லை;
வேறோர் வட்டுப்பிரதியிற் காணப்பட்டன : இவைகள் இல்லாமை
யான் முன் னச்சிப்பிரதியில் இப்பகுதி பொருட்பேற்றிற் கிடச்
கின்றது. ஈண்டுச் செய்யப்பட்ட ஏனைய திருத்தங்களும் வேறோர்
வட்டுப்பிரதிக்கு இணங்கவே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

௭௪

இறையனார் அகப்பொருள்

1 தோந்தண் பொழிலணி சேவூர்த் திருந்தார் திறலழித்த
வேந்தன் விசாரிகன் நெவ்வரைப் போன்மெலி விக்குமென்றுன்
பூதடங் கண்புதைத் தாய்புதைத் தாய்க்குன்பொருவில்செங்கேழ்க்
காந்தன் விரலு ருரோ வெம்மை யுள்ளங் கலக்கியதே. (௯௯)

“ஒல்லிற் சொல்லெதிர் கொள்ளா யாழநின்
 றிருமுக மிறைஞ்சி நாணுதி கதுமெனக்
 சாமங் கைம்மிகிற் றுங்குத லெளிதோ
 கொடுமகே ழிரும்புற டெவகக் குத்திப்
 புலிவிளை யாடிய புலவுநாறு வேழத்தின்
 றலையுந் பேய்ப்பக் கடைமணி சிவந்தரின்
 சன்னே கதவ வல்லாண்ண
 றண்டலை மதில ராகவு முரசுகொண்
 டோடபரண கடநத் *வடுபோர்ச செழியன்
 பெரும்பெயர்க் கூட லன்னன்
 கரும்புடைத் தோளு முடையவா வணங்கே.”

(நற்றிணை-௩௩.)

என்பதுசொல்லி அவள் குழலுங் கோதையுந் திருத்து
 வானாய்ச் சென்று சரிநும.

இது பாங்கற்கூட்டமாயினவாறு.

இனிப் பாங்கிலன் தமிழோள் இடந்தலைப்படுமாறு :

யாள் இவ்வேயெய்திற்று விதியானே ; இன்
 போழ்லிடைச் னும் அவ்விதி கைதருமேற் காண்பலெனப்
 சேறல். பாங்கற்குச் சொல்லாதே தான் முன்னெ
 திர்ப்பட்ட இடமேனோக்கிச் செல்லும்.

.அதற்குச் செய்யுள் :

!ஆமா நறிபவர் யாரே 'விதியையந் தீந்தமிழ்கள்

*கோமான் குலமன்னர் கோனெடு மாறன்கொல் விச்சிலம்பி

வேமாண் சிலைதத வேழைய முன்னெதிர்ப் பட்டணைந்த
தாமா ணிரும்பொழி வேயின்னும் யான்சென்று தன்னுவனே. (10)

* 'திண்டேச்செழியன்' என்பதும்பாடம்.

உ-வது சூத்திரம்.

பெரும்பான் மையுறறி தற்கரி தாம்விதி பேணில்லாப்
பொரும்பா ரரசரைப் பூலுதை *வாட்டிய கோன்பொதியிற்
கரும்பார் மொழிமட னாதரைக் கண்ணுற்று முன்னணைந்த
சுரும்பாரிரும்பொழி வேயின்னும் யான்சென்று தன்னுவனே. (11)

என நெருநலைநாளால் அவளைக் கண்ணுற்ற பொழிலே
புக்கான். புக்காற்று, அப்பொழில் பெரிய
பொழில்கண்டு தேவர் சார்வாயிற்றாக, ஆற்றாமை நீங்கி
உவத்தல். ஏன். என்னை? இனியாரொடு தலைப்பெய்த
இடங் கண்டாலும் அவ்வினியாரைக் கண்
டாலே போலும் என்னும். அதற்குச் செய்யுள் :

துனிதா னகலமண் காத்துத் தொடுபொழி யாயகெண்டை |
பனிதாழ் டவடவரை மேல்வைதத பஞ்சவன் பாழிவென்ற
குனிதாழ் விலைமன்னன் கூடலன் னுளது கூடலைப்போ
லினிதா யென துள்ள மெல்லாது குளிர்வித்த தீர்ப்பொழிலே. (12)

*தேர்மன்னு தானை பரப்பித்தென் டேவூர்ச் செருமலைந்த |
போர்மன்னர் தமமைப் புறங்கண்டு காணிய பூங்கழற்கா
லார்மன்னு வேலரி கேசரியந்தன் புகாமனைய |
வேர்மன்னு கோலதையப் போலினி தாயிற்றிவ் வீர்ப்பொழிலே.

என்று முன் பாங்கற்கூட்டத்துச் சொன்னவாறே 'சென்றுநின்ற தலைமகளை ஆங்குச்சொன்னவாறே சொல்லித் தலைமகன் புணர்வது. இது பாங்கிலன் தமிழோள் இடந்தலைப்படுமாறு.

பாங்கற்கூட்டம் நிகழின், இடந்தலைப்பாடு நிகழாது; இடந்தலைப்பாடு நிகழின், பாங்கற்கூட்டம் நிகழாது. என்னை? அத்துனை எளியள் அல்லளாகலான். அஃதே. யெனின், 'பாங்கிலன் தமிழோள் இடந்தலைப்படலும் னாங்கு

* 'ஒட்டிய' என்பதும் பாடம்.

* 'பருவரை' என்பதும் பாடம்.

என'

இறையனார் அகப்பொருள்

|னோரிற் குறிதலைப்பெய்தலு' மென்று எழற்பாற்றுச் சூத்திரம்; என்னை? இடந்தலைப்பாடு தெய்வப்பணர்ச்சியோடு ஒக்குமாகலான். என்றார்க்கு அதிலே அங்ஙனஞ் சொன்னுனையெனினும் மொழிமாற்றிக்கொள்கவென்பது. அது பொருந்தாது; மொழி மாற்றுதல் என்பது செய்யுள் கிடந்தவாறுசெய்யலாகாதவழிச்செய்வது. அவ்வாறு செய்யுஞ் சூத்திரம் இனிதாய்க்கிடப்புழி மொழிமாற்றுச் சூத்திரமாகச்

* சொல்ல வேண்டுமோ' என்பது. பெரும்பான்மையும் பாங்கனானமென்பது சிந்திக்குஞ், சிறுபான்மை விதியினானமென்பது சிந்திக்கும. அதனால் அவன் சிந்திக்குமாற்றாலே

சூத்திரஞ்செய்யப்பட்டது. மொழிமாற்றாக சூத்திரம் அன்
 றென்பது. அல்லதூஉம உலகத்தோரா இயக்கணுற்றால்
 விதியானே திருமென்றிரா, முன்னந் தீர்த்தற்குச் சுற்றத்
 தாரையும் நட்பாரையும் நீனைப்பர் ; ஆகலானும் அவ்வாறே
 சொல்லப்பட்டது. அஃதேயெனின், புறத்தார் உணர்ந்தா
 ருளரென்பது உணராத ஞான்று இவள் இறந்து படுமென்
 னுங் கருத்துடையான் பிற்பை ஞான்றே சென்று பாங்கற்
 குணர்த்தற்பாலனோ வெனின், குற்றங் குணமென்பது
 தெருளா துணர்த்துமென்னும் ஒருவன். அது பொருந்தாது.
 அங்ஙனம் தெருளாதுணர்த்திற் பாங்கற்கே உணர்த்தக்
 கடவனோ வழிப்போவார்க்கு உணர்த்த அமையாதோவென்
 பது. மற்றென்னோவெனின், தான் உணர்ந்தானன்றே இவ்
 வொழுக்கத்தினை ! தான் உணர்ந்ததனோ டொக்குமன்றே
 இவன் உணர்ந்தது ! அவனைத் தன்னின் வேறல்லனென்று
 கருதினமையானமையும் என்பது.

* இப்பகுதி முன்னச்சுப்பிரதியிற் 'பொருட்' 'பொருத்த' மின்
 சூப்ப் பலவாறு பிறழ்ந்து விடக்கின்றது; ஆதலின் வேறொரு பிரதி
 யோக்கி இங்கே பலநிருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

ஈ-வது சூத்திரம்.

• எவ

இனிப் பாங்கனாற் சூறிதலைப்பெய்தலும் என்றொரு
 மைப்படச் சூத்திரஞ்செய்யாது 'பாங்கனோரி'னென்று பன்
 மைப்படக்கூறிய தெற்றிற்கு, அவனொருவனாலோவெனின்,

பாங்கன் பார்ப்பானாகலிற் பன்மைவாசகத்தாற் சொன்னா
 ரென்பது. அல்லதூஉம், இருமுது குரவராலும் இவனை
 எம்போற் கொண்டொழுமென்று தலைமகற்குக் காட்டிக்
 கொடுக்கப்பட்டான் பாங்கனென்பதூஉம், நீயும் எம்போ
 லத் *தீயனகண்டு பண்பானவிடத்து அடக்குவாயாகென்று
 பாங்கற்குக் காட்டிக்கொடுக்கப்பட்டான் தலைமகனென்
 பதூஉம் போதரல்வேண்டி இவ்வாறு பன்மைவாசகம்படச்
 சொன்னாரென்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப் புணர்ச்சி
 புணர்ந்த பிறற்றொன்று இவள்து வேறுபாடு கண்டு தாய்
 இற்செறிக்கில் என் செய்யுமோவெனின், பார்ப்பார் சான்
 றோரை முன்னிட்டு அருங்கலங்களோடு பாங்கன் சென்று
 வரைந் தெய்துவிக்கும். அங்ஙனங் கிடந்ததே விதியென்
 னின், அன்று; இவ்வாற்றாற் புணர்தன்முறைமையாக்கும்
 விதியெனில் தாய்க்கு அது புலனாகாமைக்கொள்ளு மென்
 பது. அஃதேயெனின், ஆயங் கழிக்கானலிடையே கொண்டு
 பூகுதாது மற்றொரு கானலிடமே கொண்டு புக்கவிடத்
 துத் தலைமகன் குறியும் பிழைக்கும், பாங்கன்சென்ற
 செலவும் பிழைக்கும்; இவையெல்லாமாம் பிறவெனின்,
 அதுவன்று; அவ்வாறு படினும் வரைந்துபுகும்; அது
 வன்றிப் பிறற்றொன்று இக்கூட்டம் நிகழ்விப்பான் நின்ற
 விதி பிறிதோர் கானலிடங்கொண்டுபுக உள்ளம் பிறப்
 பிக்குமோவென்பது. அஃதேயெனின், இயற்கைப்புணர்ச்சி
 புணர்ந்த பிறற்ற ஞான்று பாங்கன் தலைமகனைக்கண்டு

* ஈண்டைப் பொருட்கு இன்றியமையாத இச்சொற்றொடர் முன் அச்சிப்பிரதியில் இல்லை.

௪௮

இறையனார் அகப்பொருள்

எற்றினாழிற்று நினக்கு இவ்வெறுபாடு என்று வினவின வாறுபோல, அன்றேபாணாம பிறறைஞான்றேயானுந் தலைமகளது வேறுபாடு கண்டு நினக்கு இஃதெற்றினாழிற் றென்று தோழி வினவாமெக்குக் காரண மென்னையோ வெனின், தலைமகளது வேறுபாட்டை விதி தோழிகுதுப் புலனாகாமெக் காக்குமென்பது. ஆரின் தலைமகன் மாட்டு வேறுபாட்டையும் விதி பாங்கற்குப் புலனாகாமெக் கொள ளற்பாற்று, அன்றாகிற் காரணங் கூறற்பாற்றெனின், விதிச் சூக் காரணங் கூறற்பாற்றன்றென்பது; காரணங் கூறினும் பாங்கற்குப் புலனாகலாய பயனுண்டு; அக்கூட்டம் பாங்கனறிந்து வினவமுடியும். தோழி தலைமகன்மாட்டு வேறுபாடுகண்டறிந்து வினாவிப் பாங்கற்கூட்டம் முடிபாது; தோழி தன்னு லாவதும் இவ்வீல. இது காரணமென்பது. அஃதேயெனின், 'அங்கவிரண்டே தலைப்பெய'லென அனாம 'யாதோ, 'மரடி' என்றது எற்றிற்சீகாவெனின், தலைப் பெயற்கு இலக்கணமென்றவாறு. மரபெனினும் இலக்கண மெனினும் எல்லாம் ஒருபொருட் பன்மொழி பென்பவாறு.

அவ்வியல் பல்லது கூட்டக் கூட

லெவ்விடத் தூணுங் களவிற் பில்லை.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், இந்நூலகத்துக் கள
வினது இலக்கணத்தையுங் கற்பினது இலக்கணத்தையுந்
தொகுத்துணர்த்துதலுதலிற்று.

சூத்திரக்கிடக்கை நான்குவகைப்படும், ஆற்றொழுக்க
மும் அரிமாநோக்கமுந் தவளைப்பாய்த்தும் பருந்து வீழ்க்
காடுமென. அவற்றுள் ஆற்றொழுக்கென்னுஞ் சூத்திரக்.
கிடக்கை ஆற்றுநீர் தொடர்பருது ஒழுக்குமாறு போலச்
சூத்திரங்களுந் தம்முள் இயைபுபட்டொழுகுவது சிங்க

சுவது சூத்திரம்.

எஃ.

நோக்கென்பது முன்னோறையும் பின்னோறையும் நோக்
குஞ் சிங்க நோக்கம், அதுபோல இறந்ததரினும் எதிர்
வதனோடும் இயைபுபட்டிருப்பது. சுவளைப்பாய்தருதென்பது
தவளைபாய்கின்றழி இடைபிடை ில்கிடப்பார்ப்பும், அது
போலச் சூத்திரம் *இடையிட்ப்போய் இயைபுகொள்வது.
பருந்தின் வீழ்க்காடுதென்பது தான் கருதினபொருளை
எங்காணும் வீழ்ந்து கொண்டிரோம பருந்து போல
இதுவுந் தான் கருதிமுடிச்சொல் கொண்டு முடிந்துவார
இயைபின்றியேயென்பது. இஃது அஃதற்குச் சிங்கநோக்
கென்றுகொள்க. என்னோ காரணமெனின், இறந்த பாய்ந்து

கூட்டத்தினையும் கோக்கி வருகின்ற தொழிநிற்கூட்டத்
தினையும் கற்பினையும் மெல்லாம் கோக்கிற் றகலானென்பது.

இதன் பொருள்: அவிவியல்பல்லது—மேற் கூறப்
பட்ட இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த இயல்பல்லது; கூட்டக்
கூடல்—ஒருவர் இடை நின்று புணர்ந்தா ளுள்ளபுணர்
தல்; எவ்விடத்தானுங் களவிற்கு இல்லை—எந்நேரத்துக்
கண்ணுந் களவெனப்பபட்ட ஒழுக்கத்திற்கில்லை, என்றவாறு.

எனவே, உலகினுள் ஒருவனோ டொருத்தியிடை நிக
ழும் ஒழுக்கமன்று, கூட்டவுழி நிகழ்ந்து கூட்டாமைபும்
உலகினுள் நிகழ்தலுடைமையால்; இது புலவரால் நாட்
டப்பட்ட ஒழுக்கமென்பது அறிவிக்கப்பட்ட தென்பது.
'கூட்டக்கூடல் எவ்விடத்தானுங் களவிற்கில்லை' யெனவே
†கூட்டாமைக்கூடல் கற்பினுக்கில்லையென்பதாம். தலைமகன்
உலாப்போயின இடத்துப் பரத்தையன்மாட்டுப் பிரிந்தா
னென்றுகருதி ஒரு சிவப்புண்டாம். அச்சிவப்பு நீக்கிவாயில்

* 'இடைவிட்டுக் கொள்வது' என்பதும் பாடம்.

† இங்கே முன் அச்சுப்பிரதியிலுள்ள பாடம் பொருட்டு,
இவ்வியல்புதான் யிருக்கின்றது.

அ0'

இறையனார் அகப்பொருள்

கள் கூட்டவே கூடுமென்பது. அஃதேதெயனின் இஃதன்மே

நெடுந்தொகைப்பாட்டினுட் “*கூர் முண் முள்ளி” கூட்
டாமற் கூடிற்றெனின் அதுவுங் கூட்டவே கூடிற்று என்பது.
ஆயின் எவ்வாயிலாற் கூடினோடுவெனின், ஆற்றமைவாயி
லாற்கூடினான். கூடினவாறு அதனுரையகத்துக் கண்டு
கொள்க. அஃதெயெனின், களவினுட் ‘கூட்டக் கூடலில்லை’
யென்ற தெற்றுக்கோ? அங் குறுகுநூற் கூட்டக் கூடுப
வென்னோமோவெனின், அங்கு ஆற்றமை கூட்டுமே யெனி
னும் வாயிலிலக்கணமின்று. இங்கு வாயில் இலக்கண
முடைத்து; என்னை? வாயில்களும் அவளதுபொருமை நீக்கு
வதன்றே செய்வது. இதுவும் அவளது பொருமை
நீக்கினமையின் அமையாதோவெனின் அமையாது; இங்கு
வாயிலிலக்கண முடைத்தாகலின் அமைபுமென்பது.

* ‘கூர்முண் முள்ளிக் குவிசூலைக் கழன்ற - மீன்முள் என்ன
வெண்கான் மாமலர்-பொய்தன் மகளிர் விழுவணிக் கூட்டும்-அவ்வய
னண்ணிய வளங்கே முரணைப்-புலத்தல் கூடுமோ தோழி யல்கற்-
பெருங்கதவு பொருத யானை மருப்பி-னிரும்புசெய் தொடியி னேர
வாகி-மாக்க ணடைய மார்பகம் பொருந்தி-முயங்கல் விடாஅ வினை
யென மயங்கி-யானோ மென்னவு மொல்லார் தாமற்-நிலைபர ராட்
டியபருவமுமுனவே-யினியே, புதல்வற் தடுத்த பாலொடு தடைஇத்-
திதலை யணிந்த தேங்கொண் மென்முலை - நறுஞ்சாந் தணிந்த
கேழ்க்கிள ரகலம் - வீங்க முயங்கல் யாம்வேண் டினமே - தீம்பால்
படுத ருமஞ் சினரே-யாயிடைக், கவலுக்கை நெகிழ்ந்தமை போற்றி
மதவுநடைச் - செவிவி, கையென் புதல்வனை நோக்கி - நல்லோர்க்
கொத்தனார் நியி ரிஃதோ-செல்வற் கொத்தனம் யாமென மெல்ல

வென்-மகன்வயிற் பெயர்தந் தேனே யதுகண் - டியாமுங் காதல
மவற்கெனச் சாஅய்ச்-சிறுபுறம் கலையின னாக வறுபெயற் - றன்
ஒளிக் கேற்ற பலவுழு செஞ்செய்-மண்டோ னெகிழ்ந்தவற் கலுழ்க்
தே-கெஞ்சறை போகிய வறிவி னேற்கே'—அந்நானாறு—உக

சுவது குத்திரம்.

அக

'அவ்நியல்பல்லது கூட்டக்கூடல் களவிற்கில்லை'பென
.அமைபாதோ? 'எவ்விடத்தானும்' என்ற தென்னோ
'வெனின், உணர்த்த உணர்தல் ஓரிடத்துண்டென்றற்குச்
சொல்லினார். யாருணர்த்த உணர்பவோவெனின், தோழி
புணர்ந்தமை தலைமக னுணர்த்தத் தலைமக னுணரு மென்
பது. அஃதாமாறு: பகற்குறிவந் தொழுகாரின்ற தலைமகன்
புணர்ச்சி யிறுதிக்கண் ஒருகால் தலைமகளைக் கோலஞ்செய்
தான். செய்ய அவன் இறப்ப நாணினான். நாணத், தலைமகன்
கருதுவான், யான்செய்கின்றது இழற்கைக் கோலமல்லது
போலும் என்றும் இவன் வேறுபடுகின்றதென உணர்ந்து
அவனை ஆற்றுவித்தற்கு நின்றோழி செய்யுமாதே கோலஞ்
செய்தேனெனச் சொல்லும். சொல்ல, ஒக்கும், இவர் என்
றோழியொடு தலைப்பெய்துடையர்போலுமென உணர்வா
ளாவது. அவ்வாறு உணர்ந்தாள் பெருநாணிள்ளாதலின்
இறந்துபடாளோவெனின், இறந்துபடாள். இவனைத் தன்.

னின் வேறன்றிக் கருதுமாகலின். வேறன்றி உணரின், இவ்
 வெழுக்கந்தன்னை உணர்த்த அமையாதோவெனின்,
 உணர்த்தாள், யான் காவற்குற்றப்பட்டேனெனத் தோழி
 கவலுமாகலின். *தலைமகன் உணர்த்தியதனாற் பயனென்னோ
 வெனின் நெடுங்கால மொழுகக் கருதுவான் யான் பிரிந்த
 பொழுது இவளை ஆற்றுவித்துக்கொண் டிருக்கு மென்பத
 னானும் மேல் தான் ஒருநாள் இதனை யறியும், அறிந்தக்காற்
 கதுமென ஆற்றாளாங்கொல்லோ வென்பதனானும், இவ்வா
 றுணர்த்த ஆற்றுதற்குக் காரணமா மென்பதனானும்
 உணர்த்தும். இது பொருநதாதென்ப ஒருசாரார்; என்னை?
 பகற்குறிக்கண் இது நிகழ்ந்துணையும் நடவாது. இவ்வகை

* பொருட்கு இன்றியமைவாத இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுள்
 பிரதியில் இல்லை.

ஈ

அஉ

இறையனார் அகப்பொருள்

வந்த சான்றோர் செய்யுளும் இல்லை. ஆகலான், 'எவ்விடத்
 தானும் இல்லை' யென்பது நன்றமறுத்தற்குச் சொல்லப்
 பட்டதாம், மிகையன்றென்பது. இனிக் 'கூட்டக்கூடல்
 களவிற்கில்லை' யென்றிராற், பாங்கற்கூட்டந் தோழியிற்
 கூட்டமென்று பேரிட்ட தெற்றிற்கோவெனின், அவர்
 துணையாயினமையின் அவ்வாறு சொல்லப்பட்டது. துணை
 யாயினாரைக் கூட்டினாரென்னோமாவெனின், என்னும்;
 கூடும் இருவரும் அக்கருத்தின ரல்லராகலானென்பது. (ஈ).

உ. புணர்ந்த பின்றை யாங்ஙன மொழுகாது
 பணிந்த மொழியாற் றோழி தேஎத்
 திரந்துகுறை யுறுதலுங் கிழவோன் மேற்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், பாங்கனாதல், தமிழ்
 யானே இடத்தெதிர்ப்பட்டாதல் புணர்ந்த தலைமகள் தான்
 பின்னைத் தெருண்டு வரைதல் தலை ; அல்லாதுவிடின், இவ்
 வாரொழுகும் என்று அவனொழுகுந்திற முணர்த்துதல் நுத
 லிற்று.

இதன்பொருள்: புணர்ந்த பின்றை—பாங்கனானுந்
 தமிழானே இடத்தெதிர்ப்பட்டானும் புணர்ந்தபின்றை;
 ஆங்ஙனம் ஒழுகாது—பிறரைஞான்றும் அப்பெற்றியே ஒழுகாது;
 பணிந்தமொழியால்—இழிந்தசொற்களான்; இழிந்த
 சொல்லென்பது ஒலிவாய்பாட்டினனாய நோக்கிப் பணிந்த
 மொழி யெனப்பட்டது. பணிந்த மொழியாமன்றே இத்
 தழைநல்ல இக்கண்ணிரல்ல வென்று இங்ஙனங் கையுறை
 யாடாட்டிச் சென்றுகிற்றல் ; தனக்குத்தகாதன்றே இழிந்
 தார்க்கன்றே அஃதாரியதென்பது. தோழி தேஎத்து—
 தெழாழிமாட்டு ; இரந்து குறையுறுதலும் கிழவோன் மேற்

றே—இரத்தலுங் குறையுறுதலுஞ் செய்து நிற்கல் தலை
மகற்குரித்து என்றவாறு.

இரத்தலென்பது குறையுடையார் செய்யுஞ் செய்கை
செய்தொழுகுவது. குறையுறுதலென்பது இக்குறையின்
யமையானென்பது படப் பசைந்தொழுகுதல்; அஃதே
யெனின், அவளால் இக்குறை முடியுமென்றிரக்குமோ
முடியாதென் றிரக்குமோ வெனின், முடியுமென்றிரக்குமே
யெனின் இவளை இகழ்ந்து மதித்தானும்; தோழியென்பாள்
குற்றேவல் மகள், அவளா லெய்தவாமென்று கருதினமை
யானென்பது. இகழ்ந்து மதிப்பவே, அருமையும் பெருமை
யுங் காவலுமுடையாள், இவளை எத்திறத்தானும் எய்துவ
தரிதென்று கருதினா னென்பதனொடு மாறுகொள்ளுமென்
பது. இனி, முடியாதென்றிரக்குமேயெனின், இரத்தலா
னே பயமின்று. * ஒருவரால் ஒரு கருமம் ஆகாமைபறிந்தே
அவருமைச்சென்று அக்கருமத்திற்கு முயல்வார் நெய்யறி.
யாதாரன்றோவென்பது. மற்றென்றோவெனின், முடியும்
முடியாதென்று சீர்தூக்கிக்கொண்டு இரப்பானல்லன், தன்
தாற்றாமை மீதாரப்பட்டிரக்குமென்பது. அஃதேயெனின்,
இவளால் முடியும் முடியாதென்று கருதானாகலாற் பிறரா
னும் முடியும் முடியாதென்று கருதானாகல்வேண்டும்; ஆக
லாற் பிறரையும் இரக்க அமையாதோவெனின், என்னார்க்கு
அதுவன்று; இது முடியுஞ்ன்று இவளாலே முடிவதாய்க்

கிடந்ததாகலான் அவ்விதி இவளுமையே செல்லு முளம்
பிறப்பிக்கு மென்பது. அதுவன்றே உலகத்தார்க்குப் பண்
பின்வழியே † ஊக்கம் நிகழுமென்பது.

* 'ஒரு கரும் ஆகாமையறிந்தே யதன்கண் முடல்வார் நெறி
வறியாதாரன்றோ வென்பது' என்னும் பாடம் ஏட்டுப் பிரதியித்
தான் படுகின்றது.

† ஊக்கம் நிகழுமென்பது எனவும் பாடமுண்டு.

அச.

இறையனார் அகப்பொருள்

இவள் எப்பெற்றி கருதுமோ இதனையெனின் ஐயப்
பட்டுநிற்கும். இவனொரு குறையுடையான்போலும், அக்
குறையின்றியமையான்; அஃதென்மாட்டதென்று கருது
வேனாயின் இறப்பப் பெருந்தன்மையனாகலின் இறப்பச்
சிறியேனுழை வேண்டிங் கருமமிலனன்றே! அதனால் என்
கண்ணதெனவுமாகாது, யாரறிவார் சிறியாராற் பெரியார்
முடிக்குங் கருமங்களுமுள, அதனால் என்கண்ணதென்பதன்
கண்ணும் ஐயமேயாம். * இனி எம்பெருமாட்டி கண்ண
தென்று கருதுவேனாயின் அவ ளொருவராற் சுட்டவுஞ்
'சொல்லவும்படுந் தன்மையளல்லளாகலான் அவள் கண்ண
தென்றுங் கருதலாகாது. யாரறிவார்? இவர்தாமும் அவ
னைப் பெருந்தன்மையராகலான் அவள் கண்ணது கொல்
லோவெனவும் ஐயமேயாம். இனி இவ்வாயத்துள் ஒரு
வர்கண்ணதே கொல்லோ வெனவும் ஐயமேயாம். பேரா

‘ராய்ச்சியளாகலாற் கதுமெனத் துணியாளன்றே ஒன்றன்
 திறத்து. இனி அருள்காரணமாகக்கொல்லோ இத்தழை
 யுங் கண்ணியுங் கொண்டுவருவதெனவுமாகாது. ஆற்றாத
 இயல்பினாய் வருமாதலான் இதன் கண்ணும் ஐயமே
 யாம் என்பது. அதற்குச்செய்யுள் ‘முன்னுற வுணர்தல்
 குறையுற வுணர்தல்’ (இறையனார்-எ) என்னுஞ் சூத்தி
 ரத்துட் காட்டுதும். அஃதேயெனின், இவளை அவட்குச்
 சிறந்தமை அவன் அறியுமாறென்னை? பிறர்சொல்லி
 னாரும் இல்லையாலோவெனின்; அறிந்தானன்றே! இயற்
 கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னைத் தன்னை அவள் காணு
 மைத் தான் அவளைக்காண்பதோர் அணிமைக்கண் நின்றான்.
 நின்றானாக, மற்றையோரெல்லாந் தலைமகட்குச் செய்யும் வழி
 பாடும், இவள் விசேடத்தாற்செய்யும் வழிபாடும், எல்லார்க்
 குந் தலைமகள் செய்யும் அருளிச்செய்கையும், இவட்கு
 ௫-வது சூத்திரம். ௨௫

விசேடத்தாற் செய்யும் அருளிச்செய்கையுங் கண்டமை
 யான் இவளாம் அவட்குச் சிறந்தாள்; இதுவும் எனக்கோர்
 சார்பென்பதனை உணர்ந்தான். உணர்ந்தபையான் இவ
 னுமையே செல்லுமென்பது. அஃதேயெனின் இவளுழைச்
 *செல்கின்றயுங்கள் ஐயுறவோவெனின், ஐயுற. எங்ஙனம்
 ஐயுறதவாறெனின்; தழையுங் கண்ணியுங் கோடற்பொருட்
 டாக † வேறோரிடத்துத் தனியளாய் நின்ற நிலைமைக்
 கட் செல்லுமென்பது. இவள் இன்னணந் தனியளாய் நிற்ப

தறிந்துசெல்லுமோவெனின், செல்லான்; விதிக்கொண்டு
சென்று தலைப்படுக்கு மென்பது. (௫)

அஃதேயெனின், 'இரந்துறுதல் கிழவோன் மேற்றே,
யென்னுது 'குறையுறுத' லென்றது எற்றிற்கோவெனின்,
இரத்தலென்பது குறையுடையாரசெய்யுஞ் செய்கை செய்
தொழுகுதல்; குறையுறுதலென்பது இக்குறை இவனின்றி
யமையானென்பதுபடப் பரைநொழுகுவது. அஃதே
யெனின், 'இரந்து குறையுறுத'லென அமைபாதோ இரந்து
குறையுறுதலுமென்று உம்மைகொடுத்தது எற்றிற்கோ
வெனின், தெருண்டுவரைதல் சிறப்புடைத்து; தெருளாது
ஒழுகில் இவ்வா ரெழுகுதலென்பதற்குச் சொல்லப்பட்ட
து.

இனி ஒருசாரார் சொல்லுவது, புணர்ந்தபின்றையென்
பது இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்றை என்றவாறு.

* செல்கின்றயங்கள்—செல்கின்ற ஆயங்கள்; செல்கின்ற
என்னும் பெயரெச்சம் ஈடுகெட்டது.

† 'வேரோரிடத்தினளாய் நின்ற நிலைமைக்கட் செல்லுமென்
பது; அஃதேயெனின் இவள் அந்நிலையளாய் நிற்குநிலைமையறிந்து
என்பதும்பாடம்.

‘ஆங்ஙனம் ஒழுகா’தென்பதற்குப் பாங்கனானுந் தமிழாளே இடத்து எதிர்ப்பட்டானும் புணர்ந்தொழுகாது தோழியை இரந்து பின்னிற்றற்கண்ணே முயலுமென்பாரும் உளர். அதுபொருந்தாது. என்னைகாரணமெனின், தன்பாங்கன் தனக்குச் சிறந்ததுனை அவன் பாங்காயதோழி சிறக்குமாறுண்டோவென்பதனான். அப்பொழுது அவனை நினையான் தன் பாங்கனையே நனைக்குமென்பது. (௫)

ஈ. இரந்துகுறை யுறாது கிழவியுந் தோழியு
மொருங்கு தலைப்பெய்த செவ்வி நோக்கிப்
பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாஅய்ப்
புதுவோன் போலப் பொருந்துபு கிளந்து
மதியுடம் படுத்தற்கு முரிய னென்ப.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மதியுடம்படுக்குந் திறனிதுவென்ப துணாக்த்துதனுதலிற்று. மேற்குத்திரத்தினோடு இதற்கு இயைபென்னையோவெனின், மேற் பணிந்த மொழியால் தோழியை இரந்து பின்னிற்றுகுமெனப்பட்டது. அங்ஙனம் இரந்து பின்னின்றவிடத்து எத்திறத்துக்கொல்லோ இவனுடைய குறையென்று ஐயப்பட்டு நிற்பதல்லது இன்னதென்றுணராளன்றே! உணராமையால் என் குறை இன்னதென்றறிவித்து இரந்து பின்னிற்பெனென்னுங் கருத்தினால் இதுசெய்யுமென்பது மேற்குத்திரத்தோடு இயைபு.

இதன் பொருள்: இரந்து குறையுறது—இரந்துவைத்துக் குறையுறவு தோன்றாமை; கிழவியுந் தோழியும்—கிழவியெனப்படுவாள் தலைமகள், தோழியெனப்படுவாள் செவிலித்தாய்மகள், என்னை? **“தோழி தானே செவிலி மகளே”*

* தொல்காப்பியம் - கனவியல் - ௩.௨.

சுவது சூத்திரம்.

. ௨௪

என்றாராகலின்; அவ்விருவரும்: ஒருங்கு—ஒரிடத்தராதல்; தலைப்பெய்தல்—கூடியிருத்தல்; செவ்விநோக்கி—அன்ன தோர் பதனோக்கிச் சென்றுசிற்தல்; அங்ஙனம் நிற்பாற்கு ஒருசொற்படுகால் முறைமைவேண்டும்; பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாஅய்—பதிவினாதலென்பது எவ்வூரென்பது, பெயர்வினாதலென்பது என்னபெயர்ரென்பது, பிறவினாதலென்பது இங்கே சில * மா போந்தனவுளவே, இனையர் போந்தாருளரே, யானே போந்தனவுளவே † என்று இத் தொடக்கத்தன வினாதல். அதற்குச் செய்யுள்:

பதியும் பெயரும் வினாதல்.

‡.நீரின் மலிந்தசெவ்வேனெடு மாறனெல் வேலியொன்றார்
போரின் மலிந்தவெந் தானே யுறவுகொண்ட—கோன்பொதியிற்
காரின் மலிந்தபைம் பூம்புனங் காக்கின்ற காரிகையர்
ஊரின் பெயருதும் பேரு மறிய வுரைமின்களே.

(௧௫)

சிதியின் கிழவ னிலமகள் கேள்வனெல் வேலியொன்றார்
கதியின் மலிந்தவொம் மாவுங் களிறுங் கவர்த்துகொண்டான்
பொதியின் மணிவரைப் பூர்புனங் காக்கும் புனையிழையீர்
பதியின் பெயருதம் பேரு மறியப் பகர்மின்களே.

(இசு)

அறையார் கழன்மன்ன ராற்றுக் குடியமர் சாயநதழியக் [வான்
கறையா ரயில்கொண்ட கோன்கொல்லிக் கார்ப்புனங் காக்கின்ற
பிறையார் சிறுதுதற் பெண்ணு ரமிழ்தீன்னை பெய்வளையீர்
மறையா துறையி னெமக்குதம் பேரொடு வாழ்பதியே.

(இசு)

கறையின் மலிந்தசெவ் வேல்வலத் தாற்றென் கடையல்வென்ற
வறையுங் கழலரி கேசரி யநதண் புகாரணைய
பிறையின் மலிந்த சிறுதுதற் பேரமர்க் கண்மடவீ
ருறையும் பதியுதம் பேரு மறிய வுறையின்களே.

(இசு)

* 'மான்போந்தனவுளவே' என்பதும் பாடம்.

† 'மயில்போந்தனவுளவே' 'நாய்போந்தனவுளவே' என்பவுக்
வேறோர் ஏட்டுப்பிரதியிற் காணப்படுகின்றன.

‡ 'இச்செய்யுள் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டது..

அ.அ.

இறையனார் அகப்பொருள்

பிறவுமென்றதனால் இவைபுஞ் சொல்லிச சென்று நிற்கும்.
அவையிறற்றிருச் செய்யுள் :

வேழம் விஞாத்தல்.

வருமால் புயல்வண்கை மான்னேர் ஊரோடியன் மண்ணாநத

திருமா லவன்வஞ்சி உன்னவஞ் சீமடி சேயிழையீர்

கருமால் வரையன்ன தோற்றக் கருங்கைவெண் தோட்ட. செங்கட்

பொருடாக் கவிஞன் டு போத, துண் டோதும் புன, டுலே. (௧)

கஷமாண் வினாது.

சினமாண் கடற்படைச் சேவலன் நென்னை யாழ்வாந்து
மனமாண் பழியவை வேல்சொண்ட சோன்னையை நாடோய
கனமாண் வனமுலைக் கையார் விரிவோக் காரிசையே
சினமாண் புகுந்தது வேல்சொண்ட மிருப்பன, சே (௧௦)

சிலைமாண் படைமன்னர் செநகலத் தோடச செருவினாதத
கொலைமாணயின்மன்னன் நென்புன முடனை கோல்சொய்
சிலைமாண் பகழியி னேவுணமு சன்னினத திற்பிரிகதோர்
கலைபான் புகுந்ததுண்டோவுணார் நகலன் கார்ப்படைத்த. (௧௧)

வழி வினாது.

வெல்லுந் திறந்நைந் தேற்றும் விழிஞ்ஞத்து விண்ணம் [நேன்
கொல்லின் மலிந்தசெவ் வேல்சொண்ட கொன்கொல்லிச சாரலின்
புல்லும் பொழிலிள வேங்கையின் சீழ்கின்ற பூங்குழை
செல்லு நெறியறி யேனாரை யீர்துஞ் சிறுகுழைகே. (௧௨)

மொழிபெறுது கூறல்.

தன்னும் புரையு மழையுரு மேறுதன் குறைமுன் னுத்
தன்னுங் கொடிமிசை யேந்திய கொன்கொல்லிச சூழ்பொழில்வாய்
மின்னுக் கதிரொளி வாண்முகத் திரென் வினாவுரைத்தான்
மன்னுஞ் சுடர்மணி *போந்துரு மோதுங்கள் வாயகத்தே. (௧௩)

* 'போதஞ்மோ' என்பதும் பாடம்.

வேழம் வினாதல்.

கண்ணுற் றெதிர்த்ததெவ் வேந்தர் படககடை யத்தொடிமேல்
விண்ணுற்ற கோளுரு மேந்திய வேதன் வியன்பொதியிற்
பண்ணுற்ற தேமொழிப் பாவைநல் வீரோர் பகழிமுழ்கப்
புண்ணுற்ற மாவொன்று போததுண் டோறும் புனத்தயலே.

முடியுடை வேந்தரு மும்மத யானையு மொயயருட்
பொடியிடை வீழ்த்தென் பூவநதை வென்றான் புகாரனைய
வடிவுடை வேனெடுவ கண்மட வீரஞ்சுகள் வார்புனத்திற்
பிடியொடு போததுண் டோவுரை யீயோச் பெருவகளிதே. (சுரு)
என்பன கொள்க.

புதுவோன்போல—எஞ்ஞான்றும் அந்நிலத்திற் சென்
றறியாதானும் அவரைக் கண்டறியாதானும் போல;
பொருந்து|| கிளந்து—அந்நிலத்திற் புற அவரை வினாதற்
கும் பொருந்துவன சொல்லி; மதி உடர்ப்படுத்தற்கும்
உரியனென்ப—உதிருள்பது அறிவு; அவ்வழினை ஒருப்
படுத்தற்கும் உரியன் என்றவாறு.

யாரறிவையோவெனில் தோழியறிவையெனக் கொள்க.
அவளது அறிவினை ஒருப்பதிக்குமெனவே முன் கவரந்தமை
பெற்றும். எங்ஙனம் கவரந்ததோவெனின், இயற்கைப்
புணர்ச்சி புணர்ந்த ஞான்று தற்கொண்டு கண்சிவந்து
துதல் வேறுபட்டுக் காட்டிற்று, இவட்கு இவ்வேறுபாடு

தெய்வத்தினுனாயிற்றுக் கொல்லோவெனவும், * மக்களி
 னுனாயிற்றுக் கொல்லோவெனவும், இனி இவனும் அதற்
 கொண்டு தழையுங் கண்ணியுங் கொண்டு பின்னிலை
 முனியாது இரந்து பின்னிற்கின்றான், இவனுடைய குறை
 யார்மாட்டது கொல்லோவெனவும் எனக்கொள்க. * அங்

* இச்சொற்றொடர் முன் அகப்பிரதியில்லை; வேரோடு
 வட்டுப்பிரதியிற் கண்டது.

-க௦

இறையனார் அகப்பொருள்

நனங் கவர்ந்த தோழி இவள் வேறுபட்டது இவன் காரண
 மாகப்போலும், இவன் இரந்து பின்னின்றது இவன்
 காரணமாகப்போலுமென ஒருங்கு கண்ணி வேறுக வகுத்
 துணரு மென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

நெவாரிணவு மொருவழியுணர்தல்.

விரையா டியகண்ணி வேதன் விசாரிதன் கொல்லிவிண்டோய்
 விரையா டியபுணங் காவலு மானின் வழிவரவு
 ிரையா டியகுத லாட்கு மிவற்கு நனைப்பினில்லை
 யுரையா டுவர்கண்ணி னுனுள்ளத் துள்ளது மொன்றுனதே. (கசு)

பொருங்கண்ணி குழிவர தார்படப் பூலகைப் பொன்முடிமே
 லிருங்கண்ணி வாங்க யணிந்தான் பொதியி லிரும்பொழில்வாய்
 மருங்கண்ணி வந்த சிலமபன்றன் கண்ணுமில் வாணுதலான்
 கருங்கண்ணுந் தம்மிற் கலந்ததுண டாமிவகொர் காரணமே. (க௭)

என இத்தொடக்கத்தன கொள்க. அஃதேயெனின்
 'இரந்து குறையுறுது கிழவியுந்தோழியுந் தலைப்பெய்த
 செவ்வி நோக்கி' பெனவமையாதோ? 'ஒருங்கு' எனல்
 வேண்டியதென்கை? களவுகாலத்துத் தலைமகன் தேரோ
 டும் * ஒருங்கு செல்ல அமைபுமென்றதற்கு வைத்தார்,
 என்கை? சான்றோர்செய்யுநுள் அங்ஙனம் வந்ததாகலான்.

அது வருமாறு:

நேர்ந்தநங் காதலர் மேயி நெடுநிண்டே
 ஞர்ந்த வழிசிறைய ளூர்ந்தாய்வாழி கடலோத
 ழூர்ந்த வழிசிறைய ளூர்ந்தாய்மற் றெம்மொடு
 தீர்ந்தாய்போற் றீர்ந்திலையால் வாழி கடலோதம்.

(சிலப்பதிகாரம் - கானல்வரி, ௧௧.)

'என்றித் தொடக்கத்தனவெனக் கொள்க. 'மதியுடம்
 படுத்தற்கும் உரிய'னென்ற உம்மையாதோவெனின், வரைந்

* 'ஒருங்கு' என்பதும் பாடம்.

எ-வது சூத்திரம்.

௧௧

தெய்துதல் மிக்கதே பென்பது போதா ஆங்ஙனம் உரைத்
 தார். (௧)

எ. முன்னுற வுணர்ந்தல் குறையுற வுணர்ந்த
 லிருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர்ந்தலென்
 றம்முன் மென்ப தோழிக் குணர்ச்சி.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தோழி யுணர்ச்சியைப்
பெயரும் முறைபுக தொகையும் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: முன்னுறவுணர்தல்—இயற்கைப்
புணர்ச்சி புணர்புக நின்றதொன்று அவள் கண் சிவப்பும்
துதல்வேறுபாடுங் கண்டு கரவுநாடி உணரவது:

எங்ஙனம் உணருமோவெனின், எம்பெருமாட்டிக்
கவனயாடல் கூறி குப்பன்டைத்தன்மைத்தன்றால் இவ்வேறு
நகைத்தல். பாடு; *இஃது எறயினான் ஆயிற்றுச்,
சொல்லுநீ யென்னும். என, நெருநல் நினைநீங்கிமேதக்க
தோர் சனைகண்டு நெடுங்காலமும் ஆடினேற்கு ஆயிற்று,
ஆகாதே கண்சிவப்பும் துதல்வேறுபாடு மென்னும். என,
என்னை! சனைபாடினார்க்கெல்லாம் இக்காரிகை நீர்மை பெற
லாமெனின் யானும் அதுவே செய்துகானேனோ! என்னும்.

அதற்குச் செய்யுள்:

தோர்மன்னு வாட்படை செல்லித் தோடச் செருவினைத்த |
போர்மன்னன் நெனனன் பொதியிற் புனமா மயில்புரையு
மோர்மன்னு காரிகை யெய்தலுண் டாமெனின் யானுநின்போ
னீர்மன்னு நீல நெடுஞ்சனை யாடுவ னேரிழையே. (கஅ)

* இங்கிருந்து ஆறுவரிகளில் வட்டுப்பிரதியை வேக்கிப் பண
கிருத்தகிகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

புண்டா மருநிறத் துற்றுத்தென் பூலந்தைப் போர்மலைந்த
வொண்டா ராசர் குடிபட்ட னேயொளி வாணன் - யிந்
கண்டான் பொதியின் மயிலன்ன காரிகை பெய்து - னின்போ
லுண்டா மெனிந்நையல் யாழ்ஞ்சென் ருடுவ னெண்களையே.

“வையுண் டாலைப் பழுதாற் படரின்

மொட்டெட்ட னா னா னேன்னைத் தேய்க்கு

மடிசெயிற் றாடலி னிழைப டையா

திருஞ்செயுண் டா ப்பூடு லெய்வநாசு”

வெந்நிற வானி வெந்நீச சந்நின்

பொரியை மிளங்க குததி வான்கே

பூருவ செண்டேன ருபாசெண்ண கழியுங்

கடுங்கண் டாலைப் பழுத நெதந்தென்

கேவா டாடல் மீழ்ந்தென்க குநிற் றெண்ணு

* பேன நூறு தாழ்ந்தப டையெகே

கோனென மெல்லோ தெளிபப கன்போல்

யாழ்வு பாடித் தாண்டோ கோழி

வரைவெ று கிழிந்த னிழைந்த தெய்வநாற்

நிகழ்ப்புண் முருகனா நிமாந லைநாசு

கிடழ்ப்புந் டுதலிந் தாண்டென் னாடல்

வொண்டோந் தாழ்ந்து போல்வதோந்

கண்கவர் காரிகைபெய்ததென் டெனினே.”

எனக்கேட்டுத் தலைசாய்த்து நலங்குறையாநிற்பப்

பிறைதொழு புணர்ச்சி உண்டென்று உணர்ந்து கொள்

கேன்றல். வாளாவது. அல்லது உப, அங்ஙனம் வேறு
பாடு கண்டு ஐயுற்றாநின்றான் அநதிவான்கட் செங்கோட்டு
மதர்வைக் குழவித்திந்தனைக் கண்டு தான் தொழுது நீயுந்
தொழுதுகா னென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

திருமால் கலஞ்செஞ் சாந்தணிந் தன்னசெவ் வான்முகட்டுக் [ஞர்
கருமா மலர்க்கண்ணி கைதொழுத் தோன்றிற்று காண்வந்தான்

* 'பாலி னாலும்' என்பதும் பாடம்

எ-வது குத்திரம்.

கக.

செருமா லாககச செநிலத தட்டென் நீநதமிழ்நர்
பெருமான் நனது குலமுத லாய பிறைக்கொழுநதே. (எ0)

முன்னுந் தொழததோன்றி முள்ளெயிற்றா யத்திசையே
யின்னுந் தொழததோன்றிந் நீதேகாண்—மன்னும்
பொருகளிமால் யானைப் புகழ்க்கின்ளி பூண்போற்
பெருகொளியான் மிக்க பிறை.

எனக்கேட்டுத் தலைமகள் தொழாதேநிற்குங் கற்பழியு
வேறுபடுத்துக் மென்பதனான்; அதுகண்டு புணர்ச்சியுண்
கூறல். மைஅபிந்துகொள்ளுமென்பது அஃதன்றி
அவளை வரையணங்காகவுஞ்சொல்லும். அதற்குச்செய்யுள்:

மண்டா னிறைநத பெரும்புகழ் மாறன்மந தாரமென்னுந் !
தண்டா ரவன்கொல்லித் தாழ்சனை யாடிய தானகன்றா
னொண்டா மரைபோன் முகத்தவ னின்னோ இருவமொக்கும்
வண்டார் குழலவன் வந்தா வியங்கு வரையணங்கே. (எக)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும்:

புணர்ச்சியுரைத்தல்.

ஆனெடுங் தானையை யாற்றுக் குடிவென்ற கோன்பொதியிற்
சேனெடுங் குன்றத் தருவிரின் சேவடி தோயந்ததில்லை
வானெடுங் கண்ணுஞ் சிவப்பச்செவ் வாயும் விளர்ப்பவண்டார்
தானெடுங் போதவை குட்டவற் றேவத் தடஞ்சுனையே. (௭௨)

இவை நாண நாட்டம்.

இனி நடுங்க நாடுமாறு: நம்புனத்துள் உகிரம் அனைந்த
கோட்டதோர் களிறுகண்டேனென்னும். அதற்குச் செய்
யுள்:

நடுங்கநாட்டம்.

கலவா வயவர் களத்து ரவியக் கணைபுதைத்த
*குலவார் சிலைமன்னன் கோனெடு மாறன்றென் கூடலன்ன
விலவார் துவர்வாய மடநதைநம் மீரம்புனத் தின்றுகண்டேன்
புலவார் குருதி யனைதவெங் கோட்டோர் பொருகளிறே. (௭௩)

* 'கொலையார்சிலை' என்பதும் பாடம்.

சூச

இரையனார் அகப்பொருள்

பொருதிவ் வுலகமெல் லாம்பொது நீக்கிப் புகழ்படைத்தல்
| கருதிவந் தாருயிர் வான்போ யடையக் கடையல்வென்ற
பரிதி நெடுவேற் புராங்குசன் கொல்லிப்பைம் பூர்புனத்துக்
குருதிவெண் கோட்டது கண்டேன் மடநதைபொர் குஞ்சரமே.

பண்டிப் புனத்துப் பகலிடத் தேனலுட்
கண்டிக் களிற்றை யறிவன்மற் - நிண்டிக்

கதிரன் பழையனூர்க் காரீலக் கண்ணு
யுதிர முடைத்திதன் கோடு.

அதுகேட்டுப் பல்நாலும் இவ்விடத்துவந்து இயங்கு
வான் எம்பெருமானாகலான் அவனைக் கனிந்து ஏதஞ்செய்தது
கொல்லோடுவென்று நடுங்கும். அதுகண்டு கூட்டமுண்மை
உணரும். அது பொருந்தாது, நாணவும் நடுங்கவும் நாடுதல்
அகத்தினையிலக்கணபன்மென்க. என்னை?

“நாணவு நடுங்கவு நாடா டோழி

நாணுவ காலேத் தலைமக டேஎத்து”

என்பதாகலான். அல்லது உம், இவன் பெருநாணிள்ளாக
லானும் பேரச்சத்தினளாகலானும் இறந்துபடுமாகலான்
அவனே தத்திற்குக் கவலாளாயினாளுமாம். அல்லது உம்,
அவனை அவமதித்துக் கருதினாளுமாம். அவனது குறிப்பறி
யாது உரைத்தமையான் ஆசாரம் அறியாளுமாமென்பது.
இக்குற்றமெல்லாந் தங்கும் அவ்வகை உரைப்பார்க்கு.

மற்றென்னோ உரைபெனின், முன்னுறவுணர்தலென்
பது இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னை அவனது வேறு
பாடு தெய்வத்தினாலிற்றுக் கொல்லோ மற்றொருவாறாயி
ற்றுக்கொல்லோடுவென ஐயுற்று நிற்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

வாட்டம் வினாதல்.

கந்தா ரடுகளி யானைக் கழனேறி மாறன்கன்னிக்

கொந்தா டிரும்பொழில் வாய்ப்பண்ணை யாயத்துக் கோலமென்பும்.

எ-வது சூத்திரம்.

கடு

பந்தா டலினிடை நொந்துகொல் பைங்குழல் வெண்டணன்மேல்
வந்தா டலினடி நொந்துகொல் வாணுதல் வாடியதே. (௭௮)

பொருத்திய பூந்தண் புனரூன் குடைந்துகொல் பொற்கயிற்றுத்
திருந்திய வுசல்சென் ருடிக்கொல் சேவூர்ச செருவடர்த்த
பருந்திவர் செஞ்சுடர் வென்வேற் பராங்குசன் *பற்றலர்போல்
வருந்திய காரண் மென்னைகொல் லோமற்றிவ் வாணுதலே. (௭௯)

இனிக் குறையுறவுணர்த் லென்பது அவன்தழைப்புங்
கண்ணியுங்கொண்டு பின்னிலைமுனியாது
சுறையுறவுணர்தல் நிற்பதொக்கும இவன்இரந்து பின்னிற்றது
அவள் காரணமாகப்போது பென உணர்
வது. • அது பொருநதாதன்றே. யராணு மொருவர்
தன்னுழை ஒரு குறையுடையராய் சென்றவிடத்து அவள்
கண்ணதென்று கருதுவானாயின் அவளே அவமதித்துக்
கருதினாளுமாம், அவளது பெருமையொடும மாறுகொள்ளு
மென்பது. மற்றென்றே குறையுறவுணருமாறெனின்,
இவன் இரந்து பின்னிற்கின்றது எத்பிறகு? கெல்லோ
வென உணர்வதாயிற்று. அதற்குச் செய்யுள்:

முழையும் புரைவண்ணக வானவன் டூரன்மை தோய்பொதியில் |
வழையும் கமழு மணநெடுங் கோட்டுவண் சந்தனத்தின்
நழையும் வீழைதரு கண்ணியு மேந்தியித் தண்புனத்தி
னுழையும் † பிரிய லுருனறி டேனிவ னுள்ளியதே.

தின்பு முகநெடு வேன்மன்னர் சேவூர்ப் படமுடிமேற் |

தண்பூ மலர்த்தும்பை சூடிய தார்மன்ன னேரிடென்னும்
வண்பூஞ் சிலம்பின் வரைப்புன நீங்கான் வருஞ்சுரும்பா
ரோண்பூந் தழையுந் தருமறி யேனிவ னுள்ளியதே.

(எஅ)

இவை இரண்டும் ஐயவுணர்வே, துணிபில.

* 'தன்பகைபோல்' என்பதும் பாடம்.

† 'பியிகில்லான்' என்பதும் பாடம்.*

க.சு.

இறையனார் அகப்பொருள்

இருவரும் உள்வழி அவன் வரவுணர்தல் என்பது:
அவ்வைய வுணர்வொடு நின்றாள் இருவரும் உள்வழி அவன்
வந்துநின்று பதியும் பெயரும் பிறவும் வினாவத் துணிந்
துணருமெனக்கொள்க. அதற்குச் செய்யுள்:

இருவருள்வழி யவன்வரவணர்தல்.

செறிந்தார் கருங்கழற் றென்னவன் செநிலத் தைச்செருவின்
மறிந்தார் புறங்கணடு நாணிய கோண்கொல்லிச சாரல்வநத
கெறிந்தார் கமர்குஞ்சி யானோ டிவளிடை நின்றதெல்லா
மறிந்தேன் பலநினைந் தென்னையொன் றேயிவ ராருயிரே. (எக)

வண்ண மலர்ததொங்கல் வானவன் மாறன்வை வேன்முகழங்
கண்ணுஞ் சிவப்பக் கடையல்வென் றுன்கட னுடனைய
பண்ணும் புரைசொல் லிவட்கு மிவற்கும் பலநினைநதிங்
கெண்ணுங் குறையென்னை யொன்றே யிருவர்க்கு மின்னுயிரே.

“எனல் காவ விவளு மல்லன்

மான்வழி வருகுவ னிவனு மல்ல
 னரந்தங் கண்ணி யிவனே டிவளிடைக்
 கரந்த வுன்னமொடு கருதியது பிறிதே
 நம்மு னாணுவர் போலத தம்முண்
 மதுமறைத் துண்டோர் மகிழ்ச்சி போல
 வுள்ளத துள்ளே மகிழ்ப
 'சொல்லு மாடுப கண்ணி னானே."

இதனை மதியுடம்பாடென்றமையானும் முன்னையறிவு
 கவர்ந்து நின்றதென்பது பெற்றும், துணிவுணர்வு பெற்றில
 மென்பது. அஃதேயெனின், 'அம்முன் நென்ப தோழிக்
 குணர்ச்சி' என்று முன்னியையும் உணர்ச்சி யென்றே சொன்
 னமையால் துணிவுணர்வே ஆகற்பாலதெனின், துணிவுணர்
 வும் உணர்வே யெனப்படும், ஐயவுணர்வும் உணர்வேயெனப்
 படும், உணர்வென்னும் பொதுமைநோக்க; சந்தனமும் காஞ்
 சிரையும் மரமெனப்பட்டதேபோல். இவ்வாறுகலே தோழி

எ-வது சூத்திரம்.

௧௭

ஆராய்ச்சி யுடைமையும் ஆசாரமுடைமையும் ஏதத்திற்குக்
 கவறலும் நன்கு மதித்தலும வெளிப்படுமென்பது. அஃதே
 யெனின், 'அம்முன் நென்ப தோழிக் குணர்ச்சி'யென்ற
 தென்னை? முன்னுமே யென்று துணிந்தாலுமின் உம்மை
 கொடுத்துச் சொல்லவேண்டும்; என்னை?

"இளைத்தென வறிந்த சினைமுதற் கிளவிக்கு

வினைப்படு தொகுதியி னும்மை வேண்டும்”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௩௩.)

என்றாராகலின். அஃதே, உமமை ராண்டுத் தொகுத்துக் கூறினார், அஃது அங்ஙனம் தொகுத்தற்கு இலக்கணம் உண்மையான். ஆயின் ‘இருவரும் உள்வழி அவன் வரவு’ என்றாகாது, அவன் செலவு என்பதன்றி; என்னை?

“தருசொல் வருசொ லாயிரு கிளவியுந்

தன்மை முன்னிலை யாய் ரிடத்த”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௨௬.)

“வனை யிரண்டு மேனை யிடத்த”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௩௦.)

என்றாராகலின். அஃது அறியாது சொன்னாய்,

“செலவினும் வரவினுந் தவவினுந் கொடையினும்”

(தொல் - சொல் - கிளவி - ௨௮.)

என்னுஞ் சூத்திரத்துள் இலேசினான் முடியும். ஆகலினன் றே, “* தூண்டில் வேட்டுவன்வாங்க வாராது” என்று சொல்லினார் சான்றோர் என்பது.

*“பருவாய் வராஅற் பல்வரி யிரும்போத்துக் - கொடுவா யிரும் பின் கோளிரை துற்றி - யாம்பன் மெல்லடை கிழியக் குவளைக் - கம்புவிடு பன்மலர் சிதையப் பாய்க்தெழுந் - தரில்படு வன்னை யாய் கொடி மயக்கித் - தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது - கயிறிடு கதக்கேப் போல மதமிக்கு - காட்கய முழக்கும் பூக்கே மூர - வரு

அ. ஆங்குணர்ந் தல்லது கிழவோ டேஎத்துத்
தான்குறை யுறுத றோழிக் கில்லை.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின், இதுவுந் தோழிக்
குரியதோர் இலக்கண முணர்த்துதலுதலிற்று.

இதன்பொருள்: ஆங்கு உணர்ந்து அல்லது—அங்
னனம் உணர்ந்தபின்றையல்லது; கிழவோள்தேஎத்து—தலை
மகள்மாட்டு; தான் குறை உறுதல் தோழிக்கு இல்லை—
தான் குறையுற்று *முடிப்பவென்று நிற்குந்தன்மை தோழிக்
கில்லை என்றவாறு.

எனவே, என்சொல்லப்பட்டதாம்? கரவு நாடி வேண்டு
வாரையும் மறுக்கப்பட்டதாம். அஃதேயெனின், 'குறையுறு
தல் தோழிக்கு' என அமையாதோ, 'தான்' என்றது எந்
றிற்கோவெனின், பின்னையுந்தானல்லன் குறைநயப்புக் கூறு
வாள் அவனது ஆற்றாமையைத் தன்கட்டுகொண்டு நின்றமை
யால் அவனே யெனப்படும். (அ)

புனல் வையை வார்மண லகன்றுறைத்-திருமரு தோங்கிய விரிம
லர்க் காலி-னறும்பல் கூந்தற் குறுந்தொடி மடநையொடு-வதுவை
யயர்ந்தனை யென்பவலரே-கொய்சவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழி
ய-னாலங் கானத் தகன்றலை சிவப்பச்-சேரல் செம்பியன் சினங்கெழு
திதியன்-பார்வல் யானைப் பொலம்பூ ணெழினி-நாரரி நறவி னெரு

மையூரன்-தேங்கமழகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தி-னிர்ங்கோ வேண்மான்
 னியதேர்ப் பொருநனென் - நெழுவர் நல்வல மடங்க வொருபகன் -
 முரசொடு வெண்குடை யதப்படுத் துரைசெலக் - கொன்றுகனம்
 வேட்ட - ஞான்றை - வென்றிகொள் வீர - ரார்ப்பினும் பெரிதே." (அகம்-௩௬.)

‘முடிப்பல் என்னுஞ் சொல்’ எனவும் பாடமுண்டு.

க-வது சூத்திரம்.

௧௧

௬. முன்னுற வுணரினு மவன்குறை யுற்ற
 பின்ன ரல்லது கிளவி தோன்றாது.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகன் முன்னின்று
 தோழி சொல்லாடுந் திறன் உணர்த்துதலுதலிற்று.

இதன்பொருள்: முன்னுறவு உணரினும்—மதியுடம்
 பதிப்பக் கூட்டமுண்மை உணர்ந்தாளாயினும்; அவன்குறை
 யுற்ற பின்னர் அல்லது—அவன் இரந்து பின்னிற்ற பின்
 னர் அல்லது; அவன் இரந்து பின்னிற்றகுமாறு ‘குறையுறுங்
 கிழவனை யுணர்ந்த தோழி’ (இறைபயனர்-௧௨.) என்னும்
 சூத்திரத்துட் சொல்லுதும்: கிளவி தோன்றாது—முடிப்
 பல் என்னுஞ் சொல் தோன்றாது என்றவாறு.

அஃதாமாறு, மதியுடம்பதித்துத் தன்கருத்தறிவித்துப்
 பின்னைத் தழையுங் கண்ணியுங்கொண்டு பின்னிற்றும்.
 நின்றொடு முடிப்பக்கருதுவாள் தன்கண் நானுக் கெடுந்

துணையுங் குறியாகும். ஆட, அற்றைக்கன்று ஆற்றாமை அவற்
 குப் பெருகும். பெருநுவதுகன் றி அற்றைக்கன்று இவட்கு
 காணுச் சுருங்க இரண்டிந் துலாத்தலைப்பட்டு எடாநின்றன.
 நின்றழி, அவனது ஆற்றாமைபு. இதனிணங்குப் பெருகுமா
 நிலையெனப் பெருக்கத்துக்கு வரம்பெய்தி நின்றது. இவ
 ளது காணும்இதனிணங்கு, துணுதமாயில்லையென துணுக்
 கத்திற்கு வரம்பெய்தி நின்றது. நின்ற நிலைமைக்கண் தலை
 மகன் ஒரு சொற்சொல்லும். என்சொல்லு
 மடற்றிறம். மோ வெனின், * இதனிணங்கெல்லாம் இக்
 கருமம் நின்னான்முடியுமெனக் கருதிவந்து
 † உழந்தேன்; இனி நின்னான் முடியாமை உணரப்பட்ட;

* 'இன்றினங்கெல்லாம்' என்பதும் பாடம்.

† 'முயன்றேன்' என்பதும் பாடம்.

௪௦௦

இறையனார் அகப்பொருள்

உது; பட்டமையின் இளிராததன செய்தாயினும் முடிப்பல்,
 இதனை இன்றியமையேனாசலாவென்றான். இனி இளிவந்தன
 செய்து முடித்தலென்பது, மடலார்வதாயினும் வரைபாய்வ
 தாயினும் என்றவாறு. அந்நிற்குத செய்யுள்:
 படலே நியமதின் மூன்றுடைப் பஞ்சவன் பாழிலென்ற
 வடலே நயின்மன்னன் * நெம்முனை போன்மெலிந் தாடவர்கள்
 கடலே நியசுழி காமம் பெருகக் கருமபணையின்
 மடலே துவர்மற்றுஞ் † செய்யா தனவில்லை மாநிலத்தே. (அக)

பொருநெடுந் தானைப்புல் லார், மீட்டும் பூலநதைப் போர்தொலைத்த
செருநெடுஞ் செஞ்சுடர் வேனெடு மாறன், சென் னாடனையா
யருநெடுந் காமம் பெருகுவ தாய்விடி னாடவர்கள்

கருநெடும் பெண்ணைச் சொல கேட்டிட லூரக் கருதுவரே. (அஉ)

“மாடுவென் மடலு மூர்ப் பூவெனக்
குவிழுகி ழெருக்கவ கண்ணியுஞ் சூடுப

மறகி னார்க்கவும் படுப

பிறிது மாகுப கா.பவகாழ்க் கொடரின.” (குறுந்-கன.)

என்றான் தலைமகனோடுவெனின், அல்லன், தலைமகனிட
னாகப் பிறந்த ஆற்றாமை. அதுகிட்டலும் முன் குறைபாட்
டின்கட்டுண்டு நின்று நாண் உண்டன்றோ, அது கெடும்:
கெட, அவனது ஆற்றாமைபைத் தன்கட்டுகொண்டு தலை
மகனை ஆற்றாமைப்போர் சொற்சொல்லும். அஃதியாதோ
வெனின், அரியன தாங்கலன்றே பெரியாரது பெற்றிமை;
நீயிர் இதன்திறத்தின ராகனின், யானும் அதன் திறத்து
என்னின் ஆவதுண்டேற் காண்பனென்னும். என, அவ
னது ஆற்றாமைநீங்கும்: அது நீங்கத், தலைமகனது நிலைமை
நோக்கி இவனிறந்துபடா னென்பது உணர்ந்து இவை
சொல்லும். அவை யாவையோடுவெனின், மடலேறுவன்

* ‘தெய்வர்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘செய்யா தனசெய்வர்’ என்பதும் பாடம்.

க-வது குத்திரம்.

கௌ

என்றிரால்; மடலேறுதல் இயையாது

அருளாலரிதேன கொல்லிலா; என்னை? நீர் பேரருளினர்
லிலக்கல். ஆதலால் வொன்னும். அத்தற்குச் செய்யுள்:

பலமன்று புளவியார் பாப்பகு சிவையு மவையழிய
வுலமன்று தேராண்ணா ஸூபக கொடிய கொல் லொலிதிராகுழ்
லிலமன்ன னேரியன் மாற செலுங்குநத தட்டதிங்கட்
குலமன்னன் கூங்கிக் குலைவனா பெண்ணைக் கொழுமடலே. (அக)

“வெள்ளா ருருகின் பின்புறம் பலவே
யவையிலும் பலவே சிறுகருங கரககை
யவையிலு மவையிலும் பலவே குவிமட
லோங்கிரும் பெண்ணை மீமிசைத தொடுத்த
தூங்கணவ குரீஇக் கூட்டுள சினையே”

அன்றியும் மடலேறுவன் என்றிரால், மடலேறப்
அவயவமெழுத படுவார் உருவெழுதிக் கொண்டன்றோ ஏறு
வரிதேனலிலாகல் வறு. தாமக்கு அவ் வுருவெழுதலாமோ
வென்னும். அத்தற்குச் செய்யுள்:

* அண்ணனெழுந்தே ராரிகே சரியகன் ஞாலமன்னான்
வண்ண மொருவா நெழுதினு மாமணி வார்ந்தனைய
தண்ணென் கருங்குழ னுற்றழு மற்றவ டன்னடையும்
பண்ணென் மொழியு மெழுத வுளவே படிச்சந்தமே. (அச)

களிசேர் களிற்றுக் கழனெடு மாறன் கடையல்வென்ற
தெளிசே ரொளிமுத்த வெண்குடை மன்னன்றென் னுடையான்

கிளிசேர் மொழியுங் கருங்குழ னுற்றமுங் கேட்பினைய
வெளிதே யெழுத வெழுதிப்பின் னூர்க வெழின்மடலே. (அதி)

அல்லதூஉம், எழுதின ஞான்று இங்கனமோ நீர்எழுது
வதென்று சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

* இச்செய்யுள் முன் அச்சுப்பிடிதியில் இல்லை; வேரோர் எட்
டுப் பிரதியிற் கண்டது.

கூஉ

இறையனார் அகப்பொருள்

வீற்றா னெழுதிப் புருவக் கொடியென்றிர் தாமரையின்
முற்ற முகைநீ ரெழுதி முலையென்றிர் மொய்யமருட்
செற்றார் படச்செந நிலத்தைவென் ருன்றென்னன் கூடலன்னான்
சொற்றா னெனக்கிள்ளை யோர், ரெழுதது துண்கின்றதே. (அக)

அது கேட்டுத் தலைமகன் பெயர்ந்தும் ஆற்றானும்;
ஆக இறந்தா டல் ஆகாடுசென்று, நீர் இந்
உம்பட்டுவிடும் நீரராகன்மீன், அமங்கு இக்குறை முடித்
துத்தருவன்; அமராத் கருதப்படுவான்
என்மாட்டுப் பெரிதும் அருளுடைய வாயினொளிப்பருவமென்
னும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஒங்கும் பெரும்புகழ்ச் செங்கோ லுசித னுறுகலியை
நீங்கும் படிவரை கொன்சுவையை வாயெழு நிரிடையான்
றங்கும் புணையொடு தாமுநதன் பூம்புனல் வாயொழுதி
னங்கும் வருமன்ன தாலின்ன நாளிவ வாயொழுதி. (அஎ)

கடடார் சஞ்வுரை யுங்கலி வாணுங் கடைமலன்று

கடடார் செவசெற்ற கோனெடு மாறன்றென் கடலன்ன
வேடார் மலர்க்குழ லாளெனகு நற்பிணு பெய்மையன்றி
யாடார் புனலுமெல் லுசுலு மீதவ ளாமருளே. (அஅ).

“தலைப்புணைக் கொள்ளினே தலைப்புணைக் கொள்ளுங்
கடைப்புணைக் கொள்ளினே கடைப்புணைக் கொள்ளும்
புணைகை விட்டுப் புனலோ டொழுதி
னாண்டும் வருகுவன் போலு மாண்ட
மாரிப் பித்திகத்து நீர்வார் கொழுமுகைச்
செவ்வெரி றறமுங் கொழுங்கடை மழைக்கட்
மளிதலைத் தலைஇய தளிரன் னோளே.” (குறுங்-உஉஉ.)

அது கேட்டுத் தலைமகன் இவள் இனி எனக்கு இக்-
குறை முடிக்குமென முன்னின்ற ஆற்றாமை நீங்கி ஆற்று

* ‘கணையும்’ என்பதும் பாடம்.

க0-வது சூத்திரம்.

க0உ

மென்பது. என்னை? உலகத்து ஒருபொருள் முடியா
தெனக் கவன்றுநின்றார் முடிப்பதோர் உபாயங்கண்ட
னான்று அப்பொருள் எய்தினாரே போல மகிழ்வாரா
தலின்; இவனுந் தன்னுடைய குறை எய்தினானேபோலப்
பெயர்ந்தான். இது கொண்டுநிலைகூற்றென்று சொல்
லுவது. என்னை? தலைமகன் இறந்துபடுவானே அச்சொல்
தாங்கிக்கொண்டு நின்றமையினென்பது. இது சொல்லி
இவனை ஆற்றுவித்துத் தலைமகன்மாட்டிசு ரென்று அக்

கூ. உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்து
கிழவோ டேளத்துக் குறையுறா உ முளவே
குறிப்பறி வுறா உங் காலை யான.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகற்குக் குறை
நேர்ந்த தோழி தலைமகளைக் குறை நயப்பிக்குமாறு உணர்த்
துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்; உள்ளத்து உணர்ச்சி தெள்ளிதிற்
‘கரந்து—தன் உள்ளத்து நின்ற உணர்ச்சியை நன்கு புலப்
படாமை மறைத்து; கிழவோள், தேளத்து—தலைமகண்
மாட்டு; குறையுறா உம் உளவே—குறைவேண்டலும் உள;
குறிப்பு அறிவுறா உங் காலை ஆன—தலைமகனது ஆற்றமைக்
குறிப்பினை அறிவுறுத்துமிடத்து என்றவாறு.

‘உள்ளத்துணர்ச்சி’யென்பது யாதோவெனின், கூட்ட
முண்மை உணர்ந்த உணர்ச்சியென்றுமாம்; அல்லதூஉம்
அவர் இக்குறையினை இன்றியமையாரென உணர்ந்த
உணர்ச்சி யென்றுமாம்; யான் குறையுற அவள் இதனை
ஆற்றுக் கொல்லோகென உணர்ந்த உணர்ச்சியென்றுமாம்.

அல்லது என்னியை கூட்டம் முடியாதுவிடின் இவன் இறந்துபடுமாதலின் அவனைக் குறை நயப்பித்துக் கொண்டு முடிக்கலாங் கொல்லோவென உணர்ந்த உணர்ச்சியென்று மாம்.

‘தெள்ளிதற் கரநது கிழவோள் தேளத்துக் குறை புறாஉம் உளவே’ என்பது இவள் *கூட்டமுண்மை உணர்ந் தாள்போன்று குறை புறுகின்றாளெனத் தலைமகட்குப்புல னாகாமை நன்று ஈறறுத்துக் குறைபுறாஉங் குறையுறவும் உடையள் தலைமகன்மட்டுக் குறைநயப்புக் கூறுமிடத்து என்றவாறு.

உண்டென்னுது ‘உள’வென்ற பன்மைச்சொல் எற்றிற் கோவெனின், குறைபுறுதல்தாம் பலவென்றற்குச்சொல்லப் பட்டது. அவை யாவையோவெனின், மெலிதாகச்சொல்லிக் குறைநயப்பித்தலும் வலிதாகச்சொல்லிக் குறை நயப்பித் தலுமெனஇவை.

இவற்றுள் மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்பிக்கு மாறு: இங்கு வந்து ஒழுகாவின்றான் ஒரு மென்மொழியாற் தோன்றல் உளன்; அவன் என்னியை கூறல். தொரு குறைபுடையான்போலும்; ஒரு வராலும் ஒரு குறைகொள்ளுந் தன் மையானும் அல்லன், ஒருவர்க்கு ஒரு குறைமுடிப்பினல் லது; அதனாற் குறை இன்றியமையாமை நோக்கி யான் முடிப்பனென்று பொய்த்தேன். பொய்ப்பலென்று பொய்த்

* 'கூட்டமுண்மை உணர்ந்து உணராதான் போன்று குறையுறுகின்றாளென' என்பதும் பாடம்.

† 'தகைமையானும்' என்பதும் பாடம். இங்கிருந்து ஐந்து வரிகளில் வேரோர் எட்டுப் பிரதிக்கிணங்கப் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

க0-வது சூத்திரம்.

க00

தேனுமல்லேன்; இப்பொழுதைக்குள்ளாய் அப்பொய்யினும் பின்னுமோர் உபாயத்தான் முடித்துக்கொள்ளப் பொருரோடுவென்று பொய்த்தேன். என்னை? *உயிருடையா ரெய்தா ஒரு பொருளில்லை என்பவாகலான்; அவ்வாறு கருசிப்பொய்த்தேற்று அவர் அருளை மெய்ப்பென்று கருதிக் கைக்கொண்டுசென்றார், தாமபொய்யுயியாமையின். அன்றார் இன்றும் வருவா; வந்தால் குறை முடியாமையிற் பொய்ப்பென உணர்வதாகாரோ வென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

பாமான் டமிழுடை வேதன் பாங்குசன் கொல்லிப்பைம்பூந்
தேமான் தழைபொடு கண்ணியுங் கொண்டசு செழும்புனத்தி
லேமாண் சிலைமண்ணல் வந்துடன் ஞர்பண்டு போலவின்று
பூமாண் குழலா யறியே றுரைப்பதொர் பொய்ம்மொழியே. (அக)

அல்லதூஉம்,

கொடியார் கெடுமறிந் கோட்டாற் றுண்கொண்ட கோன்பொதியிற்
கடியார் புனத்தயல் வைகலுங் காணபல் கருததுரையா
னடியார் கழல னலங்கலங் கண்ணியன் மண்ணளந்த

நெடியான் சிறுவன் கொல் லோவறி யேனெர் நெடுந்தகையே. (க௦)

நீண்ணிய போர்மன்னர் வான்புக டட்டாற் தமர்விளைத்த
மண்ணிவர் செங்கோல் வரோதயன் லைபைநன் டைனையாய்
கண்ணியன் தண்ணை தழையன் கழலன் கடுஞ்சிலைய

னெண்ணிய தியாதுகொல் லோவக வானிவ விரும்புனமே. (க௧)

பன்னிய தீந்தமிழ் வேந்தன் பராங்குசன் பாழிலென்ற
மன்னிய சீர்மன்னன் கொல்லிநம் வார்புனங் கட்டழித்துத்
தின்னிய வந்த களிறு * தடிந்த சிலம்பன்றந்த

பொன்னியல் பூண்மங்கை வாடுப வோமற்றிப் பூந்தழையே. (க௨)

* 'உயிருடையதா ஒரு பொருளில்லை' என்னும் முன் அச்சம்
யிரதியிற் கண்ட பாடம் பொருட்பேயின்து.

† 'கடிந்த' என்பதும் பாடம்.

க௦௧

இறையனார் அகப்பொருள்

அரைதரு மேகலை யன்னமன் னாய்பண் டகத்திடன்வா
யுரை தரு தீந்தமிழ் கேட்டோ னுசிதனெண் பூம்பொதியில்
வரைதரு வார்புனங் கையக லான்வந்து மாவின்வும்
விரைதரு கண்ணியன் யாவன்கொ லோவேர் விருநதினனே (க௩)

பொரும்பா ரரசரைப் பூலந்தை வாட்டிய கோன்பொதியிற் கலான்
வரும்பார் தழையுகொண் டிடான்சொன்ன பொய்யெமெய் யென்
பெரும்பான் மையுமின்று வாரா விடான்வரிற் பேரமர்க்கட்
கரும்பார் கருங்குழ லாடறி யேனினி.. கொல்லுவதே. (க௪)

தெம்மாண் பழிநதுசெங் தீழும் கா சேயூர்ச் செருவினன்று
 வெம்மாப் டண்கொண்ட சே நெடுநெல் னுடன்ன மெவ்வியலா
 யிம்மா தழைய னலங்கலங் கண்ணியன் யாவன்கொல்லோ
 கைம்மா வினாயவந் தகலா னமது நடிப்புனமே. (கரு)

சிலையுடை வானவன் சேயூ ராழியச செருவடர்த்த
 விலையுடை லேனெடு மாநன் கழலிரை சாகவர்போ
 னிலையு சிதைவென நோனொழி நீட்டின கையகலான்
 முலையுடை நேர்பவர் நேரு மிடமிது மொய்குழலே. (கரு)

இலையுடை செங் காத நெரிவாய் முகையுவிழ்த்த வீரந்தண்வாடை
 கொலைவே னெடுங்கட் கொடிசரி கதுப்புனருங் குன்றநாட
 னுலையுடை வெந்நோ யுழக்குமா லந்தோ
 முலையுடை நேர்வார்க்கு நேரு மிடமிது மொய்குழலே. (கரு)

என இவ்வகை கூறக்கேட்டு நின்னிற்பிரியேன் பிரி
 யின் ஆற்றேனென்ற எம்பெருமான் இவனை வந்து இரந்து
 பின்னின்றமையான் இறந்துபட்டிலனென்று ஏமாப்பாளா
 வது.

இனி வலிதாகச்சொல்லிக் குறை நயப்பிக்குமாறு:
 இங்குவந்து ஒழுகாநின்றான் ஒரு தோன்றல்
 வன்மொழியார் உளன்; என்னினுவதொரு குறையுடை
 கூறல். யான் போலும்; ஒருவராலும் ஒரு குறை
 கொள்ளுந் தன்மையனுமல்லன், தான் பிறர்

குறை முடிப்பினல்லது. *அதனால் குறை இன்றியமை
யாமை நோக்கி குறை முடிப்பனெனப் பொய்த்து ஒழுகி
னேன்; ஒழுக, நெருநலைநாளால் இக்கான லுள்வந்து என்னை
எதிர்ப்பட்டுத் தன் துணைப் புறநதநுவதோர் அலவனைக்
கண்டு இதுவாகாதே அறிவும் ஆண்மையுமுடையதென
அதனை நன்குமதித்து ஆற்றாது என்னைபும நோக்கி அல
வனையும் நோக்கி உணர்வினை என் கண்ணும அவ்வலவன்
கண்ணும் ஒழியப்போயினான். எத்தன்கையனாயினான்
கொல்லோ இன்று வந்திலன் என்னும. அதற்குச் செய்
யுள்:

பாடுஞ் சிறைவண் டரைபொழிற் பாழிப் பற்றுவரச்
ரோடுந் திறங்கண்ட கோன்கனனிக கான லுரைதுணையோ
டாடு மலவற் புகழ்நதென்னை நோக்கி யறிவொழிய
நீடு நினைநதுசென் ருனென்ன லாகுகொர் நெடுநதகையே. (கஅ).

பொன்ற விரிபுகழ் *வானவன் பூலகதைப் பூவழிய
வென்றான் வியன்கன்னி யன்னநதன் மென்பெடை மெய்யளிப்ப
நன்ற மிதன்செயகை யென்றென்னை நோக்கி நயநதுருகிச
சென்ற ரொருவர்பின் வநதறி யாரிச செழும்புனததே. (கக)
புணர்துணையோ டாடும் பொறியலவ னோக்கி
யினர்ததைபூந் கான லென்னையு நோக்கி
புணர்வொழியப் போன லொலிதிரைநீர்ச் சேர்ப்பன்
வணர்சுரியைம் பாலோய் வண்ணமுண ரோனால்.

(சிலப்பதிகாரம் - சானல்வரி, ௩௧.)

“ஒருநான் வாரல. னிருநான் வாரலன்
பன்னான் வந்து பண்ணொழி பயிற்றியென்

* வேறோர் எட்டுப்பிரதி னேக்கி இப்பகுதியிற் பல திருத்தங்
கள் செய்யப்பட்டன.

† ‘தென்னவன்’ என்பதும் பாடம்.
க௦அ இறையனார் அகப்பொருள்

னன்னர் நெஞ்ச நெகிழ்ந்த பின்றை
வலாழுதிர் தேனிற் போகி யோனே
யாசா தெந்தை யாண்டான் கொல்லோ
வேறுபுல னன்னாட்டுப் பெயத
வேறுடை மலையிற் கலுழுமென் னெஞ்சே” (குறந் - களசு.)

இ.து.கீகட்டு இறந்துபடாளாயிற்று ‘எற்றிற்கோ
வெனின், இறந்து படாளன்றே, இவன் உளனாயினும் இற
ந்து படுமென்ற யான் இறந்துபடி னென்றதனான். (க௦)

க௧. தன்னுட் குறிப்பினை யருகுந் தோழிக்கு
முன்னுறு புணர்ச்சியி னருகலு முண்டே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், அங்ஙனங் குறை
நயப்புக் கூறப்பட்ட தலைமகள் இன்னதன்மையனென்ப
துணர் துதலுந் துதலிற்று.

இதன் பொருள் : தன் உள் குறிப்பினை—தோழி தன்

உள்ளத்துக் குறிப்பினே; அருகந் தோழிக்கு—சார்த்த
 லுறுந் தோழிக்கு; முன்னுறு புணர்ச்சியின்—இயற்கைப்
 புணர்ச்சி, அங்கு நின்னிற்பிரியேன் பிரியினுற்றேனென்றது
 உண்டன்றே, அதனின்; அருகலும் உண்டு—தலைமகள்
 தனது தன்மையைச் சார்த்தலும் உடையன், என்றவாறு.*

மெலிதாகச் சொல்லிக் குறை நயப்பித்த விடத்து
 எம்பெருமான் தனக்குத் தகாத †இனிவுபட ஒழுகாநின்ற

* 'என்ப தென்சொன்னவாறெனின், அறியநின்றலு முடை
 வன், அறியாமை நின்றலுமுடையன், என்றவாறு.' என்னும் ஒரு
 சொற்றொடர் ஈண்டுனதென்பது வேறோர் எட்டுப் பிரதியாற் றெரி
 கின்றது; இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

† 'இழிவர' என்பதும் பாடம்.

கக-வது சூத்திரம்.

கருக

னெனக் கவற்சி உண்டன்றே, அது புலப்படாமை நிற்கும்.
 வலிதாகச் சொல்லிக் குறை நயப்புக் கூறியவழி நெருநல்
 வரானாயினான் என்றபடியின் இறந்துபட்டானென ஆற்
 ருமை பெரிதாய், அங்குப் புலப்பட நிற்குமென்பது.

இனி ஒருதிருத்தார வேண்டவது, சொல் நிகழ்தலு
 முண்டு சொல்கதழாமையுமுண்டென்பது. அஃகாமாறு:
 மெலிதாகச் சொல்லிக் குறைநயப்புக் கூறியவழி முன்
 இறந்துபட்டாண்கொல்லோ எனவகந்தி அந்நுமையொடு

நின்றாள் உணமைகேட்ப ஆற்றாமை நீங்கி நானுவந்து
அடையத், தோழி முன்ன நிற்கலாது வேங்கைப்பூக்
கொய்வாம்; மயிலாமொறு காண்பாம்; * தூரில் கூவுமாறு
கூறுவாம் அருவி ஆரவாரமென ஸுந்தன்மேலேட்டு நீங்கும்.
அதற்குச் செய்யுள்:

கணிந்த வேங்கையுங் கொய்துங் கலாவம் பாப்பின்று
மணிநிற மாமயி லாடலுங் காண்டுமவல் லததுவென்ற
துணிநிற வேன்மன்னன் ரெனனா பிரான்சுடர் தோய்பொதியி
னணிநிற மால்வரைத தூநீ மருவியு மாடுதுமே. (க00)

விரைவனர் வேங்கையுங் காந்தளங் கொய்தும் வியலறைமே
னிரைவனர் மாமயி லாடலுங் காண்டு நகர்மலைதார்
திரைவனர் பூம்புனற் சேவூர்ப் படசுசெற்றதென்னன்கொல்லி
வரைவனர் மாநீ மருவியு மாடுதும் வாணுதலே. (க0க)

எனச் சொல் நிகழ்ந்தவாறு. வலிதாகச் சொல்லிக்
குறைநயப்புக்கூறினவழி நெருநல் வரானாயினான் ஆதலின்
இறந்துபட்டானென்ன †ஆற்றாமையது பெருமையாற்
சொற்பிறவா தெனக் கொள்க.

* 'இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டது.

† 'ஆற்றமை நிகழ்ந்து பெருமையால்' என்னும் முன் அச்சுப்
பிரதியிலிருண்ட பாடம் பொருட்பேறின்றி.

இனி ஒருசாரார் சொல்வது: இயற்கைப்புணர்ச்சிப்புணர்ந்
 ததற்கு இடையின்றியே இறச்செறிக்கப்பட்ட தலைமகள்
 தோழிக்கு அறத்தொடுநிற்குமாறு உணர்த்துத னுதவிற்
 மென்ப. அவர் கூறும் பொருளாமாறு: தன்னுட் குறிப்
 பினை அருகுந் தோழிக்கு—தன்கண் வேறுபாட்டை அறி
 யலுறுந் தோழிக்கு; முன்னுறு புணர்ச்சியின் அருகலும்
 உண்டு—முன்னுறு புணர்ச்சி காரணமாகச் சார்தலும்
 உண்டு, என்றவாறு. என்னை?

“முற்படு புணர்ச்சியிற் * கற்படு கிழத்தி
 மெய்ப்பாட் டவலம் புரியுந் தோழிக்
 கேதீ டாக வெண்ணிய முறையாற்
 †கூறவும் படுஉங்குறிப்பொடு புணர்ந்தே
 கற்புக்கடை காக்குவ ஈருத்தி னுன.”

இதன் பொருட்டுத் தலைமகள் தோழிக்கு அறத்
 தொடு நின்றதென்ப. அஃது இங்குச் சொல்லவேண்டிவ
 ி தில்லை. போக்கி,

“அந்நா லிடத்து மெய்நா னொரீஇ

யறத்தொடு நின்ற றோழிக்கு முரித்தே.” (இறையனார்-உக.)
 என்பதன்கட் - சொல்லுதும். ஒருவர்க்கு ஒரு சொற்
 சொன்னவிடத்து அச்சொல்லப்பட்டார் இன்னநிலைமையரா

பிண ரென்பது சொல்லவேண்டுமென்றோ? மேற்கூத்திரத்துத்
தோழி தலைமகளைக் குறையுறுமென்றார், இச்சூத்திரத்துக்
குறையுறப்பட்ட தலைமகள் இன்ன நிலைமையளாயினாளென்
பது சொல்லவேண்டுமென்பதனால் மேல்தே உரை. இவ்
வகை குறையுறப்புகூறப்பட்ட தலைமகள் தலைமகனைக்
காணவூறவினளாம். அக்குறிப்பு உணர்ந்த தோழி தலை

* 'கடிபடுகிழத்தி' என்பதும் பாடம்.

† 'கடவும் பெறாஉம்' என்பதும் பாடம்.

கஉ-வது சூத்திரம்.

ககக

மகள் குறையுறந்தாளென்பது தலைமகற்கு அறியநிற்கும்
என்பாருமுளர். அதற்குச் செய்யுள்:

தழைவிருப்புரைத்தல்.

சிலைமிசை வைத்த புலியுங் கயலுஞ்சென் றோங்குசெம்பொன்
மலைமிசை வைத்த பெருமான் வரோதயன் வஞ்சியன்னாண் [ல்சேர்
முலைமிசை வைத்துமென் றேண்மேற் கடாயத்தன்மொய் பூங்குழ
தலைமிசை வைத்துக்கொண் டாளண்ண வீதந்த தண்டழையே.
கழுது குருதி படியக் கலிநீர்க் கடையல்வென்ற
விழுது படுகெடு வேன்மன்ன வீரம்புனற் கூடலன்ன
பொழுது தலைமிசை வைத்துக்கொண் டான்வண்டுந் தும்பியுந்தேன்
கொழுது மலர்நறுந் தாரண்ண வீதந்த கொய்தழையே. (க0க)

கஉ குறையுறுங் கிழவனை யுணர்ந்த தோழி
சிறையுறக் கிளந்து சேட்பட நிறுத்தலு
மென்னை மறைத்த லெவனா கியரென

முன்னுறு புணர்ச்சி முறைமுறை செப்பலு
மாயப் புணர்ச்சி யவனெடு நகாஅ

நீயே சென்று கூறென விடுத்தலு
மறியாள் போறலுங் குறியாள் கூறலும்[ளலு
படைத்துமொழிகளவியுங் குறிப்புவேறுகொ
மன்ன பிறவுந் தலைப்பெயல் வேட்கை
முன்னுறு புணர்ச்சிக் குரிய வென்ப.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகளைக் குறை
நயப்பித்து அவளது குயிப்புணர்ந்து தன்னினங்கூட்டங்
கூட்டலுறுந் தோழி தலைமகள் தெருண்டு வரைந்தெய்தல்
வேண்டி இவையிவையெல்லாங் கூறிச் சேட்பட நிறுத்தப்
படுமென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று. மதியுடம்பித்துப்
பின்னின்றோகைத் தான் இதனை முடிக்கக்கருதுவாள் தன்

ககஉ

இறையனார் அகப்பொருள்

கண் நானூக் கெடுத்துணையுங் குயியாடிக்கொண்டு ஒழுகு
மாறுணர்த்துதல் நுதலிற்றெனவுமையும.

இதன்பொருள் : குறையுறுங்கிழவனை உணர்ந்ததோழி
—குறையுறுந் தலைமகளைக் கடைப்பிடித்ததோழி: கடைப்
பிடியாது சென்ற காலமும் உளவாதலால், இனி அன்ன
தன்நென்றவாறு. அல்லதூஉங், 'குறையுறுங் கிழவனை

உணர்ந்த தோழி என்பது குறையுறவினான் ஆற்றுகிய
தலைமகனை உணர்ந்த தோழியென்றுமாம். அல்லதூஉம்,
இரத்தலும் குறையுறுதலுஞ் செய்து ஆற்றுகிய செல்லா
நின்ற தலைமகனைத் தன்னினுங்கட்டாம முடியாதுவிடின்
ஆற்றுகமென்பதனைத் திரிவின்றி உணராத தோழியென்
றுமாம். சிறையுறக் கிடைத்து சேட்பட நிறுத்தலும்—சிறை
யென்பது காப்பு, உறவென்பது மிக, கிடைத்தலென்பது
சொல்லுதல், சேனைன்பது அகற்பால், படவென்பது
நிகழ்தல், நிறுத்தலென்பது தழீஇக்கோடல்; காப்புமிருதி
சொல்லி அகற்புத் தழீஇக்கோடலும் என்றவாறு: ஆற்
றுத தன்மைக்கண் நிறுத்தலென்னுஞ் சொல் தழீஇக்
கொள்ளுமென்பது. எனவே, தலைமகனை ஆற்றுமை செய்
வனபோன்று ஆற்றுகிப்பன சொல்லுமென்பதும் போந்
தது. நிறுத்தலென்னுஞ் சொல்லால் தழீஇக் கொள்ளு
மென்பதன்று, * நீக்கிநிறுத்தார உய்நதுவிட்டார் போக்கி
விட்டார் என்பனபோல ஒருசொல் விழுக்காடுபட நின்றது
என்பாருமுளர். அங்ஙனங் காப்புமிருதி சொல்லுமாறு:
இவ்விடம் மிக்க காவலுடைத்து, நீயிர வரற்பாலிரல்லீர்
என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

* “நீக்கிநிறுத்தார், ஆய்ந்துவிட்டார் என்றற்போல”
என்பதும் பாடம்.

கஉ-வது குததூஉம்.

ககங

காப்புடைத்தென்று மறுத்தல்.

மண்ணிவர் செங்கோல் வரோதயன் வல்லத்து மாற்றலர்க்கு !
 விண்ணிவர் செல்வம் விளைவித்த வேந்தன்விண் டோய்பொதியிற்
 கண்ணிவர் பூதன் சிலம்பிடை வாரணாமின் காப்புடைத்தாற்
 பண்ணிவர் வண்டறை சோலை வளாய்மை பம்புனறே. (க௦௪)
 புல்லா வயவா நறையாற் தழியப் பொருத்தித்
 வில்லான் விளமதுமுத தஞ்சை மன்னன் விண்ணிலத்தா
 ரெல்லா மிறைஞ்சிய வாரணகொல்லி உலலஞ் சாடியிரு
 கில்லா தியைநுரியா காப்புடைத தையவிந் ன்புனறே. (க௦௫)

பூவலர் தண்பொழிற் பூவகதைப் புல்லா வரசுழித்த
 மாவலர் தானை வரோதயன் கொல்லி மணிவரை வா
 யேவலர் திண்ணை யாரொடர் 'வகா ரிரு பொழுதுங்
 காவல ராய்சிற்பர் வாரண்மி ிரிக் கடிபுனைத்தே (க௦௬)

இவ்வாறு 'தாழிசொல்லந் தலைமகள் ஆற்றினவா
 நெண்ணையெய்வனின், அமிசொல்ல ஆற்றுகின்றும்;
 இவள் இவ்விடத்துத் தலைமையை மாறாமலா எனக்கு
 உரைப்பாராயது என்ருக்கிடந்த பரிவினாகாதே! இந்
 துணை என்ருட் பரிபுடையான் *எனக்கு இது முடியாமை
 யிலலை பென ஆற்றுவாளுய். இனி இப்படி அருமைத்தாக
 லின் இவ்வின் ஆகாதென்று உணர்வானாயின் வரைந்தெய்
 துவானும். இவள் இவைபெல்லந் தலைமகனைச் சொல்லு
 தற்குக் காரணமென்னெனின், தன் ஆற்றாமையால் யான
 முடிக்கின்றஅகனை எளிதென உணரும், அது படாமை அரி
 தென உணர்வானாக என்றற்கு. இனி அச்சொல்லே ஆற்று
 வித்த காரணமென்னையெனின், இது முடியாதென

உணரின் இறந்துபடுவான்கொல்லீலா வென்னும் அச்சம்
என்பது. இதனை இச்சூத்திரத்துள் எங்குந் தந்துரைக்க.

* 'என் குறை முடியாததில்லை' என்பதும் பாடம்.

8

ககச

இறையனார் அகப்பொருள்

என்னை மறைத்தல் எவனாகியரென—ஆற்றாநாகிசின்ற
தலைமகனை இஃதிறப்ப இவன் இறந்துபடுமென நின்ற
தோழி, என்னை! நீர் இவ்வகையில் திரிதற்குக் காரண
மென்னைபென்னும். எனது ஆற்றாமை இன்னதியைதென
அதனை அறிந்திலன், அபியாதாட்கு இன்னது என் குறை
பென்பேனானின் இவன் மறுக்கவும் பெறும்; இவனை இன்
னும் பல்கால் நெகிழ ஒழுமின், தானே அறிந்து முடிக்கும்

எனவுணராதது, இன்னது என்குறை யென்
மறைத்தமைகூறி னாதானே ஆங்குறை என்னை மறைத்தால்
நகைத்துரைத்தல். நாமக்காவதென்னை என்னும்.

அதற்குச் செய்யுள்:

மின்னை மறைத்தெவ வேல்வலத் தால்விழி ருத்துனொன்றார்
மனனை மறைத்தெவ கொன்வையை சூழ்பெனவ ரீர்ப்புலவந்

தனனை மறைத்தெவ ராழல் சுமமுதலன் பூதுறைவா

* மனனை மறைத்தெவ விடத்திய லாதுகொ லெண்ணியதே. (கரன)

சொன்னேர் வயமன்னர் சேபு மகத்துச செருவழியக்

கொன்னேர் கனவெல் கொறித்தெவ கொன்கொல்லிக் கார்ப்புனத்து

வண்டேய நறுங்கண் ளி கொண்டே குறையற வந்ததனா

ஹண்டே முடித்த லெனக்கு மறைப்பிஹு முள்ளகததே. (க௦௮)

† எனவே, மறையுந்து விட்டவிடத்து முடிவுண்டு
என்றொன்பது.

முன்னுறு புணர்ச்சி முறை முறை செப்பலும்—முன்
னுறு புணர்ச்சியென்பது இயற்கைப்புணர்ச்சி, அதன்

* 'என்னை மறைத்த விடத்தியை யாதுகொ லெண்ணியதே'
என்பதும் பாடம்.

† 'எனவே என்சொல்லப்பட்டதாம், மறையாது விட்ட
விடத்து ஆமென்பதும் உண்டு என்றானாம்' என்பது வேரோக்
எட்டுப்பிரதிபிற் கண்டபாடம்.

கஉ-வது சூத்திரம்.

ககஐ

முறையென்பது பாங்கற்கூட்டம், அதன் முறையென்பது
தோழிதன்னினாபகூட்டம்; அஃது என்னை மறையாது
விட முடிப்பன் என்றாவாம். அதனால் என்குறை அபிநி
லன், அபிநத ஞான்று முடித்துத் தருமென ஆற்றுவாவாம்.

மாயபி புணர்ச்சி அவனொடு நகரா நியே சென்று
கூடுறென விடுத்தபாய—அவன் இரந்து பின்னின்றவிடத்து
மாயமான புணர்ச்சி கொல்லுகின்றது உலகத்து நிகழ்வ
தொன் தன்முநிலாநென்று அவனொடு நகரின்னே, யாநபி

வா? அது நிகழாமற்பெறும் நிகழா நமையும் பெறுமே எனி
 னும், யார் குற்றேவன் மகவிராதலால்
 நீயே கூடுமாறு அளித்து அவன் குறிப்படியாது செய்வ
 மறுத்தல். அதில்லை; அவனாகு நீபேசென்று நின்
 குற்றம் சொல்லென்று.

அதற்குச் செய்யுள் :

சேயே பெண்பன்ற தென்னவன் உலகத் தேற்றதெவ்வர்
 உபாயே விசம்பு புகழ் சென்ற கோனாதனை பூம்பொதியில்
 வேயிய யெய்யெய்யா முனி உது நின்தண் மெலிவுறவேய
 யேயே யுறையாய விடையா மலங்க மென்தெகையே. (கருக)

புரைத்தா மார்செயது பூலதைப் பட்டபுல் லாதமன்னர்
 குறைத்தா குருதிப் புனல்கண்ட கோன்கொல்லிப் பாவைஉன்ன
 லுரைத்தார் கருமென் குருவிகரு யே நெடுதுறைவா
 புரைத்தா வழிவதுண்டோசென்று நின்றாநி னுண்மெலிவே. (கக0)

என்னும். என்றவிடத்து ஆற்றானும்; என்னை? உலகத்
 தார் ஒருவரை இக்குறை முடித்துத்தரல்வேண்டுமென்று
 இரந்தவிடத்து என்னின் ஆகா, நீரே சென்று முடித்
 துக்கொண்மினென்றால் எத்துணையும் இன்னாதன்றே, அது
 போல என்பது. அவ்வகை ஆற்றானாய் நின்றானது ஆற்றா
 மை ஆற்றுவதொன்றைப் பற்றும்? என்னை? நகரின்மீதன்

நே சொல்லியது. அந்நகை ஒன்றுடைத்தென ஆற்று
வாறாவது. இனி,

அறியாள் பொறலும்—தலைமகள் தழைப்புந் கண்ணி
அறியாள் போன் புங்கொண்டு பின்னின்றிவிடத்தும் நாம்
ஹர்மணங்கேட்டல். மாறிகொல்லப்படுவாரோ அறியேனாலோ
வென்னும். அதற்குச் செய்யுள்.

பொறிகெழு கெணைடை வடலோ மேல்வைத்திப் பூமிமயல்லா
நெறிகெழு செவகோ னடைகொடி மாறின்னல் வேல்வென்றான்
வெறிகொழ் பூங்கண்ணிக் கானல் விளையாட் டயமான்ற
செறிஞ்சு லார்பலா யாகண்ணைத் தோவண்ணை சித்தனாயே. (ககக)

விளையா வெதிர்த் தற தொவண்ணை மேலூர் படச்சிறகட்
விளையார் கருங்கைக கட்டிற்றுதி றுனெடு ண்டி. சூதுவறைவாய
விளையார் வனமுலை யாவண்ண லாடு. வரவிறுங்கண்
ணின்னையப் பலநூலா யார்ண்ணைத் தோவண்ண விண்ணருளே (ககஉ)
என்னும். இவ்வாறு அப்பொருள் இன்னும்
கண்ணின் அறிவு அறிந்திவ்வ அறிந்திவ்வ அறிந்திவ்வ அறிந்திவ்வ
தருமென ஆற்றுவாறுவது.

குறியாள் கூறலும்—இததவழி நல்ல, இக்கண்ணி
நல்ல, இவை கொள்ளப்படுவென்று கையறை பாராட்டி
நின்ற நிலைமைக்கண் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளாது மற்
றென்று சொல்லி நீங்குவது. அதற்குச் செய்யுள்:

குறியாள் கூறல்.

மன்னன் வரோதயன் வல்லததொன் னூர்கட்கு வான்கொடுத்த
தென்னன் றிருமால் குமரியங் கானற் றினாதொகுத்த
யின்னுஞ் சுடர்ப்பவ ளத்தரு கேவிரை நூறுபுன்னைப்
பென்னந துகன்சிந்தி வானவிற் போன்றதிப் பூநதுறையே. (கக௩)

* * * பொன்மால்வரை என்பதும் பாட்டம்.

கஉ-வது சூகதிமம்.

கக௪

காரணி சோலைக் கடைய விடத்துக் கறுத்தெதிர்த்தார்
தோணி தானே சிதைவிடாத கோனகன்னித் தென்றுறைவாய்
நீரணி வெண்முததினாலிந மெடுமணன மேலிழைத்த
வேரணி வண்டல் சிதைககின்ற தாலிவ வெறிகடலே. (கக௪)
என்பது கேட்டு இவள் இஞ்ஞறை முடியாள், அவத்த
மே வருந்தினேன், யான் சொல்லிபது இருப்ப ஏதில
தொன்று சொல்லினமையினென்று * ஆற்றாதுயினன்.
அவ்வாற்றாம ஆற்றுவதெதொன்றனைப்பாற்றும்; ஆற்றுவ
தியாதோடுவனின், இவள் பிறிதொன்றிறுப் புடைகவ
ன்று நின்ற நிலைமைக்கண் வந்தேன், அல்லாக்கால் மறுமாற்
றந் தாராமை இல்லை, இவள் கவன்றுநிலலா நிலைமைக்கண்
வருடுவெனென அகநகையால் ஆற்றாம.

படைத்து மொழி கிளவிபுடும்—† இவன் இத்தனை நல்ல,
இக்கவையி நல்ல, இயமுத்து நல்ல, இவை

படைத்துமொழி கொள்வாற்பால் வென்ற உணர்வுகளைப் பாராட்
மான் மறுத்தல். பு. நின்ற நிலைமைகளை இங்கினஞ் சொல்

ஆம்: பாடுதோவெனின், இவ்வீழ்ம் என்
னையரானும் தன்னையரானும் பலகா லுய புருதரப்படுமால்;
அவர் தாட்மைக்கண்டால் ஏதஞ்செய்வார், கூற்றினுங் கடுஞ்
சினத்த ராதுலான்; நீர் உலையுதோர் குறை உண்டே
யெனின், அகன்று நின்று முடித்துக்கொள்ளற்பாற் நென்
னும். அதற்குச் செய்யுள்:

பொன்னயர் வேங்கையம் பூநதழை யேந்திப் புரிந்திலங்கு
மின்னயர் பூணிகை வாரற் சிலம்ப விழிஞத்தொன்றார்
மன்னயர் வெய்தவை வேல்கொண்ட வேந்தனம் மாந்தையன்றா
டன்னயர் தீயர் பல்கால் வருவாரித் தண்புனத்தே. (ககடு)

* 'அவ்வாற்றால்தான் ஆற்றாவினான்' என்பதும் பாடம்.

† 'இவனித்தழையு மிக்'கண்ணியும்நல்ல, இம்முத்து மிவ்விய
யும் நல்ல' என்பதும் பாடம்.

கக௮ இறையனார் அகப்பொருள்

பூட்டிய மாநெடுத் தேர்மன்னர் பூல்கைப் பூவழிய
வோட்டிய திண்டே ருசிதன் பொதிய னுயர்வரைவா
யீட்டியர் நாயினர் வீணயர் வாளிய ரொப்பொழுதுங்
கோட்டிய வில்வர் குறவர்நண் ணன்மினிக் கொய்புனத்தே. (கக௯)

இது படைத்து மொழிகிளவி ஆயினவாறு என்னையோ

வெனின், பெரியார்களிடமெனப்படுவன பெண்பால்கட்டு உரியவழி ஆண்பால்கள் புருதலும் ஆண்பால்கட்டு உரிய வழிப் பெண்பால்கள் புருதலுஞ் செய்ப்ப்படாதன. அவற்றை இல்லது படைத்துபொழிந்தபையாற் படைத்துமொழி கிளவி யெனக்கொள்க. அதுகேட்டு ஆற்றினும்; என்னை? இவள் ஒருநிறத்தின் நிகரத்திற்கு இவ்வாறு சொல்லு கின்றாளென ஆற்றினாமினும்.

அவ்வாற்றினும் அற்றுவதென்றனைப்பற்றும்; என் பற்றினோவெனின் இவ்வகை என்கண் எந்தநிறத்தும் கவல் வான் யானெய்தாது விடின் உவதாம் எதற்குநிற்குங்கவலு மென ஆற்றுவானும்.

குறிப்பு வேறு கொள்ளும்—தான் கூட்டம் வேண் டங் குறிப்பினவாயினுஞ் சொல்லுங் கூற்றும் இன்று வேண்டாத குறிப்பினவாய்க் காட்டுவது; அது கண்டும ஆற்றினும். என்னை? இவள் என்ருறை முடியான், அவத்த மே வருந்துகின்றேனென. இது தானே ஆற்றாதற்குக் காரணம் ஆமாறு: ஒக்கும, பிறிது ஒன்றிற்குப் புடை கவன்று நின்ற நிலைமையென வந்தான், அப்புடைகவற்சி யில்லா நிலைமைக்கண் வந்தால் ஒரு மூற்றஞ் சொல்லும் பிறவென ஆற்றிப்பெயரும். அஃகெயனின், மேலனவும் எல்லாங் 'குறிப்பு வேறுகொள'லெயல்லவே? *இதனையே

* இங்கிருந்து நான்கு வரிகள் வேறொரு பத்தியிற் காணப்பட வில்லை.

சூயிப்பு வேறுகொளலெனச் சொல்லியது எற்றிற்கோ
வெனின், அவை எல்லாஞ் சொன்னிகழ்ச்சியுடைய, இது
சொன்னிகழ்ச்சியின்றிக் கூட்டம் வேண்டாக சூயிப்பின
ளாவது எனக்கொள்க. இனிப் பிறர் 'சூயிப்பு வேறுகொள
லும்' என்பதனைச் சொல்லுமாறு: தன்சூயிப்பினவான்
நின்றாட்கு என் சொல்லிச் செல்வோன் என்னும். அதற்குச்
செய்யுள்:

தலவி தன்சூயிப்பினளால் னென்றல்.

ஆடியன் மாறெடுகே சேர்மன்ன மாற்றுக சூடியியக்
கோடிய துணசிலைக் கோனெடு மாறன்னை கூடலன்ன
னீடிய வாரகுத லீலமுஞ் குடா னீனைத்தின்று
டோடியல் பூதொகை லாயநி யேன்சென்று சொல்லுவதே (கக)
நெறிநீ ரிருகத்தி லீலமுஞ் குடான்
பொறிமாண் வரியலவ னுடலு மாடான்
சிறுதுதல் வியர்வரும்பச சித்தியா கின்றட்
கெறிநீர்த தண் ணேர்ப்பயா நென்சொல்லீச செல்லோ.
என இவ்வாறு சொல்ல அறநாணாரினன், அடொல்லே
பற்றுக்கோடாக அற்றுமென்பது. அவன் தன் சூயிப்பின
வன் னின்றானெனச் சொல்லினமையின் தன் சூயிப்பின
ளாய் நின்ற பொழுது சொல்லுமென அற்றுவானும்.

அன்ன பிறவுந் தலைமெயல் வேட்டை முன்னுறு

புணர்ச்சிக் கு உரிய! என்ப—அன்ன மற்றுமுன் முன்னுறு
 புணர்ச்சிநாயப் போலத் தலைப்பெய்திப் ப லென்னும் உள்
 ளத்தாள் சொல்லுதற்கு உரிய கிளவிகளெனக் கொள்க.
 அங்ஙனம் ஓதுவான்புரப் பெருகுவது கண்டு சிலவேதிக்
 சிலபுறநடுத்தார், அஃது இலக்கண மாகலானென்பது.
 ‘அன்ன பிறவும்’ என்றதனால் இங்ஙனமுஞ்சொல்லும்? நீயிர்
 விருந்தினிராகலான் அவள்து அருமை பெருமை அறி
 யீரன்றே, அவள் தர்மரைக்கொட்டையின் அல்லியே

கஉ௦

இறையனார் அகப்பொருள்

போலக் கிளை புறங்காப்பச் செல்வாள், இந்நிலத்து மிக்
 காள் ஒருதலைமகள், எமக்குக் கண்கூடாகச் செல்வதோர்
 தெய்வமல்லவோ? அவளைக் கண்ணிற் கண்டு கைபிற் கூப்பித்
 தலையிற் பணிந்து வழிபடச் செல்வதல்லது எம்போல்வார்
 களால் ஒரு குறைவுணர்த்துந் தன்மையனோ என்று
 சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

அரண்மனைநல்ல.

புட்புலம் புமபுனற் பூலஞ்சைப் போரிடைப் பூழியர்கோ
 னுட்புலம் போடு செலசென்ற வேந்த னுநததையன்னுள்
 கட்புல னுசெல்லுந தெய்வங்கண் டாய்கமழ் பூஞ்சிலமபா
 வட்கில னாகியெவ் வாறு மொழிவனிம் மாற்றங்களே. (ககஅ)
 “நெருகலு முன்னு ளெல்லையு மொருசிறைப்

புதுவை யாகலிற் கிளத்த னுனி
 ஸ்ரீதை வளைத ஸோ ண்'ன ஸ்ரோழி செய்த
 *வாடாஞர் வருத்தங் களையா யோவென
 வெற்குறை யுறுதி ராயிற் சொற்குறை
 யெம்பதத தெளிய ளல்ல னெமக்கோர்
 கட்காண் கடவு ளல்லனோ பெரும
 வாயகோன் மிளகின் மலையங் கொழுங்கொடி
 தஞ்சபுலி வரிப்புறந் தைவரு
 மஞ்சுரூழ் மணிவரை மன்னவன் மகனே.”

இனி இவ்வகையுஞ் சொல்லும்: நீயிர் பெரியீர்,
 யாஞ் சிறியேம், நும்மோடு எம்மிடைக் கட்டுரை பொருந்
 தாதென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

குலமுறை கூறி மறுத்தல்.

நடைமன்னு மென்றெம்மை நீர்வந்து நண்ணன்மி னீர்வளநாட்
 டிடைமன்னு செல்வர் துமரெமர் பாழி டியிகலழித்த

* ‘ஆருயிர் வருத்தம் களையா யோனென’ என்பதும் பாடம்.
 † ‘இகன்மலையந்’ என்பதும் பாடம்.

கஉ-வது குத்திரம்.

கஉ

படைமன்னன் *நென்குல மாமது போற்பணி முத்திலங்குங்
 குடைமன்னன் கோடுயர் கொல்லியரு சாரற் குறவர்களே. (ககக)

உற்றவ ரோநாமக் கொண்புன னுட்டுறு † செல்வர்கொல்லின்
 மற்றெம் பாயவிடின் வானவன் முறுடை மானினையச்

செற்றமர் சேஷாப் புறங்கண்ட திங்கட் டிருக்குலத்துக்
கொற்றவன் மாரன் குடக்கொல்லி வாழுவ குறவர்களே. (கஉ௦)

இழைவளர் பூணண்ண லீரம்புன ஞடனை நீயொமரோ
மழைவளர் மானக டீ காரிறுநதி மா ிர்க் கடையல்வென்ற
தழைவளர் பூங்கண்ணி மூன்றுடை வேநுநன்றண் ணம்பொதியிற்
குழைவளர் மாரத் தருவியஞ் சாரற் குறவர்களே. (கஉ௧)

“இவனோ, கான நண்ணிய காமர் சிறுகுடி
நீனிற் பெருங்கடல் கலங்க வுள்புக்கு
நீனெறி பாதவர் மகனோ நீயே
நெடுங்கொடி துடங்கு நயம மூதூர்க்
நீ கடுந்தேர்ச செல்வன் காதன் மகனே
நிணச்சுற வறுத்த வுணக்கல் வேண்டி
யினப்பு னோப்பு மெறக்குநல னெவனோ
புலவு காறுதுஞ் செலனின் நீமோ
பெருநீர் விளையுளெஞ் சிறுநல் வாழ்க்கை
நும்மொடு புரைவதோ வன்றே
யெம்ம னோந் செம்மலு முண்டதே” (நற்றிணை-சடு.)

என ஆற்றாநாயினன்; ஆற்றாநாய், நீயிர்பெரியீர் யாஞ்
சிறியே மென்பதன்றே சொல்லியது; யானும் அத்தன்மை
யாக எய்தலாமன்றே என்று ஆற்றுமென்பது. இனி
இவ்வாறு சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

* ‘தொல்குடி மாமதி பெற்றபன் முத்திலங்கு’ என்பதும் பாடம்.

† 'உயர்செல்வர்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'களிமுக' என்பதும் பாடம். १

§ 'சுருத்தேர்ச செம்மல்' என்பதும் பாடம்.

கூஉ

இறையனார் அகப்பொருள்

கீடுநீர்க் கான நெருநலு நித்திலங்கொண் டையவந்திர்
கோடுயர் வெண்மணற் கொற்கையெம் மூரிவற்றாற்* குறைவிலம்யா
மாடுவ கழறகு மண்வினக்கு மம்மனையும் பிரசு மெல்லாம்
பாடிய வவப்பனவும் † பகதாடப் படுவனவும் பனிநீர்முத்தம்.

முன்னைததஞ் சிற்றின் முழங்கு கடலோத ‡ முழ்கிப்போக
வன்னைக் குரைப்ப னறிவாய் கடலேயென் றவறிப்பேருந
தன்மை டாடவார் சணத்துகுத்த வெண்முததந § தயவகுநகாண்
புன்னையரும் பென்னப்போவாணாப் பேதறுக்கூர்புகாரேயெம்மூர். ||

இன்னும், அன்னாபிறவுப் என்றதனானே தழீஇக்
கொள்ளப்படுவனவற்றிற்குச் செய்யுள்:

வேழம் வினவுதிர் மென்பூர் சழையுங் கொணர்குநிற்றி
மாழ முடைய கருமதநிர் போறி மனைகதகலீர்
சோழன் சுடர்முடி வானவன் றென்னன்றுன் னுதமன்னர்
** தாழ மழையுரு மேந்திய கோண்கொல்லித் தண்புனத்தே.
பாவுற்ற தீர்தமிழ் வேநதன் பராங்குசன் பாழிப்பற்றுக்
கோவுற்ற வல்லல்சண் டானகொலிந் சா லவன கொய்புனத்து
னேவுற்ற புண்ணொடு மானவநத தோலென் னு மீர்ஞ்சிலம்பா
மாவுற்ற புணர்நிற் கிடுமருந தேவன்னை வார்ததையே. (கூஉ.)
வேனக நீண்டசண் ணொடு விழுந்திடு சுருப்பறிந்துத்
தேனக நீண்டவண டார்கண் னி டாய் சிறி னுண்டுதெல்லா

வானக மேறவல் வத்துலென் றுஞ்சொல்லி மால்வரைவாயக்
கானக வாழ்நருங் ஠் கண்டறி வாரிக் கமத் தலையே. (கஉஅ)
துடியா ரிடைவடி வேற்கண் மடநலத்தன் சொல்லறிநதாற்
கடியார் கமழ்கண்ணி யாயகொள்ளல் யான்களத் தூரில்வென்ற
வடியா ரிலங்கிலை வேன்மன்னன் வானே றறிநதவென்றிக்
கொடியான் ஠் மழைபார் கொல்லியஞ் சாரலிக் கொய்தழையே ()

* 'குறையேமல்லேம்' என்பதும் பாடம். † 'பந்தர்ப் படுவன
வும்' என்பதும் பாடம் ‡ 'மூழ்கிப்பெயர்' என்பதும் பாடம்.
§ 'தசைகுழ்கானல்' என்பதும் பாடம். || 'கொற்கையெம்மூர்' என்
பதும் பாடம். ** 'தாழாமறையரு' என்பதும் பாடம். †† 'கண்
டறியார்' என்பதும் பாடம். ††† 'மழைதவழ்' என்பதும் பாடம்.

கஉ-வது குத்திரம்.

கஉநூ

அங்கே ழுலர்நறுங் கண்ணியி னுடரு ளித்தரினு
மெங்கே ழுவருக் கியைவன போலா விருஞ்சிறைவாய்
, வெங்கே ழுயினலங் கொண்டவன் விண்டோய் பொதியிலின்வாய்ச்
செங்கேழ் மலரின் றளிரினம் பிண்டியின் றீநதழையே. (கஉசு)
வேரித் தடந்தொங்க வண்ணல் விருந்தா யிருந்தமையாற்
பூரித்த மென்முலை யேழை புனையித்பொல் லாதுகொல்லாம்
பாரித்த வேந்தர் பறந்தலைக் கோடிப் படப்பரிமா
வாரித்த கோமான் *மணிரீர் மலயத்தது மாந்தலையே. (கஉ௭)
எமாண் சிலைதுத லேழையு மேற்குமின் றேனகலாப்
பூமாண் கமழ்கண்ணி யாயரினற தொன்றுண்டி பூழியர்கோன்
பாமான் டமிழின் பராங்குதன் கொல்லிப் பளிவரைவாயத்

தேமாண் பொழிவி னக்ததம்நி யிலலையித தேததழையே. (கஉஅ)
†கைந்நிலத் துக்கணை யாற்சிலை யுதிந கறுததெநிராதார்

செந்நிலத் துப்படச சீறிய கோனெழுந தண பொதியி
விந்நிலத் திம்மலை மேலவொவ வாவி நு தன்சிலம்பா
வெந்நிலத் தெம்மலை மேலவிச சந்தனத் தீரதழையே. (கஉக)

இவையும் ஏற்கச் சொல்லிக்கொள்க. அஃக யெ
னின் இவற்கு முடிக்கக் கருதுவான் இங்வாறுமுன் இவனை
வருத்துவ தெற, பிறகோ வெனின், தன்கண் †நாணுண்
டாந்துணையுங் குறையாடி. நானினது நீக்கததுக்கட்
கொண்டுநிலைக றுவாமென்பது. அஃதேயெனின், முன்னு
புணர்ச்சியோலத் தலைப்பெய்சிப்பவென்னும லெட்கை அவ
ட்குரிய என்றபையான் முன்னுறுபுணா ர்சியை உணர்ந்தா
ளோவெனின், உணராததாவல்லன்; அநரீர்மைக்கு வரமபெய்
தப்புணாப்பல் என்னும நீனைப்பினள்; அநநனைப்பினை ஆசிரி
யன் தான் ‡முன்னுறுபுணாச்சியா ஒப்பித்தானென்பது.

* 'மணர்ணயலையதது' என்பதும் பாடம்

† 'கைந்நிலத் துக்கணை யாற்கணை சிந்தி' என்பதும் பாடம்.

‡ 'நாணுக் கெடுகதுணையுங் குறியாடி' என்பதும் பாடம்.

§ 'முன்னுறு புணர்ச்சியோடு' என்பதும் பாடம்.

கஉச

இறையனார் அகப்பொருள்

கஉ. குறையுறு புணர்ச்சி தோழி தேளத்துக்
கிழவிக் கில்லை தலைப்பெய லான.

என்பதென்னுதலிற்றோ லெனின், தலைமகளது இலக்கணம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: குறையுறுபுணர்ச்சி—*குறையுறவினாற் புணரும் புணர்ச்சி; தோழி தேளத்து—தோழிமாட்டு; கிழவிக்கு இல்லை—தலைமகளுக்கு இல்லை; தலைப்பெயல் ஆன—தலைப்பெய்தற்கண் என்றவாறு.

தோழிபக்கம் நின்ற குறையுறவினாய் கூட்டந் தலைமகட்கில்லை என்றவாறு.

அஃநியாங்கனமோவெனின், ரங்கு வந்து ஒழுகாந்நறன் ஒரு தோன்றல் உளன், அவன் என்னினாவதோர் குறையுறையான் போலும்; அக்குறை இன்றியமைபாயைபான், அக்குறை முடித்தருளாயாயின் என்னைக்குற்றேவல் இழத்தியென, அவளை யிழப்பதற்கஞ்சிக் குறைநேர்ந்து தலைமகள் தலைமகனை ஏற்றுக்கொண்டு கூடுங் கூட்டமில்லை, வழக்கினுட்போல என்பது.

“அவ்வியல் பல்லது கூட்டக் கூட

லெவ்விடத் தானுங் தளவிற் கில்லை” (இறையனார்-ச.)

என அமையாதோவெனின், அதுசொல்லிப் போந்து,

“உள்ளத் துணர்ச்சி தெள்ளிதிற் கரந்த

கிழவோ டேளத்துக் குறையுறைய முளவே

குறிப்பறி வுறையங் காலை யான” (இறையனார்-க0.)

என்றது சொல்லவே, இவ்வகை தோழியாற் குறையுறப் புணரும் புணர்ச்சி உண்டுகொல்லோவென்று ஐயமா

* 'சூறையுறவினையுடனும் புணர்ச்சி' என்பதும் பாடம்.

† 'தலைப்பெய்தற்கு இலக்கணம்' என்பதும் பாடம்.

கசுவது சூத்திரம்.

மென்று மேலதனைபே வலியுறுத்தற்கு இச்சூத்திரம்
வேண்டியுறமென்பது.

இனி ஒருசாரார் ரொல்லுமாதல் 'சூறையுறவுபுணர்ச்சி
தோழிதேளத்துக் கிடங்கில்லை' மொன அனாயாதீதா?
'தலைப் மொனான' என்றது எற்றிறகோடுவெளின், தோழி
கூட்டநதான் தலை இடை கடைமென முன்றுவனகப்பட்ட
டது அவற்றின் *தலைக்கண் லொல்லுது இலையாக தாத்
தும் இறுதிக்கண் லொல்லுது இவன் கூட்டலென கூடுகின்
மேன் என்பது அறந்தகே கூடுதல். † இவ்வாறல்லா என்பதன்

“அருளபுரி மெஞ்சொல்லு குதுணையாக

வந்தோன் கொடியது மல்லன் தந்த

நீதவ துடைபையு மல் மனவாய்

ஊறு வரும்படா பிழை

யானே தோழி தவறுடை யேனே.”

என்னுமாய் உண்டிடவென்பது. மற்றும் தோழி இ
பெற்றியே வாகனவெல்லா கொள்ந.

(கசு)

தோழிக் குரியவைகோடாய் தேளத்து
மாறுகோ எரில்லா மொழியுமா குளவே.

என்பதென்னுதவிற் றொடுவெனின், †போய் அறத்தொடு நிலை
உணர்த்துவார் அவ்வறத்தொடு நிற்கும் முறைமை யுணர்த்
துதல் றுதலிற்று.

இதன்பொருள்: தோழிக்கு உரியவை—தோழி சொல்
லுதற்கு உரிய; கோடாய் தேளத்து—செவிலித்தாய்மாட்டு;

* 'தலைக்கண்ணே அறியவில்லாது' என்பதும் பாடம்.

† 'இவ்வனமில்லாவிட்ட வீடத்து' என்பதும் பாடம்.

‡ 'வெயர்த்தொருநிலை' என்பதும் பாடம்.

கஉசு

இறையனார் அகப்பொருள்

மாறுகொள் இல்லா மொழியுமார் உளவே—மாறுகொள்ளா
மைச சொல்லுஞ் சொற்களும் உள என்றவாறு.

எற்றினொடு மாறுகொள்ளாமையோவெனின், தாயழி
வின்னொடு மாறுகொள்ளாமையு, தலைமகள்பெருமையொடு
மாறுகொள்ளாமையு, தலைமகளது கற்பினொடு மாறு
கொள்ளாமையு, தோழிதனது காவலொடு மாறுகொள்
வாயையும், நாலினொடு மாறுகொள்ளாமையு, உலகி
னொடு மாறுகொள்ளாமையுமெனக்கொள்க. என்றோத்
து உகண்டொலெனின், "கா டுக் கைமயிக்குக் காமம் பெரு
கினும" (இஹ-உசு) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் சொல்லப்
பட்ட நானு ஓடத்தும் வேறுபாடுண்டாம். அஃது
எப்பொழுதுண்டாற் று அப்பொழுதே தோழிக்குப்

புலனும்; என்னை? தான் அவன் என்னும் வேற்றுமையில்
 வாகுலான் அல்ல; துரினவி-த்துத் தோழி எனக்குப் புல
 னானவன் தோழியால் யாய்க், புலனாயினான்று வாளா
 ஒழியான், அறிவாளர நிறுவும், நிறுவின் இடத்து வினாவப்
 பட்டா தெய்வத்தினான் ஆறிப்பெயர்; * என்னை? பிறி
 தொன்று சுடடி உணருத் தன்மைத்தன்று இக்குலமாகலா
 னும் அதுவே சொல்லுதற்பயத்தது தங்கருமமாகலானும்.
 அறிபாதோரு சொல்லுப. சொல்ல, இவன் தெய்வத்
 திற்கு வறிபாடு செய்கிற்கும்; செய்கிக்கத் தலைமகட்டுக்
 கற்பழியும்; என்னை? தன் தலைமகனையன்றிப் பிறிதோர்
 தெய்வம் வணங்கார் பத்தினியாராகலின். தெய்வத்தை
 வணங்கக் கற்பழியுமென்று தலைமகள் ஆற்றாளாம்.

அல்லது உம் ஒழுக்கக்குற்றக்குறைபாடு நீங்கி ஒங்கி
 வாநான்ற தொல்குலம் மணிக்கலங் கதுவாய்ப்பட்டது

* இதுமுதல் ஐந்துவரிதான் வேரோர் வட்டுப்பிரதியிற் காணப்
 படவில்லை.

கச-வது சூத்திரம்.

கஉ

போல யான் தோன்றி இவ்வகை அணங்காட்டு அறி
 யாது அணங்காட்டு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதெனவும்,
 யாம் உற்றது * நிரப்பற்பாட்டினனும் வேலன்றனது வெறி

யாட்டு வலத்தினும் எம்பெருமானை அவ்வெறிக்களத்துக்
கொண்டுவருங்கொல்லோ என்னும் பேரரசத்தினும்,
எம்பெருமானை அவ்வெறிக்களத்துக் கொண்டுவருகல்
லாது என்கண்டின்ற வேறுபாட்டைப் புறத்தார்க்குப்
புலனாகாமை மறைப்பதுகொல்லோ எனவும், அங்ஙனம்
மறைத்ததனை மீகேடட எம்பெருமான் என்னியை
வேறுபாடு பிற்தொன்றினும் நீங்கும்போலுமென்று
உட்கொள்ளுமெனவுந் தலைமகள் ஆற்றுவாடுமென்று தோழி
ஆற்றுவாடு.

ஆற்றுவாயினாது ஆற்றாமை ஆற்றுவதொன்றனைப்
பற்றும்; ஆற்றுவது பிற்தின்மைமரின் யாய் + அபிவாரை
வினாவுமிடத்து என்னை வினாவும்; வினாவ, யான் அறியே
னென்றதன் புறத்தாம பிறரை வினாவுவது; அங்ஙனம்
என்னை வினாவினவிடத்து இனி யாது சொல்லுவே
னென்று கூட்டமில் காட்டவகையாற் கிற்றித்துக்கொண்
டிருந்தாள்; இருந்த நிலைமைக்கண் தாய் பிறறைஞான்று
சிறுகாணையே படிமக்கலாதொடும் புண்கள், மகளை அடியிற்
கொண்டு முடி காலம கொக்கினுள்; நோக்கி, அன்னாய்! என்
மகள் பண்டையனல்லவால், இவ்வேறுபாடு எற்றினாது
யிற்று, நின்னால் அபியப்படுவதுண்டோடுவென்னும்; என்ற
விடத்து இவள் அன்றுகொண்டு என்னுஞ் சிறிதுண்டு
அபியப்படுவது; யாதோடுவனின், எம்மைக்கூழைக்கற்றைக்
குழவிப்பிராயுத்து மாழைகலந்த ஏழைமையாடு

* 'நிரப்பப்பாட்டானும்' என்பதும் பாடம்.

† 'இவற்றை வினாவுரிடத்து' என்பதும் பாடம்.

௨௨௮

இதையனா அகப்பொருள்

நாட்கோலஞ்செய்து வினாபாடி வம்மினென்று போக்கினாய்;
போக்கினவழி, யாமபோய் ஒரு வெண்மணல் பரந்த தண்
*மலர்ப் பொழிவிடை வினாபாடி நின்றோமாக, ஒருதோன்றல்
†ஒரு கணக்குவளைபாடிக்கொண்டு அவ்வழியே போந்தான்;
போதர, நின்மகன் அவனை நோக்கி அபபுவினை என் பாவைக்
கு அணியத் தமமினென்றான்; அவனும் மிமிது சிநநியாது
கொடுத்து நீங்கினான்; இஃது அபிவது அபியாக் காஸத்து
நிகழ்ந்ததென்று. அபபுவினை:

அறத்தொடு ரீதும்.

கந்தார் களிறு கடாசசெந் சிலசைதக நறுத்தெனிரந்து
வந்தா ரவியவை வேல்கொண்ட கோன்குணனி வார்துறைவாய்ப்
பந்தார் விரலிதன பாலவகூழ் வேண்டிடபைம போதொருவர்
தந்தார் தவவவை கொண்ட ன்ந தாமித தடவகண்ணியே. (கஉ௦)

கிண்போ ரரசைத கோழி ரழிவிதக தென்னன்னரீர்
மண்போ யழிகருகு வெவ கோனமன்னன வவமைன னுடையோர்
கண்போற குவளைமய போதவெரா வாலையக கண்டிப்பத
தண்போ தவன் சொசை தால ன்ந தாமித தடவகண்ணியே.

இஃது அபிவது அபியாக் காஸத்து நிகழ்ந்ததனை அபி

வதறிந்து, கொண்டாக்குரிய கொடுத்தாரென்பதும் உற்
 ஞர்க்குரியர் பொற்றொடியும்கூர்ரென்பதும் நினைந்து அவனை
 வழிபடாது பிழிகோராறு அவதாயின், இக்குலத்துக்கு வடு
 வாங்கொல்லோ எனக் கருதினபையான் நின்மகன் வேறு
 பட்டதென்னும். எனவே, தாய்வினொடு மாறுகொள்ளா
 தாயிற்று; என்னை? விடாயாடிவமமினென்றமையின். இனிப்
 பெருமையொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அக்காலத்து நற்

* 'மணப்பொழில்' என்பதும் பாடம்.

† 'இரண்டுகனைக்குவளைப்பு' என்பதும் பாடம்.

‡ 'சென்னிவார் பொழில்வாய்' என்பதும் பாடம்.

§ 'பனிக்குவளை' என்பதும் பாடம்.

கசுவது குத்திரம்.

கஉ

செய்கை செய்ததனை இக்காலத்து நினைந்தமையின். இனிக்
 கற்பினொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, இவ்வாறன்புப் பிழி
 கோராறு ஆயின. இடத்துக் குடிசுரு *வடுவாபெனக் கருதி
 னமையின். இனித் தன் காவிரலாடு மாறுகொள்ளாதா
 யிற்று, இருவரும் இருந்த நிலைமைக்கண் நிகழ்ந்ததென்ற
 மையின். இனி நானினொடு மாறுகொள்ளாதாயிற்று, அபில
 தமியாக்காலத்து நிகழ்ந்ததென்றமையின். இனி உலகி
 னொடுமாறு கொள்ளாதாயிற்று, உறஞ்சுருகியப் பொற்
 றொடியும்களிரென்றமையின். இது போன்றவை இவ்வாறென
 மையாய் நிகழ்ந்தவாறு. இது பூத்தருபுணர்ச்சி.

இனிக் களிந்துத முணர்ச்சிக்குச் சொல்லுள்:

உறுகற் புடைவையி னுன் னூரிப் பேலுந யுதிதனென்றார்
 மறுகத துர லுரு மேகத்தி னகோன் கொலவி மாலவரைவாயி,
 துறுகற் புனமுரு சிதைதய்தனக டாமலாயுந துணைபுத
 சிறுகட் களி லு கடிந்திடர் தீர்த்த சில மபகையே. (ககஉ.)

கனஞ்சேர் முலைவகை யுன்னுமிப் போதுந கடையலொன்றார் !
 மனஞ்சேர் துயர்கண்ட வானவன்மாறனமை தோயபொதியிற்

- புனஞ்சேர் துணையுந கவாந்தையமைப் போகா வகைபுதந்
 சினஞ்சேர் களி லு கடிந்திடர் தீர்த்த சில மபகையே. (ககங.)

இவையும் அவ்வாறே யுரைத்துக்கொள்க.

இனிப் புனல் தருபுணர்ச்சிக்குச் செய்யுள்:

ஒங்கிய வெண்குடைப் பைங்கழற் செங்கோ லுசிதன்வையை
 வீங்கிய தண்புன வாடி வீளையாட் டயர்பொழுதிற்
 தேங்கிய தெண்டிரை வாங்க வொழுமிரின் சேயிழையா
 ணீங்கிய போதருள் செய்தனன் வந்தோர் நெடுந்தகையே. (ககச)

* 'வழு' என்பதும் பாடம்.

கக௦

இறையனார் அகப்பொருள்

சின்னான் மறந்திலம் டாமுந்தென் சேவூர்ச் செருமலைந்த
 மன்னான் செலச்செற்ற வானவன் மாறன்வை யைத்துறைவாய்ப்
 பொன்னார் புனலெம்மை வாங்கும் பொழுதங்கொர் பூங்கணைவே
 னன்னு னெருவ னனைந்தெமக் குசசெய்த வாராருளே. (ககரு.)

இவைபும் அவ்வாறே உரைத்துக் கொள்க.

சாடர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவா
டாமனாககண புதைத்தஞ்சித் தனாந்ததனோ டொழுகலா
யீனாக *நதும்பைநதார் தயறுப்பாயந தருளிநாற்
பூனாக முரத்தீஇப் போதநா நகனகலம்
உருமுல் புணர்நதன வென்பதன வென்றேழி

| யருமதை தால்வேண்டிற் தருகிற்கும் பெருமையனே. (கவி-19.)

என இதுவும் புணர்தருபுணர்ச்சி.

இனி உம்மையான் மாறுகோளில்லாக் குறிப்பும் உள
வெனகொள்க. அந்தியிப்பு நிகழுமாறு: இவளை வினா
வாழ்க வளவாநர விருதினவிடத்து அறிவோர் தெய்வத்தி
னான் அறிந்தொன்ற. என்முக்தால் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு
தொய்யுமான் கொள்ளக் கூவி வெழியாட்டெடுத்துக்
கொண்டு வெழியாடுமிடத்து வேலற்றுச் சொல்லுவானாய்ச்
சொல்லும். அத்தற்குச் செய்யுள்:

வண்டா நிரம்பொழில் வல்லத்துத் தென்னற்கு மாறெதிர்த்த
விண்டா ருடலின் மறியறுத் தூட்டி வெறியயர்ந்து
தண்டார் முருகத் தருகின்ற வேலதண் பூஞ்சிலம்ப
னெண்டா ரகலமு முண்ணுங் கொலோரின் னுறுபலியே. (ககக)

“முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல
சினவ லோம்புமதி வினவுவ துடையேன்
பல்வே றுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு
சிறுமறி கொன்றிவ ணறுநத னீவி

* 'நறுத்தண்டார்' என்பதும் பாடம்.

கசு-வது சூத்திரம்.

✱

விண்டோய் மாமலைச் சிலம்பன்

* தண்டா ரகலமு முண்ணுமோ பலியே." (குறங் - ௨௬௨.)

என்பனவற்றில் சொல்லப்பட்டது: சிலம்பன் தண்டா
ரகலமும் பலியுண்ணுமேல் தக்கது நின்னாற் செய்யப்படு
கின்றதென்றவாறு. அதுகேட்ட தாய் என்சொல்லிய
வாறோ என்னும் அவள் சூழிப்பயிதற்கு. என்ற இடத்து,
மேற்சொல்லியவாறே அறந்தொடு சிறுமாளாம் என்பது.

இனித் தெய்வம் எழியது கண்டு அதனை நோக்கி
அருளு நீன்றிக்கு உரைப்பாராய் உரைக்கும். அதற்குச்.
செய்யுள்:

வாரணம் குய்க்குல் காண வளமுதான்வண் கூடலன்ன
வேரணம் குய்க்குல் கொழுந்தாட்குருக தண்சிலம்பன்
குறணம் சாவ சபிது. அழிவ் வளம் டாத்தமையா
வாரணம் காண வளமுதான்வண் ளறிவிலனே. | (௧௬௬)

பொன்னணம் டாத்தாத்த குய்க்குல் கொழுந்தாட்குருக தண்சிலம்பன்
பொன்னணம் காண வளமுதான்வண் ளறிவிலனே.

உண்ணாது உயிர் வாழுவதற்குத் தாழ்த்துமையான்
உண்ணாது உயிர் வாழாது செல்வெண் மதியிலனே. (கக. 2)

“கடவுள் சுருதியை மனையிறை சுவாமிநாத
பறியாக குவளை மலர்வொடு காந்தன் !
குருதி யொண்டி வருகெழுக கட்டிப்
பெருவரை யதிக்கம் பொற்பச சூர்மக
ளருவி யின்னிபுத் தாடு நாடன்
மாற்புதர வந்த படர்மயி யருநோய்
நின்னணங் கன்மை யறிந்து மண்ணுந்து
கார்நறுங் கடம்பின் தண்ணி குடி

* 'ஒண்டாரகலமும்' என்பதும் பாட்டம்.

† 'மாணவ' என்பதும் பாடம்.

或也

இரையனார் அகப்பொருள்

வேலன் வேண்ட வெறிமனை வந்தோய்
கடவு ளாயினு டாக
மடவை மன்ற வாழிய முருகே.”

என இவைகேட்ட தாய் என் சொல்லியவாறே வெள்ளம், அவள் குறிப்பறிதற்கு. என்றவிடத்து, பேற்சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்பாளாம். (கசு)

கரு. முற்ப டப்புண ராதசொல் வின்மையிற்
கற்பெனப் ப்டுவது களவின் வழிந்தே.

என்பதென்னுதலிற்று வெணின், கற்புக்கு இலக்கணமா
மரணுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள். 'முற்படப் புணராத சொல் இன்மையின்' என்றது, மொழிபாற்றுந் நுத்திரம்; அதனைப் புணராத முற்படச் சொல் இன்மையினென்று மொழிமாற்றிக் கொள்க; கற்பு எனப்படுவது களவின் வழிதே—கற்பென்பதற்குச் சிறப்புடையது களவின் வழித்து என்றவாறு.

என்னை? புணராத முன் சொல்இன்மையிற் கற்பென்று சிறப்பிக்கப்பட்ட ஒழுக்கங் களவென்னும் ஒழுக்கத்தின் வழித்தென்றவாறு. *களவிற்குப் புணராதமுன் சொல் இல்லையெனவே புணராதமுன் சொல் நிகழுமென்பாரை மறுத்தாராம். இனிப் புணராத முன் சொல் இல்லையெனவே புணர்ச்சியுள்ளும் புணர்ச்சிப்பின்னும் சொல் உளவெனப்பட்டதாம். ஆயினும் புணர்ச்சியுட் புலனல்ல அலவர்க்குத் துப்பாயினல்லதென்பது. இனிப் புணர்ச்சியின்

* 'கற்பினில்' என்பதும் பாடம்.

† 'அலவர்க்குத் துப்பாயினவல்லது' என்பதும் பாடம்.

ககவது சூத்திரம்.

கக

யின் *சொற்கள் புலனும்; அவை யாவையோவெனின், நயம் புணர்த்தினவும் பிரிவச்சமும் வன்புறையும் எனக்கொள்க.

அப்பெற்றிப்பட்ட களவொழுக்கத்தின்வழி நிகழ்ந்து பின்
 னைத் தமராத் பெற்றெய்துவது கற்பெனக்கொள்க. எனவே,
 இவ்வாற்றினும் உலகக்களவன்று என்பது பெற்றும்;
 என்னை? உலகக்களவு புணராத முன்னுஞ் சொன்னிகழ்ச்சி
 புடைமையின் என்பது. கற்புக் களவின்வழித்தென்னுது
 எனப்படுவதென்றது எற்றிற்கோவெனின், களவின்வழி
 நிகழாதேயும் உண்டு உலகக்கற்பு; அஃது இத்துணைச் சிறப்
 பின்றென்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. எனவே, இச்சூத்
 திரப்பொருள் களவினையுங் கற்பினையுந் தழீஇயிற்றென்பது.

கசு. களவினுட் டவிர்ச்சி காப்புமிகி னுரித்தே
 வரைவிடை வைத்த காலே யான.

என்பதென்னுந் திற்கோ வெனின், களவுகாலத்துச் சென்று,
 ஒழுகாரின்ற தலைமகற்கு இடையிடம் இடையீடு இவை
 யென்பதுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி—களவுகாலத்
 துத் தலைமகள் புணராது இடையிடம் இடையீடு; தலை
 மகளை எய்தாத நாளெனினும் ஓக்கும்; காப்பு மிகின்
 உரித்தே—காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து; வரைவிடை
 வைத்த காலே ஆன—வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண்
 னும் உரித்து, ஏன்றவாறு.

களவினுள் தவிர்ச்சி காப்பு மிக்கவழியும் உரித்தி,
வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண்ணும் உரித்தென்ற
வாறு. காப்பென்பது தாய்துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை.

‘நிகழுகுஞ்சொல்லிப்புவனம்’ என்பதும் பாடம்.

கசு-வது சூத்திரம்.

கசு

பின் *சொற்கள் புலனும்; அவை யாவையோவெனின், நயப்
புணர்த்தினவும் பிரிவச்சமும் வன்புறையும் எனக்கொள்க.
அப்பெற்றிப்பட்ட களவொழுக்கத்தின்வழி நிகழ்ந்து பின்
னைத் தமராற் பெற்றெய்துவது கற்பெனக்கொள்க. எனவே,
இவ்வாற்றினும் உலகக்களவன்று என்பது பெற்றும்;
என்னை? உலகக்களவு புணராத முன்னுஞ் சொன்னிகழ்ச்சி
புடையதெனின் என்பது. கற்புக் களவின்வழித்தென்னது
எனப்படுவதென்றது எற்றிற்கோவெனின், களவின்வழி
நிகழாதேயும் உண்டு உலகக்கற்பு; அஃது இத்துணைச் சிறப்
பின்றென்றற்குச் சொல்லப்பட்டது. எனவே, இச்சூத்
திரப்பொருள் களவினையுங் கற்பினையுந் தழீஇயிற்றென்பது.

கசு. களவினுட் டவிர்ச்சி காப்புமிகு னுரித்தே
வரைவிடை வைத்த காலே யான.

என்பதென்னுந்நவீற்றோ வெனின், களவுகாலத்துச் சென்று,
ஒழுகாநின்ற தலைமகற்கு இடையிடம் இடையீடு இவை
யென்பதுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி—களவுகாலத்
துத் தலைமகள் புணராது இடையிடம் இடையீடு; தலை
மகளை எய்தாத நாளெனினும் ஒக்கும்; காப்பு மிகின்
உரித்தே—காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து; வரைவிடை
வைத்த காலே ஆன—வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண்
ணும் உரித்து, ஏன்றவாறு.

களவினுள் தவிர்ச்சி காப்பு மிக்கவழியும் உரித்து,
வரைவிடைவைத்த காலத்துக் கண்ணும் உரித்தென்ற
வாறு. காப்பென்பது தூய்துஞ்சாமை, நாய் துஞ்சாமை.

‘நிகழுஞ்சொல்லிப்புவனம்’ என்பதும் பாடம்.

களவது சூத்திரம்.

௧௩௩

என்பதே சூத்திரமாயிற், காப்புமிகினும் வரைவிடைவைத்த
காலையுங் களவின் இடையீடாமென்பது பொருந்தாது
வரைவிடை வைத்தகாலக் காப்புமிகினும் இடையீடா
மென்பதன்றியெனின், அஃதே வரைவிடைவைத்த காலே
யானுமென்னும் உம்மை இறுதிதிரிந்து வரைவிடைவைத்த
காலையான வென நின்றது. உம்மை இடைச்சொல்லாகலின்
இறுதிதிரியும்; என்னை?

“தம்மீறு திரிதலும் பிறிதவ ணிலேபல

மன்னவை யெல்லா முரியவென்ப” (தொல் சொல்-இடை-ந.)

என்பது இலக்கணமாதலால் என்பது.

(கக)

கஎ. அல்லருறிப் படுதலு மவ்வயி னுரித்தே
யவன்வர வறியுங் குறிப்பி னான.

என்பதென்னு, சிறிற் றெனின், இதுவுங் களவினுள்
இடைபிடாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன பொருள்: அல்ல குறிப்படுதலும்—குறியல்ல
ததினைக் குறியாகக் கருதலும; குறிபாமாறு போக்கிச்
சொல்பு ஆம: அவ்வா ன் உரித்தே—இதுவுங் களவினுள்
இடைபிடாதற் று உரித்து; அவன்வரவு அறியுந் குறிப்பின்
ஆன - அவன் வரவினை அறியிக் குந் குறிப்பு அவனானன்றிப்
பிறிதின் பிரிந்தது சொன்றவிடத்து, என்றவாறு.

அஃதாமாறு: தலைமகன் இரவுக்குறிவந்து ஒழுகா
நின்ற காலத்து ஒருநாள் தலைமகன் சொல்லாமே அவனாற்
செய்யப்படுங் குறிப்புக்கள் தாமே வெளிப்பட்டன. அவை
புன்னைக்காய் நீரிலிடுதலும, புள்ளெழுப்புதலுமென இவை.
அவை வேறானும் நிகழுமாறு: புன்னைக்காய் மூக்கு ஊழ்ந்
தும் விழும், வளி எறிபுவும் விழும், புள்துளக்கவும் விழும்;

புள் எழுமிடத்து வெருளியும் எழும், வேற்றுப்புள்வரவும் எழும். இவை கண்டு இவனான் ஆரின்வெனக் கொண்டு போந்து அவ்விடம் புகுந்து அவனிஞ்சுரமை உணர்ந்து போந்து மனையகம் புக்க பின்னை அவன் வந்து அக்குறி செய்யும்; செய்தக்கால் இரண்டாவது கொண்டுபோகல் ஆகாதன்றே, என்னை? சிறிது முன்னாகப் போரானன்றே, அக்கை புடைபெயராமல் போகின்றொன்று உற்றார் பின் நின்று ஷ்ராய்தலா நென்பது. அகத்தினின்று நின்னின் ஆகாதன கண்டு வந்து *வின்றுபெயர்ந்தேம் என்பதனை அவனுக்கு †உணர்க்துந் திங்கண்மே லிட்டானும் அன்னத்தின் மேலிட்டானும் ‡ஓதத்தின்மே லிட்டானுமென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

அறைவா பசுர்கழல் வேந்திக லாற்றுக் குடியழித்த
கறைவா டிலங்கிலை வேன்மன்னன் கன்னியங் கானலின்வா
யிறைவா ய ன்வுளை டாயென்னை கொல்லோ விரவினெல்லாந்
துறைவா டினம்புன்னை மேலன்னமொன்றுந்துயின்றிலவே. (௧௩௬)

பூகின்ற வேன்மன்னன் பூலதை வான்புகப் பூட்டழித்த
வேனின்ற வெஞ்சிலை வேந்த னிரணுந் தகனறியும்
பானின்ற வின்றழி முன்னநல் லாயநம்பைங் கானலின்வாய்த்
துநின்ற மென்சிறை யன்னமின் றொன்றுந் துயின்றிலவே. (௧௩௭)

புன்னை நனைப்பினும் பூஞ்சினை தோயினும்
 பின்னிழுங் கூந்தலென் றோழி நடையொக்கு
 மன்ன நனையாதி வாழி கடலோதம்.
 அரவளை மென்றோ னனுங்கத் துறந்து
 கரவல மேன்றொரைக் கண்ட திலையா
 விரவெலா நின்றாயா லீரங்கதீர்த் திங்காள்.

* 'நின்று டோடேம்' என்பதும் பாடம்.

† 'உரைக்கும்' என்பதும் பாடம்.

‡ இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பீடத்தில் இல்லை.

கன-வது குத்திரம்.

கௌ

இவற்றுள் யாதானும் ஒன்றன்மேல் வைத்துச் சொல்
 லும்; சொல்ல, இவ்விரவேபாம் என்பாலராய்சின்று துயிலா
 ராயினார் போலும். என்னை? தாக் துயிலாது நின்றாரன்றே
 துயிலாதன அறிவார்; இவற்றின் துயிலெழு வினையேன் குறி
 யென்று வந்து பெயர்ந்தார்போலுமென ஆற்றாணய்ப் பெய
 ரும். பெயர்வான் இறந்துபடாணயிற்று, எற்றிற்கோவெ
 னின், இறந்துபடானன்றே யான் இறந்துபடின் இவளும்
 இறந்துபடுமெனக் கருதிபென்பது. அவ்வகைப் பெயர்வான்
 தன் நெஞ்சினை நெருங்கியதற்குச் செப்புள்:

ஒளிமீர் திருத்த லானே யெளிபளென் றுன்னிவந்து
 விளியா வருகதுயர் செயதமை யால்விழி ஞத்துவென்ற |
 களியார் கனிற்றுக் கழனெடு மாறன் கடிமுனைமேற் |

தெளியா வயவரிற் தேய்வா யளியவென் சித்தனையே. (கசக)

*எனார் குழன்மட வாளை யெரியவென் றுன்னிவந்து
தீரா விழுமத்தக் தாய்தென்னன் சேவூர்ச செருவடர்த்த !

காமார் களிற்றுக் கழன்மன்னன் மாறன் கழல்பணித்து
சேரா வயவரிற் தேய்வா யளியவென் சித்தனையே. (கசஉ)

“குணகடற் றிரையது பறைதபுநாரை
திண்டேர்ப் பொறையன் றெண்டி முனறுறை
யயிரை யாரிரைக் கணவந் தாங்குச்
சேய னரியோட் படர்தி
கோயை நெஞ்சே கோய்ப்பா லோயே.” (குறங்கஉஅ.)

எனக் கண்டுகொள்க.

* இஃ செய்யுள் முன் அச்சுப்பிரதியில்லை; வேறோர் ஈட்டில்
பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

௧௩௮

இறையனார் அகப்பொருள்

௧௮. குறியெனப் படுவ திரவினும் பகலினு
மறியக் கிளந்த விடமென மொழிப.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், குறியாமாறுணர்த்துதல்

துதலிற்று.

இதன் பொருள்: குயிபெனப்படுவது—குயிபென்று சொல்லப்படுவது; இரவினுள் பகலினும் என்றாராயினும் மொழிமாற்றிப் பகலின்சுண்ணும் இரவின்சுண்ணுமெனக் கொள்க, என்னை? பகற்குயி நிகழ்ந்தபின்னை இரவுக்குயி நிகழ்ந்தபாலதாகலான். அவ்வொழுக்கம் நிகழ்ந்தமுறையான் நோக்கி மொழிமாற்றுச் சூத்திரமாகப் பொருளை உரைக்கப் படுமீ. அஃதேபெனின், 'குயிபெனப்படுவது பகலினும் இரவினு'மென அமையாதே வென்பது கடா; அதற்கு விடை, அவ்வொழுக்கம் மறைத்தலைத் தனக்கு *இலக்கணமாக உடைத்தாகலான் இரவுக்குயி பொருந்தியதுனைப் பகற்குயி †பொருந்திற்றன் ன என்பதனை உணர்த்துதற் பொருட்டுச் சூத்திரத்துள் இரவினும பகலினுமென இரவுக்குயி முன்வைக்கப்பட்டது. 'அமையக்கூறாத இடமென மொழிப்'—உணரச் சொல்லப்பட்ட இடமென்ப ஆசிரியர் என்றவாறு.

யார்க்கு யார் சொல்லிற்றோடுவெனின், தோழி தலைமகற்குச் சொல்லுமென்றவாறு. அஃதாமாறு, தலைமகன் தோழியை இரந்துகுறையுற்றார் பின்னின்ற இடத்து அவனை ஆற்றுவிக்ஞஞ சில சொற் சொல்லி ஆற்றுவித்துத் †தலைமக

* 'அணிகிலாக' என்னும் முன் அச்சப்பிரதியில் உள்ள பாடம் சிறப்புடைத்தன்று

† 'சொருகதிற்து' என்னும் முன் அச்சப்பிரதியில் உள்ள பாடம் பொருட்பொருத்தழின்று.

1. இங்கே பொருட்கு இன்றியமையாத இச்சொல்லும் வேறு
 சிலவும் முன் அச்சப்பிரதியில் விடுபட்டன.

கஅ-வது குத்திரம்.

கஉ கு

னைக் குறைநயப்பித்தவாற்றான் நின்றதோழியைப் பின்னுந்
 தலைமகன் எதிர்ப்படும்; எதிர்ப்பட்டானே இன்ன இடத்து
 வர என்று குறிப்பினான் உணர்த்தும். அதற்குச் செய்யுள்:

மருள்போற் சிறைவண்டி பாட நிலவுன்ன வார்மணன்மே !
 விருள்போற் கொழுமிழற் பாயநிந் தார்கட்கின் றீர்ததமிழின்
 பொருள்போ லினிதாய்ப் புகழ்மன்னன் மாறன் பொதியிலின்கோ
 னருள்போற் *குளிர்ந்தன்ன முநதுனனு நீர்த்தெவக ளாடிடமே.

காவியத் தண்டுநற குழிந்து கடையற் கிறுத்தவர்மேற் !
 ஹாவியம் பெயதவன் ரெண்டுவன் டார்புண்ணைத் துமலர்
 டாவிய வெண்மணற் றுயநிந் தார்கட்குத் தனடமிழி
 னாவியும் போல லினிதா யுநதெவக ளாடிடமே. (கஅச)

அதுகேட்டு இவ்விடத்துக்கண் வா என்னுள் என்ப
 தனை உணர்ந்து அவ்விடத்திறகுச் செல்லும். செவ்வத், தலை
 மகனது வரவு உணர்ந்து, தோழி தலைமகனாகக் குடியிடத்துக்
 கொண்டிசென்று, யான் செங்காநதட்டிக் கொடுத்து கொடு
 வருவன், அவ்விடம் தெய்வமுடைத்து, நின்னால் வரப்
 படாது, நீ அவ்வளவும இப்பொழிலிடத்தே விலலென்று
 நினைநீங்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

அஞ்சிறை*வண்டறை காந்தளம் போதுசென் றியான்றருவேன்
 பஞ்சுறை தேரல்கு வாய்வரற் பாற்றன்று பாழிபுறன்னூர்
 நெஞ்சுறை யாசுறற வேன்மன்ன னேரி நெடுவரைவாய்
 மஞ்சுறை சோலை வளாய்ததெய்வ மேவுர் வரையகமே. (கசுரு)

நீவிரி கோதையிங் கேளின் னுல்வரற் பாலதன்று
 நீவிரி காந்தள்சென் றியான்றரு வேன்றெய்வ மங்குடைத்தாற்
 பூவிரி வார்பொழிற் பூலந்தை வானவன் பூவழித்த
 மாவிரி தர்ணையெங் கோண்கோஸ்வி சூழ்ந்த வரையகமே. (கீசுசு)

* 'சுரந்து' என்பதும் பரீடம்.

காசு

இறையனார் அகப்பொருள்

“செங்களம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த

செங்கோ லம்பின் செங்கோட் டியர்னைக்

*கழறொடி சேய குன்றங்

குருத்ப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே.” (குறுக்-க.)

இவ்வாறு நீடு சொல்லி நீங்கும். நீங்கத், தலைமகள்
 பொழிலிடத்து நிற்கும்; நின்றானைத் தலைமகள் எதிர்ப்பட்
 டிப்புணரும். புணர்ச்சியிறுதிக்கண்தோழி வந்து நின் கை
 போலக் காந்தண்மலர்ந்தன கொண்டுவந்தேன், எம்பெரு
 மாட்டி! நீட்டித்தாளென்று சிறியருளாது போந்தரு
 ளென்று அவனைக் கொண்டுபோய் ஆயுபவெள்ளத்தொடி
 கூடும். இது பகற்குயிரியாமாறு.

இவ்வகை பகற்குறிவந்து ஒழுக்காவின்ற தலைமகனைக்
காணும்பொழுதிற் காணும்பொழுது பெரிதாகலான் ஆற்
றளாய் நெஞ்சு மிக்கது வாய்சோர்ந்து கடலிற்காணங்,
கானலிற்காணும், புள்ளிறகாணும், நெஞ்சிற்காணும் வறிதே
குழவி அழுதாற்போல யாதானும் ஒருசொற் சொல்லும்.
அவ்வகை சொல்லுமதற்குச் செய்புள்:

பொருமா மணிமுடி மன்னரைப் பூல்கைப் பூவழித்த
குருமா மணிவண்ணன் ளோனெடு மாறன் குமரிமுநீ
ரருமா மணிதிகழ் காண்லின் வாய்வந் தகன்றகொண்கன்
றிருமா மண்ணெடுந் தேரோடு சென்றதென் றெதனையே. (ககங)

தலைமகள் அவ்வாறு சொல்லி, அவ்விடத்துத் தலை
மகன் கேட்பின் வரைந்துபுதுவானும், தோழி கேட்பின்
தலைமகனை வரைவுகடாவுவாளாம். யாருங் கேட்பார் இல்ல
யாயின் தலைமகள் சொல்லி ஆற்றுவாளாம். முடியிருந்து

* கழறொடிச் சேஎய் குன்றம் எனப் பாடம் ஒதி இதனை வேறு

துறையாககுவாரு முனா.

† 'ஆயவென்னத் தோடுங் கூட்டம்' என்பதும் பாடம்.

கக-வது குத்திரம்.

ககநீ

வேவதோர் கொள்கலம் * மூய் திறநத இடத்து ஆய்
எழுந்து முன் நின்ற வெப்பம் நீங்கினாற்போல அச்சொற்
சொல்ல ஆற்றுமை பிண்டையிற் சிறிதளவுபடுவதாம்.

இனிப் பகற்குயிவந்து ஒழுக்காரின்ற தலைமகளைக்காணும்
 பொழுதற் காண்ப்பொழுது பெரிதாகலான் தலைமகள் ஆற்
 றாளாயின இடத்துத் தோழி அலளது ஆற் றமைக்குப் பரி
 க்து உடனாயிருந்த புள்ளுநீரகம் இவை கண்டு ஆற் றிச்
 செல்வாட்கு இவையும நீங்கின, இனி எங்ஙனம் ஆற்றங்
 கொல்லோவெனத் தலைமகற்ருச்சிறைப்புறஞக சொல்லு ம,
 அதற்குச் செய்யுள் :

அன்னம் புரையு நடையான் புலம்பெய்த வத்தமென்னும்
 பொன்னஞ் சிலம்பு கதிரோன மறைதலும் போயினவாற்
 நென்னன் நிருமால் கழனெடு மாறன் நிருநதுசெவகோன்
 மன்னன் குமரிக கருங்கழி மேயநதவண் டானவகனே. (கசஅ)

பொருங்கழன் மாறன்புல் லாமன்னார் புலத்தைப் பூங்குருதி
 மருங்கழி நீர்மூழ்கக்கண்டவெவ கோனெழுண்டிக்கானல்லண்டார்
 கருங்கழி மேயநதசெவ கால்வெள்ளை மன்னவ கதிரோடுநதம்
 பெருங்கழி காநன்மை ிவகி பூயினிற் பிரிந்தனவே. (கசக)

மேயின தம்படை யோடுமெம் மெல்லிய லானாவெதீப்
 பாயின மாலைக்குக் காட்டிக் கொடுத்துப் பரந்தமண்மே
 லாயின சீதரி கேசரிக் கன்றள நாட்டுடைநது

போயின தெவ்வரிற் போயின கானலிற் புள்ளினமே. (கருய)

இவ்வகை சொல்லக்கேட்ட தலைமகன் யான் வந்து
ஒழுகாநின்ற இவ்வொழுகலாறுதான் இவர்க்கு ஆற்றாமைக்
குக் காரணமாயிற்றுப் போலுமென அவ்வாறு வந்தொழு

* 'முடிதிறத்த' என்பதும் பாடம்.

† 'பொருங்கழிமான' என்பதும் பாடம்.

‡ 'இளைப் பிரிந்தனவே' என்பதும் பாடம்.

சூசை

இறையனார் அகப்பொருள்

காது வரைந்துபுகுவானாவது. இவையெல்லாம் பகற்குறி
புள்ளே அடங்குமெனக்கொள்க.

இனி இரவுக்குரியாமாறு: பகற்குறிவந்து ஒழுகாநின்ற
தலைமகன் இன்று தெருளும் நாளைத் தெருளுமெனத் தெரு
ளானாய் நெடுங்காலமும் வந்தொழுக இவ்வொழுக்கம் புறத்
தாரக்குப்பலனாபதயநகலிடத்து இவன் இறந்துபடும், இவன்
இறந்துபட இவனும இறந்துபடுமென ஆற்றாளாய் வரைவு
கடாதறகுர செயிப்பயிவுறுக்கின்று முன்னடைத்தாக
அயிவுறுதலும். என்ன? கனபெனத் தமர் இற்செயித்தவிட
த்து எவர் என்னா * இறச்செயித்தாரென்ற ஞான்று ஆற்றா
னாகவும் பெறும்; அதனான் முற்படவே செயிப்பயிவுறுதலும்;
என்ன? ஆற்றாநெயிற் சொல்லுவது தெனியரசொன்
னைனெனத் தெருட்டுதற்பொருட் டென்பது. இனித்
தொழி வரைவுகடாவுவாக முயப்பினான் வரைவுகடாவுத

புறம வெளிப் படைபான் வரைவுகடாவுத லுமென இருதிறத்
தன. அஃதறுட் குழிப்பிடுந் வரைவுகடாவுமாறு; யாய் எம்
†உறுப்பிற் குழிக்கோண்டு நோக்கினொன்னும். எனவே,
தலைபகன, இவா இப் புறநூற்போய் விளையாடும் பதத்த
ரல்லர், இவரை இயசெயிச்ச வேண்டிமென்று போலும்
அவ்வாறு நோக்கித்தெனத் தெருண்டு வரைந்தெய்தப்
பெறும். யாய் †உறுப்பிற் குழிக்கோண்டு நோக்கினொன்
னும் அதற்குச் செய்யுள்:

நீர்வண்ணன் வெண்முனை மீனின்ற வேந்தனெல் வேலியொன்றோர்
போர்வண்ணம் வாட்டிய பூழியன் பூத்தண் குருதொசித்த
கார்வண்ணன் போல்வண்ணன் காவிரி நாடன்ன காரிகையா
ளோர்வண்ண நோக்கிரின் றென்னையு ளோக்கின னெம்மனையே. (1)

* 'இற்செறிப்ப வென்றநான்' என்பதும் பாடம்.

† 'உறுப்பிற் கொண்டு' என்பதும் பாடம்.

கவிவது குத்திரம்.

கசு

* உளமலை யாமைத் திருத்திப் பொருவா னுடன்றெழுந்தார்
களமலை யாமைக் கடையல்வென் றுன்கடற் றுனையன்ன
வளமுலை வான்முறு வற்றைய லாகதது வந்தரும்பு
யினமுலை ளோக்கிரின் றென்னையு ளோக்கின னெம்மனையே. (கடுஉ)

அல்லது இவ்வாற்றானுஞ் செறிப்பறிவுறாஉம். அதற்
குச் செய்யுள்:

செயன்மன்னு மாவது சொல்லாய் சிலம்பென் பாமிவென்ற
 கயன்மன்னு வெல்பொழிக் காவலன் மாறன் கடிமுனைமே
 வயன்மன்னர் போற்சொயது மாங்கிதை தாலன் வாழ்நரிஞ்சும்
 புயன்மன்னு கோட்ட மகிவளைச் சாரலெம பூம்புனமே. (கடுக)
 என்னே ரழிய வகையென்ற வெற்ப விருஞ்சிதைவாய்
 மன்னே ரழியவென் முன்முனை போற்கொயது மாங்கின்றதான்
 மின்னேர் திகழு மழைகால் சூரிய வியலதைவாய்
 பொன்னேர் திகழு மழைகால் மாற் புனத்தினையே. (கடுக)

இனி இவ்விடத்து யாப்பொழும் என்பதுபடத் தலை
 மகற்குக் கோடி முன்னின்று சொல்லப்பெறும். இனி
 முன்னிலப்படுத்தியபடித் தலைமகனது வரவு உணர்ந்து
 வேண்டுக்து உரைப்பவர்ப் தலைமகன் கேட்ப இவ்வாறு
 சொல்லிநடு செயிப்பவராகுதும். அதற்குச் செய்யுள்:

திரையார் குருநிப் புனன்முழுகு அம்பிலத் தன்றுவென்ற
 வுரையார் பெரும்புகழ்ச் செங்கோ லுசிதனென் பூம்பொதியில்
 வரையார் தினைப்புனங் கால்கொய் நன்னை வரைந்துநின்ற
 விரையார் மலரியல் வேங்காய் றினக்கு விடையிலையே. (கடுக)

வானுடை யான்முடி மேல்வளை யெற்றியும் வஞ்சியர்தங்
 கோனுடை யாப்படை கோட்டாற் தழிவித்துக் கொண்டவென்றி
 தானுடை யான்மேன்னன் சத்ரு தரநகரன் பொன்வரைமேன்
 மீனுடை யான்கொல்லி வேங்காய் றினக்கு விடையிலையே. (கடுக)

* இச்செய்யுள் முன் அச்சப்பிரதியில்லை; வேரோர் எட்டி
 பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

இவ்வாறுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

என்றுசெய் தாமல்ல நன்னுத லாய்நறை டாற்றுவெம்போர்
 கின்றுசெய் தாருந்தி வந்த நெடுங்கைக் களிற்றுடலாற்
 குன்றுசெய் தான்கொல்லி வேங்கையை மெல்லரும் பாகக்கொய்த
 வன்றுசெய் தாமெனி னிற்பதன் றோடும் மகன்புனமே. (கருள்)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

உலம்புனை தோண்மன்ன ரோடவல் லத்தட் டவருரிமை
 கலம்புனை கோதைய ரல்லல்கண் டான்கொல்லிச சாரனண்ணி
 வலம்புனை வில்லோ டிருவிப் புனங்கண்டு வாடி னின்றாற்
 சிலம்புனை டையதக வென்று வகொல வேங்கைகசெழும்பொழிலே.

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

பொருங்கண்ணி குடிவா தார்படப் பூலுதைப் பொன்முடிசே
 விருங்கண்ணி வாகை யணிந்தவெங் கோன்கொல்லி யீர்ருசிலம்பிற்
 கருங்கண்ணி காக்கின்றபைம்புனங் கால்கொய்ய னாள்வரைநத தே-
 பெருங்கண்ணி யாரைப்பொன் லேங்கைகடென் றோவின்னும்பேசுவ.

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்: ..

பைங்கின்ற வாடர வேரல்கு லாள்செல்ல நாட்புனித்த
 விங்கின்ற வேங்கை குறையா திளஞ்சு தனங்குறைத்தார்
 மெய்கின்ற செங்கோல் *வினையச் சரத்தன் விண் டோய்பொதியின்
 மைங்கின்ற சாரல் வரையக வாணர் மடவியரே. (ககய);

இவ்வகை செலிப்பறிவுறுக்கப்பட்ட தலைமகன் தெருள்
வானாயின், இந்நாள் வரைவல், அத்துணையும் இவளை ஆற்று
வித்துக்கொண்டிரு, நினக்கு அடைக்கலமெனக்கைப் பற்
றும்; கைப்பற்றியதனைத் தேர்ப்பி குளுறவாகக் கருதினான்.
உலகத்துச் குளுறவார் பசுவையும் பார்ப்பாரையும் பெண்
துரையுந் தொட்டுச் குளுறவாழ்வார் குளுறவாற்றாரென்

• 'விசயகரி' என்பதும் பாடம்.

கடவது குத்திரம்.

கடநூ

பது நினைந்து நீவரைவென்றதே அமையாதோ? குளுற
வேண்டுமோ? பொய்த்தலும் வாய்த்தலும் உடையாரன்றே
குளுறவார்? மெய்யல்லது சொல்லாதார்க்குச் குளுறவு
வேண்டுமோ? நின்கண்ணுப் பொய்யுண்டாயின், மெய்யென்
பது இவ்வுலகத்து நிலைபெற்றவழி இல்லையாகாதே என்
னும். அதற்குச் செய்யுள்:

குளுறவு மறுத்தல்.

நெய்யொன்று வேனெடு மாறன்றென னுடன்ன நேரிழையீம்
மையொன்று வாட்சண் மடங்கை திறத்திட் டறந்திரிந்து
பொய்யொன்று நின்கண் ணிகழுமென் றீற்பின்னைப் பூஞ்சிலம்பா
மெய்யொன்றுமின றியொழியுகொல்லோலிவ்வியலிடமே. (ககக)
திரைப்பா விரும்புனற் சேவ் ரெந்நின்ற சேரலர்கோன் |
வரைப்பா லடையச்செற்றான வையையன்ன டிறத்துவண்டார் [ன்ப
விரைப்பா னறுங்கண் ணியாயபொய்மை நீ சொல்லின் மெய்ம்மையெ
துரைப்பார் பிறரினி யாவர்கொல் லோலிவ் வுலகினுள்ளே. (ககஉ)

“வெள்ளி வீழுத்தொடி மென்கருப் புலக்கை
வள்ளி நுண்ணிடை வயின்வயி னுடங்க
மீன்சினை யன்ன வெண்மணற் குவைஇக்
காஞ்சி நீழற் றமர்வளம் பாடி

யூர்க்கோ மகளிர் குறுவழி *பிறழ்ந்த
வார லருந்திய சிறுசென் மருதின்
நாழ்சினை யுறங்குந் தண்டுறை பூர
வியைபா வுள்ளம் வியைவ தாயினும்
என்றுங் கேட்டவை தோட்டி யாக மீட்டாங்
கறனும் பொருளும் வழாஅமை நாடித்
தற்றக வுடைமை கோக்கி மற்றதன்
பின்னா கும்மே, முன்னியது முடித்த
லனைய பெரியோ ரொழுக்க மதனா
வரிய பெரியோர், †தேருங் காலை
தும்மோ சன்னோர் மாட்டு மின்ன
பொய்யொடு மிடைந்தவை தோன்றின்
மெய்யான் ஓளதேர்விங் விலகத் தானே.

*‘இறந்த’ என்பதும் பாடம். †‘தெரியும்’ என்பதும் பாடம்.

கசக

இறையனார் அகப்பொருள்

என யான் தனக்கு அடைக்கலமென்று கைப்பற்
றிறைநச் சூனாவாகக் கருதித் திரியடணர்ந்தாளாக
லான் நீட்டிக்கல் ஆகாதெனப் பிறறைஞான்தே வரைவொடு

புதுவானும். இனித் தெருளானாயின் இரவுக்குறிவாரா
வரைவலென்னும். அதுகேட்ட தோழி இரவுக்குறியது
ஏதங்காட்டி மறுக்கும். யாங்ஙனம் மறுக்குமோவெனின்
அரவும் உருமும் புலியும் என்கும் வெண்கோட்டியாணையு
மென்று இவற்றது ஏதம் உடைத்து;* ஏற்றியிழிவுடைத்தாய
அருவரை யிடத்து ஒருவேல் துணைபாக நீயிர் ஆரிருள் நடு
நாள வரவு ஆற்று நீர்மையவோவென்னும். என்பது கேட்ட

தலைமகன் ஆற்றுவானாயின், வரைந்தெய்தும். ஆற்றானா
யின் இறந்துபடுமெனக் கருதி, இறந்துபாட்டு அச்சத்தி
னால் இரவுக்குறி நேரும். நேர்ந்தாள், தலைமகற்கு நின்
னாட்டார் என்னபூவினர் என்னசாந்தினர் என்னமரத்தின்
கீழ் விளையாடுவர் என்னும். அது கேட்டுத் தலைமகன் முன்
னெல்லாம் எனக்கு மறுத்தாளன்றே, மறுத்தாள் இது
சொல்லிற்று ஒருகாரணம் நோக்கியென உணர்ந்து, தானும்
நின்னாட்டார் என்னபூவினர் என்னசாந்தினர் என்ன மரத்
தின் கீழ் விளையாடுவது என்னும். என்றக்கால் தோழி
யாங் காந்தளும் வேங்கையுஞ் சூடுதுஞ், சந்தனமுஞ்சாந்தும்
பூகதும், † பிண்டி மரத்தின்கீழ் விளையாடுவ தென்னும்.
அதற்குச் செய்யுள்:

குறியிடங்குறல்.

†வந்தணங் காமன்னர் தேயமுன் னுண்மறை யேயயர்த்த
கந்தணங் காமத யானைக் கழன்மன்னன் கார்ப்பொதியிற்

* 'வற்றிழிவுடைத்தாய விடத்து' என்பதும் பாடம்.

† 'வேங்கை மரத்தின்கீழ்' என்பதும் பாடம்.

‡ 'வந்தணங் காமன்னர் சாயமுன் னுண்மறை யேயயர்த்த' என்பதும் பாடம்.

கஅவது குத்திராம்.

கது

சந்தணஞ் சாந்துசெங் கார்தளம் பூத்தழல் போல்விரியுங்
கொந்தணங் கீர்ப்பிண்டி யாம்விளை யாடுங் குளிர்பொழிலே. (ககக)
கார்தளம் போதெங் கருங்குழற் போது கடையகொன்னார்
தார்தளார்ந் தோடவை வேல்கொண்ட வேந்தன்றன் னம்பொதியிற்
சாந்தமெஞ் சாந்தம் விளையா டிடமுந் தளையவிரும்
பூந்தளம் பிண்டி யெரிபோல் விரியும் பொழிலகமே. (கக௪)

குறிஞ்சிநிலமாகவின் இவ்வகை சொல்லும்; அல்லா
நிலத்துக்கும் அவற்றுக்குத் தக்கவாறு சொல்லும். இவை
சொல்ல, ஒக்கும்; இவை செய்துவந்து நின்மினென்றவாறு
போலுமென உணர்ந்து பிறறைஞான்று அப்பூக்கொண்டு
சூடி அச்சாந்து அணிகது அம்மரத்தின்கீழ் விளையாடற்குறி
செய்து நிற்கும். நின்றவிடத்து அவனது வரவு உணர்ந்து
தோழி சொல்லிய அதற்குர செய்யுள்

வரவணர்ந்துரைத்தல்.

அணிரிற் மாப்பக டுதிவந தார்வல்லத் தன்றவிப் [ய்
 துணிரிற் வேல்கொண்ட கோன்கொல்லிச சாரலிற் சும்பொழில்வா
 மணிரிற் மாமயி லென்றோகொல் பொன்னேர் மலர் ததைந்த
 கணிரிற் வேங்கைமீன் றேற்றயி லாது கலங்கினவே. (ககஞ)

கயில்கொண்ட வார்கழற் போர்மன்ன ரோடக் கடையற்கண்ணேக்
 தயில்கொண்ட கோனரி தேசரி கொல்லி யருவரைவாய்ப் [வாய்த்
 பயில்வண்டு தேனும்பன்*போன்முரல் வேங்கைப் பகம்பொழின்
 துயில்கொண் டிலதுணை யோடுமென் செய்தன தோகைகளே.

இவ்வாறு தலைமகன் வரவு உணர்ந்து, தோழி குவளை
 யலர்ந்தனவேற் காண்பாம், பரந்த முல்லை அரும்பினவேற்
 காண்பாமெனச் சொல்லித் தலைமகனைக் கொண்டிபோதும்.
 அதற்குச் செய்யுள்:

* 'போல முரலும்பைம் பும்பொழில்வாய்' என்பதும் பாடல்.

† 'ஏன்றோசெய்ய தோகைகளே' என்பதும் பாடல்.

ககஅ

இறையனார் அகப்பொருள்

குறியிடத்துக்கொண்டு சேறல்.

ஆழிக் கடல்வையங் காக்கின்ற கோனரி தேசரி தன்
 பழிப்பகைசெற்ற பஞ்சவன் வஞ்சிப்பைம் பூம்புறவிற்
 பூழிப் புறமுஞ்ஞா யன்னநல் லாயகொள்கம் போதுதியேற்
 ருழிக் குவளைநின் கண்போல் விரியுந் தடமலரே. (ககஎ)

வினைக்கின்ற பல்புகழ் வேந்தன் விசாரிதன் விண்மெதிர்து

தலைக்கின்ற மன்னரைச் சேலு மழித்தவன் நீந்தமிழ்போல்
 வளைக்கொன்று கைம்மங்கை யாய்சென்று கோடுநின் வாயுள்வந்து
 முன்கின்றமுன்னெயிற்றோர்கொண்டரும்பினமுல்லைகளே (ககஅ).
 'என்று தலைமகளைக் கொண்டுபோந்து அக்குறியிடம்.
 புகுந்து பகற்குறியின்கண் நீங்கினவாறே நீங்கித் தனியளாய்.
 நின்ற தலைமகளை எதிர்ப்பட்டுப் புணரும். புணர்ச்சி யிறுதிக்கண்
 தோழி தலைமகளைக் கொண்டுபோதும். இஃது இரவுக்குறியாமாறு.

'குறி இவ்வினும் பகலினும்' என்னது 'எனப்பவேது'
 என்றது எற்றிற்கோவெனின் குறியென்றற்குச் சிறப்பு
 டையதென்றவாறு.

வண்டுத் தும்பியும் வரிக்கடைப் பிரசுமங்
 கொண்டு புணர்நரம் பென்று முரன்று

ஐந்துவாயிலானுங் கொள்ளப்படுந் துப்புரவினைத் தன்
 'னகத்துடைத்தாய்ப், பலவகைப்பட்ட மரங்களானும் பொ
 லீவுடைத்தாய்ப், புறத்தார் அகத்தாரைக் காண்பதரிதாய்.
 அகத்தார் புறத்தாரைக் காண்பதெளிதாய்,

விழைவு விடுத்த விழுமி யோரையும்

விழைவு தோற்றவிக்கும்

பண்பிற்பென்பதற்குச் சொல்லப்பட்ட தென்பது. அஃ
 தே' யெனின், அறியக் 'கிளக்கப்பட்ட இடம்' என்னது
 கக-வது சூத்திரம்.

“கொந்த இடம்” என்றது எற்றிற்கோவெனின், வினைச் சொற்கள் நான்குவிதப்படும் உடைய; யாவை அவ்விதப் படுமனின், கருத்தன், ஏதுக்கருத்தன் கருவிக்கருத்தன், கருமக்கருத்தன் என இவை; அவற்றுட் கருத்தனென்பது தச்சன் எடுத்த மடம், கொல்லன் செய்த வான்; ஏதுக் கருத்தனென்பது ஏவினானைக்கருத்தாவாகச் செய்வது, அரசர் தொட்டோளும், அரசர் எடுத்த தேவகுலம் என இத் தொடச்சத்தன; இனிக் கருவிக் கருத்தனென்பது வான் எய்யும், கரிகை குற்றும், இமயீடர் நாத்ருதுணி அரிசிச் சோறு அடும் என இத்தொடச்சத்தன; இனிக் கருமக் கருத்தனென்பது திண்ண மெழுதற்று, கலங் கழுவிற்று, மரங் குறைத்தது என்று சொல்லுவது. அறியக்கிளந்த இடம், என்னும் அச்சொற் கருமக்கருத்தாய் நின்றதென்பது. அஃதே யெனின், இவ்வகை கருமக்கருத்தாகச் சொல்லுதற்கு இலக்கணமுண்டோ வெனின் உண்டி;

“செயப்படு பொருளைச் செய்தது போலத்

தொழிற்படக் கிளத்தலும் வழக்கியன் மரபே”

—தொல்-சொல்-வினை-சுக்.

என்பது. அஃதே யெனின் ‘குறியெனப்படுவ’ என்றாகாதே சூத்திரஞ்செயற்பாலது; என்னை? இரவுக்குறி பகற்குறி யென்று இரண்டு சொல்லுகின்றமையின். அஃதன்று; இடமென்னும் ஒருமை நோக்காற் ‘குறியெனப் படுவது’ என்றார் என்பது. (கஅ)

கூ. இரவுக் குறியே யில்வரை யிகவாது.

என்பதென்றுதலிற்றோ வெனின், மேற்கூத்திரத்தீட்டுகுறி
இரண்டென்றார்; அவற்றுள் இரவுக்குறி நிகழுமிடம் உண்டா
துதல் துதலிற்று.

கூ

இறையனார் அகப்பொருள்

இதன் பொருள்: இரவுக்குறி—இரவின் கட்டுறியிடம்;
இவ்வரை இகவாது—இல்லிடத்தைவிட்டு நீங்காது, என்ற
னாறு.

எனவே, புறத்தன்று என்றவாரும்.

“இரவுக் குறியே யில்வரை யிகவா

துணர் வுரைத்த வுரையினுள்.”

என்றார் பிறரு மெனக்கொள்க. இரவின் கட்டுறி இவ்வரை
இகவாதெனப் பகற்குறி இவ்வரை இகக்குமென்பது சொல்
லினார். இராப் புட்கள் உண்ணா என்றற் பகற் புள் உண்ணு
மென்பது முடிந்தது. இனி இராக்குறி யென்று ஆகற்பாலது
இரவுக்குறியென்றாயிற்றுச் செய்யுளாகலான். என்னை?

“குறியத னிறுதிச் சினைகெட வுகா

மறிய வருதல் செய்யுளு ளுரித்தே.”

—தொல்-எழுத்-உயிர்-கூஉ.

என்றாராகலின்.

(கக),

உ. பகற்குறி தானே யிகப்பினும் வரையார்

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், பகற்குறியிடம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: பகற் குறிதானே—பகற்குறி யிடந்தான்; இகப்பினும் வரையார்—இகந்து படினுங் குற்றங்கூரர், என்றவாறு.

இகத்தலென்பது ஒன்றின் இறத்த லென்றவாறு. இகத்தலெனினும் இறத்தலெனினும் ஒக்கும். ஒன்றின் இறத்தலென்பது பலவாதலென்றவாறு. ஒருஞான்று வேங்கைப் பொதும்பினுள் ஆம், ஒருஞான்று கோங்கம் பொதும்பினுள் ஆம், குறிஞ்சி நிலமாயின். ஒருஞான்று புன்னை

உக-வது குத்திரம்.

கருக

யங்கானலுள் ஆம், ஒருஞான்று கைதையங்கானலுள் ஆம், நெய்தனிலமாயின். இவ்வகை வளைநிலத்திற்கும் ஒக்குமாறு அறிந்து உரைக்க;

“பகற்குறிப் புணர்வுகள் பலவா கும்மே.” |

என்றாகலின். ‘இகப்பினும் வரையார்’ என்ற உம்மையாற் பகற்குறியும் ஒன்றாகலே வலிபுடைத்து. என்றையெனின், தங்குறைமுடித்தற் பொருட்டு ஒருபொழிலகத்தே கொண்

டுசென்று விளையாடும் ஆயங்களுந் தன்வழிய ஆகலானென்
பது. இனி யார் அறிவார், பண்டுபோலாது இப்பருவம் ஒரு
கருனலகத்தே கொண்டு புகுகின்றனென்று கருதுவார்க்கு,
அறிந்து பல பொழிவினுள்ளும் புதுதலிற் பலபொழிலாக
வும் பெறும். (உ0)

உக. இரவுமனை யிகந்த குறியிடத் தல்லது
கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக் கில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், இரவுக்குறி வகுக்கப்
பட்ட இடம் வேறுபாடுடையதாகண்டு அவ் வேறுபாடு
உணர்த்துதல் துதலிற்று. மேல் இரவுக்குறி இவ்வரை இக
வாதென, இவ்வரையகத்தன்றெனீற் சாரான். அவற்றுள்
ளும் இரவுக்குறியாதல் சென்றது. சென்றதனை நீக்கியவாறு.

இதன்பொருள்: இரவு மனை இகந்த—இரவின்கண்
மனையகத்துநீங்கிய; குறியிடத்து அல்லது—குறிக்கப்பட்ட
இடத்தல்லது; கிழவோற் சேர்தல் கிழத்திக்கு இல்லை—தலை
மகற் சேர்தல் தலைமுகட்கு இல்லை, என்றவாறு.

எனவே, இவ்வரைப்பகத்தே யாகவேண்டுமென்று
துஉயி மனையகத்தாகற்க என்பதுஉம் உணர்த்துதல்.

அட்டில், கொட்டகாரம், பண்டசாலை, கூடகாரம், பள்ளியும் பலம், உரிமையிடம், கூத்தப்பள்ளியென இவற்றுள் நீங்கிச் செய்துண்டும் இளமரக்காவும் பூம்பந்தரும விளையாட்டும் இவற்றைச் சாராதனவற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளுமாக என்ற வாறு. எனவே பகற்குறியிடம் போல வேறுபட்டதாகற்க இரவிற்குரியிடமென்றவாறு. அஃதேயெனின், மனையகத் தாக அழிவதுண்டோவெனின், குரவர்கள் உறையும் இட மாதலின் தெய்வத்தானமென்று கருதப்படும். அல்லதூஉம் புகவும் போகவும் அருமைபுடைமையானும் ஆகாதென்பது. என்றார்க்குச் செய்யுள் “வாலமனைபகத்துச் சார்ந்தான் றலை மகன்” எனப்பட வந்தனவெனின், அவை அகமல்ல, அகப் புறத்தே அடங்குமென்பது.

“இரவுக் குறியொன் றெய்து மதுவே
மனையோர் ஐனவி கேட்கு மிடத்துச்
செய்வுவர வில்லாத் தொழிலிற் ருதி
மனையிரந தெல்லையின் மாண்புடைத் தாகு
மகப்புற மாயின் மறுதலைப் படுமே.”

என்றார் பிறரு மெனக்கொள்க.

(உக)

உஉ. அம்பலு மலருங் களவு.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், களவொழுக்கினது

நெடுங்காலச் செலவிற்கண் இவர்க்கு நிகழும் உள்ளநிகழ்ச்சி
இன்னதென் றுணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: அம்பலும் அலரும் களவு—அவ்வீரண்
மும் நிகழ்ந்தனவென்பது தாம் அறியினல்லது யாவரும்
அறிவாரில்லை; இன்மையின் அவை களவு, என்றவாறு.

௨௨-வது சூத்திரம்.

௧௫௨

களவென்பது செய்தாரே அறிந்து மற்றொருவர் அறி
பாததாகலான் என்பது. *அம்பலென்பது முகிழ்த்தல்,
அல ரென்பது சொல் நிகழ்தல்; அம்பலென்பது சொல்
நிகழ்தல், அல ரென்பது இல் அறிதல்; அம்பலென்பது
இல் அறிதல், அல ரென்பது அால் அறிதல்; அம்ப
லென்பது அயல் அறிதல், அல ரென்பது சேரி அறி
தல்; அம்பலென்பது சேரி அறிதல், அல ரென்
பது ஊர் அறிதல்; அம்பலென்பது ஊர் அறிதல், அல ரென்
பது நாடு அறிதல்; அம்பலென்பது நாடு அறிதல், அல
ரென்பது தேசம் அறிதல். அது பொருந்தாது; என்னை?
அம்பலெனப்பட்டதே அலரும், அலரெனப்பட்டதே அம்
பலுமாயின. இஃது அம்பற்கு இலக்கணம், இஃது அல
ருக்கு இலக்கணமென்று ஷீசேடங் காட்டிற்றிலர்: இவை
இரண்டால் தம்முள் வேற்றுமை பெறப்படுமாகலான் என்
பது. மற்றென்றோவெனின், அம்பலென்பது சொல் நிக

ழாதே முகிழ் முகிழ்த்துச் சொல்வதாயிற்று; இன்ன
 துண்கண்ணதென்பது அபல் அரியலாகாதென்பது. அவ
 ரென்பது இன்னொன்றி இன்னொன்றை யதுபோலும் பட்ட
 தென விளங்கச் சொல்லி நிற்பது. அம்பலென்பது பெரும்
 போதாயிச் சிறிது நிற்க அலருமென நிற்பது. அலரென்பது
 அப்பெருமபோது தாதும் அல்லியும் வெளிப்பட மலர்ந்
 தாற்போலசிற்கும் நிலைமையென வேற்றுமை சொல்லப்பட்ட
 தாம். தாம் நெடுங்காலம் இவ்வொழுக்கத்தை ஒழுகிராத
 லானே வேறுபின்று 'தங்கருமம் உசாவுவாரை உணர்ந்து
 இத்தன்மைத்து இவர் ஆராய்வது இதுபோலுமென்று கரு
 துப. தழ்மனத்து ஒருகோட்டமுடையார் அப்பெற்றியே
 கருதுவது உலகத்துத்தன்மை. இவ்வொழுக்கம் பிறர்க்குப்

* 'அம்பலென்பது முகிழ் முகிழ்த்தல்' என்பதும் பாடல்.

௪௯

இறையனார் அகப்பொருள்

புலனாகாதன்றே தெய்வத்தினுள் ஆயதாகலான். அம்பலும்
 அலரும் எவ்விடத்து நிகழுமோவெனின்,* காப்புக் கைம்
 மிக்கவிடத்து நிகழுமென்பது. களவினது நெடுங்காலத்துக்
 கண் இவ்வொழுக்கம் வெளிப்படுங்கொல்லோ என்னும்
 அயிர்ப்பினுள் நிகழுமென்பது. அங்ஙனம் அயிர்ப்பினுள்
 களவொழுக்கம் ஒழிந்துநின்ற நிலைமை கற்பென்றுகொள்ளு
 வேனாயின் வரைந்துபுகுந்தின்மையிற் கற்பெனலுமாகாது,

களவினகத்தென்றுகொள்ளுவேனாயின் ஒழுக்கம் நிகழ்கின்
றின்மையின் களவெனலுமாகாது, என்னை கொல்லோ,
இதனை ஒருபாற் சாரத்துமாறென்று ஐயப்பட்டுநின்ற
மாணக்கற்கு அம்பலும் அலருமென்று நின்ற நிலைமையைக்
களவிற்பாலே கொள்கவென்பது. இதுபொருந்தாது,
என்னை?

“தந்தை தாயே தன்னைய ரென்றந்

கன்னவு ரறிபுட் டண்பா ருமே.” (இறைபொருள்-உச)

என்றமையின், இவரறியாதமுன் எல்லாந் களவென்பது
போதுமென்பது.

உஉ. வெளிப்பட்ட பின்றையு முரிய கிளவி.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், அம்பலும் அலரு
மாயிற்றென்று உள்ளத்து வெளிப்பட்டபின்றை நிகழற்
பாலது உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

இதன்பொருள்: வெளிப்பட்ட பின்றையும் உரிய
கிளவி, என்றாரெனினும் வெளிப் பட்டபின்றைக் கிளவியும்
| உரியவென மொழிமாற்றிக்கொள்க. கிளவி என்பது, மகட்
கூறுதல்; அதுவும் உரித்தென, மற்றுமொன்றுண்டு கூற்ற
மாண். அஃதெயரேதாவெனின், அவனுடன் போகீதும் உரித்

தென்றவாறு. அஃதாமாறு சொல்லுதும்: இது பலராலும் அறியப்பட்டதென்னுங்கருத்தால் நிகழ்கின்ற தலைமகட்குந் தோழிக்கும் உடனே நிகழும். இருவரும் யாமே உணர்ந்தே மெனக் கருதுதலாற் கதுமென இந்நிலைமைக்கண் வரினும் வாராமைக் கொள்வேனென்னுங் கருத்தினாற் பண்டு அவன் வந்து பயின்றவிடத்தே தோழி செல்லும். செல்லத், தோழியை எதிர்ப்பட்ட தலைமகளை வலங்கொண்டு சார்ந்து முன்பு நின்று நின்னால் தலையளிக்கப்பட்ட தலையளி அல வராயிற்று, பலராலும் அறியப்பட்டென்னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

அவரறிபரைத்தல்.

பலரா யெதிரின்று பாழிப்பட்ட டார்தங்கள் பைந்நிணம்வாய் |
புலரா வசம்புடை வேன்மன்னன் வேம்போடு போந்தணிந்த
மலரார் மணிமுடி மான்தேர் விரோதயன் வஞ்சியன்னாட்
கலராய் விளைகின்ற தாலண்ண வீடுசய்த வாராருளே. (௧௬௬).

பொருடா னெனநின்ற மானதன் புலத்தைத் தோற்றுப்புல்லா |
நிருடா னடைகுன்ற மேறவென் றேன்கன்னி யீர்மபொழில்வாய்
மருடா னெனவண்டு பாடுதண் டாரண்ணல் வந்துசெய்த
வருடா னலராய் விளைகின்ற தான்மற்றில் வாயிழைக்கே. (௧௭௦)

“அறிந்தோ ரறனில ரென்றவர் சிறந்த
வின்னுயிர் கழியினு நனியின் னாதே
புன்னையங் கானற் புணர்குறி வாயத்த
பின்னி ரோதியென் றோழிக் கன்னோ
படுமணி யானைப் பசும்பூட் தோழர்

‘கொடிதடங்கு மறுகி ஞர்க்காட் டாங்கட்

கன்னுடைத் தடவிற்புன்னொலித் தோவாத்

தேர்வழங்கு தெருவி னன்ன

கென்வை யாகின்ற கையின் னருளே.” (நற்றிணை-௨௨௭.)

இது சொல்லிப் பின்னும் நீ இது புருதருந்துகின்றாய்
இவ்வாறு ஒழுக்குவாயாயினாய் அறனறியாமையான்; அது

௨௨௭

இறையனார் அகப்பொருள்

யென்னின் இது புருதாமை வரைந்தெய்துவாய் மன்னே;
அல்லதூஉம் பிறரும் வரைந்தெய்துதற்கு முலைவிலையொடு
புருந்து பொன்னணிவான் நின்றாரும் உளரெனப் படைத்து
மொழிந்து சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

மகட்பேச்சரைத்தல்.

ஈரணி வேலி நெடுங்குளத் தொன்னார் நிணமனைத்

போரணி வேன்மன்னன் கன்னியன் னுடன்னேப்பொன்னணிவான்
காரணி வார்முர சார்ப்புப் பிறருங் கருதிவந்தார்

வாரணி பூங்குழ லண்ணலென் னாகி வலிக்கின்றதே. (க௭௧)

வேலைத் துளைத்தகண் ணேழை நிறத்தின்று விண்ணுரிஞ்சுஞ்

சோலைச் சிலம்ப துணர்வொன் றறிந்து சுடருமுத்த

மாலேக் குடைமன்னன் டாணெழு மாறன்வண் சுடலின்வாய்க்

காலேத் திருமனை முற்றத் தியம்புங் கடிமுரசே. (க௭௨)

போர்மலி தெல்வரைப் பூல்தை வென்றான் புகாரணைய
 வார்மலி கொங்கை மடநதையை வேரோர் மணங்கருதிக்
 கார்மலி வார்முர சார்ப்பப் பிறருங் கருதிவந்தா
 டோர்மலி தாரண்ண லென்றோ விதன்றிறத் தெண்ணுவதே (கௌ)

வேயும் புரையுமென் றோளி திறத்தின்றை யெல்லையுன்வின்
 டோயுஞ் சிலம்ப துணிவொன் றறிந்துதொன் னூற்புலங்
 ராயுத் தமிழரி கேசரி கூட லகனகர்வா
 யேயுந் திருமனை முற்றத் தியம்பு மெறிமுரசே. (கௌ)

இங்ஙனமுஞ் சொல்லும்:

பொன்னணி வுரைத்தல்.

ஞன்றோத்த யானைச்செங் கோனெடு முற்றன்றன் கூடலன்ன
 மென்றோத் தணிசூழ லேழை திறத்து விளைவறிந்தே
 டின்றோத்த தொன்று துணிநீ சிலம்பவன் ருயினெம்மூர்
 மன்றத்து நின்று முழங்குகொ னுனை மணமுரசே. * (கௌ)
 ௨௩-வது சூத்திரம். கருள்

கலம்புரி தெய்வமன் னாய்செட்வ தென்னுறை யாற்றுவென்ற
 வுலம்புரி தோண்மன்னன் றென்புன னாட்டொரு வந்தியைத்து
 குலம்புரி கோதையைக் காப்பணிந் தார்கொடி மாடமுன்றில்
 வலம்புரி யோடு முழங்குகொ னுனை மணமுரசே. (கௌ)

இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தலைமகன் என்னுற் செய்
 யப்பட்டது என்னைவென்னும். எனத், தோழி என்னை

வினவற்பாலை யல்லை, நீ இதற்குத் தக்கவாறறிந்து செயற்
பாலையென்னும் என்பது.

“துண்ணறி வுடையோர் தாவொடு பழகினும்

பெண்ணறிவேன்புது பெரும்பே தைமைததே.”

என்பதாகலான், நீ ஒருபொருளை விதற்பத்து அறியுந்துணை
யான் அறியுமாறில்லை பிற; அல்லதூஉம், யாங் குற்றேவன்
மகளிர், நீராயின் அவ்வாறொழுதுவதல்லது இதுகொண்டு
இது செய்மினென்றற்குத் தக்கேமல்லேம் என்னும். அதற்
குச் செய்யுள்:

முலவிலை யுரைத்தீ.

என்னு விதுசெய்கென் றென்சொல்ல வாயிகற் பாழிவென்ற
மின்னு ரயிற்படைச செங்கோல் விசாரிதன் வீங்கொலிநீர்
தேன்னு டெனினுங்கொள் ளார்விலை யாத்தமர் சீர்செய்வண்டு
முன்னுண்மலரென்றனையுங்கண்ணைழமுதிழமுலைக்கே. (கள

இதுகேட்ட தலைமகன்உடன்கொண்டுபோவது துணி
தே நென்னும், நிழலும் நீரும் இல்லாத அழல்வெங்க
னம் ஆற்றகில்லாள்கொல்லோ வென்னும். என்ன, அன்ன
வெங்கான மென்னும் எம்பெருமாட்டி. தும்மொடுவர
பெரிதும் இனியவாமென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஆதரங்குறல்.

ஊல்புரை பானை மணிமுடி மாநின்மண் பாய்நிழற்றும்
ஊல்புரை விவண்குடைத் தென்னன் பதந்தலைக் கோடிவென்ற

வேல்புரை வெம்மையங் காண மெனினும் வேந்தன்செய்ய
கோல்புரைதன்மையவா தும்மொடேகினக்கொம்பினுக்கே. (௧௪௮)

கழலணி போர்மன்னர் காளீர்க் கடையற் படக்கடந்த
தழலணி வேன்மன்னன் சத்ரு துரந்தான் றன்முனைபோன்
றழலணி வெம்மைய வாயினுங் காண மவன்குடையி
ன்ழலணி தன்மைய வா தும்மொ டேகினெந்நேரிழைக்கே. (௧௪௯)

அதுகேட்டு, ஆயின் உடன்போக்கு வலித்தேன், நீ
இதனை அவட்குச் சொல்லவேண்டுமென, நன்றென்று எம்,
பெருமான் அருளிச்செய்தது எம்பெருமாட்டிக்கு உணர்த்
துவலென்று தலைமகனை வலங்கொண்டு போந்து, தலைமக
ளுழைச்சென்று அவள்குறிப்பறிந்து, எம்பெருமாட்டி! நம்
பெருமான் நம்மைத் தமமோடி உடன்கொண்டு செல்லக்
கருதுகின்றார், நின்குறிப்பென்னை என்னும். என்றவிடத்து,
உடம்படுதலும் உடம்படாதொழிதலுமென இரண் டல்ல
தில்லை; சென்று வழிப்படுமேயெனின் நாணிலளாயினாளாம்;
உடன்படாளாயிற் கற்பிலளாயினாளாம்; இரண்டினுள்ளும்
எத்திறத்தளாயினாளோ வெனின், நாணுக்கற்பென்னும்
இரண்டல்லவே அவர் கண்ணுள்ளன, அவற்றுள் நாணிற்
கற்பு வலியுடைத்து; என்னை வலியுடையவாடுறனின்,

“உயிரினுஞ் சிறத்தன்று நானே நாணினுஞ்

செயிர் தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று”

—தொல்-பெர-கன-உஉ.

என்பதாகலான். நாண் அழியினுங் கற்பு அழியாமை நினைக்
கும். நினைத்து உடன் போக்குநோர்து தலைசாய்த்து நிலங்
கினையாகிற்கும் நிலைமை இது. சொல்லுவதே போன்றது.
அதற்குச் செய்யுள்:

உஉ-வது ருத்திரம்.

கஞ்சு

நாணிழந்து வருந்தல்.

ஈனு மிகறு மழிந்துதெவ் வேந்தரெல் லாமிறைஞ்சிக்
ஈனுங் கழனெடு மாற்ன்செங் கோனின்று காக்குமண்மேற்
ஈனு மகலா துடனென்னொ டாடித் திரிந்துவந்த
ஈனு மழியத் தருகற்பு மேம்பட னைகின்றதே.

(காந)

“அளிதோ தானே நானே நம்மொடு
நனிநீ டுழந்தன்று மன்னே யினியே
வான்பூங் கரும்பி னோங்குமணற்” சிறுசிறை
தீம்புன னெரிதர வீந்துக் காங்குத்
தாவரு மளவைத் தாங்கிக்
தாம னெரிதரக் கைநரில் லாதே.” (குறுங்-கசக.)

இன்னும் இது சொல்லுவது போன்றது அந்நிலைமை.

“சிலரும் பலருங் கடைக்க னோக்கி
 மூக்கி னுச்சிச சுட்டுவிரல் சேர்த்தி
 மறுகிற் பெண்டி ரம்ப னூற்றச்
 சிறுகோல் வலத்தன னன்னே யலைப்ப
 வலந்தனென் வாழி தோழி சானற்
 புதுமலர் தீண்டிய பூநாறு குருஉசகவற்
 கடுமர பூண்ட நெடுநதேர் கடைஇ
 நடுநான் வருஉ மியறோர்க் கொண்கனோடு
 செலவயர்ந திசினல் யானே
 பலர்கமந் தொழிகவிவ் வருங்க லாரே.” (நற்றிணை-ககக.)

இங்ஙனம் இவள் உடன்பதும், உடன்பட்டது உணர்ந்
 துவைத்துத் தாயுழைச்செல்லும். தாயும் மகளது வேறு
 பாடுகண்டு உற்றதறியாது நற்றிறம்படர்ந்து செல்கின்றகால
 மன்றே! ஆதலாற் கண்டவாறே, அன்னாய்! என் மகட்கு
 இவ்வேறுபாடு எற்றினாயிற்று? எனக்குச் சொல்லாபென்
 னும். என்ன, என்னால் ஆறியிப்பட்டதுஞ் சிறி துண்டென்த
 அறத்தொடு நிற்குமாறு ‘தோழிக்’ குரியவை

கக௦

இறையனார் அகப்பொருள்

தே எத்து’ (இறையனார்-கக) என்ற குத்திரத்திற் சொல்லிப்
 போந்தாம்; அவ்வகை அறத்தொடுநிற்கும். நிற்கச், செவில்த்
 தாய் இன்புற்ற மனத்தளாய் என்மகள் பெரிது அறிவு
 உடையளே காணென்று அவ்வாறு நற்றாய்க்கு அறத்தொடு

நிற்கும். நற்றாயும் இன்புற்ற மனத்தளாய்த் தந்தைக்குந்
தன்னையன்மார்க்கும் அறத்தொடுநிற்கும். நிற்க, அவரும்
அவளது அறிவும் ஆசாரமுங் கேட்டு இன்புற்ற மனத்த
ராய்ச்சொன்மறுத்துந் தலைநிறைஞ்சி நிற்பர். இங்ஙனஞ்
சென்று மாட்சிப்பட்டுக் காட்டுமேயெனின், பெரிதும்,
மாட்சிப்பட்டுக் காட்டிற்று. காட்ட இவள் நீரில் ஆற்றி
டைப்போய் வருந்தங் குறைபெண்ணையென்று தலைமகனைச்
செல்வமுங்குனிக்கும். அவ்வகையாற் சொல்லும் அதற்குச்
செய்யுள்:

பாடப் புரவி கடாட்வந்து பாழிப் பகைமலைநதார்
தையச் சிலைதொட்ட தென்னவன் நேந்தண் பொதியிலின்வாய்
வேயொத்த தோளிதம் மோடு வரவு விரும்பவுநதன்
ஞயத் தவரை நினைந்துகண்டோர்கொண் டலமந்தவே. (௧௮௧)

“ விளம்பழங் கமழுங் கபஞ்சுற் குழிசிப்
பாசந் தின்ற தேய்கான் மதத
நெய்தொரி யியக்கழ் வெளின்முதன் முழங்கும்
வைகுபுலர் விடியன் மெய்கரநது தன்கா
வரியமை சிணம்பு சுழீஇப் பன்மாண்
வரிப்புனை பந்தொடு வைஇய செல்வோ
ளிவைகாண் டோறு நோவர் மாதோ
வ்ளியரோ வளியரென் ஞயத் தோரென்
தும்மோடு வரவுதா னயரவுந்

(தன்வரைத் தன்னியுங் கலுழந்தனகண்ணே.” (நற்றிணை-௧௨.)

இது கேட்ட தலைமகள், செலவழங்கும். அழுங்க-
களை நீ வரைந்துபுகுந் தின்க்கு வரைவு மாட்சிப்படுமென்று
உட-வது ருத்திரம். கக்க

தலைமகளைத் தவிர்த்துப், பெயர்ந்து தலைமகளுழை வந்து,
நிழலும் நீரும் உடையவாய்க் கானந் தண்ணியவானும் சேறு
மென்று உடன்போக்கு அழுங்குவித்தவிடத்துத், தலைமக
னும் அந்நாள் வரைவொடு *விரைந்து புகுவானும். இது
வெளிப்பட்டபின்றைக்கிளவியும் உரியவாயினவாறு.

இனி உமமையால் உடன்போக்கும் உரித்தாமாறு.
அவ்வாறு அறத்தொடுகிலை மாட்சிமைப்பட்டதில்லையாயின்
இரவுக்குறிக்கண்தலைப்பெய்விக்குமாறுபோலத் தலைமகளை
முற்படுத்தி உடன்போக்க மாட்சிப்படும். படுத்து ஓம்
படைசொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஓம்படுத்தாரைத்தல்.

கொங்கை தளரினுங் கூந்த னரைப்பினு மேநதன்மற்றிவ்
வங்கை யடைக்கல மென்றே கருதி யருள்ககண்டாய
கங்கை மனாள் கலிமத னன்கடி மாமணற்றி,
மங்கை யமரட்ட கோன்வையை நாடன்ன மாதரைபே(கஅஉ)
மென்முலை வீழினுங் கூந்த னரைப்பினும் விண்ணுரிஞ்சு
நன்முலை நாட விகழல்கண் டாய்நறை யாற்றில்வென்ற
வின்மலி தானே நெடுநதேர் விசாரிதன் வேந்தர்பெம்மான்
கொன்மலி வேனெடுங் கண்ணினைப்பேதைக் கொடியினையே.

“அண்ணாந் தேந்திய வனமுலை தளரினும்
 பொன்னேர் மேனி மணியிற் ருழந்த
 நன்னெடுங் கடந்த னரையொடு முடிப்பினு
 கீத்த லோம்புமதி பூக்கே மூர
 வின் கடுங் கள்ளி னிழையணி நெடுந்தேர்க்
 கொற்றச் சோழர் கொங்கர்ப் பணிஇயர்
 வெண்கோட் டிசாளைப் பேளர் கிழவோன்
 பழையன் வேல்வாய்த் தன்னரின்
 பிழையா நன்மொழி தேறிய விவட்கே.” (நற்றிணை-௨௦.)

* ‘வந்து புகுவானும்’ என்பதும் பாட்டும்.

11

கசஉ இறையனார் அகப்பொருள்
 ‘பெருநன் ருற்றிற் பேணுரு முளரே
 யொருநன் றுடைய ளாயினும் புரிமாண்டு
 *புலவி தீர வளிமதி யிலைகவர்
 பாடமையொழுகிய தண்ணறுஞ் சாரன்
 மென்னடை மரையா துஞ்சு
 நன்மலை நாட நின்னல திலனே.’ (குறுங் - ௧௧௫.)

“நனைமுதிர் ஞாழற் சினைமரு டிரள்வீ
 நெய்தன் மாமலர்ப் பெய்த போல
 ளுதை தூற்று முரவுரீச் சேர்ப்ப
 தாயுடன் றலைக்குங் காலையும் வாய்விட்
 டன்னு யென்னுங் குழவி போல

வின்னு செயினு மினிதுதலை யளிப்பினு
 நின்வரைப் பினளென் றேழி
 தன்னுறு விழுமங் களைஞரோ விலளே.” (குறுங்-௩௬௭.)

“இவளே நின்னல திலளே யாயுங்
 குவளை யுண்க ணிவளல திலளே
 யானு மாய்டை யேனே
 மாமலை நாட மறவா தீமே.”

இவ்வகை ஒம்படுத்துத் தான் தவிருமென்றவாறு.
 தான் தவிரவதோ செயற்பாலது போகாளோ வெனில்,
 தனது வருத்தத்திற்குர் கவன்று போகாதாளல்லள், இத
 னைப் பண்பாக உரைத்தற்பொருட்டுத் தவிருமென்பது.
 செவிலித்தாய்க்கு உரைத்தாளன்றே, அவள் அதனைப் பண்
 பாக உரையாளோவெனின், இவள் சொல்லியது தெளியு
 மாறு செவிலித்தாய் சொல்லியது தெளியாரென்றவாறு!
 என்னை? எப்பொழுதுங் கைவிடாத மரபினளாகலான்
 என்பது.

* ‘புலவிதீர்வழி மதியிலீகவு’ என்பதும் பாடம்.

௧௧௨ இறையனார் அகப்பொருள்

‘பெருநன் ருற்றிற் பேணு முளரே
 யொருநன் றுடைய ளாயினும் புரிமாண்டு

*புலவி தீர வளிமதி யிலைகவர்

பாடமையொழுகிய தண்ணறுஞ் சாரன்

மென்னடை மரையா தஞ்ச
நன்மலை நாட நின்னல திலனே.' (குறுங் - ௧௧௫.)

“நனைமுதிர் ஞாழற் சினைமரு டிரன்வீ
நெய்தன் மாமலர்ப் பெய்த போல
ஆதை தூற்று முரவுரீர்ச் சேர்ப்ப
தாயுடன் றலைக்குங் காலையும் வாய்விட்
டன்னா யென்னும் குழவி போல
வின்னா செயினு மினிதுதலை யளிப்பினு
நின்வரைப் பினனென் றேழி
தன்னுறு விழுமங் களைஞரோ விலனே.” (குறுங்-௩௧௭.)

“இவனே நின்னல திலனே யாயுங்
குவளை யுண்க ணிவளல திலனே
யானு மாய்டை யேனே
மாமலை நாட மறவா தீமே.”

இவ்வகை ஒம்படுத்துத் தான் தவிருமென்றவாறு.
தான் தவிர்வதோ செயற்பாலது போகாளோ வெனில்,
தனது வருத்தத்திற்குர் கவன்று போகாதாளல்லள், இத்
னைப் பண்பாக உரைத்தற்பொருட்டுத் தவிருமென்பது.
செவிலித்தாய்க்கு உரைத்தாளன்றே, அவள் அத்தனைப் பண்
பாக உரையாளோவெனின், இவள் சொல்லியது தெளியு
மாறு செவிலித்தாய் சொல்லியது தெளியாநென்றவாறு!
என்னை? எப்பொழுதுங் கைவிடாத மரபினளாகலான்
என்பது.

* 'புலவிதீர்வழி மதியிலீகவுர' என்பதும் பாடம்.

ககந

இறையனார் அகப்பொருள்

மலைமன்னும் வெய்யோன் மறைந்தனன் மாதாமெய் வாடிநைந்தான்
சிலைமன்னு தோளண்ணல் சேர்த்தனை செல்லெஞ் சிறுகுடிக்கே.
நின்றாக் கெதிர்த்தார் குருதியு ளாழ் நெடுங்கனத்து
வென்றான் விசாரிதன் கூடலன் னாளு மிகமெலிந்தான்
குன்றார் சுடரோன் மறைந்தனன் கூர்வேல் விடலைதங்கிச்
சென்ற லழிவதுண் டோலணித் தாலெஞ் சிறுகுடியே (ககஎ)

“எழ்மு ரல்ல தூர்நணி யில்லை
வெம்முரட் செல்வன் கதிரு *மூழ்த்தனன்
சேர்த்தனை சென்மோ பூநதார் மார்ப்
விளையண் மெல்லியண் மடந்தை
யரிய சேய பெருங்க லாதே.”

இன்னும் இடைச்சுரத்துக் கண்டார் இவ்வாறுஞ்.
சொல்லுப:

நகரணிமை கூறல்.

நீயு மிவளுமின் நேசென்று சேர்திர்நெல் வேலிடோன்றார்
தேயும் படிசெற்ற தென்னவன் நென்புண னாட்டினையர்
வாயு முகமு மலர்ந்த கமல மணித்தடத்துப்
பாயுங் கயலவர் கண்போற் பிறழும் பழனங்களே. (ககஅக)

பிற்பிறைஞான்று மகளது போக்கு உணர்ந்து செவிலி
மயங்கிப் பெரியதோர் கவலையளாய் நெருநலை இவைச் செய்
தது இது கருதிப்போலும் என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

கவன்றுரைத்தல்.

முன்முத்த வர்கழற் கைதந்தென் னூறு வறழ்மலையின்
கண்முத்தல் கொண்டு முயங்கிற்றெல் லாங்கரு வெங்நீழைபோய்
விண்முத்த நீங்காஞ் செல்லிய வோவிழி ஞாக்கவென்ற
தண்முத்த வெண்குடை யான்மமிழ் நாடன்ன தாழ்குழலே. (கஅக)

* 'இழந்தனன்' என்பதும் பாடம்.

உட-வது குத்திரம்.

க்கடி

“பெயர்த்தனென் முயங்கயான் வியாத்தனெ னென்றன
ளினியறிந் தேனது துனியா குதலே
கழ்நொடி யாஅய மழைதவழ் பொதியின்
வேங்கையுங் காந்தரு நாறி
யாம்பன் மலரினுந் தானறண் ணியளே.” (குறந்-அச.)

என்று பின் னுங் கவன்று ஆற்றாளாய் இவ்வகைப்பட்ட
கானம இவ்வகைப்பட்டாள் எவ்வகை செல்லுங்கொல்லே
என்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

சுரத்தருமை ரிணங்கிரங்கல்.

வேடகஞ் சேர்தவெங் கானம விடலையின் மெல்லடிமேற்
பாடகந் தாவகி டுநததெவ் வாறுகொல் பாழிவென்ற
கோடக னொருடிக கோனெடு மாறனறென கூடலின்வா

யாடக மாடங் கடந்தறி யாதவென ஞாண வகே. (360)

இவ்வகை மெல்லியவாசுப அபு இவ்வகை வெய்யவா
சிய கானம எவ்வகை சென்றனை கொல்லோ என்னும்.
அதற்குச் செய்யுள்.

அடிநினைந்திரங்கல்.

தெளிமுதத வெண்மணன மேலும் பனிப்பன நண்பன்பின்போய்

முளியுறற கான மிறதனை *போலு நிறததிகழு

மொளியுதத வெண்குடைச செங்கோ லுசித னுறநதையன்ன |

தெளிமுதத வாணமுறு வற்சிறி யாடன ஈலமபடியே. (361)

இனிச செவிலி பின்சென்றாள் சுரத்திடைக் குரவிறெடு
புலம்பிச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

குரவொடு வருந்தல்.

மழைகெழு ஈர்வண்கை வானவன் மாநன்வன் கடலன்ன

வீழைகெழு கொங்கையென் பேதையொ ருதில னோடியைந்தித் ||

கழைகெழு குன்றங் கடப்பவு நீகண்டு நின்றனையே

தழைகெழு பாவை பலவும் வளர்க்கின்ற தண்கூவே. (362)

* *போன்மொய்' என்பதும் பாடமீ.

363

இறையனார் அகப்பொருள்

வினைப்பரும் புண்ணியஞ் செய்தாய் குரவே நெடுங்கனத்த

வினைப்பொலி மார்கனி றந்திவென் றுன்விய னுட்டகத்தோர்

மனைப்பொலி பாவை பயத்தேன் வருந்தவு நீ கடத்து
 நெனைப்பல பாவை பயந்துமெய் தாயொ ரிருந்துயரே. (கக௩)
 வில்லவன் றுனை நறையாற் றழிந்துவிண் ணேறவெல்ல
 வல்லவன் மாறனெங் கோன்முனை போல்சுரம் வாணுதலான்
 சொல்லவன் பின்சென்ற வாறென்ற போழ்தெனக்குச்சொல்லுமே
 பல்லவ 'மாக்கித்தன் பாவை வளர்க்கின்ற பைங்குரவே. (கக௪)

சுரத்திடைச் செல்லுந் தலைமகனையுந் தலைமகளையுங்
 கண்டு எதிர்வருகின்றார் யார்கொல் இவ்வாறு போந்தார்
 எனச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

கண்டவர் கூறல்.

வில்லான் விதலடி மேலன பொற்கழல் வெண்முத்தன்ன
 பல்லா ளிணையடி மேலன பாடகம் பஞ்சவற்கு
 நெல்லார் கழனி நெடுங்களத் தன்று நிகர்மலைந்த
 புல்லா தவரென யார்கொல் வருஞ்சுரம் போந்தவரே. (கக௫)

“வில்லோன் காலன கழலே தொடியோண்
 மெல்லடி மேலவஞ் சிலம்பே நல்லோர்
 யார்கொ ளளியர் தாமே யாரியர்
 கயிறாடு பறையிற் கால்பொய்க் கலங்கி
 வாகை வெண்ணெற் றெலிக்கும்
 வேப்பயி லழுவ முன்னி யோரே.” (குறுங்-எ.)

இனிச் செவிலி எதிர்வருகின்ற பார்ப்பாரைக் கண்டு
 கிளையதற்குச் செய்யுள்:

வேதியரை வினாதல்.

கிழலார் குடையொடு தண்ணீர்க் கரக நெறிப்படக்கொண்

டழலா ர்ருஞ்சுரத் துடு வருகின்ற வந்தணர்கான்
| கழலா நெருவன்பின் செங்கோற் கல்முத னுன்பகைபோற்
சூழலா நொருத்திசென் றானோ வுரையினிக்குன்றிடத்தே. (கக௬)

௨௩ -வது சூத்திரம்.

கக்ள

குடையார் நிழலுறி சேர்கர கத்தொடு குன்றிடத்து
நடையான் மெலிந்து வருகின்ற வந்தணர் ஞாலமெல்லா
முடையா நொளியே லுசிதன்றென் கூடலொண் டந்தமிழ்போ
லிடையான் விடலையின் சென்றனனோவிய் விருஞ்சுரத்தே. (கக௭)
சுரத்திடைச் செல்லாநின்ற தலைமகள் நின்ற சூழலுந்
தலைமகள் எய்த வேழமுங் கண்டு செவிலி சொல்லியதற்குச்
செய்யுள்:

லியந்துரைத்தல்.

செறிகழல் வேந்தரைச் சேலு ரமர்வென்ற தென்னன்செய்ய|
நெறிகெழு கோனெழு மாநன் முனைபோ நெடுஞ்சுரத்து
வெறிகமழ் கோதைவிய் கேரின்ற திஃதாம் விடலைதன்னைப்
பொறிகெழு திண்கிலை *வாளியி னெய்த பொருகளிறே. (கக௮)
கொடுவிற் படைமன்னர் கோட்டாற் றழியக் கணையுதைத்த
நெடுவிற் றடக்கையெங் கோனெடு மாநன்றென் னேரிமுன்னு
விடுவிற் புருவத் தவணின்ற சூழ விதுவுதுவாக்
கடுவிற் நெடுகணை யாலண்ண லெய்த கதக்களிறே. (கக௯)
பின்சென்ற செவிலித்தாய் எதிர்வருவாரைக் கண்டு
வினவ, அவ்வினவப்பட்டார் தலைமகளையுந் தலைமகளையும்

இன்னதோரிடஞ் சேர்வர்களென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

அழங்குதாய்க் குரைத்தல்.

ஆளையுஞ் சேறுங் களிற்றரி கேசரி தெவ்வரைப்போற்
காளையுங் காரிகை யுங்கடஞ் சென்றின்று காண்பர்வெங்கேழ்
வாளையுஞ் செங்கண் வராலு மடலிளந் தெங்குருத்த
பாளையுந் தேறல் பருகிக் களிக்கும் பழனங்களே. (உ௦௦)

நகுவா யனபல பெய்துன்ன டட்டாற் றருவரைபோன்
றுகு வாய் மதக்களி றந்திவென் றுன்மனம் போன்றும...
தொகுவா உனசுனை சேர்குன்ற நீங்கலுந் தன்னுவர்போய்ப்
பகுவா யனபல வாளாகன் பாயுந் பழனங்களே. (உ௦௧)

* 'வில்லியின்' என்பதும் பாடம்.

ககசு

இறையனார் அகப்பொருள்

இடைச்சுரத்துப் புலம்புஞ் செவிலியை எதிர்வருவார்
கண்டு தெருட்டியதற்குச் செய்யுள்

உலகியல் புரைத்தல்.

கடவரை காதல னோடு கடந்த கயனெடுங்கட
படவர வல்குலும் பாவைக் கிரங்கன்மின் பண்டுகெண்னை -
வடவரை மேல்வைத்த ஓனாவன் மாறன் மலயமென்னுந்
சடவரை தானே யணிந்தறி யாதுதண் சந்தனமே. (உ௦௨)

வெந்நீர் ரகுஞ்சுரங் காளைபின் சென்றதும் மெல்லியன்மாட்
 டிந்நீர் மையீரிரங் கன்மி னறையூற் றிகலரசர்
 தந்நீ ரழிவித்த சத்ரு தூராதன் றண்குமரி
 முந்நீர் பயந்தா லணிவார் பிறரென்ப முத்தங்களே. (௨௦௩)

நெருங்கடல் வேனெடு மாற நெடுங்களத் தன்றுவென்றான்
 பெருங்கடல் ஞாலத்துட் பெண்பிறந் தார்தம்பெற் றூர்க்குதவா
 ரிருங்கடல் போற்றுய ரெயதன்மி னீன்றன வென்றுமுந்நீர்க்
 கருங்கடல் வெண்சங் கணிநதறி யாதண் கதிர்முத்தமே. (௨௦௪)

“எறித்தரு கதிர்தாங்கி யேந்திய குடைநீழ்
 லுறித்தாழ்ந்த கரகமு முரைசான்ற முக்கோலு
 நெறிப்படச் சுவலையு இ வேரோரா நெஞ்சத்துக்
 ளறிப்பேவல் செடென்டூலைக் கொளைநடை யந்தணீர்
 வெவ்விடைச் செலன்மலை யொழுக்கத்தீ ரிவ்விடை
 யென்மக ளொருத்தியும் பிறண்மக ளெருவனுங்
 தம்முளே புணர்ந்த தாமறி புணர்ச்சிய
 ரன்னா ரிருவரைக் காணிரோ பெரும;
 காணே மல்லேங் கண்டனங் கடத்திடை
 யானெழி லண்ணலோ டருஞ்சுர முன்னிய
 மாணிழை மடவர ருயிர்தீர் போறிர்;
 பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்பவர்க் கல்லதை
 மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செய்யு
 வினையுங்கா ளும்முக ளுமக்குமாங் கினையனே;
 சீர்கெழு வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை

நீருளே பிறப்பினு ரீர்க்கவைதா மென்செய்யுந்
 தேருங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கனையனே,
 ஏழ்புண ரின்னிகை முரல்பவர்க் கல்லதை
 யாழுளே பிறப்பினும் யாழ்க்கவைதா மென்செய்யுந்
 சூழங்கா னும்மக னுமக்குமாங் கனையனே;
 எனவரிவன, இறந்த கற்பினாட் கெவ்வம் படரன்மின்
 சிறந்தான் வழிபடிநுச் சென்றன
 ளறந்தலை பிரியா வாறுமற் றதுவே." (கலித்தொழை - ௧.)

செவிலி சுரத்திடைச் செல்லாது மனையகத்திருந்து
 சொல்லுமென்பாநும் உளா; அது பொருநதுமாறு அறிந்து
 கொள்க.

அல்லதூஉம், ஆங்கனம் புணர்ந்துடன்போய்ச் சில
 நாட்கழிந்தபின்னே,

அறத்தொடு தலையி னுத்தறிந் திருந்த
 சிறப்புடை மரபிற் றெயவ மன்ன
 விருபெருங் குரவரொடு பொருவி லாற்றற்
 றன்னையர் தம்மைச் சால்புடை மரபின்
 மன்னிய சிறப்பின் மதியோர் தேற்றப்
 பண்பூதல் விதியுளி; தெருண்டபின்,
 வீண்டு வநது வியனகர் விருந்ப
 மாண்டகு சிறப்பின் வரைநதெய் துமென.

அவ்வகை மறித்து வராதின்றாள் சுரத்திடை முன்னுறச்
 செல்வாரை என் ஆயத்தார்க்கு எனது வரவினைச் சொல்லு
 வீரென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

வழிச்செல்வோரை வரவுரையின் என்றல்.

செம்மைத் தனிக்கோற் நிறன்மன்னன் சேவூர்ச் செருமலைந்தா
தம்மைப் புறங்கண்ட சத்ரு துரந்தான் நன்முனைபோல்
வெம்மைச் சுரம்பரு கின்றன னென்று விரைந்துசெல்வீ
ரம்மைத் தடங்கணென் னாயத் தவருக் கீழியின்களே.

௧௪௦

இறையனார் அகப்பொருள்

கோடரி னீண்மதிற் கோட்டாற்றரண்விட்டுக் குன்றகஞ்சேர்
காடரில் வேந்தர் செலச்செற்ற மன்னன்கை வேவின்வெய்ய
வேடரில் வெஞ்சுர மீண்டன னென்று விரைந்துசெல்வீ
ரோடரி வாட்கணென் னாயத் தவருக் குரையின்களே. (௨௦௬)

“கவிழ்மயி ரெருத்திற் செந்நர யேற்றை
குருளைப் பன்றி கொள்ளாது கழியுஞ்
சுரநனி வாரா கின்றன னென்பது
முன்னுற *விரைந்தளி ருரையி
னின்னகை முறுவலென் னாயத் தோர்க்கே.”

அல்லதூஉம், மகள் வருகின்றாளெனக் கேட்டதாய்
கம் நெடுநகர்க்கே வருமோ தன்கடிமனைக்கே கொண்டுபோ
மோவென அவன் குறிப்பறிதற்கு வேலனை வினாவும். அதற்
குச் செய்யுள்:

வேலனை வினாதல்.

அங்கண் மலர்த்தா ரரிடே சரிதென்னர் கோனயில்போல்
வெங்க ணெடுஞ்சுர மீண்ட விடலை கெடலருஞ்சீர்
கங்கண் மனைக்கே வரநல்கு மோசொல்லு வேலநல்கு

தங்கண் மனைக்கே செலவுக்கு மோமற்றென் றையலையே (உ௦௭)

உருமினை நீள்தொடி மேற்கொண்ட செங்கோ லுசிதனெங்கோன்
செருமுனை போல்குர மீண்ட விடலையெந் தீதில்செல்வத்
† திருமனைக் கேல்குங் கொல்லோ வதுவை செயத்தனது
பெருமனைக் கையுக்கு மோவுரை யாய்மற்றென் பேதையையே.()

“அருஞ்சுர மிறந்தவென் பெருந்தோட் குறுமக
‘டிருந்துவேல் விடலையொடு வருமெனத் தாயே
புனைமா ணிஞ்சி பூவ லூட்டி

* ‘செல்லீருரையின்’ என்பதும் பாடம்.

† ‘திருமனைக் கேவர நீல்குங்கொ லன்றாய் விடிற்றனது’ என
வும் வேறுபாட முண்டு.

உஉ-வது சூத்திரம்.

களக்

மனைமண லடுத்த மாலை நாற்றி
யுவந்தினி தயரு மென்ப யானு
மான்பினை றோக்கின் மடநல் வானை
மீன்ற நட்பிற் கருளா னாயினு
மின்னகை முறுவ லேழையைப் பன்னாட்
கூந்தல்வாரி றுசப்பிவர்க் தோம்பிய
நலம்புனை புதவியோ வுடையேன் மன்னே
யஃதறி கற்பி னன்றுமற் றில்ல
வறுவை தோயு மொருபெருங் குடுமிச
சிறுபை ஞாற்றிய பஃறலைக் கருங்கோ
லாகுவ தறியு முதுவாய் வேல
கூறுக மாதேர் கழங்கின் றிட்ட

மாற வரும்பனி கலுமுங் கங்கு
 லாளுது துயருமெங் கண்ணினிது படிஇய
 ரோம்மனை முந்துறத் தருமோ
 தம்மனை யுய்க்குமோ டாதவன் குறிப்பே." (அகம்-ககடு)

இங்ஙனம் புகுந்து பெயர்ந்த பின்றைத் தலைமகன்
 தன்னகத்தே வதுவைக் கலியாணஞ் செய்வான் எடுத்துக்
 கொண்டானென்பது கேட்ட நற்றாய் ஒழிந்த கலியாணஞ்
 செய்யினும் நம்மகத்தே வதுவைக் கலியாணஞ் செய்ய-
 நேருங்கொல்லோ கானையைப் பயந்தா ளென்னும். அதற்-
 குச் செய்யுள்:

தானே வணங்கா தவர்படச் சங்குதமன்னகத்தனது |

வானே வலங்கொண்ட மாறனிங் வையத் தவர்மகிழ
 கானையும் டில்லுன் வதுவை யயர்தர நல்குங்கொல்லோ
 கானையை யின்ற கடனறி நன்னெஞ்சிற் காரிகையே. (உருக)

மையே நியபொழின் மாநீர்க் கடையன்மன் னோடவென்றான் |

மெய்யே நியசீர் மதுரை விழவினை போனமில்லு
 ணெய்யேர் குழலி வதுவை யயர்தீர நேருங்கொல்லோ

பொய்யே ஸீரிந்தவக் கானையை யின்ற பொலங்குழையே. (உருக)

கள_ இறையனார் அகப்பொருள்

அம்மனைச் சிலம்பு கழீஇ யயரினு

மெம்மனை வதுவை நன்மணங் கழிகெனச்

சொல்லி னெவனோ மற்றே வென்வேன்

மையறவிளங்கிய கழலடிப்

பொய்வல் காளையை யின்ற தாயக்கே." (ஐங்குறு-௩௩௧.) (௨௩)

உச. களவு வெளிப்படா முன்னுற வரைதல்
களவு வெளிப்பட்டபின்றை வரைதலென்
றாயிரண் டென்ப வரைத லாதே.

என்பதென்னுதலிற்றேறவெனின், *வெளிப்பட்ட பின்றைக்
கிளவியு முரிப்' என்ற நம்பான் வெளிப்பட்டபின்றை
வரைதன் முறைமைபானல்லது இல்லெயெனக் கொண்டு
யின்ற யானுக்கற்கு மற்று வரைதலாறு உண்டென்ப
துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: களவு வெளிப்படா முன்னுற வரை
தல்—பலரானுஞ் சிலரானும் அறியப்பட்டதுஇவ்வொழுக்க
மென்னுங் கருத்து எய்தாமுன்னம் வரைதல்; இயற்கைப்
புணர்ச்சி புணர்ந்தபின்னே தெருண்டு வரைதலும் உரியன்,
அங்குத் தெருளாளுய் விடிற் பாங்கறகூட்டங் கூடித்
தெருண்டிவரைதலும் உரியன், அங்குத்தெருளாளுய்விடின்
தோழியை இரந்து பின்னின்று அவள் தனைபுறத்தகைமை
செய்யத் தெருண்டி வரைதலும் உரியன், அங்குத் தெருளா
ளுய் விடின் மதியுடம்படுத்தா இரந்து பின்னின்றநிலைமைக்
கண் தோழி சேட்படிப்பத் தெருண்டி வரைதலும் உரியன்,
அங்குத்தெருளாளுய்விடின் தோழியிற் கூட்டங் கூடியாதல்
செறிப்பறிவுறுக்கப்பட்டாதல் இரவுக்குறியது ஏதங்காட்ட

உரு-வது சூத்திரம்.

களங்.

வாதல் வரைவுகடாவப்பட்டாதல் தெருண்டு வரைதலும் உரியன். ஈதெல்லாங் களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதல் விகற்பமெனக்கொள்க. இனி வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதல் விகற்பம்ன்றெனக் கொள்க. அவற்றுட் களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதல் சிறப்புடைத்து. இது தனக்காகாமையால் வரைந்தமையிற் சிறப்பின்றெனக்கொள்க. இது களவு வெளிப்படான்றென்று மறுத்துக் களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதல் அறத்தொடுகிலே நிகழாமுன் வரைதலென்றவாறு.

களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதல்—அறத்தொடுகிலே நிகழ்ந்த பின்றை வரைதல். களவு வெளிப்படாமுன்னுறவரைதலுங் களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதலு மாமாறு முன்னே சொல்லிப்பாரந்தாம். அவ்வரையே இதற்கும் உரைத்துக்கொள்க.

என்று ஆ இரண்டு என்ப வரைதலாறு—என்று இரண்டுவகை என்பர் வரைதல் முறை, என்றவாறு. (உச)

உக. பட்ட பின்றை வரையாக் கிழவ
 னெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிதலும்
 பொருள்வயிற் பிரியா தொருவழித் தணத்தலும்
 புரைவ தென்ப கற்பா லான.

என்பதென்னுதலிற்றோடுவெனின், அறத்தொடு நிலைநின்ற
 பின்றை வரும் விகற்பம் உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

மேற்குத்திரத்து *வரையும் இடம் உணர்த்தினார்,
 அவ்வரைவிற்கு வரும் இடையீடு இவையென்பது உணர்த்
 துதல் றுதலிற்று.

* 'வரையுமிடத்து வரையுமிடம் உணர்த்தினார்' என்பதும்
 பாடம்.

௨௪௯

இறையனார் அகப்பொருள்

இனித் தலைமகளை வரைந்தெய்தினுனல்லன், அறத்
 தொடு நின்றவாறே பிரிந்தான், ஆகலான் அன்னாள் கற்பி
 னுளோ களவினுளோ என்ற மாணக்கற்கு இவள் கற்பி
 னுளையெனப்படும் என்றவாறு.

இதன்பொருள்: பட்ட பின்றை வரையாக் கிழவன்—
 அறத்தொடு நிலைநின்ற பின்றை வரைந் தெய்தாத தலை

மகன்; நெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற் பிரிதலும்—
நாடுங் காடும் இடையிட்ட பஸ்காதமும நீங்கிப் பொருட்
குப் பிரியும் பிரிவும்; பொருள்வயிற் பிரியாது ஒருவழித்
தணத்தலும்—பொருட்குப் பிரியாது ஓரிடத்தானாய்
உறைதலும்; புரைவது என்ப கற்பால் ஆன—அவை
பொருளுங் கற்பினுளாகற்று, என்றவாறு.

அறத்தொடு நிலைநின்றமை என்னை தலைமகள் அறியுமா
நெனின், தோழியால் உணர்த்தப்பட்டு அறியுமென்பது.
இதன்கருத்து, இவ்விரண்டு இடைநீட்டின்கண்ணுந் தலை
மகள் ஆற்றுவாய் காலத்துத் தோழி ஆற்றுவித்தலும்,
ஆற்றுவித்து அதனெதிரொழித்தலும், பிறவும் எல்லாங்
கற்பினோடு ஒக்குமென்பது. இப்பிரிவு தலைமகள் அறியப்
பிரியுமோவெனின், அறியவே பிரியும், தோழிக்குந் தலை
மகட்கும் எல்லாம் உணர்த்தி யென்பது. அவ்வாறு பிரிந்த
விடத்துத் தலைமகள் வேறுபட்டாள்; வேறுபட, எம்
பெருமான் இதற்கு நல்லது புரிவான் பிரிவான்: பிரிய, நீ
ஆற்றுவாவதோ தகாதென்ற தோழிக்கு யான் பிரிய ஆற்றே
னாயினேனல்லேன், அவர் சென்ற கானத்துத் தன்மையை
நோக்கி அவர்க்குக் கவன்று நினைந்து ஆற்றேனாயினேனை
ஏதிலர் அதனைத் திரிய உணர்ந்தாரென ஊர்மேல் வைத்துச்
சொல்லும். அதற்குச் செய்யுள்:

உடுவது சூத்திரம்.

கவடு.

மின்றா னனைய விளங்கொளி வேலொடு வெண்டிரைமே 1
 னின்றா னிலமன்ன னேரியன் மாற னிசன்முனைபோற்
 கொன்றா றிலக்குஞ் சுரமன்பர் நீங்கலுங் கோல்வளைகள்
 சென்றா லதுபிறி தாகவிவ் வுரவர் சிந்திப்பரே. (உகக)

இப்பிரிவின்கண்ணே ஆற்றாளாய் வேறுபட்ட தலை
 மகளை இவ்வாறன்றி ஆற்றவிக்கலாகாதெ
 றியற்பட மொழி னக் கருதித் தலைப னனை இயற்பழித்த தோ
 தல். ழிக்முத் தலைமகள் இயற்பட மொழியும்.

அதற்குச் செய்யுள் :

தொல்கவின் றெலையத் தோணலஞ் சாஅய்

நல்கார் நீததன மாயினு நல்குவர்

நட்டனர் வாழி தோழி குட்டுவ

னகப்பா வழிய துறிய செடியின்

பகற்றீ வேட்ட ஞாட்பினு மிசப்பெரி

தலரெழுச சென்றன மாயினு மலர்கவிதெ

மாமட லவிழ்ந்த காதலாஞ் சாஅலின்

ஞால்வாயக களிறு பாந்தட் படடெனத்

ஹஞ்சாத துயரத் தருசயிடிப் பூச

னெடுவரை விடரகத தியாபுங்

கடுமான் புல்லிய காடிதந் தோடே." (கற்றிணை-கக.)

அல்லதூஉம், கெட்டிடை கழிந்து பொருள்வயிற்

பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகளது ஆற்றுமை
இயற்பழித்தல். கண்டு தோழி தலைமகனை இயற்பழிக்கும்;
எங்ஙனம் இயற்பழிக்குமோ வெனின்,

இவளை இங்ஙனம் ஆற்றாளாகப்பிரிந்த அவரினுங் கொடிய,
இவளது ஆற்றுமை கண்டும் அதற்கு நல்லது புரியாது தம்
நாணின்மையாற் பகலே புகுந்து இரைதேர்கின்ற நாணப்
பறவைகளென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

களக

இறையனார் அகப்பொருள்

இக்லே புரிந்தெதிர் நின்றதெவ் வேந்த ரிருஞ்சிறைவரின்
புகலே புரியவென் றுன்கன்னி யன்னாள் புலம்புறனோய்
மிகலே புரிசின் ததுகண்டு மின்றிவ் வியன்கழிவாயப்
பகலே புரிந்திரை தேர்கின்ற நாணப் பறவைகளே. (உகட)

என்பது கேட்ட தலைமகள் என் ஆற்றுமைகண்டன்றே
இவள் இவ்வகை சொல்லுவாளாவதெனத் தனது ஆற்றுமை
நீங்குவாளாவது பயன்.

இனி ஒருவழித் தணந்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறு
பட இவ்வகைப்பட்ட நிலத்தில் தலைமகள் நம்மைத் துற
வான்நீ எழ்விற்கு ஆற்றியாகின்றயெனத் தோழி சொல்லிய
தற்குச் செய்யுள்:

அடுமலை போல்களியானே யரிதே சரியுலகின்
 வடுமலை யாதசெங் கோன்மன்னன் வஞ்சியன் ஞாயமகிழ்ந்து
 படுமலை போல்வண்டு பாடிசெங் காநதட்பைந் தேன்பருகு
 நெடுமலை நாடனை நீங்குமென் றோநீ நனைக்கின்றதே. (உகக).

குழலிசைய வண்டினங்கள் கோழிலைய செங்காநதட் குலைமேற்பாய
 வழலெரியின் மூழ்கினவா லந்தேரா வளியவென் நயல்வாழ்மநதி
 கலுழ்வனபோ னெஞ்சசைந்து கல்லருவிதூஉ
 கிழல்வரை நன்னாட லீப்பனோ வல்லன்.

உக. வெளிப்படை தானே விரிக்குங் காலைத்
 தந்தை தாயே தன்னைய ரென்றங்
 : கன்னவ ரறியப் பண்பா கும்மே.

என்பதென்னுதவிற்கோ வெனின், மேல் வெளிப்ப
 டையே சொல்லிப்போந்தார், அவ்வெளிப்படை இவை
 பென்பது உணர்த்துதல னுதவற்று.

உஎ-வது சூத்திரம்.

கஎ

இதன் பொருள்: வெளிப்படை தானே—களவு வெ
 ளிப்படைதானே; விரிக்குங் காலை—விரித்து உணர்த்து
 மிடத்து; தந்தை தாயே தன்னையர் என்றாங்கு அன்னவர்
 அறியப் பண்பு ஆகுமமே—தந்தை தாயே தன்னையர்

என்று அவர் அறியப் பண்பாகும் என்றவாறு.

பண்பெனினும் இலக்கணமெனினும் இயல்பெனினும் ஒக்கும். வெளிப்படையென்பது அறத்தொடு நிலையென்று வாறு. வெளிப்படையெனினும் அறத்தொடு நிலையெனினும் ஒக்கும். என இவ்விரண்டிம ஒரு பொருண்மேற் கடந்தனவாயினும் கருத்துவேறுபா மிடையவாம். யாவரும் அறியப்படாத களவு தருந்தாய்ந தாய்ந தன்னையரும் அறிய நிகழ்ந்தமையிற் களவு வெளிப்படை யெனப்பட்டது. இனித் தலைமகள் அறன் அழியாமை நின்றனின் அறத்தொடு நிலையெனவும்பட்டது. (உச)

உஎ. அவருட்,

டாயறி வுறுதலி னேனோரு மறிப.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், இவாதாம் அறிய மிடத்துத் தாய் சொல்லவன்றித் தாயாக அறிகிலரென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவருள்—சொல்லப்பட்ட மூவருள்ளும்; தாய் அறிவுறுதலின் ஏனோரும் அறிப—தாய் அறிவுறுக்கப்பட்டித் தந்தைக்குந் தன்னையன்மாருக்கும் அறத்தொடு நிற்குமென்பது. செவிலித்தாய் நற்றாய்க்கு அறத்

தொடுகிற்குமென்பது. இது பெற்றவாறென்னையெனின்,
உரையிற்கோடெவ்னுந் தந்திரவுத்தியாற் பெறுதுமென்
(உ)

௧௭௮

இறையனார் அகப்பொருள்

உ. தந்தை தன்னைய ராயிரு வீற்று
'முன்ன மல்லது கூற்றவ ணில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தந்தைக்குந் தன்னையன்
மாராக்கும் நற்றாய் அறத்தொடு நிற்குமாறு உணர்த்துதல்
துதலிறது.

இதன் பொருள் தந்தை தன்னையர் ஆ இருவீற்றும்
—தந்தையென்றுந் தன்னையன்மாரென்றுஞ் சொல்லப்
பட்ட இரண்டு கூறுகளாகுப; முன்னம் அல்லது கூற்று
அவன் இல்லை—அவாசகு முன்னத்தானல்லது செவ்வனஞ்
சொல்லப் பெறவு எனவொன்று.

நற்றாய் தந்தைக்குந் தன்னையன்மார்க்கும் அறத்
தொடு நிற்குமிடத்து, இவன்தொன்றுண்டால், அஃதென்
னோவெனிற, குலத்தாதுவஞ் செவ்வததானும் மிக்கான் ஒரு
வன், உலகத்தாடுல்லாப ஓர், குலாடுவெண்டிப்படுதன்
பையன், ஒருவாபால ஓர், குலாடுவெண்டிஞ் சிறுமையனல்
வன், இததன்மையானவன் நயமை வழிபட்டு வாழ்வு
றுப, அவனை யாரா கிழமை பெயர் அழிவதுண்டிடா என்

ஹம். என்பது சிகடதி அஃ என கருதுவரோடுவெனின்,
இவன் கருதிச் சொல்லுகின்ற குறிப்பாவது இதுபோலும்,
தன்மகள் திறத்தினாகாதேயென உணர்வாராவது.

‘அவண்’ என்ற மிகைவாய்பாட்டான் முன்னத்தானன்றி
பும் முன்னம்போலுந் சொல்லாதுநு சிறுபான்மைசொல்லு
மென்பது. அது வருமாறு: தலைமகன் பாரப்பாரை முன்
னிட்டு அருங்கலங்கலோடு வரைவுவேண்டி விட்டவிடத்துத்
தந்ஷதபுந் தன்னையன்மாரும் வரைவுமறுத்தார், மறுப்பார்
சூழ்தலும் அருகுதலுமுடைமையான். தூற்றியான்டைக்
கற்றலுரோடு எண்ணிச் செய்யப்படுமாகலாற் சூழப்படும்.

உஅவது குத்திரம்.

கக

இனிக் கண்டிரே தம்மகளை வேண்டுவாரைப் பார்த்திருந்
தாராகாதே, நாம் இருநூற்றிடைக் கருமநூற்றவரே, இவர்
களிடை மகட்பெறுவார யாரெனவும பெறுதற்கு அருமை
புடைத்தெனவுங் கருத அருகுப. இனிக் கண்டிரே தம்
மகளை வேண்டுவார உரைப்பனவும பொய்போலும், வேண்டு
தற்கு இடைநின்றியே பெற்றாராகலின் இவ்வகை விரைந்து
கொடுத்தாராவென்னும் புறவுரை நோக்கிடும் அருகுப.
அல்லதூஉம், இரூப்பச் சிறியாகுத தாமதின் மீக்கார் மகள்
வேண்டிச் சென்றவிடத்தார அருகுப. இனி உலகியலானும்

அருகுப. அல்லது உலகியல்பல்லவாழி இவர் * அந்நவதற்
குச் சொல்லவேண்டுமோ என்பது. எனத் தலைமகன்
வரைவுமறுக்கப்பட்டா னென்பதனை உணராத தலைமகள்
அற்றாளாமாகக் தோயி யாய்க்து அறத்தொடு நிற்பச்,
'செவிலித் தாய் தறாறுய்ரு அறத்தொடுநிற்ப, அவள் தந்தைக்
குந தன்னையன்றாந்ரு அறத்தொடுநிற்கும், முன்னம்
பொறுந் சொல்லாநென்றவா டா. அவ்வாறு சொல்லு
மதற்குச் செய்யுள் :

சான்றோர் வருந்திய வருத்தமு துமது

சான்றோர் வருந்திய வருத்தமு துமது
வான்றோர் குடிமையுடைய விலை வல்லவன் பொருள்கருதிற்
தேன்றோர் காமதகண் ணச் செம்பியன மாநனசெவ கோன்மணந்த
மீன்றோர் கடலிடந் தாடும் விலையனநிம் மெல்லியதகே. (உகச)
கடையா விதுவென்றி நேரினல் வானறை யாற்றுவன்ற ிருஞ்
படையான் பனிமுத்த வெணகுடை வேந்தன்பைங் கொன்றைதங்
சடையான் முடிமிசைத் தண்கதிர்த திககடன் ரெல்குலமா
வுடையா னுசுத னுலகும் விலையன்றெம் மொண்ணுதற்கே. (உகடு)

* 'அருமைகூறுவது' என்பதும் பாடம்.

க. 20

இறைமனார் அகப்பொருள்

* "சான்றோர் வருந்திய வருத்தமு துமது
வான்றோர் வன்ன குடிமையு ளோக்கித்

திருமணி வரன்றுங் குன்றங் கொண்டிவள்
 வருமுலை பாகம் வழங்கினோ கன்றே
 யஃதான், நடைபொருள் கருதுவிராயிற் குடையொடு
 கழுமலந் தந்த நற்றேர். செம்பியன்
 பங்குளி வீழ்வின் வஞ்சியோ
 டுள்ளி வீழ்வி னுரகதையஞ் சிந்தே.”

என இவ்வாறு நற்றாய சொல்லக் கேட்டுக் கொடாது
 விடின் இக்குலத்துக்கு வடுவுண்டுபோலுமென உணர்வா
 ராவது. அதனாற் பொருள் அறத்தொடுநிலை மாட்சிப்படு
 வது. (உஅ)

உக. காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினு
 நொதுமலர் வரையும் பருவ மாயினும்
 வரைவெதிர்த்கொள்ளாதுதமரவண் மறுப்பினு
 மவனு றஞ்சங் கால மாயினு
 மந்நா லிடத்து மெய்ந்நா ணொரீஇ
 யறத்தொடு நிறற் றொழிக்கு முரித்தே.

என்பதென்னுதன்றோ வெனின், மேல் அறத்தொடு நிற்
 கும் நிலை உணர்த்திப்போந்தார், இனி அறத்தொடு நிற்கும்
 இடங்கூறுவான் எடுத்துக்கொண்டார், அஃது உணர்த்து
 தல் நுதலிற்று.

*“விரவும் பெருமை” எனத்தவவரும் வேறொரு செய்யுள்
 வேறொர் வட்டப் பிரதியில் இங்கே காணப்படுகின்றது; அச்செய்யு

ளின் முதலடி பொருள் புலனாகவாறு படிபடச் சிலைத்து கிடத்த
வின் அஃதீண்டுடுத்துக் காட்டப்படவில்லை.

‘† ‘கொள்ளா’ என்பதும் மீடம்.

உக-வது சூத்திரம்.

கஅக

மேற்குத்திரத்தோடு இயைபென்னையெனின், மேல்
அறத்தொடுநிலை யதிகாரம் வாராநின்றதாகலா எனப்பது.

இதன் பொருள்: காப்புக் கைமிச்சுக் காமம் பெருகி
னும்—*காப்புக்கையிகப்பாட்டின் வேட்டை பெருகினும்;
நொதுமலா வரைபும் பருவா ஆயினும்—அபலா வரைந்து
புதுங் காலமாயினும்; வரைவு எதிர்கொள்ளாது தமர்
அவன் மறுப்பினும்—வரைவினை பெறுகுகொள்ளாது தமர்
அவ்விடத்து மறுப்பினும்; அவன் னன்று அருகம் காலம்
ஆயினும்—அவற்று நீகூட எந்நம் அருகின் இடத்தும்; அந்
நாவிடத்தும் மெய் காண் டுந்—அந்நாவிடத்தும் மெய்க்க
ணின்ற நாண் நீங்கி; அறத்தொடு நிறைந் தோழிக்கும்
உரித்தே—அறத்தொடு நிறைந் துமை தோழிக்கும்
உரித்து, என்றவாறு.

‘காப்புக் கைமிச்சுக் காமம் பெருகினும்; என்பது: காப்பு
என்பது இரண்டு வரைந்து, நிறைநாவல் சிறைகாவ
லென; அவற்றுள், நிறைநாவல் என்பது காப்பன் காத்துக்,

கடிவன கடிந்து ஒழுருமொழங்க மென்றவாறு;

“சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யு மகளிர்

நறைகாக்குங் காப்பே தலை.” (குறள் - வாழ்க - ௭)

என்பதாகலான். இனிச் சிறைகாவல் என்பது தாய் தஞ்சா
மை நாய்தஞ்சாமை ஊர் தஞ்சாமை காவலர்க்குகுதல் நிலவு
வேளிப்படுதல், கூடைக்குழறல், கோழிகுறற்காட்டிலென,
இவை. அவற்றுள், ஈண்டுச் சிறைகாவல் கொள்ளப்படும்.
அச்சிறைகாவலது மிகவுன்கண் இடையீடாயினவிடத்துத்
தலைமகட்குப் பெரியதோர் வேறுபாடு உண்டாம்; உண்டா

* ‘ஆவல்சைமிக்குப் பரட்டின்’ என்பதும் பாடம்.

௧௮௨

இறையனார் அகப்பொருள்

யினவிடத்துத் தோழிக்குப் புலனும்; புலனாயினவிடத்
துத், * தோழி எனக்குப் புலனாயினவாறே யாய்க்கும்.
புலனும், புலனாயினவிடத்து யாய் அறிவா ரை வினாவும்; என்
வின விடத்து அறிவார் தெய்வத்தினான் ஆயிற்றென்ப;
அது சொல்லுதற்பயத்தது தங்கரும மாகலானும் பிறி
தொன்று கட்டி உணருந் தன்மைத்தன்று இக்குலமாக
லானுந் தெய்வத்தினான் ஆயிற்றென்ப. என்றவிடத்து,
இவனை முன்னிறிதுத் தெய்வத்திற்கு வழிபாடு செய்
விக்கும். செய்தவிடத்துக் கறபழியும். இவட்குக் கற்
பழிவு வந்ததென்றும், இவட்கு ஆற்றாமை தணியா
தன்றே தெய்வத்தினான் ஆயிற்று என்றநாயின் பெயர்த்

தும் அதுகண்டு யாய்க்ரு ஆற்றுமை பெருகுமென்றுத் தலை
மகளது கற்பழிவுக்குந் தாய் ஆற்றுமைக்குந் தோழி தான்
ஆற்றாளாம். ஆற்றாநாயென்பது பிரிதெவ்வண்ணம்மின்
ஆற்றுமை தானையாவது. ஆற்றாநாய் ஆற்றுவதெதான்
னைப் பற்றும். ஆற்றுவது பிரிநின்றபயின் அறிவாரை
வினாவுமிடத்து என்னை வினாவு, யான் அறிவேனென்றதன்
புறத்தாய் பிறரை வினாவுவானாவது; என்னை வினாவினவிட
த்து இது சொல்லுமெனென்று கூட்டமில் நாட்டவகையாற்
சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கும். இருந்த நிலைபக்கண் தாய்
படிமக்கலத்தொடும் புக்கு, மகளை அடிகொண்டு முடி
காறு நோக்கி, அன்னாய் *நம்பெருமாட்டிக்கு இவ்வேறு
பாடு எற்றினாயிற்றென்னும். என்றவிடத்து, என்னால்
அறியப்படுவதுஞ் சிறிதுண்டென்று †மேற்சொல்லியவாறே.
மாறுகோள் இல்லாத வகையான் அறத்தொடு நிற்கும்,

* 'என் மகட்டு' என்பதும் பாடம்.

† 'களிறுதரு புணர்ச்சியான் மாறுகோளில்லா வகையானுரை
த்து அறத்தொடு நிற்கும்' என்பதும் பாடம்.

உக-வது சூத்திரம்.

கஉந

அங்கனம் அவள் *நற்றய்க் தொடக்கத்தார்க்கெல்லாம்
அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

இனி, 'நொதுமலர் வறையும் பருவம் அரினுள்' என்

பது: 'நொதுமலரென்பார வதிலர், அவர்தாம வரைவொடு வந்தாரென்பது. கேட்டவிடத்துத் தலைமகள் அதற்கு ஆற்றாளாம; ஆற்றாளாவினவிடத்து, மேற்சொல்லியவாறே மாறுகோளின்றி அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

'வரைவெடுக்கொள்ளாது தமர் அவண் மறுப்பினும்' என்பது. தலைமகன்றமர் பார்ப்பார் சான் றிறை முன்னிட்டு அருங்கலங்கொடு வரைதற்குப் புரவர; புக்கவிடத்து ஒருகாலைக்கு மறுப்பா டிற; †பேர்தாக குமரியை யுடையார் போலக் கறுமொன றோகநி டாரன்றே! பரியலுந் சிமிதென்ற னுய இஃபயர் லொவென்ற னும் கருமபுலகுத் திருத்தி வாழீயோ வென்ற னும் அங்ஙன மறுத்தா ரென்ப தனை, தலைமகள் கேட்டதான் றம ஆற்றாமை. என்னை? எய்தொருமான் ஒருவர்க்கு ஒருநுறை முடிப்பினலது ஒரு வரை ஒரு நுறை வேண்டி தன்னாயனல்லன். அல்லாதான் இக்குறை வேண்டியது என்கட்டிடந்த அந்நாளாகாதே? இவற்று இவ்விளிவரவாக்கினைன் பாவியெனெனவும், எம் பெருமாறு குமறுத்தா இனி மற்ருருவாறுகாதே பென வந் தலைமகள் வேறுபடும. அவ்வேறுபாடு தோழிக்குப் புலனாம். புலனாவினவிடத்து மேற்சொல்லியவாறே அறத் தொடு நிற்குமென்பது.

* 'நற்றயங்கு அறத்தொடு நிற்கும், அவள் அததொடக்கத் தார்க்கெல்லாம் அறத்தொடு நிற்கும்' எனவும் வேறுபாடும் உண்டு.

† 'வதிலரானவர் வரைவொடு வந்தார்' என்பதும் பாடம்.

† 'போகாக்குமரி' என்பதும் பாடம்.

கஅச

இறையனார் அகப்பொருள்

'அவன் ஊறு அஞ்சங் காலமாயினும்' என்பது: தலைமகன் இரவுக்குறி வந்து ஒழுகாநின்ற நிலைமைக்கண் ஏம் பெருமான் வரும்வழி எண்கும் வெண்கோட்டியாணையும் அரவும் உருமும் புலியும் *வானரமகளிரும் வரையரமகளிரும் உடைத்து, மற்றுந் தெய்வங்கள் வெளவும் வண்ணத்தன, ஏதம் சிகழ்வதுகொல்லோ வென வேறுபடும். அவ்வேறுபாடு தோழிக்குப் புலனாம். புலனுந்நினைவிடத்து மேற்சொல்லியவாறே அறத்தொடு நிற்கும் என்பது.

'அந்நிலிடத்தும்' என்பது: அசொல்லாட்ட நான் கிடத்தும்; 'மெய் நாண் ஒரீஇ' என்பது: †மெய்யினாய் நாண் நீய்கி; நாண் உண்டாநினைவிடத்துத் தாய்முன்னின்று சொல்லாடுவன்பது. 'அறத்தொடு நின்றல் தோழிக்கும் உரித்தே' என்பது: அறமென்பது தக்கது; தக்கதனைச் சொல்லிநின்றல் தோழிக்கும் உரித்தென்றவாறு. அல்லது உம, பெண்டார்க்கு அறமென்பது கற்பு, கற்பின்றலை நின்ற வென்பது உமாம்.

இனித், 'தோழிக்கும் உரித்து' என்ற உம்மையால் தலைமகட்கும் அறத்தொடுக்கலை உரித்தென்பது. அஃதொமாமு, இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்நதானும் பாங்கற்கூட்டங் கூடியா

ஹர் தெருண்டு வரைந்தெய்தலுற்றுத் தமரைவிடும், விட்ட
விடத்து அவர்மறுப்ப; அஃது இலக்கணமாகலான். அங்
கனம் மறுத்தவிடத்துத் தலைமகள் வேறுபடும். எம்பெரு
மான் மறுக்கப்பட்டமையான் மற்றொருவாராங் கொல்லே
வெனக் கலங்கி வேறுபாடு எய்தினபொழுதே. தோழிக்
குப் புலனும்; புலனாயினவிடத்து, எம்பெருமாட்டி!
நினக்கு இவ்வேறுபாடு எற்றினாயிற்றென்னும். என்ற

* இஃசொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

† 'மேய்க்கணின்ற' என்பதம் பாடம்.

உக-வது சூத்திரம்.

க.அநி

விடத்து இஃதெனக்குப் பட்டது, இன்னவிடத்து ஒரு
நூன்று நீயும் ஆயங்களுந் தழைப்புங் கண்ணியுங்கோடற்கு
*எண்ணிச் சிறிது நீங்கினாப்; யான் நின்று ஒரு மணிச்சுனை
கண்டேன்; கண்ட அம்மணிச்சுனைதான் ஆயுடிலே சுவனையே
நெய்தலே தாமரையே என்றிப்புக்களால் மயங்கி
மேதக்கது கண்டு வேட்கையான் அறிவான் இழிந்தேன்;
இழுக்கிக் குட்டம் புக்கேன்; புக்குத் தோழியோடுவன,
நீ அங்கனங் கோளயாடுபாக, ஒரு தோன்றல் தோன்றி
வந்து எனது துயாரிக்குதற்காகத், நன் கை நீட்டினான். நீட்
புனவிடத்து †மலக்கத்தான் நின்கையெனப் பற்றினேன்;

பற்றி, வாங்கிக் கரைப்பெயிற்று நீங்கினான்; நீ அன்று கவ
 லுதியெனச் சொல்லேனா? நீனன்; நீ எவ்வெவ்லைக்கண்
 னுந் கைவிடாதாய் அஞ்ஞான்று கைவிடவினையாக்கிற்று
 விதியாகாதே? இனிப் பிற்தொன்றும் தொல்லாவெனக்
 கலங்கி வேறுபட்டேனென்று தோழிக்குத் தலைமகள்
 அறத்தொடுநிற்கும். பின்னைத் தோழி செவிலிக்கு அறத்
 கொடு நிற்கும் மேற்சொன்னவாற்றுகொன்பது. அங்ஙன
 மாடின் தோழி காவலொடுமாறுகொள்ளாதோவெனின்,
 கொள்ளாது. தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்குமாகலானென்
 பது. காவலொடு மாறுகொள்ளினுங்காவற்குற்றப்பட்டே
 னென்று தோழி இறந்துபடாமைக் காக்கும் விதியென்
 பது. அஃதேயெனின், நிகழ்ந்த ஒழுக்கம் மறைத்துக்
 களைந்து படைத்து மொழிந்தமையாற் பொய்யுரைத்தவா
 ரும் பிறவெனின், பொய்யுரைக்கப்பட்டதாகாது; என்னை?
 பழியும் பாவமும் அதனால் வாராமையின்; என்னை?

* 'என்னிற் சிறிது நீங்கினாயாக, ஈங்குநின்றேன்' என்பது
 முன் அச்சப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

† 'மயக்கத்தினான்' என்பதும் பாடம்.

௧௮௪ இறையனார் அகப்பொருள்

“பொய்யுமையும் வாய்மை யிடத்த புரைநீர்த்

நன்மை பயக்கு மெனின்.” (குறள் - வாய்மை - ௨)

என்றாராகலிற், குற்றமின்றென்பது. அறத்தொடு நிற்கும்
 இடங்களைப் பெயரும் எண்ணுஞ் சொல்லின் மாத்திரை

யே இச்சூத்திரத்துப்பொருள். அறத்தொடு சிற்கும் இலக்
கணமும் அவற்றுக்குச் செய்யுளும் மேலே காட்டிப் போந்
தாம்.

உ௦. காம மிக்க கழிப்டர் கிளவியுங்

காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியு
மாறுபார்த் துற்ற வச்சக் கிளவியு
மிரவினும் பகலினு நீவரு நென்றலுங்
கிழுவோன் நன்னை வார லென்றலுந்
தன்னுட் கையா நெய்திடு கிளவியு
மன்ன மரபிற் பிறவுந் தொகைஇத்
தன்னை யழிந்த கிளவி யெல்லாம்
வரைதல் வேட்கைப் பொருள வென்ப.

என்பதென்னுதலுற்றோ வெனின், வரைவுகடாவின இலக்
கணமெல்லாந் தொகுத்து உணர்த்துதல் ததலிற்று.

மேலதனோடு இயைபு என்னையோவெனின், மேலுங்
களவுநீக்கிக் கற்பாயதோர் இலக்கணமுணர்த்தினார், இவ்
வணுவும் அன்னதாகலான் அதன் பின்னே வைக்கப்பட்ட
டது.

(இதன் பொருள்: காமம் மிக்க கழிப்டர் கிளவியும்
—காமமென்பது வேட்கை; நிகுதலென்பது பெருகுதல்,
கழியென்பது சிறத்தல், ப்டர் என்பது நினைத்தல், கிளவி

யென்பது சொல்; வேட்கைமிக்குச் சிறப்பச் சிந்தித்துச் சொல்லுஞ் சொல்லும்: காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியும்—காப்புச்சிறைமிகவினாற் கையற்றுச்சொல்லுஞ் சொற்களும்; ஆறு பார்த்துற்ற அச்சக்கிளவியும்—அவன் வரும் வழியது ஏதரு சிந்தித்து ஆற்றாநாய்ச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; இரவினும்பகலினும் நீவருக என்றலும்—இரவின் கண்ணும் பகலின்கண்ணும் நீரிாவந்து *ஒழுருவதாகாதோ வெனச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; கழிவோன்றன்னை வாரல் என்றலும்—தலைவனை இரவின்கண்ணும் பகலின்கண்ணும் வரவேண்டாமென்று சொல்லுஞ் சொற்களும்; தன்னுட்கையூறு எய்திடுகொவியும்—தன்னுட்கையாற்றினை எதிலது ஒன்றின்மேலிட்டிச் சொல்லுஞ் சொற்களும்; அன்னாராபிற் பிறவுந் தொகைஇ—அன்ன இலக்கணத்தாற் பிறவுந் தொகுத்து; தன்னை அழிந்த கிளவி எல்லாம—தன்னாற்றமையாற் சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம; வரைதல் வேட்கையிபொருள என்ப—வரைதல்வேட்கையிபொருள சொல்லுஞ் சொல் என்றவாறு.

இனிக் காமமிக்க கழிபடர் கிளவியாமாறு: பகற் குடியாலும் இரவுக்குடியினான் தலைமகன் காமழிக்க ஒழுகா நின்ற நிலைமைக்கண் ஒருகாற்கண்டி கழிபடர் கிளவி தரிக்குந் தன்மைத்தன்மையும் வேட்கை; என்னை? காணும் பொழுதிற் காணப்பொழுது

பெரிதாகலான். அவ்வகையளாய் நின்று புன்னைக்கானும்
அன்னத்திற்கானும் கடலிற்கானும் கழிக்கானும் அவ்
வகை பிறவற்றிற்கானும் †கெட்டுறுகுறை தணிப்பனாகச்
சிந்தித்துச் சொல்லுவதாயிற்று. அதற்குச் செய்யுள்:

* 'ஒழுகுமென' என்பதும் பாடம்.

† 'தன்கட்டுறுகுறை' என்பதும் பாடம்.

௨௮௮ இறையனார் அகப்பொருள்

தாதலர் நீண்முடித் தார்மன்னன் மாரன் டண் ணங்குமரிப்
போதலர் கானற் புணர்குறி வாய்த்தான் புலம்பிகைய
வேதிலர் லோயசெயவ தோசின் பெருமை யெனநெருங்கிக்
காதலா தம்மைக் கழறினென் னானவ கருங்கடலே. (௨௧௭)
ஒண்டுவி நாராயன் சேவலு யுமாய
வண்டுது பூங்கானல் வைகலுஞ் சேறிராற்
பெண்து வந்தே மெனவுரைத்தெறு காநலரைக்
பண்டார் கழறியக்காற் கானல் கடிபவோ.

இவை கடலுக்கும் நாரைக்குஞ் சொல்லிய எனக்
கொள்க. இதனைத் தலைமகள் கௌர வநுமேயெனின்,
இங்கனம் வந்தொழுக இவள் ஆற்றாளாமென்று ஒருவகை
யான் முற்பட்டப் பிற்றைஞானு வரைவொடு புதுவா
னும்; தோழி கேட்குமேயெனில் தலைமகனை முன்னின்று
வரைவுகடாவுவாளாம்; யாருங் கேட்டாரில்லையெனின்
ஆறறுதல்பயக்கும. எனனை? * முடிவேவாயின்ற அக்

கலத்தை மூய்திறந்தவிடத்து அகத்துின்ற வெப்பங் குறைபிப், அதுபோல, இவட்கும் அயர்வுயிர்ப்பாம் அச் சொற்கள் † புலப்படுத்தலானென்பது. இம்முன்றினுள் ஒன்றாகாமையிலையென்பது. தலைமகன் கேட்பின் இன்ன தொன்றாக, தோழிதேட்பின் இன்னதொன்றும், யாருங் கேட்பாரில்லையெனினும் இன்னதொன்றும் என்று ஒருபயனைச் சிந்தித்துச் சொல்லுமோவென்றிற், சொல்லாள்; குழவி அழுதாற்போல வேட்கை மிகுதியாற் சொல்லினவிடத்து அப்புயன் நிகழும். குழவி அழுகின்றது எனக்குப் பால் தம்மின்; நீர் ஆட்டியின் என்றழாது, துக்கம்வந்ததாக அழும். அழ, அழிவார் பயம் எய்துவிப்பரென்பது.

* 'முடி வேவாநின்றதோர் பொருளை' என்பதும் பாடம்.

† 'புறப்படுத்தலாள்' என்பதும் பாடம்.

உரு-வது சூத்திரம்.

கஅக

'காப்புச் சிறைமிக்க கையறு கிளவியும்' என்பது: கசிப் புச்சிறைமிகவினாற் கையற்றுச் சொல் காப்புச்சிறைமிக்க. லுளுசொல். * காப்புத்தான் இருவகைய, கையறுகிளவி. சிறைகாவல் சிறைகாவலென; அவற்றுள், சிறைகாவல் என்பது சிறையின் வேறுபாடு புறத்தாகாக்குப் புலனாகாமல் காப்பாள்; காத்தும், முறையின் முறையின் வேட்கை பொருட்க் காணலுறவினான் ஆற்றுவாய்ச சொல்லியதற்குச் சொப்பன்:

மின்கண் படாவடி வேனெடு மாநன் விண் டார்முளைமேன்
மன்கண் படாத மயங்கிரு ட்ருள்வந்த ிர்ததுறைவற்

கென்கண் படாத நிலைவாசொல் லாதினஞ் சேவறழ்இத்
தன்கண் படா ின்ற வன்னத்ததே டாற்ற கவின்மையே. (உகஅ)
புன்கண்கூர் மாலைப் புலம்புமென் கண்ணேபோற்
றுன்ப முழுவாய துலில்ப் பெறுதியா
லின்கள்வாய நெய்தரானீ யெய்துவ கனவினுள்
வன்கண்ணார் கானல் வரக்கண டறிதியோ (சிலப்-கான்ல்வரி-௩௩)

‘சிறைகாவல்’ என்பது, நாய்துஞ்சாமை நாய் துஞ்சாமை
ஊர்துஞ்சாமை காவலர்கடுகுதல் நிலவு வெளிப்படுதல்
கோழிகுரற்காட்டல் எனவிலை. அவற்றுள், நாய்துஞ்
சாமைக்குச் செய்யுள் :

ஆயுத் தமிழ்மன்னன் செங்கோ லரினே ஈரிழுளைபோற்
றேயு நினைவொடு துஞ்சான் மடந்தையிச் சேயிழையா
டாயுந் துயின்மறந் தாளின்ன னாட்டனித் தானெடுத்தோர்க்
காயுங் கதிரோன் மலைபோய் மறைந்த கனையிருளே. (உகக)

* ‘வேரோர் ஏட்டுப் பிரதிக்கு இயைய ஈண்டுப் பலதிருத்தங்
ச் செய்யப்பட்டன.

† ‘நான்மலி நீர்த்துறைவற்கு’ என்பதும் பாடம்.

‡ ‘துயிலுறான்’ என்பதும் பாடம்.

-௧௧௦

இரையனார் அகப்பொருள்

நாய் துஞ்சாமைக்குச் செய்யுள் :

வாருநது பைங்கழற் செவகோல் வரோதயன் வஞ்சியன்னுள்
 'சேருந் திரமென்னை தேன்நண் சிலம்பனைத் திங்கள் கல்சேர்ந்
 தூருந் துயின்றிடங் காவலரோ டன்னை யுன்னுறுத்தெல்
 லாருந் துயிலினுந் துஞ்சா ஞமலி யரையிருளே. (உஉ௦)

இனி ஊர்தஞ்சாமைக்குச் செய்யுள் :

மாவங் களிறு ம ஸ்ரீரோடு தேருள்வல் லத்துப்புல்லாக்
 'கோவுந் துயிடவை வேல்கொண்ட கோனநதண கூடலன்ன
 * பூவும டகையுங் கமழநதுபொன னுழு பேர் டோருலது
 மேவும விதய்வாடு துஞ்சா திரவ்வ வியனகரே. (உஉ௧)

இனி க் காவலர் கடுகுதற்குச் செய்யுள் :

சூழ்க்கண் ணதிருவ கழலரி சேசரி தெவ்வறுவகக்
 கொடிக்கண் ணரிடியுரு ட்மநதியு டெனனவன கூடலன்னுள்
 வடிககண் ணரிண்மடு வளர்நகர் காக்ரட்டவை வேல்லைஞர்
 துடிக்கண்ணி ண்மடுவகவகுற் றுடையொன் றுநதுயின்றி லவே. (உஉ௨)

இனி நிலவுவேளிப்பதேற்குச் செய்யுள் :

'மென்று செரும'க நார்தன்செந தீழங்கச டெ லுலததை
 வெனறு கவ ட்கொண்ட டீகான்ரமிழ நாடனை மெல்லியலா
 யின்றிவ விரவி ஸிருள்சென றிடவகொண்ட தெருகுக்கொல்லோ
 னின்று வசுட பிற் பகல்போல் விரியு மலாமதயோ. (உஉ௩)

இனிச சிறைகாவல் எல்லாம் வந்தசெய்யுள் :

“இறம்பிழி மபாதுரிவ வழுவசன் மூதூர்
 விழுவின் ருயினுந் துஞ்சா தாகு

மல்ல லாவண மறுகுடன் மடியின்
வல்லுரைக் கடுஞ்சொ லன்னை துஞ்சாள்

* 'பூவும் புறையும் விரையுக் கமழ்த்து டொன்றாலகம்' என்
பதும் பாடம்.

உருவது சூத்திரம்.

ககக

பிணிகொ ளருஞ்சிறை டன்னை துஞ்சிற்
றுஞ்சாக் கண்ணர் காவலர் கடுகுவ

நிலங்குவே விளைபுர் துஞ்சின் வையெயிற்று
வலஞ்சுரித் தோகை ஞாளி மருளு

'மரவவாய் ஞமலி குரையாது மடியிற்
பகலுரு ஷுழ், நிலவுகான்று விசும்பி
னகல்வாய மண்டில நன்னுவிசி யுட்மே
திங்கள் கல்சேர்பு கனையிருண் மடியி
ளில்லெலி வல்சி வல்வாய்க் கூடாக
கழுதுவழங் கியாமத தழி, கக் குழையும்
வளைகட் சேலல் வானாது மடியின்
மனைச்செறி கோழி மாணகர வ்யாம்பு

மேடல்லா மடிகை காலத மெதாருளா

ணல்லா ஞெஞ்சுத தவர்வா மலரே

யாதனா, லரிமெய புட்டி ஸார்ப்பப் பரிசிறை

துதி போகிய பாயபரி ஸாமா

கொச்சி வேலித தித்த துறந்தைக

கன்முதிர் புரங்காட் டன்ன

பன்முட் டிவாரற் குெழிமே கனவே" (அகம்-ககக.)

இனி 'ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவியும்' என்பது: தலை
மகன் இரவுக்குயிவந்து ஒழுங்கின்ற நிலைமைக்கண்,
ஆறென்பது வழி, பார்த்து மதல் என்பது பரிவுறுதல்,
அச்சமொன்பது குயிபடுவியே தெரிந்நும் நடுக்கம்,
கிளவியென்பது சொல்; இஃதாமாறு, எம்பெருமான் வரும்
வழி இறப்பவும் இன்னது, நீருடைத்துக் கல்லுடைத்து
முள்ளுடைத்து ஏற்றுடைத்து இழிவு நடத்தெனக் கவறல்;
இஃதாம் ஆறுபார்த்துற்ற வச்சக்கிளவியென்ப ஒரு திறத்
தார்; அவரையார், இஃது ஆறுபார்த்துற்ற கிளவியே. இனி

* 'அவ்வாய் குரலி' என்பதும் பாடும்.

ககஉ

இறையனார் அகப்பொருள்

அச்சக்கிளவி யென்பது கள்ளருடைத்துப் புலியுடைத்து
எண்குடைத்து வெண்கோட்டியானையுடைத்து உருமுடைத்
துப் பாந்தருடைத்தெனக் கவலுங் கவற்சியாற் சொல்லு
வது. அவற்றுள் ஆறுபார்த்துற்றதற்குச் செய்யுள்:

உருடங்கு மாசெடுந் திண்டே ருசீத னுலகவிக்கு
மருடங்கு செங்கோ லடன்பன்னன் கொல்லி யருவரைவாய்
மருடங்கு வண்டறை சோலைப் பொதுமயின் வழுங்கற்கின்ன
வீருடங்கு மாணேறி யொம்பொருட் டால்வந தியங்கன்மினே (உஉச);

இது கேட்ட தலைமகன் வரைவானும்.

இனி அச்சக்கிளவிக்ருர் செய்யுள்:

பண்குடை சொல்லிவள் சாரண மாப்பனி முத்திலங்கும்
 வெண்குடை வேந்தன் விசாரிதன் மேற்சார யேற்றெதிர்த்தார்
 புண்குடை வேன்மன்னன் நென்னன் பொதியிற் புனவரைவா
 யெண்குடை நீள்வரை *யிரை யெல்லி யியங்கன்மினே. (உஉரு)

அன்பெதிர் தாலும் வருதல்பொல் லாதைய வாரமருண்
 முன்பெதிர் தார்படச சேவைவென் ருன்முகி ரேயப்பொதியிற்
 பொன்பிதிர் தாலன்ன மின்மினி குப்புற்றின் முற்றியசேற்
 தின்பிதிர் வாங்கியென் கேறு திளை துணை மீண்டிருளே (உஉசு).

இன்னும் அவற்றிற்குச் செய்யுள் :

கையமை வேல்விளக் காகக் †கனையிரு ணன்னிரவி
 னையமை தோய்வெற்ப வார னுறையாற் றமர்கடநதில் [யிற்
 வையமெல் லாங்கொண்ட ‡மன்னவன் மாநன்மை தோய்பொதி
 நெய்யுமெல் லாமரு விப்பிரி யாத சிறுநெறியே. (உஉ௪).

* 'நீயையவெல்லி' என்பதும் பாடம்.

† 'கனையிரு னுளரிவை' என்பதும் பாடம்.

‡ 'மன்னவன்' என்பதும் பாடம்.

|| 'வண்டார் பொதியில்' என்பதும் பாடம்.

௩௦-வதுகுத்திரம்.

கக௩

தோள்வாய மணிநீர் மங்கைக்கு வாட்டவுந துன்னுதற்கே
 நாள்வாய் வருதிலிண டோய்கிலம் பாணை யாற்று னன்னார்
 வாள்வா யுநசென்ற வூனவன் மாநன்மை தோய்பொதியிற்
 கோள்வா யின சிங்க நீங்கா திரிதருவ குன்றகமே. (உஉ௫)

காந்தன் முன்புபின் மென்விட லேதே, சன் காண நாப்
பூந்தண் சிலம்ப விரவின் வருதல்பொல் லாதுகொலாம
வேந்தன் விகாரிதன் விண்டோய குடுமிப் பொதியிலென்றுந்
தேந்தன் சிலம்பி னரிமா திரிதருந் தென்றியே. (௨௨௬)

அழுது புலம்பியு நையு மிவன்பொருட் டாதவைய
தொழுதுங் குறையுற்று வேண்டுவல் வாழ்முன் ஞாநிணமு
மிழுது மலிந்தசெவ் வேனெடு மாறனென கோன்முனைபோற்
சமுதூந் துணிந்து வழங்கல்செவ் வாத கனையிருளே. (௨௨௭)

பொய்தலை வைத்த வருனொடு பூங்குழ லான்பொருட்டா
மைதலை வைத்தவண் பூங்குன்ற நாட வவ்வொழிநீ
நெய்தலை வைத்தவை வேனெடு மாறனென கோன்முனைபோற்
கைதலை வைத்துக் கழுதுகண் சோருந் கனையிருளே. (௨௨௮)

இவை தோழிக்குரியன. இனித் தலைமகட்குரியன
வருமாறு:

பணிகொண்டு வாழா தெதிர்த்து பறந்தலைக் கோடிப்பட்டார் [யி
துணிகெழுண்டு பேயதுள்ள வேல்கொண்ட கோன்சுடர் தோய்பொதி
னண்கொண்ட தாரண்ணல் வாரல் விடரான் றரவுமிழ்ந்த
மணிகொண்டு கானவர் வேழங் கடியு மயங்கிருளே. (௨௨௯)

இவ்வகை சொல்லினவிடத்துத் தலைமகன் கேட்பா
னாயின் வரைவானாம்; தோழி கேட்பின் வரைவு
கடாவுவாளாம்; யாருங் கேட்பாரில்லையாயின் தானே
சொல்லி ஆற்றுவாளாம். இஃது இரவுக்குறிக்கண்ணதே.

இனி, 'இரவினும் பகலினும் நீவருகென்றலும்' என்பது: புகற்குறியானும் இரவுக்குறியானும் வந்தொழுகா

13

ககச இறையனார் அகப்பொருள்

நின்ற தலைமகனை இரவும் பகலும் வாவென்று சொல்லுதல். அதற்குச் செய்யுள்:

இரவினும் பகலினும் நீவருகென்றல்.

உரவுங் கடல்கு முலருடை வேந்த னுசிதனென்றார்
பரவுங் கழன்மன்னன் கன்னியை கானற் பகலிடநீ
வரவு மகிழ்தலில் டையல்வெய் யோன்போய் மலைமறைந்த
விரவும் வாவென்ன ஆனமென் றுயின தின்னருளே. (உகக)

இது கேட்டு இவ்வகை யான் வந்தொழுகப் பொறுது
போனும் இவ்வகை டொல்வாளாரிற்றென வரைந்து புகு
வானும் என்பது. இனி ஒருதாராசிரியர் இரவினும் பகலி
னும் நீ வருக என்றதனை இரவுவருவானைப் பகல்வருகென்ற
லும், பகல்வருவானை இரவுவருகென்றலும் என்றவாறென்ப.

அவற்றுக்குச் செய்யுள் வேறு காட்டிப். அவற்றுள்
இரவுவருவானைப் பகல்வருகென்றதற்குச் செய்யுள்:

பகல்வருகென்றல்.

அடிமே லகலிட மெல்லாம் வணக்கி யமர்த்தங்கோன்
முடிமேல் வளைபுடைத தோனெடு மாரன்முன் னாளுயர்த்த
கொடிமே லுருமதிர் கூரிருள் வாரன்மி லீர்மகிழும்

படிமேற் பகல்வம்மின் வந்தால் வீரும்புமென் டல்வனையே (௨௩௯)

என்பதுகேட்டு யான் இரவுவந்தொழுகப் பொரு
ளாய்ப் பகல் வம்மின் என்கின்றதெனக் கருதி வரைந்து புரு
வானாவது.

இனிப் பகல்வருவானே இரவு வருகின்றற்குச் செய்யுள்:

இரவு வருகென்றல்.

அஞ்சா தெதிர்மலைத் தாரமர் காட்டிட னேமடிய
கஞ்சா ரிலங்கிலே வேல்கொண்ட தென்னனன் னுடனைய
பஞ்சா ரகவல்குல் பார்பகல் வந்தாற் பழிபெரிதாம்
மஞ்சார் சிலம்ப வரவென்ன ஆன மயங்கிருனே. (௨௪௦)

௩௦-வது சூத்திரம்.

௧௧௦

என இதுசொல்லப் பகல் வருவேனை இரவு வரு
கென்றது இவ்வொழுக்கம் பொருமையினுமென வரைந்து
புருவானாம்.

இனிக், 'கிழுவோன்றனை வாரலென்றலும்' என்பது:
தலைமகளை இரவிற்கண்ணும் பகலிற்கண்ணும் வார
லென்று சொல்லுதல்; அதற்குச் செய்யுள்:

இரவும் பகலும் வரவு லிலக்கல்.

ஒதங் கடைநதம் பார்க்கழு தாககி யுணக்கொடுத்துப்

பூதம் பணிகொண்ட பூழியன் மாறன் பொதியிலின்வா

யேதம் பழியினெ டெயதுத லாவிர வும்பகலு

மாதங் கடைந்தமென் னெக்கி திறத்தைய வாரன்மின்னே.)

“கறங்குவெள் வருவி பிறங்குமலைக் கவாஅற்

‘தேங்கம ழிணர வேங்கை சூடித்

‘தொண்டகப் பறைச்சாப் பெண்டிரொடு தொகைஇ

*மறுகு வாங்குஞ் சிறுகுடிப் பாக்கத

தியன்முரு கொப்பினை †வயநாய பிற்படப்

பகல்வரிற் செனவை மஞ்சது மிகல்கொள

விரும்பிடி கன்றொடு விரைஇக கயவாயப்

பெருங்கை டானை கோட்பிழைத திரீஇ

யடுபுலி வழங்கு மாரிரு ணடுகாட்

டனியை வருத வதன்னு மஞ்சது

மென்ற குவள்கொ றானே பன்னாட்

புணர்குறி செயத புலர்குர லேனற்

கிளிகடி பாடலு மொழிந்தன

எளிய டானேங்ன் னனியல திலனே.” (அகம்-117.)

ஒன்று மறுப்பின் ஒன்றின்கண்ணே நிற்குங்கொல்லோ
வென்று இரண்டும் மறுத்து வரைவின்கண்ணே படுத்த
வாறெனக் கொள்க.

* ‘மறுகிற்றுங்கு’ என்பதும் பாடம்.

† ‘வயமாப்பிற்பட’ என்பதும் பாடம்

ஊட் கையாற்றினை ஏதிலதொன்றின்மேலிட்டுச் சொல்லு
தல்; அதற்குச் செய்யுள்:

தன்னுட்கையா நெய்ச்சிசினலி

தன்போற் கினத்துரு மேந்திய கோன்சுன்றித் தாழ்த்துறைவாய்ப்
பொன்போன் மலர்ப்புன்னைக் கானலு டோதம்பு புலம்புகொண்ட
வென்போ வீரவினெல் லாகதுயி லாகு'ன் நேருருதியா

வன்போ டொருவற் கறிவிழந் தாமோ வலைகடலே (உருஎ)

பொன்றான் பயப்பித்து நன்னிரங் கொண்டு புணர்ந்தகன்று
சென்றா ருளரோ நினக்குச்சொல் லாய்செந் + லத்தைவெம்போர்
வென்றான் வியனில வேந்தன் விசாரிதன் வெல்கழல்சேர்க்
தொன்றார் முனைபோற் சலங்கித்துஞ் சாயாலொலிகடலே (உருஅ).

பறைவா யொலியோதம பந்த ருகளுந்

துறைசேர் சிறுருடியார் தருசினுந் துஞ்சாய

கிதையின் மருண்மாலே யொம்போல நீத்த

துறைவ னுடையையோ நீவாழி வீராய்.

என்போல் இரவினெல்லாந் துயிலாய் நீயும் நின்காத
லர்மாட்டு *என்போல் அறிவிழந்தாயோவென்னும்; என்
றது தலைமகன் கேட்பின் 'வரைவானும்; தோழிசேட்பின்
வரைவுகடாவுவாளாம்; யாருங்கேட்பாரில்லையாயின் தானே
சொல்லி ஆற்றுவாளாம்.

† 'அன்னமரபிற் பிறவுந்தொகைஇத் தன்னை அழிந்த: கிளவி எல்லாம்' என்பது அன்னமரபிற் பிறவுந் தனது ஆற்றுமையாற்சொல்லுஞ் சொல்லென்றவாறு: 'வரைதல் வேட்

* 'அன்போடறி விழந்தாயோ' என்பதும் பாட்டும்.

† மேரோர் எட்டுப்பித்தினேக்கி ஈண்டுப் பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

உ-வது சூத்திரம்.

கக௭

கைப் பொருள என்ப' என்பது, வரைதல் வேட்பவும் வரைதல் வேட்டுஞ் சொல்லுஞ் சொற்களுமென்றவாறு; வரைதல் வேட்புச் சொல்லாக தலைநகர் சொல்லெல்லாந், தலைமனைத் தோழி சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம வரைதல்வேட்டுச்சொல்லுஞ் சொல்லென்றவாறு. 'அன்னமரபிற் பிறவும்' என்றதனாற் பதந்நுயிர்க்கண்ணாறு இரவுந்நுயிக்கண்ணும் வந்தொழுநுந் தலைநகரதுந் தலைமகளுந் தோழியும் ஆற்றுத்தன்னையபராய் வரைவு பப்பபுச் சொல்லுஞ் 'சொல்லெல்லாந்' தொன். அந்நொவி பல்; அவற்றட் சிலவருமாறு:

பெயர்ச்சொல்

பெயர்ச்சொல் வேண்டு மறனென 'தலைநகர்' மனைமொன்னு

மைநகரந் குன்றி + மகனடி + பல்புது மனந்

கைநின்ற கூடபி வரைவு மறம் வரைவென குறுகுண்டார்

பெயர்ச்சொல் மனைபு மனைபு மனைபு மனைபு மனைபு மனைபு (ப. க. க.)

என்பது இரவுக்குறியிடத்து வரதுடன் புற கண்டார்
 துறமை முருகன்வென்றா கந்தாது மெய்யமை உணர்ப
 வாரின் இவன் பெருநா லின்னாகலின் இறந்துபடுமே என்
 னும. அதுதீர்த்துத் தலைகவ பெரியதோடு இழங்குடைத்
 தாக ஒழுகினவர்காணென அன்று ஒருவகையான் முற்பட்
 டுப் பிறைஞான்று வரைவானும். இன்னும் அன்ன மரபிற்
 பிறவு மென்றதற்குச் செய்யுள் :

படைத்துமொழிகளவி.

அன்னாய நெருக னிகழ்ந்தது கேளயல் வேந்திறைஞ்சும்
 பொன்னார் கச்செனடி மாநான் குடரியம் பூம்பொழில்வாய்
 மின்னார் மணிரெடுந் தேர்கங்குல் வந்தொன்று மீண்டதுண்டா
 லென்னு முகஞ்சிவந் தெம்மையு ளோக்கின னெம்மனையே. (உற)

உற

இறைபனார் அகப்பொருள்

*என்பது இரவுக்குறியின்கண் தலைமகன் சிறைப்புறத்
 தானாவ தறிந்து தலைமகற்குத் தோழி படைத்துமொழிந்து
 சொல்லியது. எங்ஙனமோவெனின், நெருகல், அன்னை
 கிங்கள் விளையாடுங் கானலிடத்து ஒரு தேர்வந்து
 போயிற்றென முனிந்து என்னையும் நோக்கிப்போயினான்
 இன்னது கருதிபென்பது அறியேனென்னும். என, ஒக்கும்.
 வான்வந்து ஒழுகுகின்ற ஒழுக்கம் புறத்தார்க்குப் புல்லு.

யிற்றுப்போலுமெனப் பிறறைஞான்றே வரைந்து புகுவா
ளும். இன்னும் அன்னமரபிற் பிறவுமென்றதற்குச் செய்
யுள்:

பண்ணிவர் சொல்லிகண் டாடென்னன் பாழிப் பகைதணித்த
மண்ணிவர் சீர்மன்னன் வானெடு மாறன் மலயமென்னும்
விண்ணிவர் குன்றத் தருவிசென் ருடியொர் வேங்கையின்கீழ்க்
கண்ணிவர் காதற் பிடியொடு நின்ற கருங்களிதே. (உசக).

என்பது புகற்குறிவந்து ஒழுகுந் தலைமகற்குத் தோழி
படைத்துமொழிந்து வரைவுகடாயது. அவ்வகைத்தாற்
களிற்றோடு ஒருபிடி வேங்கைக்கீழ் நின்றபடி, கண்டிது
போல நம்பெருமானும் நமக்கு வழிப்பட முடியுங்கொல்
லோ வென்றாளுென்பது. இன்னும் அன்னமரபிற் பிறவு
மென்றதற்குச் செய்யுள்:

தொடுத்தான் மலரும்பைங் கோதைநந தாதாய்த் துறைவனுக்கு
வடுத்தான் படாலணஞ் சொல்லுகொல் வானோர்க் கமிழ்சியற்றிக்
கொடுத்தான் குலமன்னன் கோட்டாற் றழிததுததென் னாடுதன்
படுத்தான் பராங்குசன் கன்னியங் கானற் பறவைகளே. [கைப்

இதுவும் அப்பொருட்டு ஏற்பச்சொல்லிக்கொள்க.
அஃதேயெனின், இச்சூத்திரத்துட்சொல்லப்பட்டன வெல்.

* வேறோர் வட்டுப் பிரதியின்படி இப்பகுதியிற் பல திருத்தங்
கள் செய்யப்பட்டன.

லாந் தலைமகட்கேயுரியனவுந் தோழிக்கேயுரியனவுந் தலைமகட்கும் தோழிக்கும் உரியனவுமென மூன்றுவகைப்பட்டன. காமமிக்ககழிபடர்கிளவியுந் தன்னுட்கையா நெய்திடுகிளவியுமெல்லாந் தலைமகட்கே உரிய. இரவினும் பகலினும் நீ வருக என்றலுங் கிழவோன்றன்னை வாரலென்றலும் இவ்விரண்டுந் தோழிக்கே உரிய. ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவியுங் காப்புச்சிறைமிக்க கையறுகிளவியும் இருவர்க்கும் உரிய. உரிமையால் தம்மையழிந்த கிளவியெல்லா மென்று பன்மையாற் சொல்லாது ஒருமையாற் சொல்லியது எற்றிற்கோடுவனின், தோழி, தலைமகளென இருவரையும் வேறுபடுத்துக்கருதாது ஒருவராகவே கருதற்பொருட்டாக ஒருமையாற் புணர்த்தா ரென்பது. (௬௦)

௬௧. ஆறின் னாமையு முறு மச்சமுத்
தன்னை யழிதலுங் கிழவோற் கில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோடு வெனின், காவுகாலத்துத் தலைமகன் திலக்கணமுணர்த்துதல் துதலிற்று. மேற சூத்திரத் தோடு இயைபென்னையோடுவனின், மேற்சூத்திரத்துள் ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவியென்றார்க்குத், தலைமகன் கண்ணும் ஆறுபார்த்துறவுண்டென்று கருதுவானாயிற் கருதற்க என்றற்குச் சொல்லப்பட்டது.

இதன்பொருள்: ஆரின்னாமையும் என்பது, ஆறெனி
 னும் வழி யெனினும் ஒருபொருட்கிளவி; வருவழி ஏற்
 றுடைத்து இழிவுடைத்து *இழுக்குடைத்துக் கல்லுடைத்
 து முள்ளுடைத்தென்றல்: ஊறென்பது, இடையூறு;
 புலியானும் யானையானுஞ் சூரமகளிரானும் *கள்ளரானும்

* இச்சொற்றொடர்கள் முன் அச்சுப்பிரதியில்லை.

௨௦௦

இறையனார் அகப்பொருள்

எண்காணும் இடையூறுடைத்தென்றல்: 'அச்சம்' என்பது,
 அஞ்சப்படுவனகண்டிடத்து *மனக்குறிப்பன்றியே அஞ்ச
 வது; அச்சமும் இவன்கணிலலை யென்றவாறு: 'தன்னையிழி
 தலும்' என்பது, தன்கண் ஒரு துன்பம் வந்தவிடத்து
 எனக்காகாததோரொழுக்கம் எடுத்துக்கொண்டேனெனத்
 தன்னை நெஞ்சினால் நோதலும் என்றவாறு: 'கிழுவோற்கு
 இல்லை'யென்பது, இன்னபனதலைபகறகு இல்லையென்றவாறு.

அஃதேயெனின், அவற்கு அவைபுளவாய்வைத்து
 நினையாநயாரின் இல்லையோ? இல்லையாய் இல்லையோ?
 வெனின், உலகையெனின் நினையாநயாரினும் வந்து நிக
 மும். உலகத்து உயிர்வாழ்நாதினெல்லாந் தமது சாக்காமி
 நினைத்துச் செல்கின்றவனவே இல்லையன்றோ? இல்லை
 யெனினும் அவை வந்து நிகழ்ந்தேயிடும. அதுபோல
 இவன் நினையாநயாரினும் உலகாரின் நிகழ்வன்றும்; இனி
 இல்லையாயேயில்லை யெனின் இல்லாத இல்லையென வேண்
 டுவதில்லை. எனனை? ஆகாயப்பூ இல்லையென வேண்டுவ

தில்லை, அதுபோலவென்பது, என்முக்கு இல்லதனையே இல்லையென்றார், இவன் உலகத்துத் தலைமகனல்லன், புலவரால் நாட்டப்பட்ட தலைமகனென்பதனை பாப்புறுத்தற்கு. உலகத்துத் தலைமகனுயின் இவையெல்லாம் இல்லாமை யில்லையென்பது. கிழவொற்கில்லையெனவே கிழவிக்குந் தோழிக்கும் அவையுளவென்பதுபெற்றும். அவர் ஆறு இன்ன தென்றும் இடையூறுகள் உளவென்றும் அவற்றிற்கு அஞ்சதலும் எமபெருமான் நனக்குத் தகாத †இழிவர் ஒழுகுதற்குக் காரணமாயினே மாகாதேயென்று தம்மையழிதலும் உடையரென்றவாறு.

* 'மக்கள் குறிப்பன்றியீய' என்பதும் பாடம்.

† 'இளிவர்' என்பதும் பாடம்.

உஉ-வது குத்திரம்.

உ௦௧

அஃதேயெனின் வபிரமுடையான் ஒருவன் வபிரம் மூள எறியுமென்று அஞ்சான், அதுபோல இவரும் அஞ்சாது விடற்பாலா. பிற, அவற்கு அவையின்மையாலெனின், அதுவன்று; பெண்மை பென்பது ஒருபொருட் பட்டாங்கு அறியாமையாகலான், அவை அவற்கு இல்லையெனினும் உளவாகக் கருதுபவென்பது. அஃதேயெனின், மேல் இவனைப் பொருவிநகதானென்று பொதாபபட்டதன்றே? பட்டமையான் அராமுந தன்மையழிதலும் இல்லையெனக் கொள்ளாமோ? மனத்தான் அரும. கொடியெல்லாம் உணர்

வின்மையின் வரும் என்பது கடா; அதற்கு விடை, 'இவன் ஞானத்தையும் ஸ்ரீமத்தையும் விதி இழுக்கின்றனையாற் சிறமயினிஞ் சன்மை புண்பையான் உள கொல்லோவென்று கருதின் அவை யில்லையென்பது போதரச சொல்லப்பட்டது. (௩௧)

௩௨. களவினுட் டவிர்ச்சி வரைவி ஸீட்டந்
திங்க ளிரண்டி னகமென மொழிப.

என்பதென்றுதலிற்றோவெனின், களவினுள் தங்கி ஒழு
கும் ஸ்ரீமத்தும் இததுணை காலமல்லது இல்லையென்று
வரையறுத்துணாததுதல நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: களவினுள் தவிர்ச்சி—களவினுள்
தங்குதல்; வரைவின் ஸீட்டம்—வரைந் தெய்துந்துணை
ஸீட்டிக்குங்காலம்; திங்கள் இரண்டின் அகமென மொழிப
—இரண்டுதிங்களகமெனக்கொள்க என்றவாறு.

இவ்வாற்றானும் இஃது உலகத்து இயல்பன்மென்பது
பெற்றாம். உலகத் தொழுக்கத்திற்குக் காலவரையறை
இன்மையானென்பது: இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்ந்த விடத்

துப் பிராயமும் ஈங்கே உரைக்கப்பட்டதாம். பதினேராண்
 டும் *பத்துத்திங்களும் புக்க தலைமகளோடும் பதினையாண்
 டும் *பத்துத் திங்களும் புக்க தலைமகனைப்போலும் புண்
 தல் வேண்டிற்றென்பது பெற்றாம். அவளும் இருதிங்கள்
 களவொழுக்கொழுகப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாம்.
 அது மக்கட்பேற்றுக்குக் காலம்; களவொழுக்கத்திற்குப்
 பொருந்தாதென விலக்கப்பட்டதாம் ஆசிரியர்களா நென்
 பது. இவனும் இருதிங்கள் களவொழுக்கொழுகப்
 பதினாறட்டைப் பிராயத்தாளாம். அஃது ஆண்மை நிலை
 பெறுங் காலமாகலாற் களவொழுக்கிற்கு விலக்கப்பட்டதெ
 ன்பது. அஃதேயெனின் இருதிங்களென்னாது அகமென்ற
 தெற்றிற்கோவெனின், இருதிங்களுள் ஐந்தானும் ஆறானும்
 நாள் உளவாகக் களவொழுக்கு ஒழிந்து நின்று வரைந்து
 புகுவதனோடும் மறுப்பதனோடும் அத்துணை நாளும் புக்கு
 நிறைந்துநின்றபின்னை அதுபடிந் மிசுவான் புகுமென்பது.
 அஃதேயெனின், இருவர்க்கு மூப்புப்பிணி சாக்காடுமில்லை
 யென்று மேற் சொல்லியதனோடு மாறுகொண்டு சாட்டிற்
 றும், அதுபட உரைத்தமையினென்பது. எங்ஙனமோ
 வெனின், இருதிங்கட்புகப் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தா
 ளையாயக்காற் பின்னைப் பதின் மூவாட்டைப் பிராயத்தா
 ளாய் இவ்வகை நூற்றிருபது புக்குத் தலைமடியவேண்டு

மென்பது; இவற்கும் அம்முறையேகொள்க என்பது; மூப் புப் பிணி உள்வழிச் சாக்காடுண்மையா நென்பது கடா. அதற்குவிடை எங்ஙனமோவெனின், இருதிங்கட்புக இவ ளும் பன்னீராட்டைப் பிராயத்தாளாய் இவனும் பதினா றுட்டைப் பிராயத்தானாய்ச் செல்வதல்லது, மற்றையன நிகழா; உலகினோடு இத்துணை மாத்திரையே யொத்து

* 'பதின்றிங்களும்' என்பதும் பாடம்.

உக-வது குத்திரம்.

உ௦௩.

மற்றைவிகற்பமெல்லாம் ஒவ்வாவெனக்கொள்க. ஒத்தெதிவ் வாநா யன்றே செல்கின்றதென்பது. அஃதேயெனின்,

"அண்ணல் தேந்திய வனமுலை தளரினும்

பொன்னேர் மேனி மணியிற் றுழந்த

கன்னெடுங் கடந்த னரையொடு முடிப்பினும்

*நீத்த லோம்புமதி பூக்கே மூர." (நற்றிணை-க௦.)

என இலக்கியம் வருவன உளவாலோவெனின், அஃ தில்லைமன், ஈங்கிதேபட்டுவிடினும் என்றவாறு.

இனி ஒரு திறத்தார் திங்கள் *இரண்டினகமென்பத னைச் சொல்லுமாறு:

*பிறைத்திங்கள் மதித்திங்குளென இரண்டு; அவற்றுட் பிறைத்திங்கள் முன்னொளியாய்ப் பின்னிருளாம்; மதித் திங்கள் பின்னொளியாய் முன்னிருளாம்; அவ்விரண்டுஞ் சந்தித்துநின்ற இருட்காலத்தாக என்றவாறு. அது பொ

ருந்தாது; என்னோகாரணமெனின், இரவுக்குழிக்கே சொல்
 லினமையான். அல்லதூஉங் காலவரையறையின்றியே எஞ்
 ஞான்றும் † இருட்டிங்கட்கண்ணே களவொழுக்கம் வேண்
 டப்பட்டதா மென்பது. இனி ஒருசாரார் திங்களிரண்டி
 னக மென்பதனை ஒரு திங்களை இரண்டுகூறிட்ட ஒரு
 கூறென்று பதினைந்து நாளாகச் சொல்லுப. அதுவும் பொ
 ருந்தாமை அறிந்துகொள்க. (௨௨)

௨௩. களவினுட் † தவிர்ச்சி கிழவோற் கில்லை.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், களவுகாலத்துத் தலை
 மகனது இலக்கணமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

* இச்செய்யுள் முழுவதையும் ககச ஆம் பக்கத்திற் காண்க.

† 'மதித்திங்கட் கண்ணே' என்பதும் பாடம்.

‡ 'தவிர்தல்' என்பதும் பாடம்.

௨௦௪

இரையனார் அகப்பொருள்

களவினுள் தவிர்ச்சி கிழவோற்கு இல்லை—களவுகாலத்
 துத் தலைமகன் காரணமாக இடையிடு இல்லை என்றவாறு.

தலைமகற்கில்லையெனவே அருத்தாபத்தியால் தலைமகள்
 காரணமாக உண்டென்பது. இன்னுங் களவினுள் தவிர்ச்சி
 கிழவோற்கில்லை யென்பதானே கற்பினுள் தலைமகள்

காரணமாக இடையீட்டில்லை யென்றும். என்னை? இவன் ஒரு ஞான்று ஒருகால் அக்தூய்யிடத்துவந்து பெயருந் தலைமகளைச் சாராத இடையூறுகள் எய்தாநொடென்பது. இனி ஆண்மையிக்கு தலைமகன் பிரிவு வேண்டுவதல்லது தலைமகள் வேண்டாள் கற்பினகத்தென்றவாறு. இது சொல்லவேண்டா; என்னோகாரணமெனின்,

“ரனவினா : நிர் சி நாப்புமிக னுரித்தே
பாடைவிடை யைத் த காலை யான்” (இறையனார்-கக.)

“அல்லகுறிப் பதென மவ்வயி னுரித்தே
யவன்வா வறியு வ குறிப்பி னான்.” (புற - க௭.)

எனவும் *இவ்வகையான் இடையீடு தலைமகளைச் சார்ந்துழியவாகலாற் பெறப்பட்டதென்பது. இனி ஒதல் காவல் பகைதணிவினை என இவை தலைமகனியல்பாதலாற் கற்பினுள் தலைமகன் இடையீடாகலும் பெறப்பட்டது; ஈங்குரைக்கல் வேண்டாடுவென்பது. அவ்வகை இலேசினானிது பெறப்படும். அதனையே மாணுக்கன் இனிதுணரல்வேண்டி எடுத்தோதினாரென்பது. அல்லது ஒரு திறத்தார் களவின கத்துத் தலைமகளுழைத்தங்கிப் பிறரை ஞான்றுபோதல் தலைமகற்கு இல்லையென்றவாடுமென்ப. அது பொருந்தாது.

* ‘மூன்றுவகையான்’ என்பதும் பாடம்.

வந்து பெயர்வதல்லது *நீட்டிக்கில் இடையீடாம், அஃது உணரப்படுதலானென்பது. மற்றென்னோவெனின், *களவினுள் தவிர்தலென்பது தமியனாகற்றன்மையொழித லென்றவாறு. நோய்தவிரந்தது வெப்புத்தவிரந்ததென்ப ஒழிந்ததென்பார். இனிக் கிழவோற்கில்லை யென்பது தலைமகற்கில்லை என்றவாறு. எனவே, அவ்விருதின்கள்காறுந் தெருளாதே வந்தொழுகுந் தலைமகனாயினவிடத்து, தலைமகளாயினவிடத்து அன்று, தெருளாளாய்ப் பின்னை நெறியன்மென்றுணருமென்பது. ஆயின் இவனாகாதே தெருளற்பாலான் பெருஞானத்தனாகலான், இவளாகாதே தெருளாது விடற்பாலாள் அவன்றுணைப் பேரறிவின என்மையானெனின், அதுவன்று. அவன்கணின்ற தமியனாகற் றன்மையை விலக்குவது இல்லை, இன்மையான் அப்பெற்றி சுட்டப்பட்டது. இவள் மாட்டு அதனை விலக்குவதுண்டன்றே, இவளது இளிவரவிற்கும் வருத்தத்திற்கும் கவன்ற கவற்சியென்பது. அதனான் இவன் தெருளாமைக்கும் இவள் தெருளுற்கும் காரணம் இதுவென்பது. (கூட)

களவு முற்றும்.

* 'நீட்டிக்கி விடைப்படாமையுணரப்படுமாகலா நென்பது' என்றும் ஈடமுண்டு.

கற்பு.

நக. கற்பினுட் குறவே கடிவரை வின்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், இங்கு நின்றுங் கற்பினது இலக்கணம் உணர்த்துதனுதலி யெடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

இதன்பொருள்: கற்பினுள் துறவே--கற்பினகத்து நீக்கம்; துறவு எனினும் 'நீக்கம் எனினும் பிரிவெனினும் அகற்சி எனினும் *ஒக்கும். கடிவரைவு இன்றே--கடிந்து வரையப்படாது ஆசிரியர்களால் என்றவாறு.

அஃதேயெனின், †'கற்பினுட்டுறவே கடிதலின்றே'யெனவும் 'வரைதலின்றே' யெனவுஞ் சொல்லாது 'கற்பினுட்டுறவே கடிவரை வின்றே' என்றது எற்றிற்கோவெனின் ஆசிரியர்களால் விலக்கவும்படாது இத்துணைக் காலமென்று †வரையறுக்கவும்படாது என்றவாறு. எனவே, களவினகத்துப் பிரியும் பிரிவு ஒருகாலல்லது இல்லை யென்றவாறு. களவினகத்துப் பகற்குறிக்கண்ணும் இரவுக்குறிக்கண்ணும் வந்து பிரியுமாகலான் அதுவும் பல்காலும் நிகழ்தலுடைத்துப்பிற எனின்; அழையெல்லாம் இவ்வாசிரியரால் பிரிவென்று வேண்டப்படா, ஒரு கருமனோக்கிப் பெயர்ந்தன அன்மையின். அல்லதூஉம் அழையையாயினும் || வரையறை யுடைய களவுகளும் வரையறை உடைத்தாகலானென்பது.

ஃ 'ஒரு பொருட்கிளவி' என்பதும் பாடம்.

ஃ †'கடியவும் படாது வரையவும் படாதென்னுது' என்பதும் பாடம்.

‡ 'பிரியவும்படாது' என்பதும் பாடம்.

|| இச்சொற்றொடர் முன் அச்சப்பிரதியில் இல்லை.

ஈடுவது குத்திரம்.

205

ஈடு. ஒதல் காவல் பகைதணி வினையே
வேந்தர்க் குற்றுழி பொருட்பிணி பரத்தையென்
றுங்கவாரே யவ்வயிற் பிரிவே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் கற்புக்காலத்துப்
பிரிவு பலவென்றார், அவையிற்றைப் பெயரும் முறையுக்
தொகையும் உணர்த்துதல் றுதலிற்று.

ஒதல்—கல்வி காரணத்துப்பிரியும் பிரிவு; காவல்—நாடு
காத்தற்குப் பிரியும் பிரிவு; பகைதணவினை—இருவர் அரசர்
*தம்மிற் பொருப என்றவிடத்து அவரைச் சந்து செய்வித்
தற்குப் பிரியும் பிரிவு; வேந்தர்க்குற்றாழி—வேந்தரென்பார்
அரசர், அரசர்க்குற்றாழிப் பிரியும் பிரிவு; பொருட்பிணி—
பொருட்குப் பிரியும் பிரிவு; பரத்தை—புறப்பெண்டிர்
மாட்டுப் பிரியும் பிரிவு; பரமென்பது, புறம், அஃது ஆரியச்
சொல்; என்று, எண்ணுதற்குரியதோர் வாய்பாடு; ஆங்கு,
அசைச்சொல்; ஆறு, அவற்றதுதொகை; அவ்வயின்—கற்
பிணிதத்து; பிரிவு—நீக்கம் என்றவாறு.

ஏயென்பது ஈற்றசையேகாரம்; பெயர், சொல்லப்பட்ட
பெயர்; முறை, கிடந்தமுறை; தொகை, ஆறு எனக்கொள்க.

இனி ஒதற்குப் பிரியும் பிரிவு முன்வைக்கப்பட்டது,
தலைபான பிரிவாகலானும் †உயர்ந்தோர்க்கு உரித்தாகலானு
மென்பது. பரத்தையிற் பிரிவு பின்வைக்கப்பட்டது, காமம்.
பின்வைத்தெண்ணப்படுமாகலானென்பது.

அஃதேயெனின், இவர் முன் பொருவிறந்தாரென்பது
மொடு மாறுகொண்டது இச்சூத்திரம், என்னேயோ

* 'தம்மிற் பொராகின்ற விடத்து' என்பதும் பாடம்.

† 'உயர்ந்த வருணத்தார்க்கு' என்பதும் பாடம்.

வென்னின், தலைமகளை எய்தியிருந்தே இவன் ஒதுவான்
 பிரிவானெனின், முன் ஞானமில்லாம்; இலகுவே, ஞானத்
 தின் வழியது ஒழுக்கமாகலானும் ஒழுக்கத்தின் வழித்
 துத் *தலைக்குலமாகலானும் இவையெல்லாம் குறைவு பட்
 டானமென்பது. இனிக் காவலென்பது இவன் நாட்டைப்
 பிறர்புகுந்து †அலைப்பதுங் கொள்வதுஞ்செய்ய அவரை
 நீக்குதற்கு நீங்குமெனின் இங்ஙனம் பிறரான் இழிவந்தன
 செய்து நலியப்படுமேயெனின் ஆண்மையிற் குறைபட்டானு
 மென்பது. இனிப் மகைதணியினையென்பது சந்துசெய்
 வித்தற்குப் பிரியுமேயெனின், தூதுவனாயினாம்; தூதுவ
 ராவார் பிறர்க்குப் பணிசெய்துவாழ்வாராவர், அவரது
 பொருவிறப்பு என்னையோவென்பது. இனி வேந்தற்குற்
 றுழிப் பிரியுமேயெனின், கருமச்சேவகனும்; கருமஞ் செய்
 வான் சேவகனமென்ப, இறப்பவும் இழிவந்ததோரொழுக்
 கம்; பிறர் குறிப்பன்றித் தன் குறிப்பு இல்லையெனப்படும்;
 ஆகலின் இவரது பொருவிறப்பு என்னையோ வென்பது.
 இனிப் பொருள்வயிற் பிரியுமேயெனின், முன்னர்ப் பொரு
 ளிலனாயினாம், ஆகவே எள்ளுநர்ப்பணித்தலும் இரந்
 தோர்க்கீதலும் ‡என்னும் இவையெல்லாம் பொருட்குறை
 பாடுடையார்க்கு நிகழாமையின் இக்குறைபாடெல்லாம்
 உடையனாம்; அவையுடையானதுபொருவிறப்பு என்னையோ

வென்பது. இனிப் பரத்தையர் மாட்டுப் பிரியுமேயெனின்

* வானா 'குலமாதவானும்' என்றும் பாடமுண்டு.

¶ 'வைப்பதுமாய்க் கொள்வதுஞ் செய்யப்பட்டி' என்பதும்-
பாடம். இங்கிருந்து சிலவரிகளில் வேரோர் பிரதிக்கு இணக்கம்
பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

‡ 'நள்ளுந் காட்டலும் நயவாரொழுக்கலும்' என்னும் வேறிரு
சொற்றொடர் வேரென்று பிரதியில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன.

உடுவது குத்தியர்.

204

இவன் கண்டார்கண் தாழ்வானும், ஆநலான் தலைமகள்மாட்-
டேகிடந்த அன்பிலன் ஆயினான். அல்லது உங் கண்டுழி
யெல்லாம் உள்ளத்தைச் செலீஇ உள்ளத்தின்வழி ஒடுமாக
லான் நிறையிலனும்; நிறையிலானது பொருள்நயவு என்னை
யோ வென்பது..

இவையெல்லாஞ் சொல்லப்பெரிதுமாயிடுகாண்டு காட்-
டிற்றெனின், மாறுமொழிவார்து; மாறுமொழிவாரைநஞ்சுக்
காரணம் என்னையோவெனின், நச்சு, புரட்டி, பிடிபொனாது நய
பான் பிரியுமென்பதன்றி, பண்டித முயல்வதற்குப் பகப்
பட்டுக் கறையன் அறிய பொருள்வாயம் யிடுபெறுவது நலைய
நூல்வெல்லாம்; இனிப்பா தேசம் நயினும் அனை வலலார்
உளரெனிறு காண்படுகின்றும், வல்லாதவர் உள்ளம் நிச்சென்று
தன்னுணம் மேற்படுத்து அவரென சொல்லப் படுபதித்தற்

குப்பிரியுமென்பதெனக் கொள்க. இனிச் சிந்தையுடைய பிரியுமென்பது நலிவொடனவராக நலிவுகாத்தபுடைய பிரியுமென்பதன்று, நாட்டகத்தி நின்றும் நகரத்தினுந் தமக்கு உற்றது உளாகக் லாத மூத்தார்களுங் கொண்டுகொள். இருக்கைமுடவருங் கூனருங் குடமுடவரெய்யுடையாநா என இத்தொடக்கத் தார்தம் முறைக்கமுடங் கேட்டுக் திரைத்துதற்பொருட்டாக வுங், காட்டகத்துவாழும் உயிர்ச்சாதிகள் ஒன்றையெயொன்று நலிவன உளவாயினவிடத்துந் திதென்று அவற்றை முறை செய்தற்குங், கொடிவலைப்பட்டுக் கிடந்தனவற்றைத் துறை நீக்குதற் பொருட்டாகவும், வளன் இலவழி வளந்தோற்று வித்தற்பொருட்டாகவும், தேவகுலமே சாலையே அம்பலமே என்று இத்தொடக்கத்தனவற்றை ஆராய்தற்கும், அழிக்குடியோபபுத்தற்கும் பிரியுமென்பது. அல்லது உம் பிறந்த உயிர் தாயைக் கண்டு இன்புறுவதுபோலத் தன்னாற் காக்கப்படும் உயிர்வாழ்சாதிகள் தன்னைக்கண்டு இன்புறுதலின் தான்

உஃ

இறையனார் அகப்பொருள்

அவர்கட்குத் தன் உருக் காட்டுதற்கும், மாற்றரசர் ஒன்று வந்தவிடத்து அவர்முன்னர்த் தனது ஊக்கங் காட்டுதற் பொருட்டாகவும் பிரியும். அதனானே மாற்றரசரும் திறை கொடுப்பரென்பது. இனிப் பகைதணிவினை யென்பது தூது வர்போலச் சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியு மென்பதன்று,

இருவா அரசர் நாளைப்பொருதும் இன்று பொருது மென்று முரண்டொண்டு இருந்த நிலைமைக்கண் தான் அருள் அரசனாகவின் இமமக்களும் இவ்விலங்குகளுமெல்லாம்பட இவ்விரண்டு குலத்திற்கும் ஏதும் நிகழும், அதனால் இப்போ ரொழிப்பெனன்று இருவரையும் இரந்துசந்துசெய்வித்தலு மொன்று. அல்லதூஉந் தேவரும் அசுரரும் பொருதகாலத் துத் தேவரையும் அசுரரையும் *ஒருயிர் ஒருயிர் மிக்காரை ஒறுப்பல் யானெனப் பாண்டியன் மாரீர்த்தி சந்துரெய்வித் ததுபோல் இருவரின் மிகைசெய்திறை ஒறுப்பென்றுசந்து செய்வித்தலுமொன்று. இவ்வரையும் ஒறுக்குதலை ஆற்ற லுடையனாகலானென்பது. அஃதேயெனின் தன்னகத்து டிருந்துவிட அமையாதோ அன்னவாற்றலனாகலான்; தன் செல்லவேண்டுமோவெனின், செல்லவேண்டும் என்பது. என் னை? காதலர்ப் பிரிந்து ஒரு கருமம் முடிப்பதனின் மிக்க ஆள் வினையிலையென்பது. ஆதலாற் பிரிந்தே சந்துசெய்விக்கு மென்பது. இனி வேந்தர்க்குற்றுழி யென்பதற்குச் சேவக னாய்ப் பிரியுமென்பதன்று, தனக்கு நட்பான் ஓரசான் சென்றவிடத்து †அவற்கு ஆய மறுதலையை வென்று நீக்கு தற்குப் பிரியுமென்றுகொள்க. இனிப் பொருட்பிணியென் பது, பொருளிலனாய்ப் பிரியுமென்பதன்று, தன் முதுகா

* ஊனா 'மிக்கசெய்தாரை ஒறுப்பெனென்று' என்றும்பாட்டமுண்டு.

† 'கின்றவிட' என்பதும் பாடம்.

‡ 'அவற்கு ஆயதம் அறுத்தல் இனிதென்று நீக்குதற்கு' என்பது முன் அச்சப்பிரதியிற் கண்ட பாடம்.

வராற் படைக்கப்பட்ட பல்வேறு வகைப்பட்ட பொரு
 ளெல்லாங் கிடந்ததுமன், அது கொடு துய்ப்பது ஆண்மைத்
 தன்மையன்றெனத் தனது தாளாற்றலாற் படைத்த பொ
 ருள்கொண்டு வழங்கி வாழ்தற்குப் பிரியுமென்பது; அல்ல
 துஉந தேவனாகரியமும பிதிரா காரியமுந் தனது தாளாற்
 றலாற் படைத்த பொருளாற் செய்தன தனக்குப் பயன் படு
 வன; என்னை? "நாயப்பொருளாற் செய்தது தேவரும் பிதி
 ரருமின்புறார்." ஆதலான் அவர்களுடும் இன்புறுத்தற்குப்
 பிரியுமென்பது. இனிப் பரத்தையென்பது, புறப்பெண்டிர்
 மாட்டிப் பிரிவு. இவ்வகண் அன்னைமையுந் கண்டார்கண்
 தாழ்ந்து நிறைவேனாப்ப் பிரிந்தானல்லன்; என்னை? தலைமக
 னின் நீங்கி ஆடல்காண்பல் பாடல்கேட்ப வெனப் பிரியும்;
 பிரிய, அவற்றின்கட்சென்ற உணர்வு தலைமகண்மாட்டு
 நின்ற உணர்வினை மறைக்கும்; என்னை? இரண்டுணர்வு உட
 னில்லாமையின்; இவ்வகை மறைப்ப இவர்கண்ணதே உள்
 ளுமாமென்பது; என்னை? தாம இப்பாக்கவே பிறரையும்
 நயப்பிக்கப்படும் வனப்புடையா ஆடற்றகையானும்
 பாடற் குரலானும் நயப்பித்து மென்று எடுத்துக்கொண்
 டால் ஆடவர்கள் நயப்பது சொல்லவேண்டுமோ வென்பது.
 அவற்றது பொருள் அறியாது கடாயினாய், இஃது அவற்

றுப் பொருளென்று கொள்க வென்பது. இனிப் பிரிவுகளை
வேறு உரிமை கூறுமிடத்து அவற்றுக்குச் செய்யுள்
காட்டுதும். (௦)

உசு. அவற்றுள்,

ஒதலுங் காவலு முயர்ந்தோர்க் குரிய.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் சொல்லப்பட்ட
பிரிவினை நிறுத்தமுறையானே முன்பிரண்டும் இன்னுந்
குரியவென்ப துணர்த்துதல் றதலிற்று.

உசஉ

இறையனார் அகப்பொருள்

இதன் பொருள். அவற்றுள்—மேற்சொல்லப்பட்ட
அறுவகைப் பிரிவினையுள்ளும்; ஒதலும் காவலும்—ஒதற்குப்
பிரியும் பிரிவும நாகொத்தற்குப்பிரியும் பிரிவும; உயர்ந்
தோர்க்கு உரிய—உயர்ந்தோரென்பா பார்ப்பாரும் அரசு
ரும், அவ்விருவர்க்கும் உரிய என்றவாறு.

ஒதற்குப்பிரியும் பார்ப்பான், நாகொத்தற்குப் பிரியும்
அரசுமென நிரணியையாகக் கொள்க. அது பொருந்தாது;
என்னை? ஒதலுங் காவலுங் அந்தணர் அரசுமென்று இரு
வர்க்கும் உரியவெனினால் நிரணியையாவது என்றாக்கு,
அவ்வாறு சொல்லியதில், பிரியும் *பொருள் வகையான்
ஒக்குமென்பது. எனவே உயர்ந்தோர்க்கு உரியவெனவே

உயர்ந்தோராவா பார்ப்பா பம்அந்ரமுமியாகலானென்பது.
 என்றார்க்கு, உயர்ந்தோராகு உரிய வென்றதனா பார்ப்
 பார்க்கே கொள்ளொகையெனிய கொள்ளப்படாது, காவல்
 பார்ப்பார் தொழுவன்று, ஆகலின் இராவாக்கும உரியவென்
 பது பெறுதும். அல்லது உம உரையிறகோடெல்லது
 தந்திரவுத்தியாகலானும் இராவாக்கும உரியவென்பது
 பெறுதும். ஒதற்குப் பிரிதலுறுந் தலைமகன் தோழியால்
 தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்துவிக்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

ஓதற்பிரிவுரைத்தல்.

மைதா னிலாததங் கல்வி மிகுத்து வருவதெண்ணப்
 பொய்தா னிலாதசொல் லாசெல்வர் போலும்புல் லாதமரே
 செய்தார் படசசெந் நில்த்தைக் கணைமழை தின்சிலையாற்
 பெய்தான் விசாரிதன் நென்னென் னாட்டுன்ற பெண்ணணங்கே.

காத்தற்குப் பிரியலுறுந் தலைமகன் தோழியால் தலை
 மகட்குப் பிரிவுணர்த்துவிக்கும். அதற்குச் செய்யுள்:

* 'ஒருவசையான் லோக்க ஓக்குமென்பது' என்றும் பாட

முண்டு.

உளவது சூத்திரம்.

உகக

காவற்பிரிவுரைத்தல்.

தேக்கிய தென்மறை முனி ரிருவலத் தீதகலக்
 காக்கிய செல்வது காசலித் தாயன்பர் சாயாதெதிரே
 பாக்கிய வேந்த ராமர் டடையத் தனஞ்சுடர்வா

வேந்துவியையிறகை பார்ப்பார்க்கு ித்தே.

என்ப தென்னுதலிற்றே வெனிங், பார்ப்பார்க்குப் பரி
வென்றோதப்பட்டது கல்லி மிதுத்தற்றும் பரிமும் பரி
வன்றே, அதுவல்லாமலும் மீதுமே ஓய் பரிவு உண்டென்
பது உணர்ந்துதல் துல்லிற்று.

இதன் பொருள். 'வேந்து' என்பது அரசு, 'வினை'
யென்பது செய்கை, 'இயற்கை' யென்பது தன்மை, 'பார்ப்
பார்க்கும் உரித்தே' யென்பது பார்ப்பார்க்கும் விழுமை
புடைத்து என்றவாறு.

என்பதனும் போந்த பொருள், வேந்து செய்வித்
தற்கு உரிய சந்து பார்ப்பார்க்கும் உரித்தென்றவாறு.
வேந்தர்க்குச் சந்துசெய்வித்தல் உரித்தென்று மேற்சொல்
லிப் போந்தாராயினன்றே 'வேந்துவினையிறகை பார்ப்பார்க்
கும் உரித்தே'யென்பது. அது மேற்சொல்லினாரே. என்னை?
காவல் பகைதணிவினை யென்று இரண்டினையும் ஒருங்கு
வைத்தார் அவ்விரண்டினையும் அரசர்க்கு உரியவென்றற்
பொருட்டெனக் கொள்க. என்னை அரசர்க்கு உரித்தாமா?

மெனின், இருவர் அரசர் வேறுபட்டு மாறுகொண்டிருந்த
விடத்து அவர்களைச் சிந்துசெய்வித்தற்குப் பிரியாதுவிடின்
அவர்களைச் சார்ந்து வாழ்வாரும் அவர்கள் நாமும் பெரிதுந்
துன்ப மெய்துமன்றே? அதனை நீக்கும் பெருமையுடையான்

உசக

இறையனார் அகப்பொருள்

அதனை நீக்காது உடன்பட்டிருப்பப் பழியும் பாவமும் பெரி
தாகுமாகலான் அரசர்க்கும் உரித்து. அவ்வகை அவர்க்கு
ஆகிய சந்து பார்ப்பார்க்கும் உரித்து; என்னை? அவரும் பெ
ருமையுடையராகலின். அதற்குச் செய்யுள்:

பிரிவு கூறல்.

தாக்கிய போர்வய வேந்த ரிருவர்க்குஞ் சாதிடைநின்
ருக்கிய செல்வது காதலித் தார்நம ராராமுள்
வீக்கிய வாரகழல் வேந்தர்தம் மானம்வெண் மாத்துடனே
நீக்கிய கோனெடு ரீர்வையை நாடன்ன நேரிழையே. (உசக).

உஅ. அரச ரல்லா வேளை யோர்க்கும்
புரைவ தென்ப வோரிடத் தான.

என்ப தென்னுதலிற்றோ வெனின், சந்துசெய்வித்தற்குப்
பிரியும் பிரிவு அரசர்க்கன்றியும் வாணிகர்க்கும் வேளாளர்க
்கும் உரித்தென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள்: அரசர் அல்லா ஏனையோர்க்கும்—அரசரல்லாத ஏனையோராவார் ஒழிந்த வணிகரும் வேளாளரும் என்ற இருவர்க்கும்; புரையதென்ப ஒரிடத்து ஆன—பொருந்துமென்ப அவர் இவ்வழி என்றவாறு.

அரசரில்லாவழி வணிகரும் வேளாளரும் வேறுபட்டு நின்ற அரசரையுஞ் சந்து செய்வித்தற்குப் பிரியப்பெறுபவென்பது. பொருளானும் ஆள்வினையானும் அரசரோடொப்பர், வணிகரும் வேளாளருமென்னும் வேற்றுமையில்லது என்பது. அஃதேயெனின், மேற்கூத்திரம் வேண்டா அரசரல்லா ஏனையோரெனவேபார்ப்பாரும் அடங்குவராகலானென்பது; . நன்றார்க்கு, அதுவன்று; அரச-
கூ-வது குத்திரம். உகடு

ரல்லா ஏனையோரென்பது அரசரிற் பின்னைச்சொல்லப்படும் வணிகரையும் வேளாளரையுமே தழுவுதற்குச் சொன்னாராகலானென்பது. அல்லாக்கால் 'வேறுதுவினை யியற்கை பாப்பார்க்கும் உரித்து' என்னார்மன் என்பது. இவ்விருவர்க்குஞ் செய்யுள் மேற்காட்டிற்றே கொள்க. (டு)

கூ. வேந்தர்க்குற்றுழிப்பொருட்டிணிப்பிரி
வென்-றாங்க விரண்டு மிழிந்தோர்க் குரிய.

என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின, லுண்காககும் வேளாளர்க்கும் உரியதோர் பிரிவு உணர்த்துதல் அதலிற்று.

• இதன்பொருள் : வேந்தர்க்குற்றழி-அசர்க்குற்றழி;
பொருட்பிணிப் பிரிவு—பொருள் வேட்கையிற் பிரியும்
பிரிவு; 'என்று' என்பது எண்ணுதற்குரியதோர் வாய்பாடு,
'ஆங்க' என்பது அமைச்சரால், 'இன்னி' என்பது தொகை,
உம்மை முற்றுமமை; இழந்ததோர்க்கு உரிய—வணிகர்க்கு
கூம் வேலாளர்க்குங் கிழமைபுடைய என்றவாறு.

இழிபுபடச சொல்லினால் இழிந்தாரென்பது பொரு
விறப்பினொடு மாறுகொள்ளுமென்றிற், கொள்ளாது; இந
னால் உலகினோடொத்தும ஒவ்வாதும நடக்கின்றதாக
லான் உலகியல்நோக்கிச் சாதிவகையான் இழிந்தாரெனப்
பட்டது. ஒழிந்தவற்றாற் பொருவிறப்பு இவர்க்கும் ஒக்கு
மென்பது. அவற்றுள், வேந்தர்க்குற்றழிப் பிரியலுறுந் தலை
மகன் தோழியால் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்துவித்தப் பிரி
யும். அதற்குச் செய்யுள்:

பிரிவுணர்த்தல்.

வாரார் முரசின் விரைசேர் மலர்முடி மன்னவற்காய்ச்
சேரார் முனைமிசைச் சேறலுற்றூர்நீமர் செந்நிலத்தை

உகசு

இறையனார் அகப்பொருள்

யோரா தெகிரந்தா ருடன்மீ துலாவி யுநன்சிவந்த
தேரான் நிருவனர் தென்புன னுடன்ன சேயிழையே.

(உகசு)

கன்னவி றேண்மன்னன் நெம்முனை மேற்கல வாரைவெல்வரின்
 வின்னவி றேளன்பர் செல்வர் விசய சரிதனென்னுந்
 தென்னவன் சேரார் படநடை யாற்றுகச் செருவடர்த்த
 மன்னவன் கூடல்வண டுதமிழ் ழுன்ன மடமொழியே. (உசஎ)

தலைமகன் வேந்தர்க்குற்றாழிப் பிரிந்தவிடத்துத் தலை
 மகள் வேறுபட்டு ஆற்றாளாயினானைக் கவன்ற தோழிக்கு
 ஆற்றுவ லென்பது டடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச் செய்
 யுள் :

சு. ௨௩, ௨௪ மை கார்மிசை வைத்தல்.

படலைப் பனியலாத தாடவர் வைகிய பாசறைமேற்
 றொடலைக் கமழ்நுதுவ ச ண னியி னுயசென்று தோன்றுங்கொல்லோ
 வடலைப் புரிந்தசொ லேவலரி கேசரி தென்குமரிக்
 கடலைப் பட்டி ிருவிசம பீபறிய கார்முகிலே (உசஅ)

அதுகேட்ட தோழி இவள் பிரிவாற்றாமையானன்று
 வேறுபட்டது; அவர் குறித்துப் பிரிந்த கார்வரப், பிரிந்த
 பாசறைக்கண் தோன்றியக்கால், தாம் எடுத்தாக்கொண்ட
 வினைமுடியாது மீள்வாடுகொல்லோ வென்பதுபோலும், இவ
 ளாற்றாளாயது; யான் பிழைக்க உணர்ந்தேனென ஆற்று
 வாளாவது. அதற்குச் செய்யுள் :

தோழி கூறல்.

வாமா னெடுதேர் வயமன்னர் வாண்முனை யார்க்கும்வண்டார்
 தேமா நறுங்கண்ணி யாயசென்று தோன்றுங்கொல் சேரலர்தங்-
 கோமரின் கடற்படை கோட்டாற் றழியக் கணையுகைத்த
 வேமாண் சிலையவன் *கன்னிநன் வீர்கொண்ட வீர்முகிலே. (உசக)
 இதுவும் அது.

* 'தனகடவ் நீர்கொண்ட' என்பதும், பாடம்.

நகவது குத்திரம்.

உகன

வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் தான் குறித்த
பருவவரவின் கண் வினைமுற்றி மீளலுறுவான் தேர்ப்பாகம்
குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள் :

நிலைமை நினைந்து கூறல்.

இன்பார்ப் பொருங்க வலஞ்சிறை கோலியிடஞ்சிறையா
வன்பாற் பெடைபுல்லி யன்ன நடுவரு மருமபனிந
னென்பாற் படரொடென் னாகொ லிருஞ்சிறை யேற்றமன்னர்
தென்பாற்படச்செற்றகோன்வைமைபா னன்னசேயிழையே (உரு)
அன்புடை மாதர்களை டாற்றுவகொ வாற்றுக் குடியடங்கா
மன்புடை வாடென் றன்றமிழ் நாட்டு வலஞ்சிறைக்கீ
ழின்புடை யேறினம பார்ப்பு, துயிற்றி யிடஞ்சிறைக்கீழ்
மென்பை - புல்லிக் குரு உ வல்கின்ற ிழ்பனியே. (உருக)

இது கேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து போதற்கொருப்
படுவானாம்.

இன்னும் வேந்தர்க்குற்றுழிப் பிரிந்து வினைமுற்றிய
தலைமகன் இவ்வாறுஞ் சொல்லும. அதற்குச் செய்யுள்:
வினைமுற்றி நினைதல்,

↑ கடியா நிரும்பொழிற் கண்ணன்று வாட்டியின் னு வகலவாப்
படியார் படைமா மதின்மேற் பனிவகது பாரிதததால்
வடியா சயினெடு மாறனெங் கோன்கொல்லி வண்டவர்பூங்
சொடியா நிரைமட மான்பினை கோக்கி குழைமுகமே. (உருஉ)

‡ கயவாய் மலர்போற் கருங்கண் பிறழுவெண் டோடிலங்க
கயவார் முனையிசைத் தோன்றின்று நட்பாற் றெதிர்ததன்னை
வியவார் படையிட்டெண் காதஞ்செலசசென்று மீன்றினைக்கும்
வயவான்செறித்த வெங்கோன் வஞ்சியன்னான் மதிமுகமே. (௨௫௬)

† 'கடியாரிரும்பொழில் வாயன்றுகாட்டி' என்பதும் பாடம்.

‡ இச்செய்யுள் முன் அச்சப்பிரதியில் விடுபட்டது; வேரோர்
வட்டுப்பிரதியிற் கண்ட ஸமயின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

உக௮

இறையனார் அகப்பொருள்

தங்கயல் வென்னொளி யோலைய தாய்த்தட மாமதின்மேற்
பொங்கயல் வேந்த ரெரிமூழ்கத தோன்றின்று போதுகண்மேற்
பைங்கயல் பாயபுனற் பாழிப்பற் றுரைப் பணித்ததென்னன்
செங்கய லோடு சிலையுங் கிடந்த திருமுகமே. (௨௫௭)

இதுகேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து *கடாவுவானாவது
பயன்.

இங்ஙனம் வினைமுற்றிய பின்னையன்றி †முற்றவிடத்
துஞ் சொல்லுமோவென்றிற் சொல்லான்; என்னை?

“கிழவி நிலையே வினையிடத் துரையார்

வென்றிக் காலதது விளங்கித் தோன்றும்”(தொல்-பொ-கற்-௪௫.)

என்பது சூத்திரமாகலான், வினைமுற்றிய பின்னையே
சொல்லு மென்பது.

வேந்தர்க்குற்றுழிச சென்று வினைமுற்றி மீள்வான்
தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யாள்;

வென்றே களித்தசெவ் வேனெடு மாறன்விண் டார்முனைமேற்
சென்றே வினைமுற்றி மீண்டனங் காருஞ் சிறிதிருண்ட
தின்றே புருர்வண்ண மூர்கதிண டேரின வஞ்சியென்ன
கின்றே வணங்கு துடங்கிடை யேழை நெய்கர்க்கே. (௨-௫௫)

“உலகுட னிழற்றிய தொலையா வெண்குடைக்
கடல்போ ருனைக் கவிமா வழுதி
‡வென்றம ருமுந்த வியன்பெரும் பாசறைச்
சென்றுவினை முடித்தன மாயி னின்றே
கார்பெயற் கெதிரிய காண்டகு புறவிற்
கணங்கொன் வண்டி னஞ்சிறைத் தொழுதி

* ‘பண்ணுவாளுவது’ எனபதும் பாடம்.

† ‘முற்றாததான் முன்னஞ் சொல்லுமோவெனின்’ என்பதும்
பாடம்.

‡ ‘வேத்தமருமுந்த’ என்பதும் பாடம்.

௩௬-வது குத்திரம்.

௨௬௬

*மணங்கொண் முல்லை மாலை யார்ப்ப
வுதுககாண் வந்தன்று பொழுதே வல்வினைந்து
செல்க டாகனின் வல்வினை நெடுநதேர்
வெண்ணெல் வரிநர் மடிவாய்த் தண்ணுறை
பன்மலர்ப் பொய்கைப் †படுபுள் ளெழுப்புங்
காயநெற் படப்பை வாணர் சிறுகுடித

தண்டலை கமழுங் கூந்த

‘லொண்டொடி மடந்தை தோளினை பெறவே.” (அகம்-௨-௫௩)

இன்னும் 19-வதுந் சொல்லும். அத்தந்தச் செய்யுள் :

பட்டா மகல்குற் பாவையுங் காண்புகொல் பாழிவெம்போ
ரட்டா னரிகே சரியைய மாயிரம் யானைமுன்னா
ளிட்டான் மருகன்நென் னாட்டிருண் மேநங்கண் டூர்ப்புறவிற்
கட்டார் கமழ்கண்ணி போன்மலர் கின்றன கார்ப்பிடவே. (உருசு)

புரிந்தமெல் லோதியை வாட்டுங்கொல் வல்லத்துப் போரொதிந்தா
மிரிந்த வகைகண்ட வாண்மன்னன் நென்னாட் டிருஞ்சுருள்போய்
விரிந்த புதவங்கண் மேய்நதுதம் மென்பினை கையகலா
திரிந்ததின் கோட்ட கலைமா வுகளுஞ் செழும்புதவே. (உருள)

செறிகழல் வானவன் செம்பியன் நென்னா டினையவென்றி
வெறிகமழ் கோதைகண் வேட்கை மிகுத்தன்று வெள்ளஞ்சென்ற
நெறிகெழு வெண்மணன் மேனெய்யிற் பால்விதிர்த்ததன்னவநுண்
பொறிகெழு லாரணம் பேடையை மேயவிக்கும் பூம்புறவே. (உருஅ)

* 'மணங்கமழ் முல்லையார்ப்படுதுக்காண்' என்பதும் 'வாழி
பொழுதே' என்பதும், 'நல்வினைநெடுநதேர்' என்பதும் பாடம்.

† 'படுபுள்ளோப்பும்' என்பதும் பாடம்.

‡ புதவம்-ஒருகைப்புல், இச்சொல் 'புதவு' எனவும் விரும்;
ஐயனாதிதனார் இதனைப் 'புதவு' என வழங்குவார்.

|| இச்செய்யுள் நூன் அச்சுட்பிரதியில் விடுபட்டது; வேறோர்
எட்டுப் பிரதியிலிருந்தவழியின் இங்கெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

ஆழித் திருமா லதிசயற் காற்றுக் குடியுடைந்தார்
 குழிக் களிற்றிற் றுனைகதிண் டேர்துயர் தோன்றின் றுகாண்
 கோழிக் குடுமியஞ் சேவடன் பேடையைக் டால்சுடையாப்
 பூழித் தலையிமை யார்வித்துத் தானிற்கும் பூப்புறவே. (உடுக)

கைம்மாப் புறவின் சுவடு தொடர்நக கனல்வீழிக்கு
 மொயம்மா மதக்களி வேழங்கள் பின்வர முன்னுகதேர்
 நெயம்மா ணயினெடு மாற னிறைபுனர் கூடலன்ன
 மைம்மாண் சூழலாள் பரமன்று வானிடை வார்புயலே. (உசு0)

முன்ற னுரததா வடிமுன் றுநீஇழுநு காதுதிண்டே
 மென்ற லிழைததவற் றேடிற்றை நாளு மிழைக்குங்கொல்லா
 மொன்ற வயவாசென பாழிப் படவொளி வேல்வலத்தால்
 வென்றன் விசாரிதன் நென்புன ஞுடன்ன மெல்லியலே. (உசுக)

இவையெல்லாளு சொல்லக்கூட்ட தேர்ப்பாகன் கடிது
 கடாவுவானாவது பயன்.

கடிக்கண்ணி வேந்தரை யாற்றுக் குடிக்கண்ணி வாகைகொண்டே
 முடிக்கண்ணி யாவைதத மும்மதில் வேந்தன் முசிறியன்ன
 வடிக்கண்ணி வாட வளமணி மாளிகைச சூளிகைமேற் [னே.
 கொடிக்கண்ணி தாம்வண்ண நண்ணிவந தார்த்தன கொண்டல்க

இதுவும் மேலவற்றோடு ஒக்கும்.

இனி முகில் நோக்கிச் சொல்லுவாய்த் தேர்ப்பாகன்
 கேட்பச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்.

முகிலோடு கூறல்.

பண்டேர் சிறைவண் டறைபொழிற் பாழிப்பற் றுதமன்னர்
புண்டீர் குருதி படியச்செற் றுன்புண னுடனையான்
கண்டே ரழிந்து கலங்கு மவடன் கடிநகர்க்கென்
றிண்டேர் செலவன்றி முன்செல்லல் வாழி செழுமுகிலே. (உசக)

இது கேட்ட தேர்ப்பாகன் விரைந்து தேர் கடாவு
வரவது பயன்.

உவது சூத்திரம்.

உஉக

வேந்தர்க்குற்றழிப் பிரிந்து வினைமுற்றிப்புருத தலை
மகனது வரவுணர்ந்து தோழி தலைமகட்குச் சொல்லும்;
அதற்குச் செய்யுள்

வரவேடுந் துரைத்தல்

கொற்றங் கயின்மன்னன் கோனெடு மாரன்றென் கூடலன்ன
முற்ற விளமுலை நாடே பொலிகடம் முன்கடைவாய்ச்
*செற்றார் பணிதிறை கொண்டவர் மனபர் செழும னிததேர்ப்
பொற்றார்ப் புரவிந ளாலிதது வந்து புருதனவே. (உசக)
ஆரு மணியினம் போகதையர் வெம்பு மலர்க்குடாகதேகல்
வாருங் கமழ்க்கணணி வானவன் மாரணநன் மாரகையன்னுய
காருங் கலந்து முழுகியின் வீசின்று காதலர்த
தேருஞ் சிலம்பிப புருதது நவகன செழுநகாகதே. (உசக)

இனித் தலைமகன் பிரிவின் நன் வெறுபட்ட தலைமகட்
குத் தோழி, வினைமுற்றி மீள்வா ரொல்லிய பருவந்
தூதாதி வந்ததென்னும். அதற்குச் செய்யுள்.

பருவநூலாயிற்றென்ப பாங்கியுரைத்தல்.

முன்முன் மகி; முலை யாய முயங்கி முதுவலுண்ட
சென்ற வரவிதழை, தூதர கிவந்தது தென்புலப்பை
வென்றா ட்விசாரிதன் வேயெனது மாறன் வியன் முடிமே
னின்ருள் மணிகண்டம போலிருள் கூர்க்குவித ிண்முகிலே. (உசுக)

இனித் தலைமகன் வினைமுறப் பின்னி புருந்து, தலை
மகளோடினிது இருந்து தோழிக்குச் சொல்லியதற்குச்
செய்யுள்:

மறவாமை கூறல்.

மடையார் குவளை நெடுங்கண் பனிமல்க வந்துவஞ்சி
யிடையா ளுடனா யினிதுகழிந்தன் நிலங்குமுத்தக்
குடையான் குலமன்னன் கோனெடு மாறன் குளநதைவென்ற
படையான் பகைமுனை போற்சென்று நீடிய பாசறையே. (உசுக)

* 'செற்றார் பணியத்திறங்கொண்டவன்பர்' என்பதும் பாடம்.

† 'அழிய நறையாற்றகத்துவென்றின் முடிமேல்' என்பதும் பாடம்.

உஉஉ

இறையனார் அகப்பொருள்

இனிப் பொருட்குப் பிரிய வுற்ற தலைமகன் தோழியால்
தலைமகட்குப் பிரிய உணர்த்துவித்தற்குச் செய்யுள்:

பிரிவுணர்த்தல்.

இல்லா ரிருமையு நன்மையெய தாரென் றிருதிதிக்குக்
கல்லார் சுரஞ்செவ்வ தேநீனைத் தார்நமர் காய்ந்தெரிந்த
புல்லா ரவியநெல் வேலிப் பொருகனை மாரிபெய்த
வில்லான் விசாரிதன் நென்புன னுடன்ன மெல்லியலே. (உசஅ)

அது கேட்டு ஆற்றாத்தன்மையளாய தலைமகள் தோ
ழிக்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

ஆற்றாநரைத்தல்.

ஊனங் கடந்த வுயர்குடை வேந்த னுசித னென்றார்
மானங் கடந்தவல் லத்தம ரோட்டிய கோனிம்மண்மே
லீனங் கடந்தசெங் கோன்மன்னன் நெம்முனை போலெரிவேம்
கானங் கடந்துசென் றோபொருள் செய்வது காதலரே. (உசக)

தோழி தலைமகணிலைமை தலைமகற்குச் சொல்லியதற்
குச் செய்யுள்:

ஆற்றாமை கூறல்.

விரைதங்கு நீணமுடி வேந்தன் விசாரிதன் வெம்முனைபோல்
வரைதங்கு கானமர் செல்லுப வென்றலும் வாணுதலா
ணிரைதங்கு சங்கு கழலக்கண் ணித்திலஞ் சிந்தகில்லா
வரைதங்கு மேகலை மெல்லடி மேல்வீழ்ந தரற்றினவே. (உச௦)

மன்னேந் தியபுகழ் வானெடு மாறன்றன் மாந்தையன்ன
மின்னேந் தியவிடை யாய்நமர் செல்வாவெங் கானமென்னப்
பொன்னேந் தினமுலை பூந்தடங் கண்முத்தந் தந்தனபோ

யென்னேந் தியபுகழ்நீனிச் செய்யு மிரும்பொருளே. (உஎக)

இதுவும் மேலதனோடு ஒக்கும்.

உக-வது குத்திரம்.

உஉஉ

இனித் தோழி தலைமகனை நீர் பிரிந்தவிடத்து நெடிய
வாதிய கங்குல்களைத் தமிழளாய் எவ்வகை * நீந்தி ஆற்ற
மென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

வருநெடுங் கங்குலெவ் வாறினி நீநதும்வல் லத்துவென்ற
செருநெடுந் தீரையெங் கோன்றெவ்வப் போலசென்றத்தமென்னு
மொருநெடுங் குன்றம் மறைநதல கெல்லாம் வளாயக்குணபாற்
றிருநெடுங் குன்றங் கடந்தால் வருவது செஞ்சுடரே. (உஎஉ)
படந்தாழ் பணைமுக யானைப் பராவஞ்சன் பாழிவென்ற
விடந்தாழ் சிலைமன்னன் வெலகனம போல வரிந்தவந்தி
நடந்தா லீடையிருள் போயக்கடை யாமகல் லாழிமெல்லக்
கடந்தா லதற்பின்னை யன்றே வருவது காயகதிரே. (உஎக)

இதுவும் அது.

தோழி தலைமகட்குப், பிரிவுநேர்ந்து நன்றுசெய்தாய்
அவர் செல்லுங் கானம இவ்வகைப்பட்டதென்னும். அதற்
குச் செய்யுள்:

கானத்தியல்பு தோழியுரைத்தல்.

தேனக்க தாரவர் நீகாண்பர்செல் லாரவர் செல்லவொட்டி
கானக் குழன்மங்கை நன்றுசெய் தாயவென்று வாய்கனிந்த
மானக் கதிர்வேல் வரோதயன் கொல்லி வரையணிந்த

கானத் திடைப்பிடி கையக லாத கீருங்கனிதே. (உஎச)

இனித் தோழி தலைமகட்குப் பொருண் முடித்து வந்
தான் எம்பெருமானென்னும். அதற்குச் செய்யுள்:

வரவுரைத்தல்

இருண்மன்னு மேகமூங் கார்செய் தெழுந்தன வென்வளையாய்
மருண்மன்னு வண்டறை தாரவர் தாமுமீம் மாநிலத்தார்க்
கருண்மன்னு செங்கோ லரிடே சரியந்தன் கூடலன்ன !
பொருண்மன்னு மெய்திப் புருந்தனர் வந்துநம் பொன்னகர்க்கே.

* 'நின்றூற்றும்' என்பதும் பாடம்?

† 'காண்பர் சொல்லாரவர்' என்பதும் பாடம்.

உஉச

இறையனார் அகட்பொருள்

மற்றும் இவ்விடத்துப், பிரிவிடை மெலிந்து ஆற்றா
ளாகிய தலைமகளைப் பருவம் வந்ததென்று வறபுறுப்ப வன்
புறையெதிரழிந்து சொல்லியதற்குச் செய்யுள்.

தகரக் குழலாய தகவில னேசங்க மங்கைவென்ற
சிகரக் களிற்றுசெகவ கோனெடு மாறன்றென் கூடல்வ்வாய
மகரக் கொடியவன் னன்னெடு வேனின் மலர்விழைச்சுப்
பகரக் கொணர்நதில்ல தோறுந் திரிடல்ப பல்வளையோ. (உஎச);

“அருந்தபடு விழுப்புண வழுமபுவாய் புலரா
யெவ்வ நெஞ்சுத தெம் செறிந் தாறுகுப்
பிரிவில புலாபி னவலுந் குயிலினுந்

தேவரீர் தெழீஇய மாறுபரி ரொடிதே
யதனிநுங் கொடியடானே மதன்ன்
றுய்த்தலை யிதழ் பைங்குருக் கததியொடு
பித்திகை விரவுமலர் கொள்வர் ரோவென
வண்டுசூழ் வட்டிய டிரிதனூஉந்
தண்டலை யீழுவா தளிமட ாகனே." (நற்றிணை-க.எ.)

இவ்விடத்துச்செய்யுள் பலவும்வந்தன எல்லாங்கொள்க. (4)

ஈ. காதற் பரத்தை யெல்லார்க்கு முரித்தே.

என்ப தென்னுதலிற்றெவெனின, பொல எல்லாப் பிரிவு
களையுஞ் சிறப்புவகையான் உணரத்தினா, இனிப் பரத்தை
யிற் பிரிவு நால்வர்க்கும் உரித்தென்பது உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

இதன்பொருள்: காதற் பரத்தை—காதலிக்கப்பட்ட
பரத்தை; எல்லார்க்கும் உரித்தே—எல்லாவருணத்தார்க்
கும் உரித்து; என்றவாறு.

தம்மைக்கண்டு காதலித்தாரென்பது அறிவன்றே,
அவர்தாம் பேரறிவினவாதலான்; அன்னார்தாம் பின்னைத்

ஈ-வது சூத்திரம்.

உஉநி

தலையளியாது விடுவது அருளன்று; அதனால் அஃது எல்
லார்க்கும் உரித்தென்பது கொள்க. இவ்வரை பொருள்
துது. என்னை கரணமெனின், மிக்காரைக் கண்டால்

இழிந்தாரும் உயர்ந்தாரும் மற்றுமெல்லாநங் காதலிப்ப, அவர்மாட்டுவல்லாம் பிரியல்வேண்டும். பிரியவே, எல்லாக்குற்றமும் தங்கித் தலைகாப்பொடு மாறுகொள்ளும். அல்லதுஉட, அன்றினுற் பிரியா அன்றினுற் பிரியுமென் பதுஉஞ் சொல்லப்பட்டதாம். அதனுற் காதலித்தாள் மாட்டுப் பிரியும் பிரிய அனாபாதேதனாகொன்ற. இனி ஒருதிறத்தா காதலை மொடிய மாதந்த பென்ப. என்னை காரணமெனின், வைத்யம் பாலை சூபக்தா செல்வான் ஒருமகன் இடையிடை *புளிபுங்காடியும் உண்டக்காலாம் பிறபாவினது விசேடம் அறிவானாவது. அஃதேபோலத் தலைமகள் குணங்களைச் சூய்யா செல்லாவின்றான் இடையிடை சிறுகுணத்தாஃப மாதந்தமமாட்டுப் பிரிந்துவரத் தலைகள் மாட்டுத் தாதல் பெருதும். அல்லாது விட்டக்கால் இவர்குணம் மொருவர் பெதனபது அறியலாகாது. என்னை? இன்னுததொன்று உண்மையான் இனிய தன் இன்பம் அறியப்படு மென்பது. இவ்வரையும் பொருந்தாது. எனவே காரணமெனின் அவர் ஒருத்தியைக் கொண்டே இவள் குணங்களைப்பெரிப என்பதறியுமெனின், அவர் மாட்டுப்பிரியாது விட்டவிடத்து இவடன் குணங்களை மிக்கனகொல்லோ மிக்கிலகொல்லோவென ஐயப்பட்டு நின் குணகல்வேண்டும்.* அங்ஙனமாயின் தான் அவளென்னும் வேற்றுமையில்லார் என்பதனொடு மாறுகொள்ளும். என்னை? தங்குணங்களை ஐயப்படுவார் இன்மையானென்பது.

* 'புளிக் கறியும்' என்பதும் பாடம். இன்னும் இங்கிருந்த இப்

பகுதி முடியுங்காறும் பல திருத்தங்கள் வேறொரு பிரதிக்கணக்கச்
செய்யப்பட்டன.

உஉஉ

இறையனார் அகப்பொருள்

‘மற்றென்றோ உரையெனின், தலைமகனாற் காதலிக்கப்
பட்ட பரத்தையெனக்கொள்க. அஃதேயெனின் இவன்
கண்டாரையெல்லாம் காமுறுமாகாமோ’ எனின், ஆகான :
ஆகாதவாறுசொல்லுதும். தலைமகனால் தலைநின்று ஒழுகப்
படுவன தருமம் அருத்தம் காமம் என முன்று; அம்முன்
றினையும் ஒருபகலி முன்றுகூறிட்டு முதற்கட்பத்து நாழி
கையும் அறத்தொடுபடச் செல்லும்; இடையனபத்துநாழி
கையும் அருத்தத்தொடுபடச் செல்லும்; கடையன பத்து
நாழிகையும் காமத்தொடுபடச் செல்லும்; ஆதலான் தலை
மகன் முதற்கண் நாழிகை தருமத்தொடு படுவான், தலை
மகளும் வேண்டலே தானும் வேண்டிப்போந்து அத்தாணி
புரந்து அறங்கோபகம அறத்தொடுபடச் சொல்வதுந்
செய்யும்; நாழிகை அறந்துகொண்டு இடையன பத்துநா
ழிகையும் இறையும் முறையுங்கேட்டு அருத்தத்தினொடுபட்
டனவேசெய்து வாழ்வாறும். அவ்வருத்தத்து நீக்கத்துக்
கடையன பத்துநாழிகையில் தலைமகளுழைப் போதரும்.
போதர அப்போதரவு பார்த்திருந்த பரத்தையர் குழந்தை
யாமெழி இத் தண்ணுமையியக்கி முடிவியம்பித் தலைமகனை

இங்குக் கூத்துண்டென்பது அறிவிப்ப; என்னை?

“*குழல்வழி யாமெழீஇத் தண்ணுமைப் பின்னர்
முழுவியம்ப லாமந் திரிகை”

என்று கூத்தநூலுடையாருஞ் சொன்னாரென்பது. அவ்வ
கை அறிவிக்கப்பட்ட தலைமகள் நாம் இதனை ஒருகால் நோக்
கிப் பாரா, ஏமென்று செல்லும்; சென்றக்கால் அவர்கள்
தலைமண் தாழ்விப்பரென்பது. அஃதேயெனின், இவன்பரத்
தையரைத் தலைமகளை எய்தியிருந்தே உடையனாதல் எய்தா

* ‘குழல்வழி’ என்பதும் பட்டம்.

சுருவது சூத்திரம்.

உஉஎ

ததன்முன் உடையனாதல் இரண்டல்லது இஃலை. அவற்றுள்
எய்தியிருந்தேயுடையனாயினேயெனின், தலைமகள் சூண
மேயுமன்றிப் பிறவும் இனபஞ்செய்வன உளவாகக் கருதினா
னும். ஆகவே,

“கண்டுகேட் டுண்டுவித் துற்றியு மெட்டலனு

மொண்டொடி கண்ணே யுள

(சுருவ - புணர் - க)

என்பதெனது பாறுகொள்ளுமென்பது. ஓசை, தலைகளை
எய்தாதமுன் உடையனாடுவெனயெனின், முன்னும் இவன்
கற்ற காலமின்றிக் காட்டத்துக்கண்ணே கெழும்வருகின்றா
னும்; ஆகவே நெய்யால வளாரதான் அல்லனென்பது. மற்ற
தென்னே உரையெனின், தலைமகளை எய்தாதமுன்னே பரத்
தையரை உடையனென்பது. எனவே, பெற்றெய்யல்லப்பட்ட
குறை எய்தாதோ வெனின், எய்தாது. குறவாகா இவனறி
யாமையே இவனுரிமை இது வெனவும் இவன் யானையுங்
குதிரையும் இவையெனவும் மற்றுமெல்லாம் இவற்கென்று
வகுத்துவைத்துத் தாம் வழங்கித் துய்ப்பவென்பது. அவ்
வகையே குரவர்களான் இவனுரிமையென்றே வளர்க்கப்
பட்டாராகலான் தலைமகளை எய்துவதன்முன் உளரென்பது.
இவன் முன்னே தன்னுரிமையாவீது அறிந்தவாறென்னை
யெனின், தலைமகன் தலைமகளை நீங்கித் தருமமும் அருத்த
மும் உள் பட்டுத் தலைமகள் மாட்டுப் போதருமிடத்து,
அவர் முன்சொன்னவாறே குழலும் யாமுந் தண்ணுமை
யும் முழவும் இரம்புப. இயம்பினவிடத்து இஃதென்னை
யென்னும்; என்றக்கால் அது நின் உரிமையன்றோவென்ப.
என்றார்க்கு, அஃது என் உரிமையாயினவாறு என்னெயன்
னும், என்றவிடத்து நின்குரவர்களான் நினக்குரிமையாக
வகுக்கப்பட்டாரென்ப. ஆயின் நாம் குரவர் பணி மாறு

கொள்ளலாகாதென்பதனும் காண்டற்குச் செல்லும்; சென்றானை அவர் தங்கண் நயப்பிப்ப வென்பது. இது பரத்தையிற் பிரிவு நிகழுமாறு.

அஃதேயெனின், மற்றைப் பிரிவெல்லாம் வேண்டிக, ஆள்வினைமீது உடைமையான்; இஃது எற்றிற்கோ வேண்டியதெனின், பரத்தையிற் பிரிந்தான் தலைமகனென்றால் ஊடலே புலவியே துனியே என்றிவை நிகழும். நிகழ்ந்தால் அவை நீக்கிக் கூடினவீடத்துப் பெரியதோர் இன்பமாய் அவ்வின்பத்தனமையை வெளிப்படுத்திப் பன அவையெனக்கொள்க. மென்சுவையெனில் நடந்தார்கோர் ஆசிரியனாகலான் இப்பிரிவுவேண்டினென்பது. அஃதேயெனின் காத்தற்பரத்தை எல்லார்க்கும் உரியனென்றாகாதே சூத்திரஞ் செய்தற்பாலது, உரித்தென்று அஃற்றைவாய்பாட்டாற் சொல்லிற்று எற்றிற்காவெனின், பிரிவதிகாரம் வாரா நின்றமையாற் பிரிவும் உரித்தென்று சொல்லப்பட்டது. பரத்தையர்மாட்டுப் பிரியும் பிரிவின்கட் செப்பின:

தோழ்குறல்.

மைவா நிரும்பொழில் வல்லததுத் தெவ்வர்க்கு வான்கொடுத்த
நெய்வா யயினெடு மாறன்றென் னாடன்ன லேரிழையா
யிவ்வாய் வருவாநங் காதல ரென்னவுற் றேற்கெதிரே
செவ்வாய் துடிப்பக் கருகுகண் சிவநென சேயிழைக்கே. (உஎஎ)

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகன் பெயர்ந்து தோழி,
யை வேண்டத் தோழி வாயின்மறுத்தாளென்பது. எங்ங
னம் வாயின் மறுத்தாளோ வெனின், எம்பெருமானது
நிலை சொல்லுற்றேற்கு, எனது குறிப்பறிந்து இந்
தன்மையினாள், இதற்குத் தக்கதறிந்து செய்யென்று
வாயின்மறுத்தாளென்பது.

சுருது குத்திரம்.

௨௨௧

இனிப் பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகற்கு வாயிலாகப்
புக்க பாணன் தலைமகளால் வாயின்மறுக்கப்பட்டு முன்
னின்று நீங்கியதற்குச் செய்யுள்:

பாணன் புலந்தரைத்தல்.

சென்றே யோழிக வபலணி பூரணந தினனத்தநை
கன்றே பமையுவகல் வேண்டாபல் பாண்டுகறுத்தவரை
வென்றே விழிஞவகொண் டான்கடன் ஞால மிகவகலி .
தன்றே படியே னடிவலன கொண் வருளுகவே. (௨௪௮)

மற்றும் வாயில்பெருது பரத்தையிற் பிரிந்த தலை
மகன் மகளை வாயிலாகக் கொண்டு புக்காணைக் கண்டு
பொருமை நீங்கவேண்டித் தோழி பெயர்ந்ததற்குச் செய்
யுள்:

பொருமை நீங்கத் தோழி பெயர்ந்ததற்கு.

இழுது விணநதின் திருஞ்சிறை நெயர்நனை நிறுநருநி
கழுது படியாக் கண் டான்கவனின் பன்னமின் னெரிடைபா
பழுது சுவற்றென்ற வபலணி பாடுநெடு வாய்நையார்

நெழுது விழிபடந் பாடிப் பின்புட்டுடைண ிருகாநிலையே (உ௪௧)

வாரார் சிமடவந் பூண்டு மன்னகா சுழ்துதுததாஸத

பேரான் கவலி விருப்பவந் தாய்ப்பெய் பெண்ண்பெருய்

நேரா வவலர் கொடுவந், தோடெய்வேன்னைந்

பாரார் புகழ்மன்னன் தென்ன னுடன்ன பல்வளையே. (உ௪௦)

இது மேலதனோடு ஒக்கும பொருட்டு. மகன்வாயிலா
கப் புக்களிடத்துத் தலைமகள் சிவப்பாற்றினாள்; அது
'சூழிப்பறிந்து தோழி தலைமகற்கு இந்நிலையளாயினாளுள்
னும்; அதற்குச் செய்யுள்:

தவ்லி ஆறியது தோழ்குறல்.

மிடைமணிப் பூண்மன்ன ரோட விழ்ந்து நென்றென்றப்
புடைமணி டானையி னுன்னன்னி டன்னாள் பொருகயற்கண்.

௨௪௦

இறையனார் அகப்பொருள்

ஊடைமணி யானோடு லீவர வூடற் சிவப்பொழிந்து

மீடைமணி லீவத் தணிநிறங் கொண்டு மலர்கதனவே. (உ௪௧)

பரத்தையிற்பிரிந்த தலைமகள் வாயில்பெற்றுப் புகுந்து
தலைமகளைப் பொறுமைநீக்கத் தலைமகள் பொறுமைநீங்கு
வாள் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்.

புனாட்டிய வீரம் புலர்த்தி வருகென்றல்.

பங்கயப் பூம்புன னுடன் பாகருடன் பாழியொன்றார்

மகைகடர்சு கல்லகண டான்மணி லீவையை வார்த்துறைவா

வெங்கையைத் தட்டிப் புன் லாட்டிய வீரம் புலர்த்திவந்து
மங்கை நீர் சிறழ் தீண்டிச் செய ரீசெய்யு மாறருளே. (உஅஉ)

ஓட்டிது என்சொல்லியவாடுறவெனின், நீர் நெருநல்
உற்று துங்காதீயைப் புன்லாட்டிய ஈரம் புலர்த்திவந்து
எமக்குச் செய்யும் ஆரருள் செய்யுரென்றொன்பது. (எ)

சக. பிரிவி னீட்ட நிலம்பெயர்ந் துறைவோர்க்
குரிய தன்னை யாண்டுவரை யறுத்தல்.

என்பதென்னுதலிற்றேறவெனின், தலைமகன் பிரிந்துறை
யும் இடத்துக் காலவரையறை உணர்த்துதல் முதலிற்று.

இதன் பொருள்: 'பிரிவின் நீட்டம்—பிரிவினது நெ
டுங்காலைச் செலவு; கிலம்பெயர்ந்து உறைவோர்க்கு—இடத்
தின் நீங்கி நாடிடைபுட்டுங் காடிடைபுட்டும உறைவோர்க்
கு; உரியது அன்றே யாண்டுவரையறுத்தல்—உரித்தன்று
யாண்டு வரையறுத்துப் பிரிதல் என்றவாறு.

என்பதனாற் போந்தபொருள் யாடுதாவெனின், நானுந்
திங்களும் இருதாவும் வரையறுத்துப் பிரியுமென்பது.
இன்ன நானுள் வருதும் இன்ன திங்களுள் வருதும் இன்ன
இருதுள் வருதுமென்று சொல்லிப் பிரியுமென்பது.' நாட்

சக-வது குத்திரம்.

உஅ. 4

குறித்துப் பிரியலுறுந் தலைமகன் பிரிவுணர்த்திவிட்ட
'கோழி சென்று தலைமகட்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

கேளே பெருக்கு மரும்பொருள் செய்தற்குத் தேடிநிங்க
 னாளே குறித்துப் பிரியலுந் தூர்மன் தியவிழி
 யாளே கனலுங்கொல் யானைசெவ கோலர் கேசரிதன்
 வாளே புரையுந் தடங்கண்ணி யென்றே லவக்கின்றதே. (உஅக)

திங்கள் குறித்துத் தலைமகன் பிரிய வேறுபட்ட
 தலைமகள்; வேறுபட, ஆற்றலெனக் கவன்ற தொழிக்கு
 ஆற்றுவ லென்பதுபடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச்
 செய்யுள்:

வாரந்தார் கருமென் குழன் வரை மருங்கிடு மென்றிகன்ற
 வீரந்தா ரவரின்று சாணபர்கொல் லோலிக லெகருஞ்ச
 சேரந்தார் புறங்கண்டு செரலத தன்றுதிண் டேர்நிததுப்
 டேர்ந்தான் தனது குலமுத வாய யிலாககொழுந்தே. (உஅச)

என்பது என் சொல்லினா? "மெனின் யான் ஆற்றே
 னாயன்" *வேறுபடுகின்றது, ஆவர் நுரிந்த சிங்களது வரவு
 கிண்டு தாமடுததுக் கொண்டபொ தூர் முடியாது பெயர்வர்
 கொல்லோலென வேறுபடுகின்ற மென்றென்பது.

இனிக் காமென்னும இரதுத் குறித்துப் பிரிந்தான்
 தலைமகன்; பிரிபப், பருவவரலிசைக் கண்டு வேறுபட்டாள்
 தலைமகள்; வேறுபட, ஆற்றலெனக் கவன்ற தொழிக்கு
 ஆற்றுவலென்பது படச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

* தொழித்தா சிறைவண்டறகுத வாயகங்கை குழ்சடைமெல்
 இழித்தான் மணிகண்டம் போல விருண்டன காரிகையே,

* 'கவல்கின்றது' என்பதும் பாடம்.

† ஆற்றேறையது என்றொன்றை என்பது' எனவும் பாடம் உண்டு.

‡ இச்செய்யுள் முன் அச்சுப்பிரதியில் விடுபட்டது; வேறோர் எட்டுப்பிரதியிற் கண்டமையின் இங்கேடுத்துச் சேர்க்கப்பட்டது.

உஉஉ

இறையனார் அகப்பொருள்

விழித்தார் படவிழி ஞக்கடற் கோடித்தன் வெஞ்சுடர்வான்
கழித்தான் குமரிநன் ளீர்கொண் டெழுந்த கணமுகிலே. (உஅதி)
உளங்கொண்டு வாடின்று நட்பார் நெதிர்தா ருதிரவெள்ளங்
குளங்கொண்டு *தோற்பித்த கோனெடுமாதன்கை போலுங்கொண்
களங்கொண்டு கார்செய்த காலேக் களவின் கவைமுகத்த [டல்
விளங்கன டகம்விட நாகத்தி னுவொககு மீரம்புறவே. (உஅசு)

எனவே என் னொன்றி னொன்றின், யான் ஆற்றேறைய
யன்று வேறுபடுகின்றது; 'அவர் குறித்த பருவம் வந்தது
கண்டு, தா பெறுத்துக்கொண்ட பொருள் முடியாது மீள்
வா ம்காஸ'லா என்றமாத்ரையதென்றொன்றை என்பது.

பனியெனையும் ஆறுதும் குறித்துத் தலைமகன் பிரிய,
அப்பருவ வரவின் கண் தலைமகன் ஆற்றொன்றெனக் கவன்ற
தோழி சொல்லிய ஆற்றொன்றெனப் பொருள்:

தோழி "புரைக்க".

கழலும் வரிவண் டலம்பச் சொரிந்தம் வாய்ப்புகளன்
 தழலும் கயிற்றா சேசர் தென்புன ஞடையான்
 கழலும் வரிவண் டலம்பச் சொரிந்து கனலும் சொந்தித்
 தழலும் குயிர்து பொட்ப்படப் போர்க்கின்ற தாய்பனியே (உ௨௭)

தனியார் தகைலம் வாட்டும்கொ லாற்றுக் குடிதனது [வேக
 குனியார் சிலைமெய்நி ஞல்வென்ற கோன்கொங்க நாட்டகொல்
 கனியார் களவி னகழுட னதிர்முத்தம கோப்பனபோற்
 பனியார் சிதர்துளி மேற்கொண்டு நிற்கும் பருவங்களே. (உ௨௮)

இளவேனிலென்னும் இருதுக் குறித்துத் தலைமகன்
 பிரிந்த விடத்து, அப்பருவவரலின்மகன் தலைமகள் ஆற்
 ருளா மெனக் கவன்ற தோழி சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

* 'கோப்பித்த' என்பதும் பாடம்.

௪௨-வது குத்திரம்.

௨௩௩

தோழி கவன்றுரைத்தல்.

வானலக் கொண்டகை யான்மன்னன் மாநன்றன் மாந்தையன்ன
 டீனலக் தேயப் பனியோ கழிந்தது தண்குவனைத்
 தேனலம் பேரது வளாய்வந்து தண்டென்ற தீவிரியும்
 வேனலம் காலமெவ் வாறு கழியுங்கொன் மெல்லியற்கே. (௨௮௧)

வேளிற் ப்ருவங் குறித்துப் பிரிந்த தலைமகன் பிரியத்
 தலைமகள் வேறுபட, ஆற்றாளாயினானெனக் கவன்ற தோ
 ழிக்கு ஆற்றுவலென்பதுபடத் தலைமகள் சொல்லியதற்குச்

செய்யுள் :

ஆற்றளேனக கவன்ற நேழிச்சுரைத்தல்

மெல்லிய லாடகனகை ரேவெய்ய வாய்வி னுடதுவென்ற
மல்லிய றேனைன்னன் செனனி சகலவினன் லாரசடைமோன்
வில்லியல் காமகை கட்டவெ திகடர் விண்ட வன்மோற்
செல்லிய பாரிதத போன்றன மனடியின் தேமலவே. (உ-க௦)

எங்குநர் ஆற்றவென்பது பாச் சொல்லினானோ
வெனின், இவ்வேனினது வாயின் கண் காறேல் இவ்வகையே
வெய்யவாகி விரியா தீன், பின்பு மலர் அவற்ற மில்வகை
வெம்மைமைச் செய்யுளன்றே? ரெய்களிடத்துத் தாமெடுத்
துக்கொண்ட பொருள்முடிபாது பின்புமெகால்லோவென
ஆற்றேனாகின்றேன் என்ருமென்பது. இரங்குநிரந தவளைப்
பாய்ச்சல்; *வேருதற்குற்றுழி' (இறையனார்-உக) என்னுஞ்
சூத்திரத்துடன் நோக்குடைத்தென்பது. (அ)

*உ. பரத்தையிற் பிரிவே நிலத்திரி பின்றே.

என்பதென்னுதலிறறேவெனின், பரத்தையிற் பிரியும்பிரிவு
நாடிடையிட்டுங் காடிடையிட்டும் நீங்கி உறைதல் இல்லை
யென்ப இதுணர்த்துதல் றுதலிற்று.

* “காதற்பரத்தை மெல்லார்க்கு முரிந்தே” என்னுஞ் சூத்
திரத்தோடு நோக்குடைத் தன்ம” என்பதும் பாடம்.

‘மேற் சூத்திரத்திற் பிரியங்காலத்து நாடிடையிட்டுங்
காடிடையிட்டும் பிரிதல்போ லில்லை யென்றவாறு.

இதன்பொருள்: பரத்தையிற் பிரிவே—பரத்தையர்
மாட்டுப் பிரியும் பிரிவு; சிலத்திரிபு இன்றே—இடத்திரி
பின்று என்றவாறு.

எனவே, ஒருரதென்பதாலும் ஓரிடத்ததென்பதாலும்
உணர்த்தப்பட்டதாம். இனி ஒரு திறத்தார் தன்னிடத்
தென்பது சொல்லுதல் பொருந்தாது; “மான்றேர்
மாமணி கழங்கக் கடைகழிந்து” எனவும் “வருகதில் லம்ம
வெஞ் சேரி சேர” எனவும் இவை எல்லாஞ் சான்றோர்
செய்யுளும் உண்மையின். இரகிலத்து நீங்காதெனவே ஒருர
தென்பது பெறப்பட்டது. பட்டமையால் தன்னிடத்ததாக
வும் பெறுந், தன்னிடத்து நீங்கிச் சேரியதாகவும் பெறு
மென்பது. இனி ஓரிடத்ததென்பதோத் தலைமகன் இடம்
பெரிதாகலான் தலைமகனது இடமும் பரத்தையர் சேரியும்
வேறாய் நீங்கி இருக்கும், அதனுள்ளே செய்குன்றமும் நந்
தனவனமும் லான்பும் விளையாடிடமும் எல்லாம் உடைத்தா
யிருக்குமென்பது. (க)

சூ. பரத்தையிற் பிரிந்த கிழவோன் மனைவி
பூப்பின் புறப்பா டரறு நாளு

நீத்தகன் றுறைத லறத்தா றன்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோடுவனின், தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிந்த இடத்துத் தலைமகட்குப் பூப்பு நிகழ்ந்த காலத்துத், தலைமகன் இவ்வாறு ஒழுக்குமென்பது உணர்த்துதல் னுதலிற்று.

சுட-வது குத்திரம்.

உஉடு

இதன்பொருள்: பரத்தையிற் பிரிந்த கிழவேன் மனைவி—புறப்பெண்டிர்மாட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் மனைவி; பூப்பின் புறப்பாடுசீரறுநாளும்—கிழத்தி பூப்புப்புறப்பட்ட நாண்முதற் பன்னிருநாளும்; நீத்து அகன்று உறைதல் அறத்தாறு அன்றே—நீத்தும் அகன்றும் உறைதல் அறநெறியன்று என்றவாறு.

எனவே, நீபாறுந் அகலாதும் உறைதல் அறநெறியென்றவாறும். என்பது சொற்கேட்கும் வழியுங் கூடியும் உறைகடுவன்றவாறும். இவ்வாறு உறைதல் செயற்பான் மைய தென்றவாறு.

அஃதாமாறு தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிந்த காலத்துத் தலைமகட்குப் பூப்புத் தோன்றிற்று. நோன்றத் தலைமகன் உணரும். எங்ஙனமென நோடுமோடுவனின் வாயில்கள் உணர்த்தவே உணருமென்பது. என்னை வாயில்கள் உணர்த்துமா

தெனின், தலைமகள் வாயில்களுந் தலைமகள் மட்டி உளவாம்;
தலைமகள் வாயில்களுந் தலைமகள் மட்டி உளவாம்; ஆத
லான் அவர்களால் உணருமென்பது. அல்லது உந் தலை
மகள் தமரன்றிற் தலைமகற்கு நாளானும் படிமங்கலத்
தொடு செல்வார், அற்றைநாளார் செங்கோலத்தொடு
செல்ல உணருமென்பாருமுளர். இனி ஒருதிறத்தார் பூப்பு
நிகழ்ந்த நாளாலே சேடியைச் செங்கோலஞ்செய்து செப்
புப்பாலிகையுட் செப்பூவும் நீருங்கொண்டு தலைமகனை வலங்
கொண்டு பூவும் நீரும் அவன் அடிமேற் பெய்துபோக உண
ரும் என்பாருமுளர். இது மேலாயினரிடங்களிற் பூப்பு
உணர்த்துமாறென்று இவ்வகை சொல்லுவார். நல்லது
அறிந்துகொள்க. இவ்வகை பூப்பு உணர்த்தப்பட்ட தலை
மகள் தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

உஉஉ

இறையனார் அகப்பொருள்

கெஞ்சிற் குரைத்தல்.

* மஞ்சா சிரும்பொழில் வல்லத்து வான்முன்னர் போழித்த
வஞ்சா வடுகளி பானையி னுனகன் ஞாலமன்ன
பஞ்சா ரகலங்கு வாடன்மை சொல்லும் பனைமுனைமேற்
செஞ்சாந் தணிந்துவந் தாள்செய்த கோலத்தின் சேயியையே.

இவ்வகையார் பூப்புணர்த்தப்பட்ட தலைமகள் வாயில்
களோடு சென்று தலைமகளிடத்தானுப் முதலானுஞ் சொற்

கேட்கும்வழி உறைவானாவது. உறைத்தபின்னை ஒன்பது நாளுங் கூடி உறைவானாவது. முந்நாளுஞ் சொற்கேட்கும்வழி உறைதற்குக் காரணம் என்னென்பனின், தலைமகன் பரந்தையர் மாட்டானாக முன்னின்ற பொருமை உண்டென்று எய்தும். முந்நாளுஞ் சொற்கேட்கும்வழி உறையவே நீங்கும். நீங்கியபின்னைக் கூடும். ஆகவே அருநின்றது பாட்சிவடிப்படும். அதுதோக்கி உணர்த்தப்பட்டது. அதனன்றிறமெனப்பட்டது. அல்லா விடில தலைமகன்மாட்டு ஓர் பொருமை தோன்றும், பரதனையாபாட்டு நின்று வந்தானென; அப் பொருமை ஒரு வேருளியைத் தோற்றுவிக்கும்; அங்வேருளி பெரியதோர் வெம்பையைச் செய்கின்றும், அங்வேம்பத்தினும் கருமாட்சிப்படாதாம்; படாதாமாகவே அறத்தின் வழுவாமென்பது. அதனன் முந்நாளுஞ் சொற்கேட்கும்வழி உறைபல் வேண்டுமென்பது. பூப்புப் புறப்பட்ட முந்நாளும் உள்ளிட்ட பன்னிராநாளு மென்பது துணிவு என்றார்க்கு முந்நாளுங் கூடி உறைப்பவே குற்றமென்றே எனின், பூப்புப் புறப்பட்டனான்று நின்ற கரு வயிற்றில் அழியும், இரண்டாம் நாள் நின்ற கரு வயிற்றிலே சாம்,

‘மஞ்சா சிரும்பொழில் வடிவம்மன்ன நேத்தான் மாநதை வென்ற’ என்பதும் பாடும்.

சு-உது சூத்திரம்.

உஉஉ.

மூன்றாம் நாள் சின்ற கருக்குறுவாழ்க்கைத்தாம், வாழினுள்
கிருவீன்றும்; அதனாற் கடப்படாதென்பது.

“பூப்புமுதன் முக்கூட் புணரார் புணரின்
யாப்புறு மரபின் ஐயரு மரபும்
யாத்த கரண மழியுமென்ப.”

எனப்பிற நம் ஒதிராகலான் அமைபாதென்பது. (கௌ)

கச.

கற்பினுட் பிரிந்தோன் பரத்தையின் மறுத்தந்
தப்பொருட் படுப்பினும் வரைநிலை யின்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேலேர்கூத்திரத்திற்கு
உரியதோர் புறனடை உணர்த்துதல், முதலிற்று.

இதன் பொருள்: கற்பினுட் பிரிந்தோன்—பரத்தை
யர் சேரியனாய்ப் பூப்பு உணர்த்தப்பட்ட தலைமகன்; பூப்பு
நிகழ்ந்ததுமுதன் முன்றுநாளும் வந்து சொர்க்கேட்கும்வழி
உறைவானாயின், தலைமகன் கற்பினுட் பிரிந்தோனெனப்
படான். கற்பென்பது பூப்பு; அப்பூப்புக் கற்புக்காலத்
தன்றிக் களவுக்காலத்து நிகழாமையே நோக்கிப் பூப்பினையுங்
கற்பென்று சொல்லினாரென்பது. பரத்தையின் மறுத்
தந்து—அம்முன்று நாளும் கழித்திப் பரத்தையர் சேரி
நின்று நீங்கி வருவது; அப்பொருட் படுப்பினும்—அறத்
தாறுபடுப்பினும்; அறத்தாறு படுத்த லென்பது தலைமகனை

வாயில்களால் சிவப்பாற்றுவித்துக் கொண்டுபுக்குத் தலைமக
ளொடு புணர்தல். வரைகிலை இன்றே—குற்றமெனப்பபூது
அத்துணைச் சிறப்பின்றாயினும் என்றவாறு.

* 'மூனிலும்' என்பதும் பாடம்.

† 'அம் மூன்றுகாளுங் கழித்து பரதீதையருண்ணின்று நீங்கி
வருதல்' என்பதும் பாடம்.

உஉஅ

இறையனார் அகப்பொருள்

' தலைமகளை வாயில்களாற் சிவப்பாற்றுவித்தற்குச்
செய்யுள்:

சிவப்பாற்றுவித்தல்.

பொன்னார் டனலணி பூரன்வந துன்னிற் புறங்கடையா
னென்னா வளவிற் சிவந்தான் சிவந்த மியல்வதன்றா
வன்னா யெனச்சிவப் பாற்றினா வல்லத் தரசவீதத
மினனா ரயின்மன்னன் நென்ன னுடன்ன மெல்லியலே. (உஉஉ)

உஊ. புகழும் கொடுமையும் கிழவோன் மேன.

என்பதென்னுதலிற்றேவெனின், தலைமகற் குரியதோர்
இலக்கணம் உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன் பொருள்: புகழும், கொடுமையும்—புகழென்
பது, தக்கானெனப்படுதல்; கொடுமையென்பது, தகாநெ

னப்படுதல்; கிழிலோன் மேன—அவை இரண்டு தலைமகள்
கண்ண என்றவாறு.

எனவே இத்தன்மைத்துத் தலைமகள் ஒழுகலாறும்.
அஃதாமாறு தலைமகண்டாட்டு உறைநதக்கால தக்கா
னெனப்படுதலும், பரத்தையர்மாட்டு உறைநதக்கால் தகா
னெனப்படுதலும் என்றவாறு.

யாராலோ அவை சொல்லப்படுவதெனின் வாயில்
களானெனக் கொள்க. அவர் புழுமுடைய நென்பதற்குச்
செய்யுள்:

தக்கானென்றல்.

கோடிய நீன்புருவத்து மடந்தை கொழும்பனைத்தோன்
வாடிய வாட்ட முணர்ந்து மனையிடை வந்தமையா
வாடியல் யானை யரிதே சரிதெவ்வர் போலகன்று
கிழிய காதல் தாமே பெரியரிந் தீணிவத்தே. (உகஉ).

இனி அவர் தகாநென்றதற்குச் செய்யுள்:

செவது சூத்திரம்.

உகக.

தகானென்றல்.

விண்டுறை தெவ்வர் விழிஞத தவியவென் வேல்வலங்கைக்
கொண்டுறை நீக்கிய கொன்வையை நாடன்ன கோல்வனையில்
வண்டுறை கோதை வருந்நல் லாரில்லில் வைஞ்சலசற்
றண்டுறை சூழ்வய ஹரன பெரிது தகவிலனே. (உகக).

சக. கோடுமை யில்லைக் கிழவி மெற்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகனது கொடுமை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள் கொடுமை இல்லை—தக்காளினைப் பறிதலல்லது தகாளெனப்படுதல் இல்லை; கிழவி மேற்றே—தலைமகன்மாட்டு என்றவாறு.

தலைமகள் எக்காலத்தும் கருதன்மையள் என்றவாறு. என்றதன் கருத்துத் தலைமகள் தன்மாட்டு வந்து உறைந்த காலத்தே தக்காளாய் பரததையா மாட்டுசென்றுஉறைந்த காணத்தாக் தகாளாங்கொல்லையெனின், ஆகாளென்ற வாறு. அதற்குச் செய்யுள்.

தலுலிசிறப் புரைத்தல்.

கிரந்தாங்கெதிரந்தா ரவியெல் வேலிதன் னீன்சிலைவாய்ச் |
சரந்தான் றுரந்துவென் றுன்றமிழ் நாடனை தாழ்குழலாள்
பரந்தார் வருபுன லுரன்றன் பண்பின்மை யெங்கனையுங் |
கரந்தான் கடவிட மெல்லாம புகழ்தருங் கற்பினளே. (உகடு)

தலைமகள் பரததையர்சேரியனாகத் தலைமகள் பக்கற் புக்க பாணன் தலைமகளது நிலைமைகண்டு தன் விறலிக்குச் சொல்லியது. (கக)

சு. கிழவோன் முன்னர்க் கிழத்தி தற்புகழ்தல்
புலவிக் காலத்துப்புகைரவ தன்றே.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகள் திறத்து இன்ன
தோர் குணமுண் டென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: கிழவோன் முன்னர்க் கிழத்தி
தற் புகழ்தல்—தலைமகள் முன்னர்த் தலைமகள் தன்
னைப் புகழ்தல்; புலவிக் காலத்துப் புரைவது அன்றே—புல
விக் காலத்தன்றே அஃதுரித்தாவது அல்லாக்காலத்துத்
தக்கதன்று என்றவாறு.

எனவே தலைமகள் எவ்விடத்துத் தன்னைப் புகழப்
பெறுமென்பது. எனவே தலைமகளது பெருமைபெற்றும்.
இனிக் கிழவி தற்புகழ்தல் பெறுமெனவே பரத்தை தற்புக
ழப் பெறுமென்பது பெற்றும். இவ்வாறு பரத்தை தற்
புகழ்தற்குச் செய்யுள்:

பரத்தை தற்புகழ்தல் ;

வெஞ்சுடர் றோக்கு நெருஞ்சியி லாணை வெண்முறுவற்
செஞ்சுடர் வாண்முகத் தாண்முன்னை பென்பாற் றிரியலனே
வஞ்சுடர் வேலரி கேசரி கோளம் ஞாட்டிடைநதார்
தஞ்சுடர் வாட்படை போல வுடைகவென் சங்கங்கனே.

பிறவும் அன்ன கண்டுகொள்க.

(கச)

௨௮. நாடு முரு மில்லுஞ் சுட்டித்
தன்வயிற் கிளப்பிற் புலவிப் பொருட்டே.

என்பதென்னுதலிற்றோ வெனின், தலைமகள் தற்புகழ்ந்
தாளாகற்க, இவ்வாறு சொல்லியக்கால் அதுவும் புலவி
நிமித்தமென்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: நாமும் ஊரும் இல்லுஞ் சுட்டி—
நாடே ஊரே இல்லே இவற்றைக்கருதி; தன்வயிற் கிளப்
பிற் புலவிப் பொருட்டே—தன்கட் சொல்லித் புலவிப்
பொருட்டாம் என்றவாறு.

சக-வதுருத்திரம்.

உசக,

தான் உறையும் நாட்டையுந் தன் ஊரையுந் தான்
பிறந்த குடியையுந் சொல்லித் தலைமகள் தற்புகழ்ந்தாளா
கற்க; இவ்வாறு சொல்லியக்கால் இது புலவிப் பொருட்
டாமென்றவாறு. அஃகாநாறு, எந் நாடு இறப்பவுஞ்
சிறியாராலே வாழப்படுவதெனவுங்,

“குறுப்புந் திருக்கை மதந்தல ண்ணது
சிறுகுழ் வல்கிழி சில்வரை பிற்றே
யநாட் டின்ன மெம்மு நாடே
புல்வாய் வலககொல் லேசிதரீ பற்றி
வளநனி குறைந்த வாரித தன்றே
அவ்வூ ருள்ளும் பிதந்த வில்வ
கல்லாக் சிறியோ ருள்ள மன்றே.”

எனவுஞ் சொல்லுதல். அன்னசிறியாரொழுக்கம் நாமக்
துத் தகாதன்றே? அல்லநாடும் எம்பெருமாத்கெனின்

இறப்பவும் பெருந்தன்மையவன்றே? அந்நீர்மையர்க்கு

இவ்வாறு தலையளி பொறுத்தான்? சொல்லுதல். இவ்வாறு சொல்லியவிடத்துத் தலைமகன்மாட்டுப் புலவியே கொள்ளக் கருதிச் சொன்னாரா மென்பது. அதற்குச் செய்யுள்:

தலைவி தற்புகழ்தல்.

வெறிதரு பூததார் விசாரிதன் வேலைமுந் நீர்வரைப்பி
னெறிதரு கோல்செல்லு மெல்லையுள் னேமல்ல நீர்மையில்லாச்
சிறியவர் வாழ்பதி யேயெம தில்லஞ் சிறிதெமக்கே
பெறிபுன லூரவெவ்வாறு மமையுநின் னின்னருளே. (உகள)

அவன்புயிர்கிளப்பின் வரைவிற்பொருட்டே.
என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், இவ்வாறு சொல்லின்
வரைவிற்பொருட்டா மென்பது உணர்த்துதல் துதலிற்று.

16

உ.சஉ

இறைபனார் அகப்பொருள்

‘இதன்பொருள்: அவன் வயின் கிளப்பின்—நாடும்
ஊரும் இல்லுஞ் சுட்டித் தலைமகனைச் சார்த்திச் சொல்லின்;
வரைவிற்பொருட்டே—வரைதலென்பது நீக்கிற்றுத்தற்
பொருளவாம் என்றவாறு.

யாதனை நீக்கிற்றுத்தலோவெனின், புலவியை நீக்கி

கிறுத்தல். அஃதென்னைபெறுமாறெனின், மேற் சூத்திரத்
திற்புலவியென்று அதிகாரம் வாராநின்றதாகலானென்பது.
பரத்தையை மறுத்தந்து வாயிலாப் புக்க தலைமகனை ஏற்று
எதிர்கொண்டு வழிபாட்டாள் பின்னைக் காரணத்தின்நீங்கிய
பொருமை காரணம் பெற்றுத் தோற்றிற்று. அது தோன்
றத் தலைமகனை ஒன்றின் தலைக்கீடாகச் சொல்லுதல்,
எம்பெருமான் நீர் பெரிதாய நாட்டிற் பெரிதுமிக்க ஊரிற்
*பெரிது மிக்க குலத்திற் பிறந்த பேரொழுக்கத்தினிர்க்குத்
தக்கதே சிறியேமாகிய எந்திறத்துத் தலையளி எனச் சொல்
லுதல். இவ்வாறு சொல்லுவாள் புலவிக் குவான் சொல்
விறாகுவென்பது. அவ்வாறு சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

பெரியீர்க் கிது தகாதென்றல்.

வரியவன் டார்தொங்கன் மான்தேர்வரோதயன்வல்லத்தொன்றார்
கரியவை வேவ்கொண்ட காவலன் காக்குங் கடலிடம்போற்
பெரியன் னாட்டப் பெரிய நல் ஊரிற் பெரியவில்திற
சூரியமிக் கீர்க்கியல் பன்றுகொ லிவ்வா ரெழுநுவதே. (உகஅ)

இச்சூத்திரத்தைப் பருந்துவிழ்க்காடாகக் கிடந்த
தென்று களவினுள் வரைவின் பொருட்டாக என்பாரு
முளர். அது பொருத்தமன்று. என்னை? 'வரைதல்வேட்கைப்
பொருள்' (இறையனார்-உ௦.) என்ற சூத்திரத்துள் 'அன்னமா
பிற்பிறவுந் தொகைஇ' என்றவழி அடங்கும். அல்லது உங்,
கற்பினுட் களவுகொணர்ந்துரைத்தல் பொருந்தாது. (கக)

* 'பெரிதுமிக்க இல்லத்திற்' என்பதும் பாடம்.

மே. உணர்ப்புவயின் வாரா ஓட ரோன்றிற்
புலத்த ருனே கிழவற்கும் வரையார்.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், தலைமகட்கே உரியதோர்
இலக்கணம் ஓரிடத்துத் தலைமகற்கும் உரித்தென்பது
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன்பொருள் : உணர்ப்புவயின் வாரா ஊடல் தோன்
றின்—உணர்த்துதற்கு இடம்வாரா ஊடல் தலைமகட்கு
வெளிப்படின; புலத்தல் தானே கிழவற்கும் வரையார்—
புலந்து சொல்லுதற்றன்மை தலைமகற்கும் வரையார்
என்றவாறு.

அது தலைமகட்கே உரித்தன்று; அவை இந்நேரத்துக்
கண் தலைமகற்கும் உரித்தென்றவாறு. தலைமகள் மாட்டி
ஊடல் தோன்றுமிடத்து மூன்றுவகையுள் தோன்றும்,
செய்தான்கொல்லோவெனவுஞ் செய்பாநின்றுன்கொல்லோ
வெனவுஞ் செய்வான்கொல்லோவெனவும். அவற்றுட் செய்
தான்கொல்லோவெனப் பிறத்தலென்பது, பரத்தையைத்
தேரேற்றினான், பூச்சூட்டினான், அவளோடு ஆடினான்கொல்
லோ பிறிந்தான்கொல்லோ வெனப்பிறப்பது. இச் செய்தா
னென்பது இறந்தகாலத்துத் துணிபுபற்றிநிகழ்வது. இனிச்

செய்வான் கொல்லோ வென்பது எதிர்காலத்துச் செய்யுங் கொல்லோவென நிகழ்வது. அவற்றுள் இறந்தகாலத்தே தான்நிகழ்ந்தது உணர்த்துதற்கு இடனுடைத்தன்று; தெற்றென அறிந்தேன் அல்லாதேன் எம்பெருமானை வருத்து வேறோவெனவுந் தானேயும் மீண்டு நிலையுடைத்து, பிறர் சிறிது சொல்லவும் மீண்டு நிலையுடைத்து. இனி எதிர்காலத்தே நிகழ்வது மீண்டு நிலையுடைத்து, தெற்றென அறிந்தேன் அல்லாதேன் ஒருகாலத்து நிகழ்வதெனக் கரு

புச்ச

இறையனார் அகப்பொருள்

துதல் பொருந்தாது. என்னை? யாறு வருகின்றதென்று ஆடை தலைச்சூடாரன்றே என்பது. இனி இறந்த காலத்துத் துணிவுபற்றி நிகழ்ந்ததுண்டன்றே, அஃதெல்லாரும் உணரச் செய்தானாகலான் அஃது உணர்த்துதற்கு இடமன்று, அது செய்திலெனென்று சொல்லிவிடின் அது மறைவதன்றாகலானென்பது. இனி மறுப்பானாகிற் செய்தன மேலுஞ் செமபூச் சிதறினாற் போலக் கொடுமை யுடைத்தாம். அதனாலஃது உணர்த்துதற்கு இடனன்றாயிற்றென்பது அங்ஙனம் தோன்றுமெனின் என்றவாறு.

எனின், எந்நிராத்துக்கண்ணே தோன்றுவதெனின் சொல்லாந் பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்ததோழியை வாயிலாகக் கொண்டான்; கொள்ளத் தோழிபுக்குப் பல காரணமுங் காட்டினான்; காட்டுவான் நாம் இல்லிருந்து

இறைவழிபட்டு மக்களை வளர்த்து விருந்து புறந்தருவ தல்லது போகத்துள்ளாமன்றே, அல்லாதேம் ஊடலும் புலவியுந் துனியுங் கொள்ளற்பாலமல்லம், அல்லதூஉம் வண்டோரணையர் ஆடவர் பூவோரணையர் மகளிரென்பது; என்னை? *வண்டுகள் தாதாதுமிடத்து நன்மலரே ஊதுவேம் அல்லாதது ஊதேமென்றா, எல்லா மலரும் ஊதும்; இனிப் பூவாயினக்கால் எம்மையே ஊதாது எல்லாப்பூவும் ஊதி ஈரென்று புலவாதன்றே; அதுபோலத் தலைமகனும் எல் லாப் பெண்பால்களையுந் தலைப்பெய்தற்றன்மையாக வுடை மையான், அத்தன்மை அறிவான்; போம்பொழுது புறந் தொழுது வரும்பொழுது எதிர்ந்தொழுது ஏற்றுக் கொண்டு வழிபடுதலல்லது மலைத்தற்கண்ணேமல்லம்; மலைத்து இப்பெற்றிய மாதல் தலைமையன்று; அல்லதூஉம்

* வேரோர் எட்டுப்பிரதி கோத்தி இப்பகுதியிற் பல திருத்தங் கள் செய்யப்பட்டன.

இவ்வது குத்திரம்.

உசடு

இவ்வாறே வழிபடாதொழிவாமல்லாதாம் நம்பெருமாள் வருத்தி என்செய்துமென்று ஏற்றுக்கொண்டு வழிபடுவது பொருள்போலக்காட்டிமென்று இங்னனஞ் சொல்ல, அஃ றொக்கும்பிறவென்று அப்பொழுததக்குச் சிவப்பு நீங்கிப் புகுதுகவென்றாள். என, அவன் புக்நான். புக்ருப் பள்ளி யிடத்தாகிக, உள்ளுடைத்தாகிய சிவப்புத்தோன்று மென் பது; தோன்றக்கண்சிவந்து நதல்வெறுபட்டுந் காட்டினாள்;

காட்டப் பெரிதும் ஆற்றாவினன்; ஆற்றத்தன் ஞாபகே
யாய் இறந்தகாலத்து நிகழ்ந்ததனைப் பற்றிப் புலந்து சொல்
லும். என்னை? மேலைக்காலத்து நாம் ஆற்றாநாட்டும் தான்
ஆற்றாளாய் நாம் ஆற்ற ஆற்றிய இடம் இல்லை, இந்
தையினால்தான் நாம் ஆற்றாநாடு ஆனது என்று சொல்லுகிறார்கள்.
மை * என்னையாற்றிலாநாடாய் இடம் இல்லை, இடம்
அவள் போல்வதோர் தெர்வம், * ஆற்றாநாடு ஆற்றிய,
'நெஞ்சே நினது மடமையால் அவள் யாநாடுயாரென
நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

தலைமகன் நெஞ்சுற் குரைத்தல்.

இல்லென் றிரவலர்க் கீதல்செய் யாதவ னில்லமெனப்
புல்லென்று வாடிப் புலம்பெனஞ் சேகமக் கியார்பொருந்தார்
வில்லென்று சேர்பொறி வானவன் வட வீழிஞங்கொண்ட
கொல்லென்று வாட்படை யான்றமிழ் நாடென்னை கோல்வனையே.
அரையணங் குறுகி லாளல்ல னாற்றுக் குடியில்லென்ற
வரையணங் குந்தமிழ் வேந்த னுசிதனென் னும்பொதியில்
வரையணங் கோவல்லை யோவென்ன யான்மம்ம ரெய்தவுண்ட
னிரையணங் கும்பனி நீர்கொள்ள நின்றவிந் கேரிழையே. (100)

என்பது, தலைமகன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியது. அது
கேட்ட தலைமகள், மேனாள் யான் செய்த குற்றேவல் இன்று

* 'எண்ணுற்றிலாமையில்' என்பதும் பாடம்.

உட்டொகாள்வானாயிற்று என் கண்ணிற் பேரருளினைன்றே,
இவ்வகைப் பேரருளினைந்திறத்து இவ்வகை சிவத்தறகா
தென்று சிவப்பு நீங்குவாளாவது. (கவி)

உச. நிலம்பெயர்ந் துறையு நிலையியன் மருங்கிற்
களவுறை கிளவி தோன்றுவ நாயிற் " [யார்.
திணைநிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்கும் வரை
என்ப தென்னுதலிற்றேவெனின், இன்னுங் கற்புக்காலத்
துத் தலைமகற்கு உரியதோர் இலக்கணம் உணர்த்துதல்
துதலிற்று.

இதன்பொருள்: நிலம் பெயர்ந்து உறையும் நிலையியன்
மருங்கின்—நிலம்பெயர்ந்து உறையுமென்பது உள்ளத்துக்
கண் நிலைபெற்றவிடத்து; களவுறை கிளவி தோன்றுவது
ஆயின்—களவுகாலத்திற்குரிய சொல் தலைமகள் மாட்டுத்
தோன்றுமேயெனின்; திணைநிலைப் பெயர்க்கோள் கிழவற்
கும் வரையார்—திணைநிலையைப்பெயர்ந்துகொள்ளுங் கோள்
தலைமகற்கும் வரையார் என்றவாறு.

அஃதாமாறு தலைமகளை எய்திக் கற்புக்காலத்து ஒழுகா
யின்ற நிலைமைக்கண் நெஞ்சு பொருட்குப் பிரிதும் என்ற

தென்பது. நட்பாரை யாக்கலுஞ் செந்நுரைச் சிதைத்த
 லும் பொருட்குறைபாடு உடையார்க்கு நிகழாவாகலாற்
 குறைபாடு நீக்கற் பொருட்குப் பிரிதுமென்ற நெஞ்சிற்குத்,
 தலைமகன் காம் பொருட்குப்பிரிய இவன் ஆற்றாமேற் பிரி
 தும், ஆற்றாளாயின் ஒழிதுமென்று நெஞ்சினோடு ஒருப்
 பட்டித் தலைமகனுழைப்புக்கான்; புக்குப் பள்ளியிடத்தானாய்
 பெரியதோர் அருளிச் செய்கை செய்தான்; செய்யத்
 தலைமகள் எம்பெருமான் பண்டும் அருளிச் செய்கை
 கெ-வது குத்திரம். உசை

செய்தான்மன், இவைபண்டையபோலாது, பெரிதும் இழு
 மத்தக்கனபோலக் காட்டின, பிரியக்கருதினான். கவடு
 போலும், மற்ற நின்னிற்பிரியேன் பிரியின் ஆற்றேன்
 என்று சொல்லுஞ்சொற் பொய்ப்படாதாம், பொய்யென்னு
 மொழுக்கக் குறைபாடாமது பிற வெனின் என்று ஆற்றா
 னாயினான். அவ்வாற்றாத்தன்மை தலைமகற்குப் புலனாயிற்
 ருக்கான், இவன் குறிப்பினானே பிரிவுணர்ந்து ஆற்றாளாயி
 னான், பிரியின் இறநதுபடு மென்று தலைமகன் நெஞ்சிற்குச்
 சொல்லியதற்குச் செய்யுள்:

நெஞ்சிற் குறைத்தல்.

துளியுந் துறத்தவெங் காணஞ் செலவின்று சொல்லுதமே
 லொளியுந் திருததல் வாடியுய் யானகொ லுசிதனென்ற
 தெளியுஞ் சுடரொளி வான்மன்னன் செவகோ லெனச்சிறந்த
 வளியும் பொழுதுநெஞ் சேகைய நின்றவில வாயினையே. (உ௦௧)

இவ்வண்ணம் நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழங்கித்
தற்குச் செய்யுள் :

செலவழங்கல்.

மையார் தடங்கண் வரும்பனி சோர வருந்தினிற்றிங்
நெய்யார் குழலா ளினைய நறையாற்று கன்றுவென்ற
கையார் கொடுஞ்சிலைச் செவ்வேற் கலிமதன் காய்கலிக்கு
வெய்யான் பகையென ரீங்குது மோடுஞ்சம் வெஞ்சாமே. (௬௦௨)

செருமால் கடற்படைச் சேரலர் கோனறை யாற்றழியப்
பொருமால் சிலைதொட்ட பூழியன் மாறன் பொருமுனைபோர்
லருமா நெறிபொருட் கோசெல்வ தன்றுகெஞ் செயவடன்
பெருமா மழைக்கண்ணு நித்திலந் தந்தன பேதறவே. (௬௦௩)

இவ்வாறு நெஞ்சிற்குச் சொல்லிச் செலவழங்கும்.

“மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே

புரும்பிய சுணங்கி னம்பகட் டினமுலைப்

பெருந்தோ ணுணுகிய துகப்பிற்

கல்கெழு கானவர் நல்குறமதனே” (குறந் - ௪௧.)

௨௪௨

இறையனார் அகப்பொருள்

இவ்வாறுநினைந்து பாலைநிலத்தானாயினான் செலவழங்கி
மருதநிலத்தா னாயினனெனக்கொள்க. இது ‘திணைநிலைப்
பெயர்க்கோள்’ கிழவற்கு உண்டாயினவாறு. பிரிவினைவேண்
டாதாள் தலைமகளாயினுந் தலைமகனும் வேண்டாதானாக
லின் இந்நேரத்துக்கண் என்றவாறு.

இன்னும் 'சிலம்பெயர்நறு உறையும் சிலையின் மருங்கின்' என்பது உடன்கொண்டு போவேனெனத் தலைமகன் உள்ளத்தின்கண் நிலைபெற்றவிடத்தென்றவாறு.

‘களவுறை கிளவி’ என்பது களவுறைந்த காலத்திற்கு உரியபோல், அறத்தொடுக்கை யென்றவாறு. ‘தோன்றுவதாயின்’ என்பது தலையகன்றிடல் முதலி ட்டித் தோன்றுமே யெனின் என்பது. ‘தேயிற் றுபார்க்கோள் கிழவற்கும் வரையார்’ என்பது பாலைநிலத்தா ளாயினு னென்பது. கிரவிற்கு வரையாரென்ற உம்பை பாற் கிழத்திற்கும் வரையாரெனக் கொள்க. இவளும் உடன்போக்கு ஒட்டி பாலைநிலத்தாளாயினாள், இவன் ஒழிந்தமை சொல்ல மருதநிலத்தாளாயினானெனக் கொள்க. மேல் உடன்போக்குச் சூத்திரத்துக்கண் உரைக்கும் பொருள் ஈதென்று கொள்க.

“பொருள்வயிற் பிரியினும் புணர்ந்துடன் போகினு
மதுபிரி வுரைப்பினும் பாலை யாகும்.”

என்று ராகலின்.

(க-2)

உ. நிலம்பெயர்ந் துறையு மெல்லாப் பிரிவு
மொழிந்தோ ரறியவு மறியா மையுங்
கழிந்துசேட் படுஉ மியற்கைய வென்ப.
என்ப தென்னுதலிற்றோவெனின், இதுவும் கற்புக்காலத்

துத் தலைமகன் பிரிவின்கண் உரியதோர் இலக்கணம்
உணர்த்துதல் றதலிற்று.

இஉ-வது சூத்திரம்.

உச்சு

இதன் பொருள்: நிலம்பெயர்ந்து உறையும் எல்லாப்
பிரிவும்—பரத்தையிற் பிரிவொழிந்த எல்லாப் பிரிவும்;
ஒழிந்தோர் அறியவும் அறியாமையும்—தலைமகளுந் தோழி
யும் அறியவும் அறியாமையும்; கழிந்தது சேர்ப்பும் இயற்
கைய என்பு—காடிடையிட்நிம் காடிடையிட்நிம் அகன்று
உறைதற்றன்மையவென்று சொல்லுவர்புலவர் என்றவாறு.
எனவே,

‘ஒதல் காவல் பகைதணி வ்வேயே

வேந்தற் குற்றழிப் பொருட்பின்’ (இராசநாதர் - ௩௫)

*என இவற்றிற்குப் பிரிசின்னாவன் தலைமகன், தோழியும்
அறியர் சொல்லிப் பிரிதலும் உடையன், அறியாமைப்
பிரியவும் உடையன், இரண்டு இவற்றினால் உடையன்
அறியாமையப்பிரிதல் பொருத்தமென்று. அறியப் பிரி
வது யான் இன்னதோர் இடத்து இன்னதொரு கருமம்
முடித்து வருவேனென அவனை உடன்படுகிற்றுப் பிரிவதே
தக்கது. அல்லது அவன் சொல்லாது பிரிந்தவிடத்து இவ்
வகை சொல்லாது பிரிதற்குக் காரணம் என்னையெனவோ
வெனவே கவல்பவாகலின் அஃது அறியாமையப்பிரிதலென்
பது. சிலநாள் இடையுடைத்தாக ஓரதிகாரம்படுத்து இங்ங
னம் பிரிந்து ஒரு கருமம் முடித்துக்கொண்டு வந்தார் தலை

மக்கள், தலைமகளிரும் அவர் அதுமுடித்துவருந்துணையும் ஆற்றியிருந்துவந்தார், இஃது உலகினது பண்டென்னும். என ஒக்கும்பிற, தலைமகன் பிரிந்து பொருள் முடித்து மென்றக்கரீல் தலைமகளிர் ஆற்றாராபவேயெனின், அவரது ஆள் வினையை இடையூறுசெய்தாராவர் பிற, அதனால் அவர் பிரிந்து பொருண்முடித்து வருந்துணையும் ஆற்றுவதேயாகாதே.

* இங்கிருந்து இரண்டு மூன்ற பக்கங்கள் வரையில் ஓர் ஏட்டுப் பிரதிச்செய்தல் பலப்பல திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டன.

௨௫௦

இறையனார் அகப்பொருள்

செய்யப்படுவதென்னும், என ஆற்றுவேனென்றாள், இடை உடைத்தாலோடுவென்பதனான். என்னே? சாதலுங்கெடுத்தலும் எல்லா உயிரும் அறியுமேயெனினுந் செத்தாலோ என்பதனாற் கலங்கார்மனன். அஃது இவட்குமாமென்பது இங்ஙனம் உணர்த்திவைத்தார். பிரியும் நாளது கதுமெனக் கலங்கி ஆற்றாளாகவும் போவது சாந்தன்மையானென்பதனாற், பெற்றதே இலேசாகப் பிரிவது கருமமென்று முற்படாது பிரிதலும் உடையெனென்பது. அந்நாள் ஆற்றுவெனென்றாளன்றே, ஆற்றாளாதற்குக் காரணமில்லை, மேற்பொய்யாத்தன்மைய ளாகவினென்று முற்பட்டாற்றுவிததுததோழியை ஒம்படைசெப்பிப் பிரியவும் பெறுமென்றவாறு. அறியப்பிரிவதே வலியுடைத்து அறிபாமைப்

பிரிந்த தலைமகனையுடைய கிழத்தி சொல்லியதற்குச் செய்
யுள் :

அறியாமைப் பிரிந்த தலைமகனையுடையாள் சொல்லியது.

செல்லா ரவரென் றியானிகழ்ந் தேன்கரஞ் செல்லத்தன்க
னெல்லா னவனென் றவரிகழ்ந் தார்மற் றிவையிரண்டுங்
கொல்லா ரயிற்படைக் கோனெடு மாறன் குளந்தவென்ற
விலலான் பகைபோ லெனதுள்ளந் தன்னே மெலிவிக்குமே. (உரச)

“செல்லா ரல்லரென் றியானிகழ்ந் தனனே
விடுவா னல்லனென் றவரிகழ்ந் தனரே
யாயிடை யிருபே ராண்மை செய்த
பூசனல்லார்க் கதுவி யாங்கெ
னல்ல னெஞ்ச மலமலக் குறுமே.” (குறுந் : ௪௨.)

என்று தூஉங் கொள்க.

அஃதேயெனின், நிலம்பெயர்ந்து உறையும் பிரியும்
ஒழிந்தோர் அறியவும் அறியாமையுமென அம்மயாதே,
எல்லாமென்றது எற்றிற்கோடுவெனின், களவுகாலத்தும் ஒரு
பிரியு சொல்லப்பட்டதன்றே, நிலம்பெயர்ந்து உறையது
இஃவது சூத்திரம். உருச

பட்டபின்றை வரையாக்கிழவன் நெட்டிடைகழிந்து பெர்
ருள் வயிற் பிரிவதென; ஆங்கும் அறியப் பிரியவும் அறியா
மற் பிரியவு மமையுமென்றதற்குச் சொல்லப்பட்டதென்
பது. ‘சேட்படும் இயற்கையது’ என அமையாதே, ‘கழிந்து’

என்றது எழறிந்தோடுவெனின் கழித்தபின்னைக் கழித்தே
 பல்லது இடைச்சுரத்தே பின்றுனும் அந்நிலத்தே நின்றா
 னும் பெயர்தலில்லையென்பது. என்னை? சிற்றறிவினா
 ரன்றே ஒரு கருமம், எடுத்துக்கொண்டு முடிப்பான் புக்கு,
 முடியாது தவிர்வரென்பது.

“ஆடிப் பெறியு மமுவுகிய செலவு
 டாடிவ் காலை யில்லென மொழிப.”

என்றார் பிறரும்.

(கக)

பே. எல்லா வாயிலும் கிழவேவான் பிரிவயிற்
 பல்லாற் றுனும் வன்புறை குறித்தன்று.

என்பதென்னுத லிற்றோடுவெனின், பிரிவிடை ஆற்றாளாய்
 தலைமகளை வாயில்கள் ஆற்றுவிக்குமா நுணர்த்துதல் தத
 லீற்று.

இதன்பொருள்: எல்லா வாயிலும்—தலைமகனும் விருந்
 தும் ஒழிந்து எல்லாவாயில்களும்; தோழியும் பாப்பானும்
 பாணனும் பாடினியுமென இவர்கள்: கிழவேவன்பிரிவயின்—
 தலைமகன் நாடிடையிட்டிங் காடிடையிட்டிம் பிரியும் பிரி
 வின்கண்; பல் ஆற்றானும் வன்புறை குறித்தன்று—பல
 நெய்யானும் ஆற்றுவித்தலைக் கருகின என்றவாறு.

என்பது பருவங்கூறிக்கப்பட்ட தலைமகள் பருவவர
கின்கண் ஆற்றாளாயக்காற் பருவம் வர அவர் பாணிப்
பாசல்லர், ஸந்தார் வாராநின்றார் வருவெனவும், இதனைப்

உகூஉ

இறையனார் அகப்பொருள்

பருவமன்றென்றும் பழித்து, அதனைப் பருவமெனக்
கருதினாயெயெனில் அவராற் குறிக்கப்பட்ட பருவமன்று;
என்னை? அவர்பொய்யுரை உரையாராகலான் யாந்தெளியே
மெனவும், காலங் காட்டியுஞ், சோகினஞ் சொல்லியும், யாழ்
பண்ணியும், எல்லாத் திறத்தானுந் தலைமகளை ஆற்று
விக்ருமென்பது. இனித் தலைமகன்றன்னை அன்பிலன் கொ
டியெனெனவும் இத்தொடருந் தனவெல்லாஞ் சொல்லியும்
ஆற்றுவிக்கும். அவர், யிது பருவவாசின்கண் ஆற்றாளான
தலைமகளை ஆற்றுவித்தது குற்றமெய்யுழிந்து பருவமன்
றென்றதற்குச் செயலு.

பருவமெனக் கூறிக்கட்டல்

கடலிவு உருவம் பருவமெனக் கூறிக்கட்டல்
வெடையு உருவம் பருவமெனக் கூறிக்கட்டல்
திடாய் உருவம் பருவமெனக் கூறிக்கட்டல்
பிடாய் உருவம் பருவமெனக் கூறிக்கட்டல்

பிடாய் உருவம் பருவமெனக் கூறிக்கட்டல் (கூரு)

விடக்கொன்று வைவேல் விசாரிதன மற்ற்லிவ் விவலிடம்போய
 நடக்கினத செவலோ லொருகுலட வேந்தனன் ணர்முனைபோற்
 கடக்குன்றஞ் செனநாங் ளாதலர் பொய்யலர் நையல்பொன்னே
 மடக்கொனரை வர்ப்பினைக் காரென னெண்ணி மலர்ந்தனவே.

பூரித்த மென்முலை யாடனது பூலநதைட் போர்மலைநத
 வேரித் தொடையல் விசய சரிதன்விண் டோய்கொல்லிமேன்
 மூரிக் களிற் முனிநதுகை யெற்ற முழங்குகொண்டன்
 மாரிக்கு முல்லையின் வரபநக வேர் வருவதுவதே. (௩௦௭)

“நீரற வறந்த கிரம்பா நீளிடைத்
 துகில்விரித் தன்ன வெயிலவி ருருப்பி
 னஞ்சுவரப் பணிக்கும் வெஞ்சுர மிறந்தோர்
 தாம்வரத் தெளித்த பருவங் தாண்வர
 விதுவோ வென்றிசின் மட்டந்தை மதியின்று

௫௩-வது சூத்திரம்.

௨௫௩

மறநதுகடன் முகந்த கரஞ்சுன் மாமழை
 பொறுததல் செல்லா திறுதத வண்பெயல்
 காரென் நயர்ந்த யுள்ளமொடு தேர்வில
 பிடவுவ கொன்றையுற சோடலு
 மடவ வா=லின் மலாந்தன பலவே.” (நற்றிணை - ௧௧.)

இவை நெடுநிடைப் பகுப்புகள் ஆகியன தலை
 மகளை இது பருவப்பன்று; அவர் அன்பு பொய்யுறையாதாக

லான்; இதுவும வம்பு, வயப்பனைப் பருவென்று தம்மடமை
யாற் றிடவுங் கோடலுங் கொன்றபும பயங்கிப் பீதத்
தனவென்று வற்புறுத்தாமை.

வருவரென்று வற்புறுத்தல்.

மையார் தடவகண் மடநதை வருந்தநீர் வான்முனைமே
வெயயா ரயிலவா காணப் பொழிந்த நெடுவகன்தது
வெயயா ரமரிடை வீழ்ச்சை தூவிலென வம்புகைத்த
கையார்சிலைமன்னன்கனனினை நீர் கொண்டகாழுங்கலே. (உப௨)

இது பிரிவிடையாற்றாபகிய தலைமகளைத் தோழி
அவர் குறித்த பருவம் வந்ததாநலின் அவரும் பொய்யார்
வருவரென்று வற்புறுத்தியது.

கொடியார் நெடுமதிற் கோட்டாற் றரசர் குழாஞ்சிதைத்த
வடியா ரயிற்படை வானவன் மாறன் வளமதுரைத்
துடியா ரிடையாய வருந்தல் பிரிந்த துளவகொளிகே
ரமையார் கழலா ரணுகவுந் தார்த்த தகல்விசும்பே. (உப௩)

இதுவும் அது.

சுமா னையிமென் னோக்கி யழுங்க வகன்றுசென்ற
தேமா நறுங்கண்ணி யாரையுங் காட்டுதென் பாழிலென்ற
வாமா நெடுந்தேர் மழைவண்ணன் மூற்றன்னன் இந்தமிழகர்
கோமான் கொடிமே விடியுரு மார்க்கின்ற உரம்புயலே. (உப௪)

இதுவும் அது.

* கருந்தண் புயல்வண்கைத் தென்னவன் கைம்முத் தணிந்திஷங்கு
மிருந்தண் குடைநெடு மாற னிகன்முனை போனினைந்து
வருந்தண் மடந்தை வருவாங்கு கா தலர் வானதிரக்
கருந்தம் பொருந்திவெண் முல்லை ளீன்றன கூரொழிதே. (௩௧௧)

• இதுவும் அது.

* புலமுற்றாக தண்புய னோக்கிப்பொன் போலப் பசுநதின் பா
னலமுற்றும் வந்த நலமுங்கண் டாயநறை யாற்றெதிர்த்தார்
குலமுற்றம் வாடவை வேல்கொண்ட மாறன் குரைகடல்கும்
கிலமுற்றஞ் செங்கோ லவன்றமிழ் நாடன்ன நேரிழையே. (௩௧௨)

இதுவும் அது.

* அறையார் கழன்மன்ன னாற்றுக் குடியழ லேறவென்று
கறையா ரடர்வேல் வலங்கொண்ட கோன்கடன் ஞாலமன்றாய
கிறையாம் வகைவைத்து தீதவர் தேரொடு ரீபிணித்த
விறையார் வரிவளை சேரவந தார்த்தன வேர்முகிலே. (௩௧௩)

இதுவும் அது.

இசுசுத்திராத்துள் 'எல்லாவாரிலுங் கிழவோன் பிரி
வாரின் வன்புறைகுறித்த' என்னுது 'பல்லாற்றா னும்' என்று
மிகைபடக் கூறியவதனான் கற்புக்காலத்துக் கடியனைசென்ற
செவிலி தலைமகனது நிலையையுந் தலைமகனது நிலையையும்
பார்த்துவந்து நற்றாய்க்குச் சொல்லினவுங்கொள்க. அதற்
குச் செய்யுள்:

செவிலி நற்றாய்க்குரைத்தல்.

திருநெடுங் கோதையுந் தெய்வந் தொழாடெவ்வர் மேற்செலினும்
பெருநெடுந் தோளண்ணல் பேர்நதன்றித் தங்கான் பிறழ்வில்செங்
வருநெடுந் தானே யரிகே சரியநதண் கூடலன்ன [கோ
கருநெடுங் கண்மட வாயன்ன தாலவர் கா தன்மையே. (உகச)

* இக்குறியிட்ட செய்யுட்கள் மூன்றும் முன் அச்சுப்பிரதியில்
வடிபட்டன; வேறோர் எட்டிப், பிரதியிற் கண்டமையின், இங்கெழுத்
துச் சேர்க்கப்பட்டன.

இர-வது குத்திரம்.

உடுடு

பார்மன்னன் செக்கோற் பராங்குசன் கொல்லிப் பனிவரைவாய்க்
கார்மன்னு கோதையன் னுளு மருந்ததித் கற்புடையா
டேர்மன்ன னேவசசென் ருது முனையிசைச சேர்நதறியா
பேர்மன்னு வேண்ணல் பொன்னெடுந் தேர்ப்புண புரவிகளே.

கூரா ரயில்கொண்டு நேரார் கனம்பல கொண்டகென்றித்
தேதான் உரோதயன் உஞ்சியென்னு டெய்வஞ் சேர்நதறியான்
வாரார் கழன்மன்னன் ருனே பணிப்பினும் வல்லத்துதன்
நேரார் முனையென்று தங்கி யறியா னெடுநதகையே. (உகச)

பிறவுங் கொள்க.

“காணங் கோழி கவர்குரற் சேவ
லொண்பொறி யெருதிறிற் தண்சித ருறைப்பப்
புதனீர் வாரும் பூநாறு புறவிற்
சீறு ரோனே மடநதை வேறுர்

வேந்தலிடு தொழிலொடு சென்னுஞ்
சேந்தவர லறியாது செம்மற் றேரே." (குறந - ௨௪௨.)

மற்றுங் கற்புக்காலத்துக் கிளவிகள் இது நிலமாகக்
கொள்ளப் படுவனவெல்லாம் அழிந்துகொள்க. (௨௦)

௧௪. வன்புறை குறித்த வாயி லெல்லா
மன்புதலைப் பிரிந்த கிளவி தோன்றிற்
சிறைப்புறங் குறித்தன் றென்மனார் புலவர்.

என்பதென்னுதலிற்றோவெனின், மேற் குத்திரத்து ஆற்று
வித்துக்கொண்டிருக்குமாறு உணர்த்திப் போந்தார், இனித்
தலைமகள் பிரிவெடுத்துக்கொண்டு பிரியுமிடத்து வாயில்
களுக்கு உணர்த்த, வாயில்கள் தலைமகட்குப் பிரிவுணர்த்

௨௫௧

இறைபனார் அகப்பொருள்

தத் தலைமகள் வாயில்கள் ஆமிடத்துச் சிறைப்புறத்தானாக
அவன் கேட்கும் அணிமைக்கண் உணர்த்துகவென்பது
உணர்த்துதல் முதலிற்று, என்பாரும்;

இனித் தலைமகனது பிரியின்கண் தலைமகள் ஆற்றா
ளாடின இடத்துச் சிறைப்புறங் கூறியும் ஆற்றுவன்க

வென்பது உணர்த்துதல் முதலிற்றென்பாரும் உளர்.

இதன் பொருள் ஸ்ரீமதாயுதபுராணத்தவாயிலெல்லாம்—
தலைமகனோ ஆற்றுவிக்ரும வகையால் ஆற்றுவிக்ரும குரிய
வாயிலெல்லாம்; அன்பு தலைப்பிரிந்த கிளவி தோன்றின்—
தலைமகன் பிரிவின் கண் தலைமகள் ஆற்றாநாயினவிடத்து;
என்பது அவ்விடத்து வாயில்கள் ஆற்றுவிக்ருமபால்: ஆற்ற
விக்ருமில்லாதவிடத்து. சிறைப்புறம் குறித்தன்று என
மொழிபுலவர்—சிறைப்புறத்துக்கண்வைத்து ஆற்றுவிக்
வெணர் சொல்லுவர் கற்றுவல்லோர் என்றவாறு.

‘சிறைப்புறம் குறித்தன்று’ என்பது கற்பெனப்பட்ட
சிறைமேல்வைத்து ஆற்றுவிக்ரும வென்பது. அஃதாமாறு
மேற்சொன்ன முறையாலெல்லாம் ஆற்றுவிக்ரும, ஆற்ற
வாயின்று தலைமகனோ இவ்வாற்றாநாயு ஆற்றுவிக்ரும காண்
படுவனக் கருதி, நம்பெருமாட்டி பிறந்த குலம் மேனாள்
தொட்டும் ஒழுக்கச்சிதைவின்றி விழுப்பமுடைத்தாய் ஒங்கி
வாராநின்றதொரு பெருங்குலமன்றே? அக்குலத்தை நீ
‘அழித்தல் தக்கதோ? என்றும், நானுங்கற்புமன்றே பெண்
டர்க்கு அணிகலமாவன வென்பதனால் இக்குலத்தினவர் கற்
பெனப்பட்ட சிறையழியாமே காத்துக்கொண்டொழுகினர்,
அதனை நீ அழிக்கின்றாயாகலின், நின்கட் பெரியதோர் பழி
யாக்குகின்றபென்றும், ‘நம்பெருமான் தம் ஆண்மைத்
டுடுவது குத்திரம். உடு

தன்மை காட்டிப் பிரிந்தார், நீயும் அவர்களுதியது முடித்து
வருந்துணையுங் கற்புக்காத் திருக்க வேண்டிமென்றுஞ் சான்
றோர் மகளிரென்பார சிறியரன்றார் பெரியராகல்வேண்டும்;
அத்தன்பை யென்பது தங்குலகிடைக்கத் தர உறுதிக்காத்து
ஒழுக்குநல; அதனின் நீகாசினம் உபயோகம். இவ்வாறு ஆற்ற
வித்கல் சிறைப்புறங் குறித்தவென்பது. அதற்கு உபயோகம்:

சுணையுறங்...

மலத்திற் கொள்நாதின மீட்கண். மலத்திற் கொள்நாதின மீட்கண்
தலத்திற் கொள்நாதின மீட்கண். தலத்திற் கொள்நாதின மீட்கண்
தலத்திற் கொள்நாதின மீட்கண். தலத்திற் கொள்நாதின மீட்கண்
தலத்திற் கொள்நாதின மீட்கண். தலத்திற் கொள்நாதின மீட்கண்

இவ்வாறு ஆற்றுவிரிந்தல். இவ்வாறு ஆற்றுவிரிந்தல்
மலத்திற் கொள்நாதின மீட்கண். தலத்திற் கொள்நாதின மீட்கண்

இங். சிறைப்புறங் குறியா தென்பாது முன் வெ
யவற்புணர் வறியுங் குறிப்பி னுள்.

என்பதென ஆதலிற் கொள்நாதின மீட்கண். தலத்திற் கொள்நாதின மீட்கண்
தலத்திற் கொள்நாதின மீட்கண். தலத்திற் கொள்நாதின மீட்கண்
தலத்திற் கொள்நாதின மீட்கண். தலத்திற் கொள்நாதின மீட்கண்

இதன்பொருள். சிறைப்புறம் குறியா தென்பாது முன் வெ
யவற்புணர் வறியுங் குறிப்பி னுள். இதன்பொருள். சிறைப்புறம்
குறியா தென்பாது முன் வெயவற்புணர் வறியுங் குறிப்பி னுள்.

வுழ் உள; அவன் புணர்வு அறியும குறிப்பின் ஆன—தலை
மகன் வினைமுற்றியானும் பொருண்முற்றியானும் கிருங்
குறிப்பின்கண் என்றவாறு.

அஃதொமாறு, மேல் அவ்வகையாற் பிரிவெடுத்துக்
கொண்டு தலைமகளை ஆற்றுவீத்தார்; ஆற்றுதல்கண்டு பிரிந்த

17

உரு

இறையனார் அகப்பொருள்

வழித் தோழி தலைமகளை ஆற்றுவீத்துக்கொண்டு இருந்தா
ளன்றே; இருந்த இடத்துத் தலைமகனுந் தானெடுத்துக்
கொள்ளப்பட்ட வினைமுடித்தானன்றே; முடித்தவகையாற்
குறித்தகாலம் வந்ததென்று மறுத்துஞ் சார்ந்தானன்றே;
சார்ந்த இடத்துச் சங்கம் படகம் வந்து இசைத்தன. இசை
ப்பத் தோழி தலைமகனது வரவுணர்ந்து எம்பெருமாட்டி நீ
இறந்துபடுவான புகையாற், கண்டாயன்றே, உள்ளரால்
எய்தப்படாத பொருளில்லை, நீ ஆற்றியுளையாய் இன்
று எம்பெருமானை வறிபடுவாயாயின யென இவ்வாறு
சொல்லுதல் சிறைப்புகு குறியா தோன்றலு முளவே
யென்பது. சங்கம் படகம் படச் சங்கனை வாழ்த்தியதற்
குச் செய்யுள்:

சங்கிண வாழ்த்தல்.

தேனிற வார்கண்ணிச் செட்டியன் மாறன் செழுங்குமரி
மானிற வெண்டினை மால்சுடற் றேன்றினை மண்ணளந்த

கீனிற் வண்ணனு மேந்தினன் தம்மு னிறம்புரைதீம்

பானிற வெண்ணகம் யார்நன்னின் மிக்க படிமையரே. (நகக)

“பரிவளை வான்சோடி புததேனோ டொத்தி
திருவளர் மார்பனு மேந்தினன் தம்முன்
னுருவம் புரையின் டேழ்.”

என்பது உங் கொள்க.

(உஉ)

ஞச. திணையே கைகோள் கூற்றே கேட்போ
ரிடனே கால மெச்ச மெய்ப்பாடு
பயனே கோளென் றுங்கப் பத்தே
யகனைந் திணையு முரைத்த லாரே.

என்பதென்னுதலிற்றேவெனின். மேற் களவுங் கற்பும்
உணர்த்திப் போந்தார், இனி அவ்விரண்டும்பற்றி வரு
ஞச-வது சூத்திரம். உடுக

கின்ற பாட்டினை இக்கூறப்பட்ட பத்திலக்கணத்தானும்
உரைக்கவென்பது உணர்த்துதலு துதலிற்று.

இதன்பொருள்: திணையென்பது, 'ல்பொருளொரு
சொல்லாய்க்கிடந்தது; நிலத்தினையுந் திணையென்ப, குலத்
தினையுந் திணையென்ப, ஒழுங்கத்தினையுந் திணையென்ப,
சுண்டு ஆகுபெயராய் அவரால் ஒழுங்காறு நிகழ்கத தூதத்
தையுந் திணையென்ப. அவ நுமிஞ்சி மலை முலை மரு

தம் நெய்தலென ஐந்தாவகையாநிழ். அவை அயிர்ப்புடத்து
முதல் கரு உரிப்பொருள் பற்றி அயிர்ப்புடென்றவாறு.
அவ்விலக்கனமெல்லாம் மேல் 'அன்றினைநினை' (இறைய
னார்-க.) என்றதன்வழியே உணர்தருந் 'பொருளாம். அவை
நினைமெனப்படுவன. அகப்பாட்டின் 90.௩ பாட்டுக்கீட்ட
இடத்து இவ்வைநினைபுள்ளு இவ்வெதொன்றுபற்றி
'வந்ததென்று சொல்லுவது.

இனிச் சைகோள் என்பது, களவு கற்பு என்றவாறு.

இது களவுபற்றி வந்தது, இது கற்புப்பற்றி வந்த
தென்றவாறு.

இனிச் கூற்று என்பது, கூறுகற்கு உரியாரை அறிந்து
அவருள் இன்னாக்கறினார் இப்பாட்டென்று அறிதல்;
அதற்கு உரியாரைச் சேம்பூட்சேயார் கூற்றியுள்ளாந்
தோல்காப்பியனார் பொருட்பாலுள்ளுந் கண்டு கொள்க.

“பார்ப்பான் பாங்கன்றோழி செவிலி

சீர்ததகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்திலோ

*செவிலியன் மரபீ னறுவகை யோருங்

களவினிற் கிளவிக் குரிய ரென்ப.” (தொல்-பொ-செய்-க.௧௦.)

*‘செவிலியன் மருங்கின் அறுவகை யோரும்’ என்பதும் பாடம்.

பாணன் கூத்தன் விறலி பாத்ரை

யாணஞ் சான்ற வறிவர் கண்டோர்

*பேணுதரு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலா

முன்னுதக் கிளந்த கிளவியொடு தொகைஇத்

தொன்னெந்மரபிற்கற்பிற்குரியர்.” (தொல்-பொ-செய-ககக.)

என்றா தொல்காப்பியனார். இரொல்லப்பட்டாருள்
இன்னா கூற்றென்று அறிவது.

இனிக் கேட்போர் என்பது, இன்னார்கூற இன்னா
கேட்டாரென் னறிவது, 'தீதாழிகுறத்தலைமகள்'கேட்டாள்,
தலைமகள் கூறத் தீதாழிகேட்டாள், தீதாழிகுறத் தலைமகன்
கேட்டான், தலைமகன் கூறத் தீதாழிகேட்டான் என்று இவ்
வகை அறிந்து உரைப்பது.

இடம் என்பது, அவ்வாறெருவா கூற ஒருவர் கேட்
ட இடமென்றறிவது. அங்ஙனம் தன்மை முன்னிலை படாக்
பகையென்பன அவற்றுள் யானென்பது தன்மை, நீ யென்
பது முன்னிலை, அவ்வென்பது படர்க்கை. அவற்றுள்
இன்னதுபற்றி வந்ததென்றறிவது.

காலம் என்பது, இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்கால
மென முன்றுவகையாகும். அவற்றுள் உண்டானென்பது
இறந்தகாலம், உண்ணாநின்றனென்பது நிகழ்காலம், உண்
பானென்பது எதிர்காலம். இவற்றுள் இன்னதுபற்றி வந்த
தென்றறிவது.

எச்சம் என்பது ஒழிவு. அஃது இரண்டு வகைப்படுஞ், சொல்லெச்சம் குறிப்பெச்சமென. இவையாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதாம்.

* 'எண்டகு சிறப்பிற் பார்ப்பான். முதலா-முன்னுறக் கிண்த அறுவரோடு தொகைஇ' என்பதுய் பாடம்.

இசுவது சூத்திரம்.

உகக

மெய்ப்பாடு என்பது எட்டு வகைப்படும். அவை :
 "நகை, அழகை, இழிவால், மருட்சை, அச்சம், பெருமிதம், மவசுளி உவகையென், நற்பாலெட்டிமெய்ப்பாடென்ப"
 (தொல் - மெய்ப்பு.) அவற்றுள் இன்னதொர் மெய்ப்பாடு வந்ததென்றறிவது.

பயன் என்பது, இது சொல்ல இன்னது பயக்குமென்றறிவது.

கோள் என்பது, ஒரு பாட்டினதத்துப் பெரிய கொண்டு நிற்கும் நிலை; அஃது ஐந்துவகைப்படும், விநீட்டி, விதலையாட்டி, பாசிலக்குத், கொண்டிகுந், ஒருசிறைநிலையென்றவற்றுள் இன்னதொர் பெரியகொண்டு நின்றது இப்பாட்டென்றறிவது. அவற்றுள்,

விற்பூட்டுப்போருள்கோள் வருமாறு

வருவர் வரவடி நாய வரட்டாற் றெதிரா னறு வாண்மல்கை
 வருவ மணிமேகை தேர் ன்னர் ிய வொளிதருமேற
 வருவ முரிவிதத் தென்னவன பொன்னவ க, லீறெஞ்சாச

செருவெர்ட்டைடான்னா டோலுவெவரானாடு செருவரே. (௩௧௯)

விதலையாப்பு வருமாறு :

பண்டா னிலையசொல்லிய பரி விட்டுப் பறந்தலையா
விண்டார படசெற்ற கோன கொல்லிப் பாரி வின! மணந்த
வண்டார் கொடிசின் னுடங்கிடை போல வண்டகுவன
கண்டாற் கடக்கிற்ப மோகட வாரன்பர் காண்கே. (௩௨௦)

பாசிரீக்கு வருமாறு :

சென்றார் வருவது நன்தறிந் தேன்செருச செந்நிலத்தை ;
வென்றான் பகைபோன் மெலிடன் மடந்தையும் வெற்பெடுத்து
கின்ற னனந்தநிலமுங் குளிர்தது நீன்புயலாற்
பொன்னுன் மலர்நது பொலங்கோன்யு தாமும் பொலிந்தனவே.

௨௧௨

இறையனார் அகப்பொருள்

'கொண்டுகூட்டு வருமாறு :

கோவைக் குளிர்ப்புத்த வெண்குடைக் கோனெடு மாறன் முகரீர்
துவைச சுடர்வே லவர்கோன்ந நாட்டினுந் துன்னுங்கொலாம்
புவைப் புதுமலர் வண்ணன் நிரைபொரு ரீர்க்குமரிப்
பாவைக் கிணையனை யாய்கொண்டு பண்டித்த பன்முதிலே. (௩௨௨)

ஒருசிறைநிலை வருமாறு :

கோடன் மலர்நது ஒருநிலை தேனறின கொன்றைசெம்பொன்
பாடன் மண்வண்டு பண்ணெயப் பாரிதத பாழிவென்ற

வாட லொடுவகொடிச் சேயரி கெசரி உருதண்பொன்னி
நாடன் பலக ஸ்பான மெய்க்கினை, தென்கெய்ய கன்னுதலே (௩௨௩)

விற்புட்டென்பது முதலும் கடைபுறம் பொருள் கொ
ண்டு நிற்பது, விதலைபாபென்பது தலையும் நடுவுங் கடை
யும் பொருள் கொண்டு நிற்பது, பாசிக்கென்பது சொற்றோ
றும் அடிதையும் *பொருளற்று நிற்பது; கொண்டு கூட்
டென்பது சொற்களைக் கொண்டுகூட்டிப் பொருள் கொள்
ளுமாறாகது பொருள்கொண்டு கூட்டிநிற்பது, ஒருசிறை நிலை
யென்பது ஒரு பாட்டினத்ததுச் சொல்லப்பட்ட பொருள்
ஒருவழி நிற்பது.

ஆங்கப்பத்தி அகனைந்திணையும் உரைத்தலாற்றே—

ஆங்கு' என்பது அகச்சொல்; 'பத்து' என்பது தொகை;
வ'யென்பது மற்றவை. அகனைந்திணையும் உரைத்தலாற்றே—
அகனைந்திணையும் அமிகது உரைக்க அகப்பாட்டினை வல்
லோர் சொல்லுமிடத்து என்றவாறு.

முளிதரு வேணற்கட் கானவ ரார்ப்ப முகிற்கணவக
டளிதரு தண்சிலம் பாதக்க தன்று தரணிதன்மே
வளிதரு செங்கோ லுரிகே சரியநதண் கூடவன்ன
வொளிதரு வாணுத லாணைய விவ்வா ரொழுதுவதே. (௩௨௪)

* 'பொருளென்று நிற்பது' என்பதும் பாடம்.

தின-வது குதநிரம்.

௨௩௩

இப்பாட்டுத் திணை - குறிஞ்சி; கைகோள் - களவு; கூற்

து-தோழிகூற்று; கேட்டான் - தலைமகன், இடம்-முன்னிலை;
காலம்-எதிர்காலம், *வந்தொழுகா பின்றனுக்கு உரைத்த
மையான் நிகழ்காலமாகவுங்கொள்க; என்னை-‘நீ’ யென்பது
எஞ்சியின்றது; மெய்ப்பாதி-அச்சம், என்ன? இவ்வொழுக்
கம் பிறழியின் இறந்து படுமென் ற மெய்ப்பாதினானாக
யின்; பயன்-வரைவுகடாதல், பொருள் கொள் - ‘நுகர்தரு
தன்சிலம்பா தகதன்று இவ்வொழு இவ்வாறு ஒழுநு
வது’ எனக்கொண்டமையின், இது வித்யயாப்பு.

மானக் கடுஞ்சிலை மான்தோர் ஸோதையன் வண்ணுனைபோன்
ணைப் படங்களைக் துடல்பொவ னெயறு லெருகர்த்து
நானக் குழப்பினை நான்கொது வெண்ணி நகர்த்து
கானக் குரவினம் போதே காழுவென் னு, ஸ்ரீ. (உஉ௫)

இப்பாட்டுத்திணை-மருதம்: நுகர்தரு - கற்பு; கூற்று-
தலைமகன் கூற்று தலைமகன் பரததைதையன் கொள்ளு
செய்தானென்று வேறுபட ளற்ற தலைமகள் குறிப்பிடுகது
‘தலைமகன் சொல்லியது; கேட்டான் - தலைமகள்; இடம்-
முன்னிலை; காலம் - இறங்காலம்பற்றிவந்த நிகழ்காலம்;
எச்சம்-‘என்னோடு’ என்பது எஞ்சியின்றது, ‘மெய்ப்பாதி-நடுக்கம்;
பயன்-கேட்டுத் தலைமகள் ஊடல் தாவாளாவது; பொருள்
‘நுகர்-வித்யயாப்பு, ‘யான் கொய்தணிந்த குரவினம்
போதே இன்னுங்கமழம் என்னைத்தலம்’ என்று முன்றி
‘-த்தும் பொருள்கொண்டமையானென்பது. (உஉ).

இ. அவற்றுள்,
எச்சமுங் கோளு மின்மையு முரிய.

* 'அறியாதானுக்கு' என்பதும் பாடம்.

உகச இறையனார் அகப்பொருள்

என்பது என்னுதலற்றோவெனின், மேற்கூறப்பட்ட பத்தி
னுள்ளும் எச்சமுங்கோளும் இன்றியும் உரியவென்பது
உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

இதன் பொருள்: அவற்றுள்—மேற் கூறப்பட்ட
பத்தினுள்ளும்; எச்சமும் கோளும் இன்மையும் உரிய—
எச்சமேனுங் கோளேனும் இரண்டினுள் ஒன்றொழிந்தும்
இரண்டு மொழிந்தும் சிற்கவும் பெறும், என்றவாறு.

அவற்றுள் எரியும் வந்ததற்குச் செய்யுள்:

ஆமா னனையமென் னோகி யுட்க லகன்றுசென்ற
தேமா நறுவகண் டர் பாடையுங் காட்டுதென் பாழிவென்ற
வாபா னெடுநதேர் மணிவண்ணன் மாறனவண் டந்தமிழ்தர்
கோமான் கொடிமே லிடியுரு மாககின்ற கூர்ப்புயிலே (உகச)

இனிக் கோளின்மி வந்தது வருமாறு:

வாடு நிலையெனப் பித்தென மாதுவல் லத்தெ கிரந்தா
மோடு நிலையெனப் பித்தென மாதுவல் லெனப் பித்தென மங்கையோ

டாடு நீலேயா ஸை யல்லை யாவொடும் புறப்பொழில்வாய
 தே கியேனையு ரல்லைகொல் லாயென் னெழுந்தகையே. (15 உ. ௭)
 எனக்கொள் ச.

104. சொல்லே குறிப்பே யாயிரண் டெச்சம்.

என்பது என்னுதலிற்றோர் வெனின், மேற்கூறப்பட்ட எச்
 சம் இரண்டு வகைப்படும் என்பது உணர்த்துதல் நுத

இதன்பொருள்: சொல்லேகுறிப்பே ஆ இரண்டு எச்
 சம்—சொல்லெச்சமுந் குறிப்பெச்சமுமென இரண்டு எச்ச
 மாம், என்றவாறு.

105-வது குத்திரம்.

உகடு

சொல்லெச்சமென்று சொல்லப்பட்ட வாய்பாடின்றிப்
 பிறவாய்பாட்டால் தோன்றினும் என்றவாறு. எச்சமென்
 பது ஒழிதலென்றவாறு.

சொல்லெச்சத்திற்குச் செய்யுள்:

பள்ளத்து நீலம் பறந்தலைக் கோடிப்பட்ட டார்க்குதி
 வெள்ளத்துச் செங்கழு நீர்வைத்த கோன்றொண்டி வண்டுநென்பு
 வள்ளத்துத் தேமகிழ் கானல்வந் தாரொன்ற தேர்வழியெழ்
 முள்ளத்தி னோடு சிதையவந் தாரு மொலிகடலே. (15 உ. ௮)

இனிக் குறிப்பெச்சு வந்த ரெம்புள்.
 இடியார் முகிலுரு மேந்திய கோனிர ஸேதயனறன்
 வடியா ரயிலன்ன கண்ணிதன வாட்ட முணர்ந்துவன்புற
 கடியார் கருவகழி மேயகின்ற கானற் கலக்கன்ற
 கொடியா ரினுமிக, தாமே கொடிய குருகினே. (௩௨௧)

கூ. முற்படக் கிளந்த பொருட்படைக் கெல்லா
 மெச்ச மாகி வருபவழி யறிந்து
 கிளந்த வல்ல வேறுபிற தோன்றினும்
 கிளந்தவற் றியலா லுணர்ந்தனர் கொளலே.

என்பது என்னுதலிற்றே வெனின், இந்தாலுள் எடுத்தோத்தே இலேசேயென்று இவற்றின் முடியாது நின்றன வெல்லாம் இது புறனடையாகத் தனதுரைக்க வென்பது உணர்த்துதல் துதலிற்று.

இதன்பொருள்: முற்படக்கிளந்த பொருட் படைக்கு எல்லாம் — முன்னால் உரைக்கப்பட்ட சூத்திரத்துப்பொருட்கெல்லாம்; எசசம் ஆகி வரும் வழி அறிந்து—ஒழிவுபட வருஉம் இடம் ஆராய்ந்து; கிளந்த அல்ல வேறு பிற தோன்றினும்—சொல்லப்பட்ட வாய்பாடின்றிப் பிறவாய்

கொள்ளே—அச்சொல்லப்பட்ட பத்து இலக்கணத்தாலே
உணர்ந்து உரைக்க என்றவாறு.

இது களவிடத் தொழிந்தது கற்பிடத்தொழிந்த
தென்று அறிந்து என்ற வாறு.

தலைச்சுத்திரத்துள் 'அன்பினைந்தினை' யென்றதல்லது
அன்பு உணர்த்துபாறு ஆண்டு உணர்த்தியதில்லை, இதுவே
ஒத்தாக அன்பு உணர்த்தும் விகற்பமெல்லாக் கொள்க.
அன்பினைய ஐந்தினைக்குரிய இறைச்சிப்பொருள் உணர்த்
திற்பிலை; அவை "தெய்வ முனுவ மாமாம் புட்பறை,
செய்தியாழின் பருதியொடு கொகைஇ" ஐவகை நிலத்
தின் ஒதப்பட்ட இடனூர் காலமுந் தெய்வமும் உணவும்
மாவும் மரமும் புள்ளும் பறைபுஞ் செய்கையும் யாமும்
ஆரீஉப்பெயரும் மகரீஉப்பெயரும் அவ்வவ நிலத்திற் தமக்
களும் பூவும நீரும் இருதுவும் எனவிக்தொடக்கத்தனவும்,
ஐந்தினைக்குரியன உரிப்பொருளும், அவற்றின் நிமித்தமும்,
ஐந்தினைக்குமுரிய விகற்பமும் அவை எல்லாம் இதுவே ஒத்
தாகத் தந்துரைக்க.

இனி, எண்வடை மணத்தின் விகற்பமும் 'இதுவே
ஒத்தாகத் தந்துகொண்டிரைக்கப் படும. இனிக் கந்தருவ
வழக்கின்விகற்பமும் இதுவே ஒத்தாகத்தந்துரைக்க. இனி
இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண்ணும் *வினோபாட்டொக்கல் வே

றிடம் படர இருவருந்தம்முள் தலைப்பெய்யுமாதும், புண
ரும் இடத்துத் தன்மையும், †அது கன்மேற் பொதும்புபட்

* இடையிலுள்ள இச்சொற்றொடர் முன் அச்சுப்பீரதியில்
இல்லை.

† 'அதுதான் மேலார்' பொதும்புபட்டு' என்பதும் பரடம்.

இக-வது சூத்திரம்.

உசஎ

நிக் கோட்டுப்பூவுங் கொடிப்பூவும் நிரந்து, நீர்த்துறைமேற்
சித்திரப்படாம் விரித்தாலேபிபான்று, வண்டுந்துழியும்
வரிக்கடைப் பிரசமும் யாழங்குழலும் முரன்று, கடற்கரை
யுங் கானியாலும் முழவுந்துடியும் பாடியம், இரவோரன்ன
*கொழுசிழற்றாய், நிலவோரன்ன வெண்பாணலொழுதி, அகத்
தார்புறத்தாரைக் காண்டல் எளிதாய், புறந்தார் அகத்தா
ரைக்காண்டல் அரிதாய், வாரிஞ் சும் விழைவைத்தவிர்த்
தோரும் விரும்பும் பொழிலுங், ஐயற்கைப் புணர்ச்சியது
இறுதிக்கண், தலைமகளை ஆற்றுகித்துப் பிடியும் பிரிவும்
இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

இனிப் பாங்கற்கூட்டத்துர்ண், தலைமகனது வேறு
பாடு கண்டு பாங்கன் வினாவந் தலைமகன் சொல்லினவும்,
அவைகேட்ட பாங்கன் சுழறினவுந், பாங்கற்கு எதிர்மறை
பூகச் சொல்லினவும், எதிர்ப்பாட்ட தலைமகனது ஆற்றாமை
கண்டு பாங்கன் தலைமகற்குக் கவன்றனவுந், கவன்றபாங்கன்
கின்னாற் காணப்பட்ட உரு எவ்விடத்து எத்தன்மைத்து
என்னுமாறுந், தலைமகன் இன்னவிடத்து இத்தன்மைத்து

என்றாற் காரணப்பட்ட உருவென்னு மாறும், அதுகேட்ட பாங்கன் அவ்விடன் நோக்கிச் சொல்லுமாறும், அவ்விடம் புக்க பாங்கன் தலைவியைக் கண்டுவின்று சொல்லினவும், பாங்கன் மீண்மெவந்து இடங்காட்டுமிதாவும் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க. 'அவ்வியல்பல்லது' (இறையனார்-ச.) என்னுஞ் சூத்திரத்துவிகற்பம் இதுவே ஒத்தாகத்தந்துரைக்க.

தலைமகன் தோழியை இரந்து குறையுறுமாறும், குறையுறு நின்றவழித் தோழி கையுறைமறுக்குமாறும், மதியுடம்படுக்குமாறும், படுத்தவழி இருவர்கூறப்பும்பற்றிக் கூட்டமுண்மை உணருமாறும், உணர்ந்த தோழி தன்

* 'இருளிற்கு' என்பதும் பீடம்.

உசு

இறையனார் அகப்பொருள்

நெஞ்சிற்குச் சொல்லுமாறும், பின்னைத் தோழி தலைமகனது ஆற்றாமைக்குக் குறைநேருமாறும் நேர்ந்தான் தலைமகனைக் குறைநயப்புக்கூறுமாறும், தமர் இறச்செறித்த வழித் தலைமகளது கற்பழிவுநோக்கி அறத்தொடு நிற்குமாறும், குறையுறநின்ற தலைமகனைத் தலைமகளது அருமைபெருமை கூறி தோழி சேட்படுக்குமாறும், தோழி அறத்தொடுநிற்கும் விகற்பமும், பகற்குறிமகன் தோழியுந் தலைமகனுஞ் சொல்லும் விகற்பமும், இவர்கூறியிடத்து வாவென்று

சொல்லும் விகற்பமும், இரவுக்குறி நிகழ்மிடம் இன்ன
விட்' மென்று சொல்லும் விகற்பமும், இரவுக்குறிக்கண்
அம்பலும் அலரும் ஆ முறை இரண்டுங் களவாமாறும்,
வெளிப்பட்டபின்னை நிகழுந் சொல்லும், புணர்ந்துடன்
போக்கும், உடன் போர்க்கின்கண் தோழியுந் தலைமக
னுஞ் சொல்லும் விகற்பமும், * இடைச்சுரஞ் சொல்
வழுங்குமாறும், அறத்தொடு நிலை மாட்சிமைப்படாத இடத்
துத் தோழி தலைமகனோர் நாயடைநடையர் ஒழியுமாறும், தலை
மகன் ஏன்றுகொண்டு போபாறும், அவர்களை இடைச்சுரத்
துக்கண்டார்சொல்லும் முறைமையுந், செவிலி பின்செல்லு
மாறும், பின்செல்ல இடைச்சுரத்துக்கண்டார் சொல்லும்
முறைமையுந், சுண்டார் இடைச்சுரத்துத் தலைமகன்து நிலை
மையுரைத்து பட்டபாறும், தலைமகன் மகிழ்ச்சியாமாறும்,
தலைமகன் பொருள் முதலாயினவற்றிற்கு வரைவிடைவைத்
துப்பிரிந்து தலைமகனைத் தோழி ஆற்றுவதிக்கு மிடத்துத்
தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லுவனவும், வரைவெடு

* 'இடைச்சுரத்தின் நிகழ்வும், இதுவென்று சொல்லும் விகற்
பமும், உடன்போக்கு மாட்சிமைப்படாதவிடத்துக் கெடுவழுங்கு
மாறும், மாட்சிமைப்பட்டவிடத்துத் தோழி தலைமகனைக் கையெடு
த்து தாண்மொழியுமாறும், மொழியத் தலைவனைப் புக்கொண்டு போ
வான் நயத்தல் உண்ணமுள்' என்று வேறொரு பிரதியில் உள்ளது.

புக்க வழித் தந்தையர் தன்னையன்மாரும் மறுக்குமாறும், அவ்வழி நற்றாய் அறத்தொடு சிற்குமாறும், கற்புக்காலத் துத் தலைமகன் தலைமகளைப் பிரியும் பிரிவென்று சொல்லப் பட்ட பிரிவும், பிரிந்தவிடத்துத் தலைமகள் ஆற்றாளாகத் தோழி வற்புறுத்தினவும், பாருவங்காட்புனவுந், தலைமகன் வினைமுற்றுவித்து வந்தவாறும், அஃதுணர்ந்த தோழி சொல்லினவுந், தலைமகன் வினைமுற்றுடன் தோற்றாகற்குச் சொல்லினவும், முகிலுக்குச் சொல்லினவுந், தலைமகன் தலைமகளுடனாயிருந்து தோழிசேட்பச் சொல்லினவும், மற்றும் பரத்தையிற் பிரிவின்கண் துணி புலவி யுடலும் அவற்றது விகற்பமும், பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகற்குத் தலைமகள் வாயின் மறுத்தனவும், வாயில் 'வெண்டிப் பாணன் முந்துறுத்தனவும், * விருந்து முந்துறுத்தனவும், வாயில் பெற்றுப் புக்கனவும், மற்றும் பிறவுமெல்லாம் இதுவே ஒத்தாகத் தந்துரைக்க.

(உச)

கௌ. † களவு கற்பெனக் கண்ணிய வீண்டையோ
ருளறிக முன்பி னுயர்ச்சி மேன.

என்பது என்னுதலிற்றோவெனின், மேல்வருத்த களவு கற்புகட்குப் பிறிதும் ஆவதோர் புணடை உணர்த்துதல் உதலிற்று.

இதன் பொருள்: களவுகற்பு எனக் கண்ணிய—கள வென்றுங் கற்பென்றும் புலவோரால் வகுத்துரைக்கப்பட்ட

ஒழுக்கங்கள்; ஈண்டையோர்—இவ்வுலகத்திற் பிறந்தானுஞ்
சஞ்சரித்தானும் பொருந்துவோரது; உளம் நிகழ் அன்பின்

* இச்சோற்றோடர் மூன் அச்சுப்பிரதியில் இல்லை.

† இச்சுத்திரத்திற்கு உரை பழைய ஏட்டுப் பிரதியில் இல்லை.
இதனுரைநடையை உற்று நோக்குங்கால் இது பிற்காலத்தவரால்
எழுதிச் சேர்க்கப்பட்டதென்று கருதற்கு இடந்தருகின்றது.

உள

இறையனார் அகப்பொருள்

‘

உயர்ச்சிமேன—உயர்குலத் தலைவன் தலைநிபென்று இன்
னோரது உளத்தின்கண் நிகழ்கின்ற அன்பினது உயர்வின்
கண்ணவாம் என்றவாறு.

தேவர்க்கும் நாகர்க்கும் இவ்வொழுக்கம் அவர் உல
கத்திலில்லை யென்பார் ‘ஈண்டையோர்’ என்றார். எனவே
அன்னோர்க்கு அஃது ஒரோர்காலத்து இவ்வுலகத்து நிகழு
மென்றாயிற்று. அஃது இவ்வுலகிலும் இயற்கையான்
நிலிபெறுது புலவரான் இல்லது இனியது நல்லதென நாட்
டப்பட்டதோர் ஒழுக்கமென்பார் ‘கண்ணிய’ வென்றார்.
இனி இரட்டுறமொழிதலான் ‘ஈண்டையோர்’ என்பதை
ஒருபெயராகக் கொள்ளாது ‘ஈண்டை’ ‘ஓர்’ எனக்கொண்டு
‘தானே யவளே தமிழர்’ (இறையனார் - ௨) என்றதனால்

தானே அவள் அவளே தானென இயன்ற ஈருடலின் ஓ
ருயிர்போல்வார் உளத்தென்று கொள்ளினும் அமையும்.
'அன்பின் உயர்ச்சி' யெனவே அஃதில்லாவிடத்து இவ்
வொழுக்கங்கள் நடைபெறு என்பதூஉம், அதனானே அஃது
உயர்ந்தோர்மாட்டதென்பதூஉம், அவருள்ளும் அரசர்க்கே
சிறந்ததென்பதூஉம் பெற்றும். அற்றானின் 'உயர்ந்தோர்
மேன' எனப் பாடமோதலாகாதோ வெனின்,

“அடியோர் பாங்கிலும் விளைவல பாங்கினுங்
கடிவரை யிலமுதத் தென்மனார் புலவர்.” (தொல்-அகத்-உக.).

என மற்றை வருணத்தோர்க்குஞ் சிறுபான்மை அஃ
துரியதென்றுதழீஇக்கோடல் கருதப்பட்ட தென்க. (உஎ)

இறையனார் களவியல்
மூலமும்

தெய்வப்புலமை நக்கீரனார் செய்த
உரையும்

மூன்றுப்பெற்றன.

இறையனார் சுப்பொருள்

சூத்திர முதற்குறிப்பகராதி.

* முதற்குறிப்பு.

அதுவே, தானே

அம்பலமலருங்
 அரசரல்லா
 அல்லகுறிப்புகல்
 அவ்வியல்பல்லது
 அவருட், டாயறி
 அவற்றுள், எச்சமுங்
 அவற்றுள், ஓதலுங்
 அவன்வயிற் கிளப்பின்
 அன்பி னேந்தினை
 இங்குணர்ந் தல்லது
 இங்கனம் புணர்ந்த
 ஆறினனாமையும்
 இரந்த குறையுறுது
 இரவுக்கறியே

பக்கம்.

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

௩௪ குறியெனப்படுவது
 ௧௫௨ குறையுறுங்கி டவனை
 ௨௧௪ குறையுறு புணர்ச்சி
 ௧௩௫ கொடுமையில்லை

௧௩௫
 ௩௪௪
 ௧௨௪
 ௨௩௬

எஅ	சிறைப்புறங்கு, நியா	உருஎ
கஎஎ	சொல்லேகுறிப்பே	உசுஅ
உசுந		
உகக	தனைத்தன்னைய	கஎஅ
உசக	தன்னுட்குறிப்பினே	க௦அ
ந	தினையேகைகோள்	உருஅ
கஅ	தோழிக்குரியவை	கஉரு
க௦		
ககக	நாடுமுறும்	உச௦
அசு	நிலம்பெயர்ந்-நிலை	உசுசு
கசுசு	நிலம்பெயர்ந்-மெல்லாப்	உசஅ
இரவு மனையிகந்த	கருக பகற்குறிதானே	கரு௦

உணர்ப்பு வயின்வாரா	உசங்	பட்டபின்றை	கங்
உள்ளத்துணர்ச்சி	க௦ங்	பாததையிற்பிரிந்த	உங்
எல்லாவாயிலங்	உடுக	பாததையிற்பிரிவே	உங்
இதல்காவல்	உ௦௭	பிரிவினீட்ட	உ௦௦
கனவினுட்டவிர்-காப்பு	கங்	புகழுங்கொடுமையும்	உங்
கனவினுட்டவிர்-வரை	உ௦க	புணர்ந்தபின்றை	உங்
கனவினுட்டவிர்-கிழுவோற்	உ௦ங்	முற்படக்கிளந்த	உங்
கனவுகற்பெனக்	உசக	முற்படப்புணராத	கங்
கனவுவெளிப்படா	கங்	முன்னுறவுணர்தல்	கங்
கற்பினுட்டுறவே	உ௦௭	முன்னுறவுணரினும்	கங்
கற்பினுட் பிரிந்தோன்	உங்	வன்புறைகுறித்த	உடு
காதற்பாததை	உ௦௭	வெளிப்படாதானே	கங்
காப்புக்கைம்மிக்கு	க௦௦	வெளிப்பட்டபின்றை	கங்
காமமிக்க	க௦௭	வேந்தர்க்குற்றழி	உங்
கிழவோன் முன்னர்க்	உங்	வேந்தவின்னையற்கை	உங்

உதாரணச்செய்யுள் முதலியவற்றின்
முதற் குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.

அங்கணமலர் ததா
அங்கேசு வர்நறுங்

அஞ்சாதெதிராமலைந்
அஞ்சிறைவண்டற

அடிக்கண்ணதிருங்
அடிமேலகவிடமெ

அடியோர்பாங்கினும்

அடிவண்ணந்தாமரை

அடுமலைபோல்களி

அணிநிறீண்முடி

அணிநிறமாப்பக

அண்ணெனடுதே

அண்ணாடுதருதிய

ஹை

அந்நாவிடத்து

அம்மவாழிகேகளிர்

அருஞ்சரமிறந்த

அரும்புடைதொங்

அருள்புரிநெஞ்சமோ

அரைதருமேகலை

அரையணங்குநதுகி

அலைமன் னுபைங்க

அலையார் கழன்மன்ன

அல்லகுறிப்படுதலு
அவ்வியல்பல்லது
அழிவிலர்முயலு

அழுதுபுலம்பியுநையு
அழுநதுபடுவிழுப்புண்
அளிதேதாதானேநானே
அனையாராவின்
அதத்தொடுநிலையி

பககம.

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

கஎ0 அறநிலையொப்பே
 கஉந அறிநதோரநளில
 ககச அறையார் கழன்
 உநக
 கக0 அறைவாய்திராகழல்
 ககா அன்புடைமாதர்
 உஎ0 அன்பெதிர்நதாலும்
 கஎ அன்னம்புரையு
 கஎக அன்னாய்நெருந
 நுக ஆககியோன்பெயரே
 கசஎ ஆடியவெறியு
 க0க ஆடிபன்மாரெடுந்
 ககக ஆணெடுநதானையை
 உநக ஆமாநறிபவார்யாரே
 கக0 ஆமானனையமென்
 கக0
 கஎ0

நக
 கநக
 உருக
 அஎ
 கநக
 உகஎ
 ககஉ
 ககக
 ககஎ
 நக
 உருக
 ககக
 ககக
 எச
 உகச
 உருந்

6௩	ஆயரமுத்ததா	க
க௨௫	ஆயுததமிழ்மன்னன்	கஅக
௨௦௬	ஆயகின்றதீநதமிழ்	க௬
௨௪௫	ஆருமணாயினம	௨௨க
க௬௩	ஆழிககடவையவங்	க௬அ
௬௩	ஆழித்திருமாலதிசயற்	௨௨௦
௨௦௪	ஆளையஞ்சீறுங்	க௬௭
க௨௪	இகலேபுரிநெத்திர்	க௭௬
க௬௩	இடிக்குங்கேளர்	௬௬
க௬௩	இடியார்முகிலுரு	௨௬௫
௨௨௪	இரவுக்குறியேயில்	க௫௦
க௫௬	இரவுக்குறியொன்	க௫௨
௬௩	இரவோரன்ன	௭௧
௬௬௬	இருங்கமல்வானங்	௩௭

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

இருண்மன் னுமேக	உஉந
இருவிலங்காரண	டுக
இருநெடுந்தோள	எ௦
இரும்பிழிமகா அரிவ்	கக௦
இருவர் நூற்கு	கள
இலேகுழ்செங்காந்த	க௦க
இல்லாரிருமையு	உஉஉ
இவ்வென்றிரவலர்க்	உசடு
இவளேகானநண்ணிய	கஉக
இவளேநின்னலதிவளே	ககஉ
இழைவளர்பூணண்ண	கஉக
இருதுணிணந்தின்	உஉக
இனைத்தெனவறிந்த	கள

இன்பார்ப்பொடுங்க	உகௌ
இன்னுயிர்கண்டறி -	கூ0
இவ்வோன்றன்மை	உ
உயிரினுஞ்சிறந்த	கடுஅ
உரவுங்கடல்	ககூச
உசிப்பொருளல்லன	உௌ
உருடங்குமாரெடு	ககஉ
உருமினேநீள்கொடி	கௌ0
உரையுறைதீந்தமிழ்	சடு
உலகுடனிழற்றிய	உகஅ
உலத்திற்சபாலிந்த	உடுௌ
உலம்புனைதோண்	கசச
உளங்கொண்டு	உருஉ
உளமலையாமை	கசரு

உள்ளத்துணர்ச்சி
உறுகற்புடைமை
உற்றவரே நமக்

கஉச
கஉக
கஉக

உளனங்கடந்தனர்

'உஉஉ

எந்நிலமருங்கிற்
என்பொருளெத்தன்மை
எம்முரல்லதார்

உஎ, இஉ
சஉ
கசுச

வலுவூரு அரோமமுறு

சுச

முதற்குறிப்பு

பக்கம்.

எறித்தருகதிர்தாங்கி

கசுஅ

என்னொலிதுசெய்கென்	கடுஎ
என்னேரழியாவகை	கசுந
எண்ணுமிகலுமழிந்து	கடுந
எமாண்சிலேநுத	கஉக
எரார்சுழன்மட	கநஎ
என்ல்காவலிவளு	கசு
எனையிரண்டு	கௌ
ஒண்டுவீநாராய்	கஅஅ
ஒண்முத்தவார்கழற்	கசுச
ஒப்புமுநுவும்	உஉ
ஒருநாள்வாரலனிநு	கௌ
ஒளியார்திருநுத	கநஎ

ஒன்றக்கருதா

௩௭

ஒங்கியவெண்குடை

௧௨௯

ஒங்கும்பெரும்புகழ்

௧௦௨

ஒதங்கடைந்த

௧௧௩

ஒதல்காவல்பகை

௨௪௯

கூடவரைசாதல

௧௧௮

கடவுட்கற்குணை

௧௩௧

கூடாவுநெடுந்தேர்

௨௩௨

கடிக்கண்ணிவேந்த

௨௨௦

கடித்தீடம்விண்ட

௬௮

கடியாரிரும்பொழிற்

௨௧௭

கணிவிறவேங்கை

௪௦௯

கண்டார்மகிழுங்	கௌ
கண்டுகேட்டுண்டு	உௌ
கண்ணுற்றெறிர்ந்த	அக
கந்தாரடுகளியானே	கசு
கந்தார்க்களிறுகடாய்	கஉஅ
கயவாய்மலர்போற்	உௌ
சயில்கொண்டவார்	கசுவு
கருத்தண்புயல்வண்	உகிசு
கலவாவயவர்	கக
கவிழ்மயிரோருத்திற்	கௌ௦

கழலணிபோர்மன்னர்	கடுஅ
கழுதுகுருதிபடிய	ககக
களவினுட்டவிர்ச்சி	உ௦௪
களிசேர்களிற்று	க௦க
களிமன்னுவண்டு	எக
கறங்குவெள்ளருவி	ககடு
கறையின்மலிந்த	அஎ
கன்னஞ்சேர்முலை	க௨௩
கன்னவினோண்	௨க௬
காடார்கருவரை	க௦௨
காந்தண் முகையன்ன	கக௩
காந்தளம்போடுதங்	க௪எ
காமர்கடும்புனல்	க௩௦

காரணிசோலை	ககௌ
காருமாலையுமுல்லை	உசு
காலங்களேன	ந
காவியந்தண்டுறை	கநகூ
கானங்கோழி : (குறுந்தொ	
கை.)	உநுநு

குடையார்சிழலுறி	ககௌ
குணகடற்றிரையது	கநௌ
குழலிசையவண்டின	கௌகூ
குழலெழீஇயாமெழீஇ	உஉகூ
குறியதனிறுதி	கநு௦
குறம்புகுழிருக்கை	உசுக
குன்றொத்தயானை	கநுகூ

கூடராயில்கொண்டு	உருடு
கூர்முண்முள்ளி	அ௦
கேளபெருக்கு	உருக
கைநீலத்துக்களை	கஉரு
கைமழாப்புறவின்	உஉ௦
கையமைவேல்	ககஉ
கையேர்சிலைமன்ன	கூடு
கொங்குதேர்வாழ்க்கை	கிசு
கொங்கைதளரினுங்	ககக

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

கொடியார்நெடுமதிற்-க௦டு, உருக

கொடுவிற்படை	கக௭
கொற்றாங்கயின் மன்ன	உஉக
கோடியநீள்புருவத்து	உ௩௮
கோடரினீண்மதில்	௭௦
கோடன்மலர்ந்து	உ௬௨
கோவைக்குளீர்முத்த	உ௬௨
சான்றோர்வரவும்	க௭க
சான்றோர்வருந்திய	க௮௦
சிலரும்பலருங்	க௫௯
சிலைமாண் படை	௩௮௮
சிலைமிசைவைத்த	ககக

சிலையுடைவானவன்	சௌ
சிறியபைங்கட்களிற்	ககக
சிறுவெள்ளர்வினவ்வரிக்	கக
சுலகாககு	கக
சினமாண்கடற்	கக
சினமுமழிந்து	கக
சினவேவ்வலங்	கக
சின்னாண்மறந்திலம்	கக
சுழலும்வரிவண்டலம்ப	கக
செங்களம்பட	கக
செம்மத்தனி	கக

செயப்ப்டுபொருளை	கசக
செயன்மன்னுமாவது	கசங
செருமால்கடற்படை	உசஎ
செலவினும்வரவினும்	கஎ
செல்லாரவரென்றி	உடு௦
செல்வாரல்லரென்	உடு௦
செறிகழல்வானவன்	உகக
செறிகழல்வேந்த	கசஎ
செறிந்தார்க்கருங்	கச
சென்றார்வருவது	உசக
சென்றுசெருமலைந்	கக௦
சென்றேறியொழிக	உஉக

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
சேயேயெனலின்ற	௧௧௩	தேம்மாண்பழிந்து	௧௦௯
சேலங்குளர்வயற்	௩௭	தெவ்வாயெதிரினிற்	௯௬
சொல்லிற்சொல்	௯௯	செய்வமுணுவே	௨௩
தகரக்குழலாய்	௨௨௪	தேக்கியதெண்டி ரை	௨௧௩
தங்கயல்வெள்ளொளி	௨௧௮	தேந்தண பொழிலணி	௭௪
தண்டா தலர்கண்ணி	௯௯	தேயத்தவருயிரை	௯௦
தண்டேனறையும்	௯௩	தேர்மன்னுதானை	௭௩
தந்திரஞ்சுத்திரம்	௧௯	தேர்மன்னுவாட்படை	௬௧
தந்தை தாயே	௧௩௪	தேற்றமில்லாத	௧௪
தம்மீறுகிரிதலும்	௧௩௩	தேற்றம்வினாவே	௩௦
தருசொல்வருசொ	௯௭	தேனக்கதாரவர்காண்	௨௨௬
தலைப்புணைக்கொளினே	௧௦௨	தேனிற்வார்கண்ணி	௨௩௮
தனியார் தனகநலம்	௨௩௨	தேனுறைபூக்கண்ணி	௭௧
தன்கோணிரீஇ	௧௭	தொகுத்தல்விரித்த	௩
தண்டோற்சினத்துரு	௧௯௯	தொடுத்தான்மலரு	௧௯௮
தன்னும்புரையுழை	௮௮	தொழித்ததார்கிறை	௨௩௧
தூக்கியபோர்வய	௨௧௪	தொல்கவினொருலைய	௧௭௩
தாதலர்நீண்முடி	௧௮௮	தேர்ள்வாய்மணிகிற	௧௯௬
தாளேவணங்காதவர்	௧௭௧		

திண்சிறீடோளநூக	௫௭	நிருவாயனபல	௧௬௭
திண்டேர்வயமஷ்னர்	௧௧௪	நடுவணைந்திணை	௨௬
திண்பூமுகநெடு	௧௫	நடுவுசிலைத்திணையே	௨௪
திண்போ, பீசரை	௧௨௮	நடைமண்ணுமென்றெம்மை	௧௨௦*
திருநெடுங்கோதை	௨௫௪	நடையாலிதுவென்று	௧௭௧
திருமாமுகந்தகதள்	௮௮	நண்ணியபோர்மன்னர்	௧௦௫
திருமாலகலஞ்செஞ்	௧௨	நலம்புரிதெய்வமன்றாய்	௧௫௭
திரைப்பாலிரும்புன்ற	௧௪௫	நளிமுத்தவெணமணன்	௧௬௫
திரையார்குருதி	௧௪௬	நனைமுதிர்ஞாழற்	௧௧௨
திரையுறைவார்	௭௨	நன்றுசெய்தாமல்ல	௧௪௪
தினையாவெதிர்	௧௧௬	நாணவுநடுக்கவு	௧௪
துடியாரிடைவடி	௧௨௨	நிணக்கொள்	௧௮
துளியுந்துறந்த	௨௪௭	சிறியின்கிழவனிலமகள்	௮௭
துறைமேய்வலம்புழி	௭௦	சிரக்தாக்கெதிர்	௨௬௬
துளிதானகலமண்	௭௫	சிழலார்நுடையொழு	௧௬௧
துவ்வண்டைவண்டினன்	௫௬		

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.	முதற்குறிப்பு.	பக்கம்.
வினைப்பரும்புண்ணிய	௧௬௬	பலராயெதிர்சின்று	௧௫௫
வின்றாக்கெதிர்ந்தார்	௧௬௪	பன்னததுநிலம்பறந்தலை	௨௬௫
நீடியபூந்தண்	௧௨	பறைவாயொலியோதம்	௧௬௬
நீடுநீர்க்கானனெருநலு	௧௨௨	பனியெதிர்பருவமு	௨௪
நீயுயிவளுமின்றே	௧௬௪	பன்னியதீந்தமிழ்	௧௦௫
நீரணிலேவிநெடுந்	௧௫௬	பாடுஞ்சிறைவண்ட	௧௦௭
நீரறவறந்தநீரம்பா	௨௫௨	பாணனகத்தன்விநலி	௨௬௦
நீரின்மலிந்தசெவ்	௮௬	பாமாண்டமிழுடை	௧௦௫
நீர்வண்ணன்வெண்	௧௬௨	பாயப்புரவி கடாய்	௧௬௦
நீவிநிகோதையிங்கே	௧௬௬	பார்ப்பான் பாங்கன்	௨௫௬

நுண்ணறிவுடையோ	கடு௭	பார்மன்னன்செங்	௨௫௫
தும்மனைச்சிலம்பு	௧௭௨	பாவடியானைப்	௪௬
நூலெனப்படுவது-பொ	௧௭	பாவணையின்றமிழ்	௫௭
நூலெனப்படுவது-கா	௧௮	பாவூற்ற தீந்தமிழ்	௧௨௨
நெய்நின்றவேனெடு	௧௯௭	பின்பனிதானு	௨௪
நெய்யொன்றுவேனெடு	௧௪௫	புப்புலம்புப்புனர்	௧௨௫
நெருக்கடல்வேல்	௧௬௮	புணர்தல்பிரிதல்	௨௮
நெருநலமுன்னுள்	௧௨௦	புணா துணையோ	௧௦௭
நெறிநீருக்கழி	௧௧௧	புண்டாமருகிறத்து	௧௨
நேர்ந்தநக் காதலர்	௧௦	புரிந்தமெல்லோதி	௨௮௧
பகற்குறிப்புணர்வுகள்	௧௫௧	புரிவளைவாண்டுகாடு	௨௫௫
பருவாய்வராஅற்	௫௧, ௧௭	புரைத்தாரமர் செய்து	௧௧௮
பங்கயப்பூம்புனனு	௨௬௦	புலமுற்றுந் தண்புய	௨௫௪
படந்தாழ்பனைமுக	௨௨௬	புல்லாவயவர்நறைடா	௧௧௬
படலேறியமதின்	௧௦௦	புன்கண்கூர்மாலேப்	௧௮௧
படலேப்பனிமலர்த்	௨௧௪	புன்னைநனைப்பினும்	௧௬௬
பட்டாரகலவகுற்	௨௧௬	பூட்டியமாரெடுந்	௧௧௮
பணிகொண்டொவாழா	௧௧௬	பூளின்றவேன்மன்னன்	௧௬௬
பண்குடைசொல்லி	௧௧௨	பூப்புமுதன்முந்நாட்	௨௮௭
பண்டானையை-ஊபய	௧௬௬	பூமருகண்ணினை	௪௫
பண்டானையை-பரி	௨௧௧	பூரித்தமென்புலே	௨௫௨
பண்டோசிறைவண்	௨௨௦	பூவலர்தண்பொழிற்	௧௧௬
பெண்டிப்புனத்துப்	௨௪	பெயர்த்தனென்முயங்க	௧௧௫
பண்ணிவன்சொல்லி	௧௧௮	பெரி நிலைமை	௬௮
பலமன்னுபுள்ளினம்	௧௦௧	பெருகன்குற்றிற்	௧௬௨

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

பெரும்பான்மையுமறி	எடு	மழையுமபுரைவண்	கடு
பைசின்றவாடர	கசச	மழைவளந்தருஉ	டுக
பையுண்மலைப்பழு	கூஉ	மன்னன்வரோதயன்	ககக
பொய்தலைவைத்த	ககக	மன்னேந்தியபுகழ்	உஉஉ
பொய்மையும் வாய்மை	கஅக	மாயோன்மேய	உச
பொருட்கண்ணி-மே	க௦	மாஸ்புரையானை	கடுஎ
பொருட்கண்ணி-உத	கசச	மாவுக்களிற்றுமணி	கக௦
பொருட்கழல	டுச	பாவெனமடலு	க௦௦
பொருட்கழன்மாறன்	கசக	மானககடுஞ்சிலை	உகக
பொருடானென	கடுடு	பிடைமணிப்பூண்	உஉக
பொருதிவ்வுலகமெ	கச	மின்கண்படாவடி	கஅக
பொருத்தியபூந்தண்	கடு	மின்றானையவினங்	கஎடு
பொருநெடுந்தானை-போர்	க௦௦	மின்னிற்பொலிந்த	டுக
பொருநெடுந்தானை-பூ	கக	மின்னேரொளிமுத்த	கூக
பொருமாமணிமுடி	கச௦	மின்னைமறைத்த	ககச
பொரும்பாரசரை	க௦க	முடியுடைவேந்தரு	அக
பொருளதுபுரையே	டுஉ	முதலெனப்படுவது	உக
பொருள்வயிற்பிரியி	உசஅ	முதல்கருவுரிப்பொரு	உக
பொறிகெழுக்கெண்டை	ககக	முதல்வழிசாரபென	கக
பொன்றூவிரிபுகழ்	க௦எ	முதல்வனூற்குப்	கக
பொன்றூன்பயப்பித்து	ககக	முதனிலையெண்ணி	உக
பொன்னைகடு	ககக		

பொன்னார்வேங்கை	கக௭	முருகயார் துவந்த	கக௦
பொன்னூர்புனலணி	கக௮	முனிதருவேனற்	உ௭௨
பொன்னூர்புணைசுழற்	கக௯	முற்பட்டப்புணராத	க௯
போர்மலிதெவ்வரை	கக௯	முற்படிபுணர்ச்சி	கக௦
மஞ்சாரிகும்பொழில்	உ௭௯	முன்றானுறத்தாவடி	உ௭௦
மடையார்குவளை	உ௭௯	முன்றூண் முகிழ்முலையார்	உ௭௧
மணங்குமழ்குழவி	௭௦	முன்னுந்தொழ	க௭
மண்கொண்டுவாழ	௭௦	முன்னைத்தஞ்சிற்றின்	க௭௭
மண்டானிறைந்த	௭௦	முன்னோர் தூவின்	௭௭
மண்ணிவர்செங்கோல்	௭௭௭	மெல்லியலாய்கங்	௭௭௭
மருந்தெனின்	௭௭௭	மென்முலைவீழினு	௭௭௭
மருள்போற்சிறைவண்டு	௭௭௭	மீமினதம்படை	௭௭௭
மழைகெழுகார்வண்	௭௭௭	மேவியோன்றரை	௭௭௭

முதற்குறிப்பகராதி.

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

முதற்குறிப்பு.

பக்கம்.

மைதானிலாத தஞ்சல்வி	உதஉ	விண்டெறெதெவ்வார்	உருக
மையார் தடங்கண் வரும்	உசுஎ	விண்டே யெதிரந்த	ருச
மையார் தடங்கண்மடந்	உருக	விரைதங்கு நீண்முடி	உஉஉ
மையேறிய பொழின்	சஎக	விரையாடிய கண்ணி	கூ0
மைவாரும் பொழில்	உட்டஅ	விரைவளர் வேங்கை	க0க
வட்டக்குத் தெற்கும்	ச	வில்லவன் றுளை	கசச
வடவேங்கடந்தென்	ச	வில்லான்விநலடி	கசச
வண்டாரிரும் பொழில்	உருக	வில்லோன்கால்	கசச
வண்டுந்தம்பியும்	கசஅ	விழைவுவிடுத்தவிழுமி	கசஅ
வண்டிறைவார்பொழில்	கூக	விளம்பழிப்பழுந	கச0
வண்ணமலர்	கூக	வினாக்கின்றபல்புகழ்	கசஅ
வந்தணங்காமன்னர்	கசச	விற்குனெழுதிப்புகுவ	க0உ
வரியவண்டார்	உசஉ	வினையின்கி	ககச
வருநெய்க்கங்கு	உஉக	வெஞ்சுடர் நோங்கு	உச0
வருமால்புயல்வண்	அஅ	வெந்நீரருஞ்சரம்	கசஅ
வருவார்வயக்கிழாய்	உசக	வெல்லுந்திறன்னைந்	அஅ
வல்லிச்சிறுமருக	கூஎ	வெள்ளாங்குருகி	க0க
வன்றூட்களிறு	கூச	வெள்ளிவிழுத(அகஉ-உஅச)	கசஅ
வாடுகிலமைய	உசச	வெறிதருபூந்தார	உசக
வாடாடுனெடுந்தேர்	உகச	வென்றேகளித்த	உகஅ
வாரணங்குஞ்சுழல்	ககக	வேடகஞ் சேர்ந்த	கசஅ
வாரார்சிறுபல நபுண்டு	உஉக	வேண்டிய வேண்டியான்	கச
வாரார்முரசின்விளர	உசரு	வேயும புரையுமென	கருச
வாரூந்து பங்கழற்	கக)	வேரித்ததந்தொங்க	கஉக
வாரந்தார் சுருமென்	உகக	வேல்து துளைத்தகண்	கருச
வானலங்கொண்ட	உகக	வேழம் வினவுதிர்	கஉஉ
வானுடைரான்முடி	கசக	வேறுமெனநின்	சக
விடக்கொன்று	உருரு	வேறுமைத்தொகை	ருக
விண்டலங்கென்கொ	கரு	வேனக நீண்டகண்	கஉஉ
விண்டார்படவிழி	கரு	வைகுறுவிடியன்	உச

உரீட் அண்ட் கம்பெனி 'கிளினர்' அச்சுக்கூடத்திலும், தாம்ஸன்
கம்பெனி 'மினோர்வா' அச்சுக்கூடத்திலும் பதிப்பிக்கப்பட்டது.